virtual-project.eu

O singură minciună. Două poveşti de dragoste interzise.
Trei zile pentru a prinde un criminal.

PATRU REGINE MOARTE

ASTRID SCHOLTE

CORINTEENS

ASTRID SCHOLTE

PATRU REGINE MOARTE

Original: *Four dead queens* (2019)

Traducere din limba engleză:
KARLA DEDU-FOTESCU

virtual-project.eu

CORINT BOOKS

— 2022 —

Pentru regina care sălăşluieşte în fiecare dintre noi.
Să fie curajoasă, încrezătoare, încăpăţânată, lipsită de regrete
şi hotărâtă să îşi îndeplinească visurile.

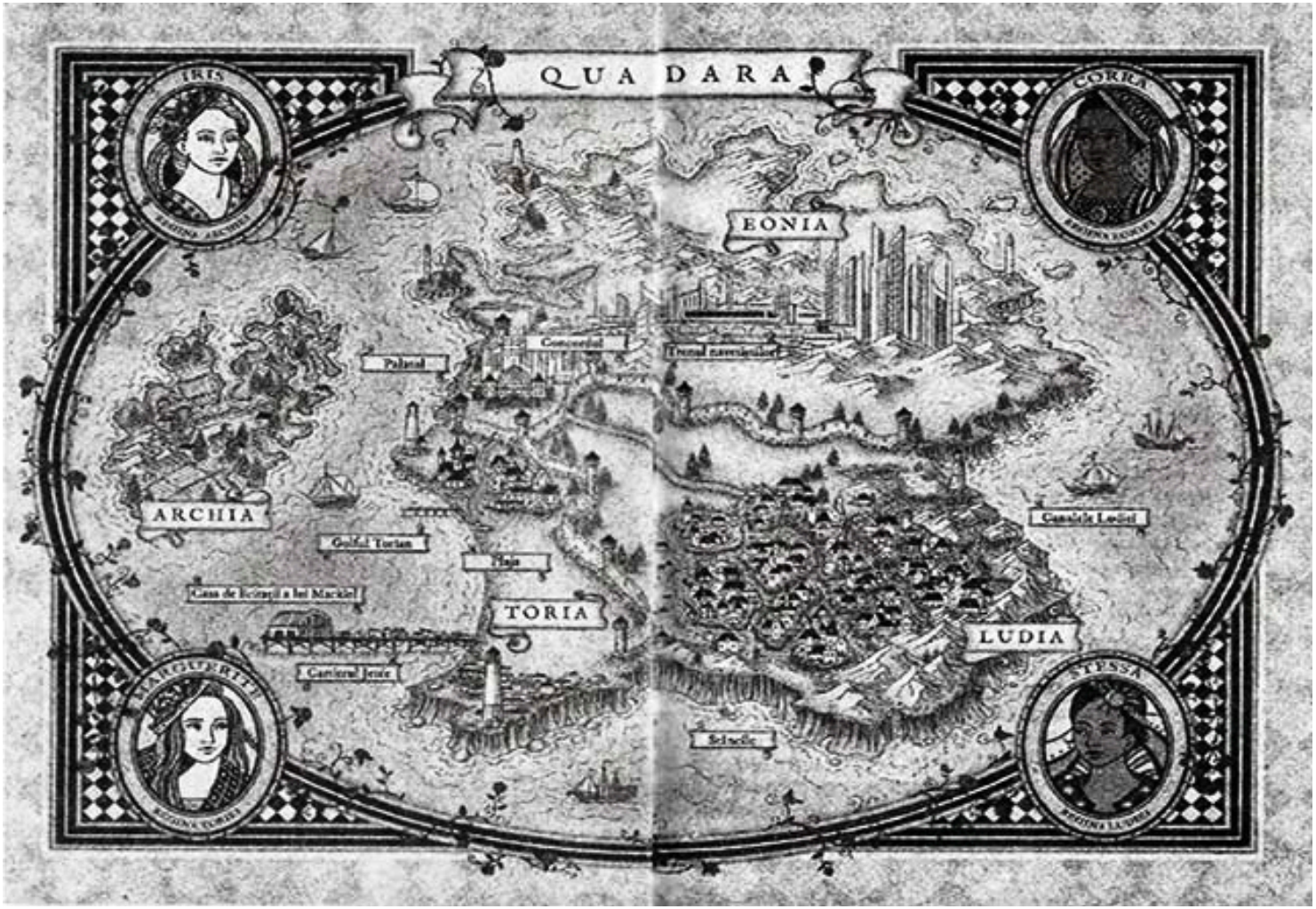
QUA DARA
IRIS
CORIA
EONIA
ARCHIA
TORIA
LUDIA
STESSA

SECTOARELE QUADAREI

Archia

Insula agriculturii, unde sunt preţuite simplitatea, munca grea şi natura.

Proverb: Încrede-te numai în ceea ce poate fi modelat cu mâna şi sufletul!

Regină: Iris

Eonia

Sectorul îngheţat, ce preţuieşte tehnologia, evoluţia şi o societate armonioasă.

Proverb: O minte tumultuoasă va duce la timpuri tumultuoase.

O minte liniştită vesteşte pace.

Regină: Corra

Toria

Sectorul de coastă, ce preţuieşte comerţul, curiozitatea şi explorarea.

Proverb: Învaţă totul şi le vei şti pe toate!

Regină: Marguerite

Ludia

Sectorul plăcerii, ce preţuieşte frivolitatea, muzica, arta şi spectacolul.

Proverb: Viaţa este pentru petrecăreţii cu ochii şi inima deschise.

Regină: Stessa

CODUL REGINELOR

Legea numărul unu: Pentru a proteja pământurile fertile ale Archiei, regina trebuie să susţină stilul de viaţă umil, dar sârguincios, al societăţii.

Legea numărul doi: Emoţiile şi relaţiile întunecă judecata. Eoniştii trebuie să se concentreze numai asupra dezvoltării tehnologiei, asupra medicinei şi a comunităţii ca întreg.

Legea numărul trei: Pentru a permite prosperarea culturii artei, literaturii şi muzicii, Ludia nu trebuie să fie împovărată de preocupările banale ale vieţii cotidiene.

Legea numărul patru: Curiozitatea şi spiritul explorator sunt în sufletele tuturor torienilor. Ele trebuie încurajate, pentru a stimula continuarea dezvoltării înfloritoarei societăţi a Toriei.

Legea numărul cinci: O regină trebuie să fie crescută în propriul sector, pentru a învăţa obiceiurile supuşilor, fără a fi influenţată de politicile de la palat.

Legea numărul şase: De îndată ce o regină ajunge la palat, aceasta nu îşi va mai vizita niciodată ţinuturile natale.

Legea numărul şapte: O regină trebuie să dea naştere unei moştenitoare înainte de împlinirea vârstei de patruzeci şi cinci de ani, pentru a-şi asigura descendenţa regală.

Legea numărul opt: O regină nu poate irosi timp sau emoţii pentru dragoste. Îi este interzis să se căsătorească, pentru că reprezintă o distragere de la îndatoririle sale.

Legea numărul nouă: Fiecărei regine îi va fi desemnat un consilier din propriul sector. Aceştia vor fi singurii lor sfătuitori.

Legea numărul zece: Consilierul din fiecare sector trebuie să fie prezent la toate întâlnirile şi implicat în luarea tuturor deciziilor, pentru a se asigura de imparţialitatea reginelor.

Legea numărul unsprezece: Puterea reginei nu poate fi transferată fiicei sale decât în cazul decesului sau al abdicării.

Legea numărul doisprezece: De îndată ce o regină moare, fiica acesteia sau cea mai apropiată rudă de gen feminin trebuie adusă imediat la palat pentru a urca pe tron.

Legea numărul treisprezece: Numai o regină poate ocupa tronul. În momentul preluării tronului, aceasta acceptă responsabilitatea conducerii sectorului până la finalul vieţii.

Legea numărul paisprezece: Este de datoria reginelor să asigure pacea între sectoare.

Legea numărul cincisprezece: În fiecare an, reginele vor decide, la o adunare împreună cu toţi consilierii lor, cui i se va acorda o doză de HIDRA.

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL UNU
Keralie

Razele matinale ale soarelui învăluiau cupola aurie a palatului, inundând Concordul cu lumină. În timp ce toată lumea se oprea să privească în sus – de parcă era un semn chiar de la cele patru regine –, noi ne-am cocoţat deasupra tuturor ca nişte vulturi de mare, pregătiţi să coborâm în picaj şi să îi facem bucăţi.

— Pe cine să alegem astăzi? m-a întrebat Mackiel.

Stătea sprijinit de un ecran imens, montat pe acoperişul unei clădiri ce afişa ultimele Rapoarte ale Reginelor. Arăta ca un tânăr încântător şi bine îmbrăcat din Toria. Cel puţin aşa *arăta.*

— Alegeri, alegeri! am spus rânjind.

S-a mutat pentru a-şi pune un braţ greu pe umerii mei.

— Azi cine ai chef să fii? O tânără drăguţă? O domniţă la ananghie? O seducătoare şovăielnică?

Şi-a ţuguiat buzele spre mine. Am râs şi l-am împins.

— Voi fi oricine ne va aduce cei mai mulţi bani.

Eu îmi alegeam ţintele de obicei, dar Mackiel se trezise binedispus şi nu am vrut să îi stric cheful. Cădea uşor în pase proaste în ultima vreme, iar eu aş fi făcut orice ca să îl menţin pe linia de plutire.

Am ridicat din umeri.

— Alege tu.

A ridicat din sprâncenele-i întunecate înainte de a-şi înclina melonul pentru a putea inspecta în continuare mulţimea. Linia de dermatograf din jurul pleoapelor sale făcea ca ochii albaştri adânciţi în orbite să iasă şi mai mult în evidenţă. Nimic nu scăpa cercetării lui atente. Un zâmbet arogant şi familiar îi juca pe buze.

Aerul rece din Concord era curat, spre deosebire de duhoarea înţepătoare de alge, peşte şi lemn putred care ne impregnase casa din portul Toriei. Era capitala Quadarei şi cel mai scump oraş din regat în

care ai fi putut locui, deoarece se învecina cu Toria, Eonia şi Ludia. Archia era singura regiune separată de continent.

Magazinele de la nivelul solului vindeau o varietate de bunuri aprobate, inclusiv leacuri eoniste, ultimele noutăţi ludiste din domeniile modei şi jucăriilor, şi legume, fructe proaspete şi carne conservată din Archia – toate adunate şi distribuite de comercianţi torieni. Ţipete de copii, murmurul afacerilor şi bârfe şoptite pe furiş despre regine răsunau între vitrinele magazinelor.

În spatele clădirilor se înălţa o cupolă de un auriu opac, acoperind palatul şi tăinuind afacerile confidenţiale ce se petreceau înăuntru. Intrarea în palat era o clădire veche din piatră numită Casa Concordului.

În timp ce Mackiel căuta o ţintă, îşi ţinea degetul mijlociu în dreptul buzelor – o insultă la adresa reginelor care se ascundeau în interiorul domului lor auriu. Când mi-a surprins privirea, s-a bătut cu degetul peste buze şi a rânjit.

— El, mi-a spus, privirea lui căzând pe spatele unei siluete întunecate ce cobora treptele Casei Concordului înspre aglomerata piaţă centrală. Adu-mi caseta lui de comunicare!

Ţinta era clar un eonist. În timp ce noi, torienii, eram înfofoliţi cu mai multe straturi de haine pentru a ne proteja de frigul muşcător, el purta un costum-piele negru, mulat pe corp, direct pe propria-i piele, dintr-un material eonist compus din milioane de microorganisme ce îi menţineau temperatura corpului cu ajutorul secreţiilor lor. Scârbos, dar foarte util în miezul iernii.

— Un mesager? am spus, aruncându-i lui Mackiel o privire încruntată.

Livrarea trebuie să fi fost de o foarte mare importanţă dacă mesagerul ieşea din Casa Concordului, singurul loc unde torienii, eoniştii, archienii şi ludiştii făceau afaceri împreună.

Mackiel s-a scărpinat pe gât cu degetele sale pline de inele; un tic nervos.

— Nu eşti pregătită pentru provocare?

I-am râs batjocoritor în nas.

— Ba bineînţeles că sunt.

Eram cel mai bun hoţ de buzunare dintre ai lui, strecurându-mi mâna în şi din buzunarele oamenilor cu o atingere uşoară ca un fulg.

— Şi, nu uita…

— Intră repede! Ieşi şi mai repede!

M-a prins de braţ înainte să apuc să alunec de pe acoperiş şi să dispar. Avea o expresie serioasă; trecuseră luni bune de când nu mă mai privise aşa – de parcă i-ar fi păsat. Aproape că m-a pufnit râsul, dar sunetul s-a blocat undeva între piept şi gât.

— Să nu te laşi prinsă! mi-a spus.

Am zâmbit ironic auzindu-i îngrijorarea.

— Când mi s-a întâmplat asta vreodată?

Am coborât de pe acoperiş şi m-am strecurat în mulţime.

Nu am apucat să ajung prea departe, căci un bătrân s-a oprit brusc în faţa mea şi şi-a ridicat mâna pentru a-şi apăsa patru degete pe buze, în semn de respect faţă de regine – salutul *cuvenit,* spre deosebire de versiunea cu degetul mijlociu a lui Mackiel. M-am proptit în călcâie. Tocurile mele cu ţepi s-au înfipt în pavajul uzat. M-am oprit la timp, obrazul meu ştergând partea din spate a umerilor săi.

La naiba! Care era treaba cu palatul ăsta, de inspira o asemenea prostie crasă? Nu era ca şi cum ai fi putut vedea ceva prin sticla aurie. Şi, chiar dacă ai fi putut, şi ce? Reginelor nu le păsa de noi. Şi în niciun caz de cineva ca mine.

I-am împins bătrânului bastonul din mână, iar el s-a dezechilibrat. S-a întors spre mine, cu faţa cuprinsă de enervare.

— Scuze! i-am spus.

Am fluturat din gene pe sub pălăria cu boruri largi.

— Am fost împinsă de mulţime.

Expresia i s-a îmblânzit.

— Stai liniştită, draga mea.

A înclinat din cap.

— Să ai o zi minunată!

I-am zâmbit inocent înainte să bag ceasul lui de buzunar din argint într-un pliu ascuns al fustei mele. Ca să se înveţe minte.

M-am ridicat pe vârfuri să îmi caut ţinta. *Acolo.* Nu părea să fie mult mai mare decât mine – poate să fi avut optsprezece ani. Costumul venea pe el ca o a doua piele – de la vârfurile degetelor până la gât, acoperindu-i trunchiul, picioarele, chiar şi labele picioarelor. În timp ce eu mă luptam cu corsete şi fuste bătoase în fiecare zi, nu îmi imaginam că acest costum ar fi fost mai uşor de îmbrăcat.

Şi totuşi, invidiam materialul şi libertatea de mişcare pe care acesta i-o acorda. La fel ca în cazul lui, muşchii mei erau bine definiţi datorită alergării, săriturilor şi căţărării constante. În timp ce nu era neobişnuit pentru un torian să fie suplu şi în formă, muşchii mei nu erau formaţi în urma navigării înspre şi dinspre Archia sau de la descărcarea bunurilor grele în porturi. De multă vreme fusesem cuprinsă de partea mai întunecată a Toriei. Ascunsă sub straturile modeste şi corsetele strâmte, nimeni nu îmi bănuia viclenia. Munca.

Mesagerul a ezitat la baza treptelor Casei Concordului, aranjând ceva în geantă. Asta era şansa mea. Bătrânul mă inspirase.

M-am năpustit spre treptele lustruite din ardezie, holbându-mă la palat cu cea mai bună imitare a veneraţiei – sau, mai bine zis, o privire tâmpă – pe faţă, cu cele patru degete în apropierea buzelor. În timp ce mă apropiam de mesager, mi-am înfipt degetul mare de la picior într-un gol dintre două dale şi m-am prăvălit ca o păpuşă din cârpe. Deloc elegant, dar ar fi trebuit să îmi împlinească scopul. Învăţasem pe propria-mi piele că orice pretext poate fi depistat cu uşurinţă. Iar eu eram hotărâtă să îmi duc planul la bun sfârşit.

— Ah! am ţipat în timp ce mă izbeam de băiat.

Jumătatea mea ticăloasă a savurat bufnetul care s-a auzit când s-a izbit de pământ. Am aterizat

deasupra lui, mâna mea găsindu-şi calea spre geanta lui.

Mesagerul şi-a revenit rapid în fire, împingându-mă la o parte, mâna lui dreaptă răsucindu-se strâns în jurul genţii. Poate că asta nu era prima lui întâlnire cu pungaşii lui Mackiel. M-am abţinut să-i arunc o privire lui Mackiel, ştiind că el mă urmărea nerăbdător de pe acoperiş.

Întotdeauna ne urmărea.

Schimbând tactica, m-am rostogolit, zdrelindu-mi intenţionat genunchiul de pavaj. M-am smiorcăit ca toriana inocentă ce mă prefăceam a fi. Mi-am ridicat capul să îmi arăt faţa de sub pălăria pe care o purtam şi ca să îl studiez.

Arăta exact ca un eonist, cu ochii aşezaţi simetric, buze cărnoase, pomeţi bine definiţi şi mandibulă proeminentă. Aspectul scontat prin construcţie. Bucle de păr negru îi încadrau faţa bronzată. Pielea îi era delicată, dar rezistentă. Deloc ca pielea mea palidă, ce se crăpa şi se exfolia din cauza vântului în timpul iernii şi se ardea în soarele fierbinte al verii. Mă fixa cu o pereche de ochi deschişi la culoare, aproape incolori, nu cu ochii căprui caracteristici eoniştilor, care îi apărau de lumina puternică a soarelui. Oare asta îl ajuta să vadă în întuneric?

— Eşti în regulă? m-a întrebat, fără ca faţa lui să trădeze vreun sentiment.

Feţele eoniştilor erau, de regulă, îngheţate, precum cea mai mare parte a sectorului lor.

Am dat din cap.

— Îmi pare atât de rău!

— E în regulă, mi-a spus, dar mâna lui ţinea în continuare cu fermitate geanta, căci eu încă nu-mi terminasem sceneta.

A aruncat o privire ghetei mele negre, care acum era zgâriată la vârf, locul în care se înfipsese între dale, apoi mi-a privit genunchiul pe care îl înconjurasem cu mâinile.

— Sângerezi, mi-a spus mirat.

Într-adevăr, credea că fusese o înscenare pentru a putea pune mâna pe lucrurile lui.

M-am uitat la fusta mea albă. O pată de culoare roşie începuse să apară prin lenjeria mea de corp şi îmi cuprindea genunchiul văzând cu ochii.

— Vai mie!

M-am prefăcut că leşin. Am privit în sus, spre soarele strălucitor, până când am început să lăcrimez, apoi mi-am întors privirea spre el.

— Poftim.

A scos o batistă din geantă şi mi-a pus-o în palmă. Mi-am muşcat buza pentru a putea ascunde un rânjet.

— Nu mă uitam pe unde merg. Palatul mi-a distras atenţia.

Ochii ciudat de deschişi la culoare ai mesagerului au aruncat o privire scurtă domului din spatele nostru. Faţa lui nu a trădat nicio emoţie.

— E frumos, mi-a spus. Felul în care soarele luminează domul, de parcă ar fi în viaţă.

M-am încruntat. Eoniştii nu apreciau frumuseţea. Nu era ceva preţuit de ei, ceea ce era chiar ironic având în vedere cât de atrăgători erau în genere.

Mi-am adunat poalele rochiei cu mâinile şi am început să o ridic peste genunchi.

— Ce faci? m-a întrebat.

Mi-am înghiţit un hohot de râs.

— Verificam cât de grav e.

M-am prefăcut că abia atunci mi-am amintit de unde provine el.

— Ah!

Mi-am aranjat fusta să îmi acopere picioarele.

— Cât de nepotrivit din partea mea!

Intimitatea era la fel de străină în Eonia precum emoţiile.

— E în regulă, a spus, dar şi-a ferit privirea.

— Poţi să mă ajuţi să mă ridic? l-am întrebat. Cred că mi-am sucit glezna.

Şi-a întins stângaci mâinile înainte să se decidă că e mai sigur să mă apuce de coatele acoperite. M-am sprijinit cu tot corpul pe el, pentru a mă asigura că nu va simţi diferenţa de greutate în timp ce îmi strecuram mâna în geanta lui. Degetele mele au

apucat ceva rece şi neted, cam de mărimea palmei mele. Caseta de comunicare. Am şterpelit-o din geantă şi am băgat-o într-un buzunar secret al fustei. De îndată ce m-a aşezat pe picioare, mi-a dat drumul de parcă ar fi atins un peşte vechi de o lună.

— Crezi că poţi să păşeşti? m-a întrebat.

Am încuviinţat, dar m-am clătinat pe picioare. Pungaşii începători se dădeau de gol renunţând la scenetă prea repede după ce puneau mâna pe pradă. Şi pe mine *chiar* mă durea genunchiul.

— Nu prea cred.

Vocea mea era moale şi fără suflu.

— Unde aş putea să te duc?

— Acolo.

I-am arătat un scaun şi o masă libere din faţa unei cafenele.

M-a ţinut de cot în timp ce m-a ajutat să merg până acolo, făcându-şi loc prin mulţime cu ajutorul umerilor săi laţi. M-am prăbuşit pe scaun şi mi-am apăsat batista pe genunchi.

— Îţi mulţumesc!

Mi-am înclinat capul, în speranţa că va pleca.

— O să fii în regulă? m-a întrebat. Nu eşti singură, nu?

Ştiam că Mackiel ne urmărea de undeva din apropiere.

— Nu, nu sunt singură.

Am încercat să par indignată.

— Sunt aici cu tatăl meu. Are nişte treburi de rezolvat acolo.

Am făcut un semn vag cu mâna înspre magazinele din apropiere. Mesagerul s-a aplecat să mă privească pe sub borurile pălăriei. Am tresărit. Era ceva tulburător la ochii lui, văzuţi mai de aproape. Păreau a fi nişte oglinzi. Şi totuşi, cu el holbându-se la mine, chiar mă simţeam ca fata care pretindeam că sunt. O fată care îşi petrecea ziua în Concord cu familia, pentru a se bucura de răsfăţul celorlalte sectoare. O fată a cărei familie era întreagă. O fată care nu îşi distrusese fericirea.

Momentul a trecut.

Umbra unui anume sentiment i-a apărut pe faţă pentru o clipă.

— Eşti sigură? m-a întrebat.

Să fi fost asta îngrijorare sinceră?

Simţeam răcoarea casetei metalice lipite de picior şi privirea arzătoare a lui Mackiel pe spatele meu.

„Intră repede! Ieşi şi mai repede!”

Trebuia să mă distanţez.

— Trebuie să mă odihnesc puţin. O să fiu în regulă.

— Păi, atunci… mi-a zis, privind înapoi spre Casa Concordului cu mâna pe geantă.

Ca mesager, întârzierea lui nu ar fi fost tolerată.

— Dacă vei fi în regulă…

Aştepta să îl trimit la plimbare. Poate că îmi exageram fragilitatea.

— Da, voi fi în regulă aici. Promit!

A încuviinţat băţos din cap în stilul eonist, apoi mi-a spus:

— Fie ca reginele să domnească mereu! Împreună, şi totuşi separate.

Schimbul standard de politeţuri între locuitorii diferitelor sectoare. S-a întors să plece.

— Împreună, şi totuşi separate, am recitat şi eu.

Înainte ca el să apuce să facă vreun pas, sărisem din scaun şi mă aruncasem în mulţime.

Strângeam caseta de comunicare în mână în timp ce alergam.

CAPITOLUL DOI
Iris
Regina Archiei

Legea numărul unu: Pentru a proteja pământurile fertile ale Archiei, regina trebuie să susţină stilul de viaţă umil, dar sârguincios, al societăţii.

Iris se foia inconfortabil pe tron, rearanjându-şi fusta ţeapănă. Razele soarelui de la amiază se revărsau prin tavanul sub formă de dom, căzând pe cadranul auriu înălţat de dedesubt. Harta Quadarei era întipărită pe faţa acestuia, cu şanţuri late reprezentând zidurile ce împărţeau regatul. Un glob auriu era aşezat în centrul cadranului, refractând lumina soarelui în raze, evidenţiind sute de cuvinte gravate într-un scris cursiv în marmura de pe pereţii sălii tronului. Cuvintele aminteau fiecare regină şi pe cei care vizitaseră curtea, tranzacţiile aprobate între sectoare şi regulile stricte cărora reginele trebuiau să li se supună. Codul Reginelor.

Cele patru tronuri şi reginele corespunzătoare erau aşezate în cerc de jur-împrejurul cadranului. În timp ce sectoarele rămâneau despărţite, reginele conduceau de la aceeaşi curte.

Împreună, şi totuşi separate.

Fiecare privea în exteriorul secţiunii sale a camerei circulare, un blazon pictat însemnând locul unde îi începea sectorul.

Următoarea programare a lui Iris a păşit din exteriorul zonei ce separa vizitatorii de la curte de regine. A aruncat o privire către una dintre surorile-regine, Marguerite, care stătea lângă ea. Marguerite a ridicat amuzată dintr-o sprânceană în timp ce bărbatul a făcut plecăciunea, atingând cu nasul marmura lustruită de sub propriile-i picioare. Stătea deasupra blazonului Archiei: o insulă rurală mărginită de crengi, frunze şi flori, cu un cerb pe vârful unui munte, pictat cu tuşe aurii îndrăzneţe.

Acum în vârstă de treizeci de ani, Iris nu îşi mai văzuse tărâmurile natale de doisprezece ani. Dar toată viaţa ei avea să îşi amintească aerul proaspăt, pădurile luxuriante şi dealurile domoale.

Când bărbatul s-a ridicat, tot nu voia să întâlnească privirea reginei. Păcat, căci ea avea ochi minunaţi.

— Regina mea, a început el cu o voce tremurată.

Bun! Iris inspira teamă. Un ţel consumator de timp, dar care merita osteneala.

Ştia că Archia putea fi perceput cu uşurinţă ca fiind cel mai puţin grozav dintre toate sectoarele, întrucât archienii erau destul de discreţi, rareori traversând canalul către continent din cauza neîncrederii universale în maşinării. Se concentrau pe munca fizică şi pe un trai decent, chiar modest.

— Vorbeşte!

Iris a fluturat din mână către bărbatul dinaintea ei.

— Nu am toată ziua la dispoziţie.

Broboane de sudoare i-au alunecat bărbatului printre sprâncene, către vârful nasului. Nu le-a şters. Iris şi-a încreţit nasul a înţelegere – singurul semn de milă pe care acesta urma să îl primească.

— Am venit aici să vă cer energie, a spus bărbatul. Ea s-a încruntat, iar el a clarificat imediat: *Electricitate* – avem nevoie de electricitate.

Iris trebuia să îşi reamintească faptul că bărbatul era guvernatorul Archiei, deşi acest titlu însemna prea puţin în faţa ei. Reginele reprezentau puterea. Nimeni altcineva.

Puterea era un joc, iar de-a lungul anilor, Iris se perfecţionase în asta.

— Aveţi *nevoie* de curent electric?

Iris s-a aplecat în faţă.

— Nu.

În timp ce restul sectoarelor aveau curent electric, Archia continua să folosească numai ceea ce putea fi *modelat cu mâna şi cu sufletul* – un proverb tradiţional archian.

Într-un final, guvernatorul a ridicat o mână tremurândă să îşi şteargă sprâncenele.

— Electricitatea ar permite folosirea utilajelor, a continuat guvernatorul. Muncitorii se chinuie să ţină pasul cu programul de livrări impus de Toria anul acesta. Vă rog să vă mai gândiţi, regina mea!

Ea s-a lăsat pe spate şi a lăsat să-i scape un hohot de râs.

— Ai destulă minte ca să nu îmi ceri aşa ceva.

Era adevărat că populaţia Quadarei era într-o continuă creştere şi, indiferent ce ar fi încercat, orice alt sector în afară de Archia rămânea sterp.

Naţiunea divizată a Quadarei era un ecosistem, fiecare sector având propriul rol. Archia asigura recoltele şi resursele naturale; Eonia dezvolta medicina şi tehnologia; Ludia asigura arta, moda şi divertismentul, iar Toria aranja importurile şi exporturile între sectoare. Iar Codul Reginelor susţinea sistemul.

Archia era singura speranţă a întregului popor, motiv pentru care Iris trebuia să îşi protejeze sectorul natal cu orice preţ. Nu putea risca suprasolicitarea terenurilor prin folosirea utilajelor. Dacă Archia ar fi fost distrusă, Quadara ar fi murit de foame.

În timp ce unii considerau Archia ca fiind primitivă, aceasta nu era slabă. Nu atât timp cât o conducea Iris.

Guvernatorul şi-a răsfrânt buza de jos.

— Ştiu că nu ar trebui să luăm tehnologie din alte sectoare, dar…

— Şi atunci, mă plictiseşti cu această conversaţie pentru că…?

— Poate ar trebui să accepţi asta? a întrebat Marguerite.

La patruzeci de ani, ea era cea mai în vârstă regină şi cu domnia cea mai lungă, deseori fiind vocea raţiunii. Chiar dacă ultima ei programare pentru ziua respectivă fusese anulată, continua să urmărească întâlnirile de la curte cu interes. Ca toţi ceilalţi torieni, curiozitatea ei pentru alte culturi nu putea fi niciodată satisfăcută.

O pierdere totală a timpului lui Marguerite, s-a gândit Iris. A sfredelit-o cu privirea pe regina-soră.

— Asta nu te priveşte pe tine, Marguerite.

Tonul îi era totuşi iertător; stătea în natura reginei toriene să îşi bage nasul acolo unde nu era treaba ei.

Marguerite şi-a dat după ureche o şuviţă de păr auriu ce începuse să încărunţească.

— Îţi aminteşti că am rugat-o pe Corra să îşi pună doctorii să dezvolte un vaccin care să prevină răspândirea bolii de sânge. Uneori trebuie să ocolim un pic regulile, însă fără să le încălcăm.

Iris şi-a înclinat capul pentru a vedea părul negru, împletit, al Correi, coafat în stilul comun al eoniştilor, coroana aurie scânteind în contrast cu pielea ei închisă la culoare. Însă regina în vârstă de douăzeci şi cinci de ani a Eoniei nu le-a privit la auzul menţionării oamenilor ei de ştiinţă. Stessa însă, regina Ludiei, le urmărea cu o grimasă pe chip, de parcă Iris o enerva. Probabil că aşa şi era, din moment ce orice făcea sau spunea Iris părea să o enerveze pe regina în vârstă de şaisprezece ani.

— Aceea a fost o situaţie total diferită, i-a spus Iris lui Marguerite, ignorând privirea Stessei. Boala ameninţa să îţi şteargă întregul popor de pe faţa pământului. Vaccinul a fost o intervenţie singulară; nu ţi-a schimbat semnificativ sectorul. Chiar dacă aş permite folosirea utilajelor pentru o scurtă perioadă de timp, cum ne vom mai putea întoarce la vechile obiceiuri? Nu pot risca.

Marguerite i-a zâmbit înţelegătoare, dar amuzată, de parcă Iris era încăpăţânată doar de dragul încăpăţânării.

— Nu, a spus Iris, întorcându-şi privirea înapoi către guvernatorul Archiei. Curentul electric nu provine din sectorul nostru, aşadar, nu îl vom folosi niciodată. Nu vom primi ajutor de la utilaje şi de la vrăjitoria automatizărilor lor.

Iris văzuse ce făcuse tehnologia în Eonia şi nu avea de gând să lase să se întâmple acelaşi lucru şi în sectorul ei. Cu pământurile în mare parte îngheţate şi neprimitoare din nordul teritoriului, Eonia nu

avusese de ales şi trebuise să se concentreze doar pe progresele tehnologice şi chiar şi pe modificările genetice pentru a supravieţui. În schimb, îşi pierduseră o parte din umanitate. Sau, cel puţin, asta era ceea ce credea Iris. Nu s-a putut abţine să o privească pe Corra încă o dată.

Iris nu a ratat privirea aruncată de guvernator către şirurile de candelabre electrice din cele patru coridoare ce conduceau la sala centrală a tronurilor. Ea ştia că lăsa impresia că se bucură de minunile tuturor sectoarelor, dar guvernatorul nu ştia că Iris încă citea la lumina lumânării şi se spăla în izvoarele naturale cu apă călduţă din grădina ei privată, în loc să folosească apa încălzită din sistemul de alimentare cu apă al palatului. Nu avea de gând să poarte cu el o discuţie cu privire la obiceiurile ei de igienă personală.

În lipsa unui răspuns de la bărbat, Iris a ridicat din sprânceană şi a întrebat:

— Mai ai ceva de adăugat?

Guvernatorul a clătinat din cap.

— Prea bine! a răspuns ea. Şi dacă cineva are ceva de spus împotriva deciziei mele, ştie unde să mă găsească. Palatul are întotdeauna porţile deschise pentru oamenii mei.

Acestea fiind zise, s-a ridicat şi a coborât de pe podium, lăsându-şi surorile-regine cu ceilalţi curteni.

Iris s-a hotărât să petreacă restul zilei în grădina ei cultivată de la palat. În copilărie, se bucurase de nenumărate ore petrecute pe terenurile imaculate dimprejurul casei părinteşti. Acolo îşi imaginase întreaga domnie şi cum avea să conducă un întreg sector. Iris fusese un copil singuratic şi, deşi crezuse că se pregătise suficient pentru a deveni regină, nu s-ar fi gândit vreodată că cineva i-ar fi putut influenţa domnia.

Sau inima.

Grădina era plasată în sectorul archian al palatului, care era, la rândul său, împărţit în patru, cum era şi ţara. Aceasta se afla în exteriorul domului

auriu, pe vârful unei coline de unde se vedea canalul dinspre insula alăturată, Archia. Cu mult timp în urmă, unul dintre strămoşii ei solicitase acces către natură – către viaţă. Codul Reginelor stabilea că acestea nu aveau voie să părăsească niciodată palatul – pentru siguranţa lor şi pentru a se garanta că nu vor fi influenţate din exterior.

Iris nu avea să mai păşească vreodată în propriul sector, să mai soarbă din priviri frumuseţile Archiei sau să vadă cerbii şi căprioarele cutreierând munţii.

S-a lăsat pe spate pe divanul ei din lemn negru; acesta s-a afundat în iarbă, în timp ce fusta neagră a acoperit cadrul. Şi-a scos coroana grea şi a aşezat-o pe masa de alături. A înclinat capul, delectându-se cu razele soarelui ce îi atingeau pielea. Izvoarele cu apă caldă susurau prin preajmă, amintindu-i de micul pârâu ce curgea nu departe de casa părintească.

Asta trebuia să fie suficient.

De asemenea, conform cu Codul Reginelor, Iris fusese crescută de părinţi adoptivi în afara palatului în regiunea pe care avea să o conducă într-o bună zi. Dar, deşi fusese crescută într-o colibă modestă, nu îşi dorise niciodată altceva. Nu ştia *cum* să îşi dorească lucruri pe care nu le văzuse, pe care nu le experimentase vreodată. Învăţase tot ce putuse despre ţinuturile, animalele şi poporul ei. Şi despre trecutul întunecat al Quadarei.

Archia fusese un refugiu neatins de problemele ţării timp de sute de ani; de fapt, abia când Toria îşi construise propriile nave şi începuse să călătorească spre vest, insula luxuriantă fusese descoperită. Celelalte sectoare deveniseră disperate, resursele lor naturale fiind aproape epuizate. Şi iată Archia cea înfloritoare, numai bună pentru a fi exploatată.

În timp ce fiecare regiune îşi dezvoltase propriile calităţi şi resurse, toate aveau aceeaşi slăbiciune. Gelozia.

Şi aşa începuseră Războaiele Dintre Sectoare. Duraseră aproape zece ani, cu mii de vieţi pierdute. În tot acest timp, celelalte regiuni încercaseră să cucerească Archia. Dar planurile lor erau prosteşti.

Eoniştii nu aveau habar de creşterea animalelor, torienii deveniseră nerăbdători să descopere noi ţinuturi, iar ludiştii nu voiau să îşi murdărească preţioasele ţinute îngrijind culturile.

Apoi reginele fondatoare ale Quadarei construiseră zidurile pentru a separa regiunile, încheind odată pentru totdeauna Războaiele Dintre Sectoare. Zidurile permiteau existenţa unui spaţiu sigur, permiţând sectoarelor să continue să se dezvolte independent şi în armonie.

Archia era din nou în siguranţă.

Iris părăsise prima dată pământurile natale în ziua împlinirii a optsprezece ani, când fusese informată că îi murise mama. Traversase canalul spre palat pe un vas torian. Îşi îmbrăţişase noua lume şi tronul într-o clipită, insistând să se prezinte la curte la doar câteva minute după ce mama sa fusese îngropată sub palat. În acea noapte stătuse trează până în zori citind despre istoria ţării şi diplomaţie. Nimic nu o putea zdruncina pe Iris. Nici măcar moartea mamei ei.

Iris şi-a deschis ochii verzi şi a privit cerul de un albastru intens – bucurându-se de răgazul de la palatul auriu şi trainic. Palatul fiind acoperit de cupola din sticlă aurie, fiecare încăpere şi toate obiectele din acestea căpătau o nuanţă aurie. Chiar şi pe timpul nopţii, coridoarele erau învăluite într-o ceaţă de un auriu-închis, de parcă întunericul nu ar fi îndrăznit să atingă reginele cu degetele sale negre ca cerneala.

Când Iris a privit către norii de pe cer, s-a gândit la tatăl său. Nu la tatăl ce îi era rudă de sânge – un bărbat care nu fusese niciodată recunoscut de către mama sa –, ci la cel care o crescuse în Archia. Pe vremea când era copilă, îi povestea despre reginele din ceruri, cele decedate, ce trăiseră în sectoarele fără frontiere, privindu-şi rudele pe care le lăsaseră în urmă. Când era singură, se uita la nori şi le împărtăşea cele mai mari temeri şi nemaipomenitele ei visuri, ştiind că secretele sale sunt în siguranţă cu aceştia. Cei mai de încredere prieteni ai ei.

Apoi ajunsese la palat şi cunoscuse reginele. Petreceau fiecare seară împreună – adeseori rămânând treze mai mult decât ar fi fost considerat „cuviincios”, discutând despre copilăriile, familiile şi sectoarele lor. Iris nu mai era singură.

Şi totuşi, deseori privea către cer, însă acum vorbea cu tatăl ei, de mult decedat.

— Tată, nu am cedat, a rostit ea. Codul Reginelor este şi va fi mereu de o importanţă capitală. Totuşi, există anumite legi care se referă la regine, la *mine,* şi care, de-a lungul timpului, am ajuns la concluzia că sunt irelevante.

Până şi rostirea cu voce tare a acestor cuvinte părea greşită. Iris a clătinat din cap. Ea ar fi trebuit să fie mai puternică, să aibă tărie de caracter.

— Noi suntem reginele. Ar trebui să putem schimba regulile care nu afectează sectoarele şi pacea pe care noi o menţinem. Ar trebui să avem *un pic* de control asupra propriilor noastre vieţi.

A clătinat din cap.

— Voi continua să lupt pentru Archia şi să protejez tot ce avem, dar îmi doresc mai mult.

A clătinat din nou din cap, gândindu-se la cererea guvernatorului.

— Nu neapărat pentru Archia, ci pentru mine.

Ura faptul că părea atât de lipsită de putere.

— Am un plan.

A lăsat să-i scape o răsuflare îngreunată.

— Am rămas mult prea mulţi ani tăcută. Dar gata! Mâine lucrurile se vor schimba. Codul Reginelor *se va* schimba. Mâine voi…

O albină a înţepat-o în gât. O ciupitură intensă, urmată de o amorţeală dureroasă.

Albinele, ca toate celelalte gângănii şi insecte, trebuiau eradicate din grădină cu un spray. *O altă creaţie minunată a eoniştilor,* a cugetat Iris enervată. Nu avea o problemă să îşi împartă grădina cu creaturi ce *ar fi trebuit* să fie parte din ea. Dar consilierii insistaseră că aşa era mai bine, pentru siguranţa lui Iris.

Un zâmbet i-a apărut pe faţă; poate că natura înfrânsese tehnologia până la urmă, învingând sprayul. Abia aştepta să jubileze la masa de seară în faţa Correi, povestindu-i despre noile ei descoperiri.

Înţepătura albinei a devenit din ce în ce mai dureroasă, până în punctul în care Iris nu mai putea să înghită. Saliva i se aduna în gât. Oare era alergică?

Şi-a dus mâna la ciupitură şi a găsit o despicătură adâncă în piele. Când şi-a retras mâna, era plină de sânge. Un bocet înecat i-a scăpat de pe buze.

O siluetă a apărut deasupra ei, afişând un rânjet ameninţător şi încântat. Un cuţit subţire reflecta o rază de soare, picături roşiatice alunecând de pe lamă.

A cuprins-o furia în timp ce sângele i se prelingea pe gât. Braţele i-au zburat pe spate, trântindu-i coroana la pământ.

Revoltător! Sunt regina Archiei!

Cum îndrăzneşte cineva să îmi taie g…

CAPITOLUL TREI
Keralie

Mackiel Delore Jr. stătea la biroul său din lemn masiv de stejar şi învârtea în mâini caseta de comunicare, afişând o figură încruntată, în vreme ce inelele lui alunecau pe suprafaţa metalică. Fusese ciudat de tăcut de când îi predasem caseta de comunicare şi în timpul plimbării lungi şi reci de la Concord, prin Toria Centrală, până la casa de licitaţii de pe docul pe jumătate putrezit. Nu mai fusese aşa de tăcut din ziua în care îi muriseră părinţii.

Pielea palidă şi părul închis la culoare erau singurele asemănări fizice cu tatăl lui. Dureros de subţirel, purta o vestă pentru a da impresia că este mai mare şi un melon pentru a-l face să pară mai înalt. Şi totuşi, semăna foarte puţin cu tatăl său, cu omul care îşi dorea să fie.

Mackiel Senior îşi dorise un protejat formidabil. În locul lui, primise un băieţel oropsit. Îşi făcuse griji că prezenţa lui Mackiel nu ar fi inspirat acelaşi gen de teamă şi admiraţie în sufletele tuturor celor care urmau să aibă de-a face cu el şi cu afacerea lui, Delore Import-Export.

Se înşelase.

Mackiel privea caseta de comunicare de parcă era deopotrivă încântat şi tulburat de ceea ce s-ar putea afla înăuntru.

— Ai de gând să o deschizi? l-am întrebat.

— Şi să pângăresc bunurile?

A clătinat un deget spre mine, expresia devenindu-i senină.

— Doar ştii şi tu, drăguţă.

Am şuierat şi m-am aşezat pe scaunul din faţa lui.

— Te-ai rănit, păpuşă din porţelan? m-a întrebat rânjind. Ar trebui să fii mai atentă cu bunurile *tale.*

Mi-am dat ochii peste cap şi mi-am frecat uşor genunchiul bandajat de sub fusta de un negru şters. Hainele mele de pungaş erau la curăţătorie; speram să reuşească să scoată petele de sânge. Fusese fusta

mamei. Unul dintre puţinele lucruri pe care le mai aveam de la ea.

Se împliniseră şase luni de când nu îmi mai văzusem părinţii. Şase luni de la accidentul tatei. Şase luni de când fugisem de acasă, incapabilă să îmi privesc mama în ochi, şi de când îmi închisesem acea parte a sufletului, fără să mai privesc vreodată în urmă.

— A meritat, recunosc eu.

Aş face orice pentru Mackiel. Fiind doar cu doi ani mai mare decât mine, îmi era şi prieten, şi mentor. Şi singura familie pe care o aveam.

Şi-a ridicat bărbia.

— Cu tine, întotdeauna merită.

L-am ignorat. Mackiel glumea mereu, dar de data asta nu ştiam dacă îşi bătea joc de mine sau chiar voia mai mult de la mine, de la *noi.* Mă întrebam ce vedea atunci când mă privea. Fata toriană adunată care pretindeam că sunt? Sau o fată distrusă, păpuşa *lui* de porţelan; nu era nevoie decât de o fisură pentru a descoperi întunericul ce creştea în interiorul meu.

Nu mi-am pus problema ce prefera el.

Biroul lui Mackiel se afla în podul casei de licitaţii, având vedere spre portul torian. Pânzele vaselor luminate de razele lunii străluceau ca nişte fantome în apa întunecată. Deseori mă întrebasem de ce alesese camera asta cu vedere spre port. Doar pentru că fusese a tatălui său? Sau voia să îşi înfrunte fobia de ocean în fiecare zi, sperând că teama va dispărea într-o bună zi?

Mackiel şi-a scărpinat o clipă gâtul pentru a se asigura că nu este distras de altceva. Era mai puternic decât credea. Spre deosebire de mine, care nu îmi puteam înfrunta fantomele. Orice spaţiu mai mic decât camerele mele micuţe din spatele scenei din casa de licitaţii mă făcea să o rup la fugă din încăpere. Simplul gând la spaţii strâmte făcea să mi se strângă pieptul.

Inspiraţie scurtă, expiraţie scurtă. Există o cale de intrare şi întotdeauna şi o cale de ieşire. Mantra

asta mă ajuta să liniştesc orice val de anxietate pe care îl simţeam în stomac ca pe un ţipar agitat.

— Cu cât crezi că se va vinde? am întrebat, distrăgându-mi atenţia.

A aşezat caseta de comunicare pe masă şi a întins cealaltă mână.

— Asta e pentru tine.

În palmă ţinea un medalion din argint de forma unui quartier de aur, moneda universală a Quadarei. M-am întins spre medalion. Mi-a prins degetele cu ale lui. *Iat-o* – întunecimea ce îi cuprindea figura în ultima vreme şi-a făcut apariţia şi prietenul meu a dispărut.

— Ai pierdut prea mult timp acolo, a spus.

M-am tras de lângă el, ţinând în continuare medalionul strâns în mână, şi m-am lăsat pe spate în scaun.

— Prea mult timp pentru ce? i-am replicat. A mai furat cineva până acum o casetă de comunicare fără să fie arestat de autorităţile quadariene?

— *Touché!* a spus el, înclinându-şi scaunul spre spate, imitându-mă.

Tot lemnul din jur îl făcea să pară pitic. Camera fusese construită şi mobilată pentru un bărbat mai masiv – Mackiel Delore Sr. Şi totul era exact aşa cum îl lăsase el înainte de boala de sânge.

Boala debutase ca o maladie contractată pe mare la întoarcerea dintr-o călătorie în Archia şi se răspândise rapid îndată ce vasul fusese andocat şi membrii echipajului se întorseseră în casele lor, în Toria. Boala fusese necruţătoare; la doar câteva ore după expunere, sângele începea să îţi curgă din ochi şi urechi, înainte să se întărească. Mama lui Mackiel se îmbolnăvise prima, apoi şi tatăl lui.

Mackiel se repezise către Unitatea Medicală Eonistă în speranţa că va primi o doză de HIDRA[11]. Tratamentul Holistic Al Rănilor şi Al Bolilor era un leac universal al eoniştilor – cea mai preţioasă creaţie a Quadarei. Dar un singur pacient „merituos” putea fi tratat în fiecare an, din cauza proviziilor tot mai puţine. Reginele decideau cine avea să fie acel

pacient. Un infractor şi soţia lui nu erau în vârful listei lor.

Părinţii lui Mackiel erau deja morţi când acesta se întorsese acasă.

Singurele schimbări la Delore Import-Export în cei trei ani care trecuseră de la moartea tatălui său erau privirea ameninţătoare din ochii lui Mackiel şi mărirea echipei sale de paznici. Lacheii lui erau plecaţi în seara asta, executându-i ordinele. Mai mult monştri decât oameni – speram să uite drumul spre casă.

— Mulţumesc, Kera! a spus Mackiel dintr-odată.

Mi-am ridicat privirea spre el.

— Cu plăcere?

A sunat mai mult decât mi-aş fi dorit ca o întrebare, nefiind sigură cum să interpretez starea lui de spirit schimbătoare. Eram prieteni de şapte ani. Începuserăm să furăm dintr-o joacă şi pentru plăcerea de a simţi adrenalina, ceea ce, întâmplător, ne umplea şi buzunarele cu bani. Fusese un băiat de doisprezece ani plin de viaţă, carismatic, ce promitea bogăţii, încântare şi iluzii, O lume foarte diferită de cea pe care o ştiam eu.

În timp ce un Mackiel tânăr se lăuda cu faptul că se juca cu cele mai noi tehnologii eoniste şi că mânca produse de patiserie pufoase ludiste, eu tremuram în micuţa şi întunecata colibă a părinţilor mei şi mâncam tocana mamei făcută din resturi de peşte vechi de o săptămână. Tata moştenise afacerea cu transporturi de la părinţii lui, dar barca era plină de găuri şi abia putea face faţă furtunilor de pe traseul dintre Archia şi Toria. Trăiam de la săptămână la săptămână, părinţii mei sperând mereu că ceva mai bun avea să apară la orizont.

Oferta lui Mackiel de a mă alătura echipei lui de pungaşi fusese biletul meu spre o viaţă nouă. Acceptasem fără să mă gândesc de două ori.

Dar, în ultimul an, ceva înceţoşa din ce în ce mai mult gândurile lui Mackiel, aşa cum aerul marin înceţoşa docul. Unde era băiatul al cărui zâmbet îi lumina faţa la fel de uşor precum lumina soarele

cerul? Oare moartea părinţilor săi continua să îl bântuie, aşa cum mă bântuia pe mine accidentul tatei?

Cu şase luni în urmă, mă mutasem în casa de licitaţii a lui Mackiel – în propria mea cameră, desigur. Crezusem că mutatul meu aici avea să ne apropie, să fim la fel ca în copilărie, când făceam totul împreună. Dar el tot continua să dispară cu zilele, fără să îmi spună niciodată de ce.

— Te-ai descurcat bine, mi-a zis zâmbind.

Mi-am învârtit noul medalion în jurul degetelor înainte să mi-l pun la brăţara de pungaş. Începuse cu aproximativ un an în urmă să-mi dea medalioane pentru furturile din ce în ce mai periculoase. Moneda atârna printre celelalte cuceriri ale mele.

— Mulţumesc pentru asta! i-am spus.

— Mai am ceva pentru tine.

Mi-a întins un plic. Teama mi-a cuprins pântecele.

Am sfâşiat plicul fără preambul. Ultima scrisoare de la mama mea era scurtă, dar am simţit-o ca pe un pumnal înfipt între coaste.

> *Dragă Keralie,*
>
> *Te rog, vino imediat la Unitatea Medicala Eonistă! Tatăl tău e pe moarte. Doctorii cred că mai are câteva săptămâni de trăit, poate chiar mai puţin, dacă nu i se permite accesul la HIDRA. Te rog, vino şi ia-ţi rămas-bun!*
>
> *Te iubesc, Keralie! Ne e dor de tine! Avem nevoie de tine!*
>
> *Cu dragoste,*
> *Mama*

Am strâns hârtia în mână cu respiraţia întretăiată.

Deşi trecuseră şase luni, încă puteam să îl aud pe tata strigându-mă. Fusese ultimul cuvânt rostit de el, aproape ca pe un blestem, înainte să fie aruncat din barcă şi să se lovească la cap de o stâncă din apropiere. Nu voi uita niciodată faţa brăzdată de lacrimi a mamei mele în timp ce plângea deasupra

trupului său inconştient înainte să fie luat şi dus pentru a primi îngrijiri medicale.

Mama rămăsese alături de el timp de două săptămâni. Când se întorsese acasă, eu eram deja plecată. Trimisese o mulţime de scrisori la casa de licitaţii, implorându-mă să mă alătur ei în rezerva de la spital, ştiind exact unde fugisem.

Dar se înşela. Nu avea nevoie de mine. Tata era cu un picior pe lumea cealaltă din cauza a ceea ce făcusem. Le era mai bine fără mine.

Întâlnirea cu Mackiel îmi schimbase cursul vieţii, iar accidentul tatei fusese întâmplarea decisivă ce mă rupsese de părinţii mei şi de aşteptările lor tiranice. Nu mă puteam întoarce la ei acum. Oricât de mult mi-aş fi dorit.

— E totul în regulă?

Vocea lui Mackiel era blândă. Am clătinat din cap.

— Tata e pe moarte.

— Nicio HIDRA? a întrebat, figura întunecându-i-se.

— Aşa se pare.

Tata era unul dintre cele câteva mii de oameni de pe lista de aşteptare. Ani de zile, eoniştii încercaseră, dar fără succes, să recreeze leacul. Începuse să se zvonească faptul că nu mai exista nicio doză de leac.

— Blestemate fie reginele alea! a spus Mackiel, lovind cu palma în masă. Îmi pare rău, Kera!

Am inspirat adânc, încercând să mă liniştesc. Îmi consumasem toate lacrimile pentru tata în zilele imediat următoare accidentului. Din punctul meu de vedere, el era mort din momentul în care căzuse din barcă.

Întreaga clădire a vibrat în timp ce greutatea se muta pe podeaua de sub noi. Sosiseră spectatorii.

— Dacă nu te simţi în stare în seara asta, te înţeleg, a continuat Mackiel.

— Şi să ratez să văd cine cumpără caseta mea de comunicare? M-am străduit să zâmbesc.

— Nu prea cred.

Mi-a aruncat un zâmbet încrezut, starea lui proastă dispărând cu totul.

— Haide, atunci! Să nu ne lăsăm publicul să aştepte!

Casa de licitaţii era aşezată pe docul de la cel mai îndepărtat şi degradat capăt al portului Toriei. Când eram copil, vechea clădire unde se desfăşurau târgurile îmi părea un loc maiestuos cu tavanele sale înalte şi arcuite şi coloanele enorme. Acum vedeam adevărul. Clădirea trebuia dărâmată. Aerul sărat putrezise pilonii, înclinând partea dreaptă a clădirii către mare, iar mirosul de lemn putred împuţea toate camerele, inclusiv pe cele din spatele scenei, expuse curenţilor de aer, pe care le închiriasem. Eram convinsă că mirosul de putreziciune mă urmărea precum o umbră. Ce potrivit!

Publicul intra bulucindu-se în clădire de pe secţiunea un pic mai stabilă a docului, ce găzduia alte atracţii toriene: casele de pariuri sufocante, casele de moravuri uşoare şi localurile ponosite şi cu un aer stătut ce apăreau ca ciupercile după ploaie, constituind notoriul cartier Jetée al Toriei. Mâinile vecinilor noştri erau la fel de murdare ca ale noastre.

Etajul unde se ţineau licitaţiile a continuat să se aglomereze până când nu mai era suficient loc nici ca să respiri fără să sufli în ceafa altcuiva. Dacă o singură persoană ar mai fi intrat în clădire, ne-am fi scufundat pe fundul oceanului de sub noi. Deşi era imposibil să ignori zgomotul care răsuna în afara pereţilor clădirii până pe doc, autorităţile toriene îl lăsau pe Mackiel să îşi desfăşoare activităţile sordide.

Regina toriană voia să închidă definitiv cartierul Jetée de zeci de ani. Recent, îşi anunţase planurile de a demola docul pe „motive de siguranţă”, dar noi ştiam adevărul. Era disperată să elimine pata din societatea „cuviincioasă” a Toriei. Putea asta să fie ceea ce îi întuneca gândurile lui Mackiel?

Mackiel nu era singurul îngrijorat în privinţa asta. Pe timpul zilei, când majoritatea stabilimentelor din Jetée erau închise şi toată lumea *ar fi trebuit* să fie în paturile lor, voci ridicate puteau fi auzite din spatele

uşilor închise. Voci furioase. Voci ale proprietarilor de localuri, cerând răzbunare împotriva reginei lor băgăcioase. Juraseră să pună pe butuci *toate* afacerile toriene dacă ea ar fi avut sorţi de izbândă. În ciuda a ceea ce voia să creadă regina, această viaţă subterană a Toriei era inima sectorului. Elimino şi Toria va pieri.

Eu nu mă implicam în politicile palatului.

Urmăream din spatele cortinei scenei cum publicul îşi pierdea bunele maniere – sau, mai bine zis, manierele pe care se prefăceau că le au atunci când se prezentau în public ca fiind exploratori şi negustori muncitori şi întreprinzători. N-a trecut mult până când adevăratele şi întunecatele dorinţe au fost afişate. Fuste largi împinse unele într-altele, mâini căutând să apuce bucăţi de piele descoperite, în timp ce copiii circulau printre picioarele adulţilor precum şobolanii prin canalizări, sperând să prindă o frântură de acţiune. Un teren perfect pentru a antrena noi pungaşi – orice puşti care reuşea să fure de la oamenii din public fără să fie prins merita să fie recrutat.

Nu îmi era greu să îmi dau seama de ce în copilărie părinţii mei mă avertizaseră să stau departe de locul ăsta. Dar cum coliba lor era în apropierea portului, casa de licitaţii nu fusese niciodată prea departe de privirile mele.

Crescând în vecinătatea mării, iubeam să înot, dar întotdeauna urâsem să navighez. Fiind mică de înălţime, îmi era greu să ajung la catarg, iar degetele mele scurte erau incapabile să lege noduri. În timp ce părinţii mei puteau merge pe punte de parcă ar fi fost pe uscat, eu nu îmi putusem menţine echilibrul niciodată. Nu puteam să înţeleg de ce iubeau ei viaţa pe mare: trezirile matinale, frigul chinuitor şi munca epuizantă şi asiduă, fără cine ştie ce beneficii.

După un voiaj, părinţii mei se cuibăreau lângă foc – în zilele în care ne permiteam să îl facem – şi povesteau despre călătorie, în timp ce eu mă rugam la regine să trimită o furtună şi să trăsnească barca andocată în port. Pe măsură ce crescusem,

începusem să îi implor să călătorească fără mine şi făceam crize de isterie dacă insistau să mă ia cu ei.

Ani de zile nu avusesem idee că exista şi un alt stil de viaţă, o viaţă de care m-aş bucura, una în care aş prospera. Apoi îl întâlnisem pe Mackiel.

Nu îmi amintesc prea multe din prima mea vizită la casa de licitaţii în afară de sentimentul pe care îl încercasem. Un fior palpabil, care îmi aprinsese trupul şi toate simţurile. Nu furasem nimic, doar îmi plimbasem mâinile peste poşetele doamnelor şi prin buzunarele bărbaţilor. Dar aş fi putut fura ceva, iar asta fusese edificator.

Mackiel mă găsise mai târziu în acea seară, stând pe ponton cu picioarele atârnate peste marginea acestuia, cu obrajii rumeni, în ciuda aerului rece al nopţii. Se prezentase, oferindu-mi mâna sa şi o slujbă.

Am alungat gândurile cu privire la părinţii mei, scrisoarea mamei şi golul dureros pe care îl lăsaseră în viaţa mea. Un gol pe care eu îl creasem în ziua în care alesesem să îl urmez pe Mackiel pe un drum mai întunecat. Acum nu mai exista cale de întoarcere.

Cercetând mulţimea din casa de licitaţii, mă întrebam cine va fi proprietarul casetei mele de comunicare şi al tabletelor din interior şi care va fi partea mea din profit. Îmi imaginam cum toţi cei care erau disperaţi să tragă cu ochiul la viaţa eonistă şi la tehnologia lor încep să facă oferte cu înflăcărare. La fel ca în celelalte sectoare, torienilor nu le era permis să folosească majoritatea tehnologiilor din Eonia de teamă că ne vor schimba societatea. Dar asta nu ne împiedica să ne dorim o mostră.

Şi exact asta ar fi permis tabletele. Tot ce trebuia să faci era să pui tableta de comunicare pe limbă şi toate simţurile ţi-ar fi fost transportate într-un alt timp şi spaţiu. O amintire pe care o simţeai de parcă ar fi fost a ta. Un mesaj dintr-o altă viaţă.

Mackiel stătea în lojile construite rudimentar în lateralul clădirii. După moartea tatălui său, Mackiel

pusese o cortină roşie care ascundea spaţiile de depozitare de public, casa de licitaţii arătând acum mai degrabă ca un teatru ludist decât ca un depozit. Exact aşa cum îi plăcea lui Mackiel, preferând spectacolul vieţii.

Mackiel păstrase locurile din loji pentru „clienţii fideli valoroşi", cei prea preţioşi pentru a-şi murdări hainele amestecându-se cu oamenii din popor. A condus către locul ei o fată cu o bonetă mare de un albastru regal, cu o mână pe braţul ei îmbrăcat în catifea şi cealaltă înclinând pălăria către ea. Fata a ridicat privirea spre el. Chiar şi de aici, de unde eram, îi vedeam privirea adoratoare, dezgustătoare. Mi-am ferit privirea când Mackiel s-a uitat spre mine, nedorind să îmi vadă faţa aprinsă de gelozie.

— Mişcă! mi-a spus Kyrin, împungându-mă cu coatele. Depozitele mele sunt primele pe listă.

M-am dat bucuroasă la o parte; îi puteai simţi respiraţia de la cel puţin trei metri. Părul de un blond-nisipiu îi stătea ridicat în toate direcţiile, de parcă ar fi încercat să imite ultima tendinţă din Ludia. Arăta ridicol. Noi, pungaşii, purtam de obicei haine şi veşminte conservatoare, care ne permiteau să ne integrăm în peisaj.

— Încă mai furi ceasuri? l-am întrebat.

Din nefericire pentru Kyrin, înălţimea sa considerabilă îl făcea să iasă în evidenţă indiferent ce ar fi făcut. Deşi, trebuie să recunosc, degetele lui lungi şi subţiri puteau desface încuietorile ceasurilor în doar câteva secunde, fără ca purtătorul să-şi dea seama.

— Câţi ani se împlinesc, oare? Să fie cinci?

— Mai taci, Keralie! a ripostat el.

Am ridicat din umeri în timp ce îmi dădeam după ureche o şuviţă de păr.

— E în regulă. Mai lasă să treacă nişte ani şi o să ajungi acolo. Vezi asta?

I-am întins încheietura mâinii şi mi-am zdrăngănit noul medalion înspre el, un semn al avansării printre oamenii lui Mackiel.

— Vrei să îl vezi mai de-aproape? Poate o să te inspire.

Brăţara de piele a lui Kyrin nu avea decât două medalioane care să îşi ţină de urât reciproc, în timp ce eu mă chinuisem să fac loc ultimului meu succes. Părinţii mei obişnuiau să susţină că am navigatul în sânge, dar nu văzuseră niciodată cum puteam să iau geanta unei femei de pe umărul acesteia sau ochelarii direct de pe nasul unui om. Aveam în sânge *furatul.*

— N-am nevoie de genul *tău* de inspiraţie.

Kyrin mi-a împins mâna din calea lui.

— Nu toţi suntem dispuşi să îi umezim fluieraşul lui Mackiel aşa, ca tine.

— Nu fac altceva decât să îmi fac treaba!

Îmi ridicasem deja pumnul strâns înainte să mă gândesc la următoarea mişcare.

Kyrin nici nu a clipit.

— Sigur. Crezi că noi suntem orbi?

A arătat înspre pungaşii care ne priveau cu interes din spatele lui.

— Primeşti cele mai bune misiuni.

— Asta *pentru că* sunt cea mai bună.

— Cea mai bună în a-i suge lui…

M-am aruncat înspre el, cu pumnul aproape de a-i lovi faţa, dar am fost trasă înapoi în ultima secundă de o mână plină de inele de la baza unghiilor până la încheieturile degetelor.

— Ce se întâmplă aici? a întrebat Mackiel, privirea fugindu-i de la mine la Kyrin, afişând un rânjet în colţul gurii.

— Nimic, i-am răspuns, reprimându-mi furia.

Nu voiam să discut zvonurile care circulau în legătură cu mine şi Mackiel până nu ştiam exact cum stăteau lucrurile între noi.

— Tocmai aflam despre superbul ceas ludist de care a făcut Kyrin rost astăzi.

I-am aruncat lui Kyrin un zâmbet suav. Mackiel a rânjit la mine.

— Chiar aşa?

Mi-a atins uşor gropiţa din obraz.

— Micuţa.

Atingere.

— Şi dulcea.

Atingere.

— Kera.

Atingere.

Mi-am smuls mâna din strânsoarea lui Mackiel şi m-am îndepărtat, urând felul în care privirea lui Kyrin a rămas fixată la contactul dintre noi. Sigur, erau nopţi pe care le petreceam până târziu în camerele lui Mackiel, discutând despre viitorul casei de licitaţii. Dar nimic nu se întâmplase, deşi simţeam că ne îndreptăm cu paşi nesiguri către abisul de a face mai mult. Sau, cel puţin, *eu* mă îndreptam. În ultimul an, nu păruse să îi mai pese chiar aşa de mult de mine.

— Ce vă tot spun eu mereu?

Vocea lui Mackiel era melodioasă, dar totuşi autoritară. Ochii lui adânciţi în orbite ne-au săgetat pe toţi.

— Niciodată să nu pierdeţi din ochi depozitele, am rostit toţi în cor.

De control, i-am tras lui Kyrin un şut în fluierul piciorului. A mormăit ceva şi a luat distanţă.

— Foarte bine! a spus Mackiel, jucându-se cu melonul său. Şi avem o colecţie generoasă în seara asta. Hai să ne vedem de treabă, bine?

Generoasă? I-am surprins privirea lui Mackiel. Nu îmi răspunsese la întrebarea cu privire la valoarea casetei de comunicare şi a tabletelor din interior. Mi-a evitat privirea scrutătoare şi s-a scărpinat scurt pe gât, ochii lui oprindu-se asupra mea şi apoi fugind iar în altă parte. Mackiel nu era niciodată agitat, nu când era vorba de licitaţii. Pentru asta trăia acum, că tatăl său murise.

— La locurile voastre, pungaşi! a zis. Să începem!

A gonit până pe scenă, pardesiul fluturându-i în spate.

— Mackiel pare distras. Respiraţia lui Kyrin m-a învăluit în timp ce îmi şoptea la ureche: Nu i-a ieşit pasienţa aseară?

De data asta i-am strivit degetele de la picioare cu tocurile cu ţepi ale cizmelor mele. Am savurat zgomotul fleşcăit în timp ce ţepii i-au străpuns pantofii şi apoi pielea.

— Javră ce eşti! a scâncit, ţopăind într-un picior. Într-o bună zi o să ţi-o iei!

Am trecut îmbrâncindu-i pe el şi pe pungaşii care se holbau la noi.

— Poate! i-am strigat peste umăr. Dar nu o să mi-o iau de la tine.

Nu câtă vreme mă susţinea Mackiel.

Mi-am croit drum către intrarea în casa de licitaţii ca să urmăresc formalităţile din spatele mulţimii. Broboane de transpiraţie mi-au apărut pe sprâncene din cauza tuturor trupurilor înghesuite în încăperea vastă; singura alinare era briza sărată ce îşi făcea loc prin fisurile din podeaua de lemn.

Un vaiet a cutremurat clădirea. Ofertanţii s-au mutat un pic mai spre stânga încăperii pentru a echilibra greutatea.

— Bun venit în casa mea! a tunat Mackiel, glasul lui umplând teatrul. În seara asta, voi şi cu mine suntem o familie. Iar familia mea merită tot ce e mai bun!

Asta era replica tatălui său, dar mulţimea tot îi sorbea vorbele de parcă le auzea pentru prima dată.

Tatăl lui construise afacerea pe piaţa neagră de la zero. Tânăr fiind, nu cu mult mai bătrân decât era Mackiel acum, văzuse oportunitatea de a profita de natura curioasă a concetăţenilor lui torieni care nu îşi puteau permite să deţină o barcă sau bunuri aprobate din alte sectoare. În schimb, el le punea la dispoziţie bunurile la un preţ mult mai mic.

— Sunteţi norocoşi în seara asta, pentru că avem cele mai de seamă bunuri, a continuat Mackiel.

Spunea asta în fiecare seară, dar de data asta era adevărat. Depăşită doar de emoţia achiziţionării depozitelor, era plăcerea zarvei din timpul licitaţiilor. Am rânjit, anticipând ce urma. Distragerea perfectă de la scrisoarea mamei mele.

— Înainte să începem, trebuie să clarificăm regulile licitaţiei.

Mulţimea a fost străbătută de un geamăt prelung, la fel cum puricii străbat blana câinilor vagabonzi.

— Ei, ei! a ţâţâit Mackiel. Întâi afacerile şi apoi plăcerile. Asta spun eu mereu.

A rânjit şi toţi spectatorii îi mâncau din nou din palmă. Înclinaţia lui Mackiel pentru spectacol înzecise numărul spectatorilor, asigurându-se că aceştia nu se îndreptau spre concurenţă după moartea tatălui său. De fapt, câţiva dintre rivalii lui erau aici pentru spectacol, păstrându-şi quartierii călduţi în buzunare.

— Aşa, deci, după cum bine ştiţi, aici nu facem afaceri cu plată integrală; e prea tentant pentru cei cu lipici pe degete.

Râsete au început să răsune în sală, publicul cunoscând foarte bine cum îşi „procura" Mackiel obiectele licitate şi ipocrizia situaţiei.

— Acestea fiind zise, un avans de zece la sută din preţ va fi solicitat pentru a vă asigura produsul licitat. La finalul licitaţiei, pungaşii mei iubiţi vor merge împreună cu cel care a licitat cel mai mare preţ până la el acasă pentru a ridica restul de quartieri. Dacă nu puteţi găsi banii, pungaşul se va întoarce cu obiectul, iar voi, ceilalţi, veţi avea ocazia să licitaţi pentru el mâine-seară. Dar nu acord a doua şansă celor care se joacă.

Ceea ce Mackiel nu spunea publicului era că pungaşii lui aveau la dispoziţie o oră să se întoarcă cu banii şi apoi eram recompensaţi cu cinci procente din profit pentru deranj. Pungaşii noi încercau adeseori să îşi însuşească mai mulţi bani decât le-ar fi revenit sau să păstreze bunurile furate pentru ei. Mackiel obişnuia să îi alunge pe pungaşii neloiali, nedându-le niciun quartier, dar acum îşi folosea lacheii pentru a-şi impune propria lege.

Un fior mi-a străbătut şira spinării la gândul pielii lor care o atingea pe a mea sau, mai rău, a privirii ochilor lor negri, fără pic de alb, pe faţa mea. Trecuseră doi ani de când Mackiel îi angajase, şi eu

tot nu mă obişnuisem cu prezenţa lor. Şi nu puteam nega influenţa pe care o avuseseră asupra lui Mackiel. Pe vremea când era copil, Mackiel obişnuia să salveze şobolani din canalizările din Jetée; acum, acela era locul unde arunca trupurile celor ce îl trădau.

„Lacheii s-au lăsat puţin duşi de val", obişnuia să spună.

Dar întunericul din privirea lui mă făcea să mă întreb cine o făcuse, de fapt. Nu eram sigură că vreau să ştiu adevărul.

Mackiel a continuat să anunţe regulile:

— Nu vor mai avea loc negocieri după finalizarea licitaţiei. Dacă văd obiectele apărând la o altă casă, ei bine, să zicem doar că nu veţi mai pune vreodată piciorul aici.

A afişat un zâmbet larg, deşi mesajul său era clar: ziua în care îl înşelai avea să fie ultima.

— În sfârşit, afacerea şi serviciile mele – a rânjit către public, ochii licărindu-i –, şi prezenţa mea sunt un lux de care numai torienii se pot bucura şi nu ar trebui să le considere un dat. Nu uitaţi, numele meu şi numele pungaşilor mei nu trebuie să fie pronunţate vreodată în afara acestei case! Asta este de maximă importanţă.

Ofertanţii începeau să îşi piardă răbdarea în timp ce discursul lui continua. Îl mai auziseră până atunci. Voiau să vadă pentru ce aveau să liciteze. Pe ce relicve sau premii din alte sectoare puteau să pună ghearele? Ceva care să le îmbunătăţească viaţa? Medicamente, poate? Ceva banal, pe care să îl aşeze pe poliţa căminului şi cu care se puteau lăuda în faţa prietenilor?

Sau tablete de comunicare – care le îngăduiau să arunce o privire în viaţa din alte sectoare –, premiul perfect pentru orice torian?

Lenjeria de corp mi se lipise de pielea transpirată. *Haide, Mackiel! Treci la subiect!*

— În regulă, atunci, a zis într-un final. Ajunge cu afacerile! Să înceapă spectacolul!

Publicul a izbucnit în aplauze în timp ce Mackiel a tras cortina pentru a dezvălui primul obiect de licitat. Primele obiecte au mers greu: pături, batiste şi eşarfe archiene tricotate, şi tablouri, bijuterii şi vopseluri de păr ludiste. Mâini erau ridicate cu reţinere. Nu voia nimeni să îşi cheltuie banii prea devreme. Nu au fost prea multe oferte pentru ceasul lui Kyrin – cel mai comun obiect furat. Am râs pe înfundate. Kyrin nu avea să câştige prea mulţi bani în seara asta.

Frustrarea începuse să îi întunece privirea lui Mackiel, făcându-l să se încrunte. Voia ce era mai bun. Dar de-asta mă avea pe mine.

Publicul începuse să devină agitat. Voiau mai mult. Ceva ce nu mai văzuseră vreodată. Ceva din Eonia, cel mai diferit dintre toate sectoarele. Am păşit în lături pentru a vedea printre pălării. Nu aveam nicio îndoială că Mackiel avea să îmi lase caseta de comunicare – cel mai important produs al lui – la final.

Publicul s-a agitat ca o mare tulburată când Mackiel a dezvăluit următorul obiect. O mânecă ruptă dintr-un costum-piele. Nu foarte utilă, dar măcar era mai interesantă decât un ceas. Mulţimea s-a aplecat în faţă ca să vadă obiectul mai bine, înainte să ridice mâinile cu înfocare. M-am aruncat într-o parte când bărbatul de lângă mine şi-a pus subraţul mirositor în faţa mea.

Atunci l-am văzut.

Stătea nemişcat în mijlocul mulţimii în timp ce toată lumea se foia în jurul lui. Un joben ponosit era lăsat în jos peste părul lui negru şi purta o vestă albastră peste o cămaşă albă şifonată. Dar eu ştiam cine e – costumul-piele i se zărea pe sub guler.

Mesagerul.

Era aici pentru tabletele de comunicare.

CAPITOLUL PATRU
Corra
Regina Eoniei

Regula numărul doi: Emoţiile şi relaţiile întunecă judecata. Eoniştii trebuie să se concentreze numai asupra dezvoltării tehnologiei, asupra medicinei şi a comunităţii ca întreg.

Vestea morţii lui Iris i-a fost şoptită Correi în momentul în care se foia în pat, ochii deschizându-i-se brusc. S-a ridicat şocată, visele dispărându-i în întunericul din dormitor. Se retrăsese în dormitor pentru un pui de somn de după-amiază de îndată ce se încheiaseră audienţele de la curte; formalităţile o epuizau adesea.

— Ce? a întrebat, privindu-şi consilierul durduliu, care stătea deasupra ei, cu braţele rigide pe lângă corp.

— Ce ai spus, Ketor?

— Regina Iris este moartă, regina mea, a repetat el, privirea sa evitând repede umărul ei creol şi gol.

Numai în timpul somnului nu purtau eoniştii costumele-piele, şi era o libertate care Correi îi plăcea, dacă nu chiar o savura. Ştia că nu e foarte eonist din partea ei – trebuia să fie rezervată şi conservatoare –, dar nu îi păsa. În niciun caz acum.

— Nu, a spus ea. E imposibil!

— Îmi este teamă că e adevărat, regina mea. A fost găsită în grădina ei acum câteva ore.

— Medicii nu au putut să o salveze? a întrebat Corra cu vocea tremurândă.

— Au ajuns prea târziu, a răspuns el cu privirea în pământ. Era deja moartă.

Nici măcar doctorii eonişti nu puteau anula finalitatea morţii, deşi încercaseră. O dată.

Corra s-a ridicat din patul cu baldachin, fără să îi pese că trupul ei gol era expus în timp ce se întindea spre costumul-piele auriu întins pe scaunul măsuţei

de toaletă. Nu era ca şi cum costumul o acoperea mult mai mult. Şi-a împins mâinile şi picioarele prin materialul strâns pe corp, acesta vibrând pe pielea ei în timp ce se adapta pe formele corpului. Şi-a dat seama că slujnica ei era, de asemenea, prezentă, o femeie archiană cu pete roşii pe obraji şi ochi sticloşi, fără îndoială de la faptul că plânsese la auzul veştii morţii lui Iris. Majoritatea slujitorilor de la palat erau archieni, întrucât aceştia nu se lăsau distraşi de nimicuri şi erau foarte muncitori.

Corra şi-a luat micuţul ceas de aur – un dar de încoronare – de pe noptieră, şi-a petrecut lănţişorul pe după gât şi l-a aşezat pe sub material. S-a întors pentru a-i permite slujnicei să îi prindă părul negru şi des într-un coc şi să îi fixeze coroana grea cu agrafe. Deşi faţa îi era ascunsă, şi-a închis ochii strâns, încercând să îşi facă emoţiile să dispară.

— Cum s-a întâmplat? a întrebat apoi, întorcându-se atunci când faţa nu îi mai trăda nicio emoţie.

Iris era încă tânără şi sănătatea îi era la fel de puternică precum hotărârea. Corra nu o văzuse niciodată pe Iris bolnavă, chiar dacă fusese crescută în Archia, ceea ce o protejase de toţi viruşii de pe continent.

Cu *siguranţă, este un coşmar. Doar un vis foarte intens,* a gândit ea.

Voia să se bage înapoi în pat. Iris nu putea să fie moartă. Era la fel de statornică precum zidurile aurite care o înconjurau – o protejau –, sau aşa ar fi trebuit să fie.

Ketor a tăcut o clipă, făcând-o să îşi îndrepte privirea spre el. Obrajii lui rumeni erau nepătaţi de lacrimi.

— A fost ucisă, regina mea.

— Ucisă?

Corra şi-a acoperit rapid gura cu o mână. Nicio regină nu mai fusese ucisă vreodată în interiorul palatului. Existaseră tentative cu sute de ani în urmă, pe când monarhii Quadarei erau liberi să bată în lung şi în lat propriile sectoare, iar Războaiele Sectoarelor sălbăticiseră societatea, dar asta se întâmplase

înainte să fie decretat Codul Reginelor. Acum, părăsirea palatului însemna părăsirea tronului – garantând faptul că reginele urmau această lege crucială. Nu era numai pentru siguranţa lor, ci şi pentru a garanta faptul că nu vor fi influenţate de vocea poporului. Pentru că cei mai nemulţumiţi aveau întotdeauna glasul cel mai puternic.

— Îmi pare rău să vă spun că este adevărat, a continuat Ketor.

A rămas distant, aparent nepăsător. Era eonist, precum Corra. Codul Reginelor dicta ca reginele să aibă consilieri din propriile sectoare, protejând integritatea acestora.

— Mărite regine! a spus Corra, sprijinindu-se uşor de unul dintre stâlpii baldachinului pentru a rămâne în picioare.

Cu siguranţă îi era permis să fie şocată?

— Cum s-a întâmplat?

El şi-a dres glasul, jenat.

— E sinistru, regina mea.

Când nu a continuat, ea a zis:

— Spune-mi!

Doar era vorba despre Iris. Trebuia să ştie.

— I-a fost tăiat gâtul, regina mea.

Un icnet a străbătut corpul Correi înainte să reuşească să şi-l oprească. A clipit scurt încă o dată pentru a se echilibra şi pentru a-şi potoli emoţiile. Pieptul părea să o strângă într-un mod neobişnuit.

— Nu fi vulgar, Ketor! l-a certat slujnica.

Corra a clătinat din cap, ştiind că bărbatul era pur şi simplu sincer. Eonist.

— E în regulă. Voiam să ştiu. Care este protocolul?

Trebuia să se poarte adecvat până când consilierul avea să plece de lângă ea. Abia atunci îşi putea da frâu liber emoţiilor.

Durere. Niciodată nu mai simţise greutatea acesteia. Foarte rar se întâmpla să moară cineva pe neaşteptate în Eonia. Datorită progresului eonist, vieţile lor erau lungi, fără să fie curmate de boală sau bătrâneţe. Unii aveau o speranţă de viaţă mai redusă

din cauza anomaliilor genetice, dar morţile lor tot nu erau neaşteptate. Puţine lucruri veneau pe neaşteptate în Eonia. Corra urma să domnească până la data morţii ei din cel de-al nouăzecilea an de viaţă, deşi îi era permis să abdice, dacă îşi dorea asta.

— Reginele au fost convocate la curte înaintea cinei pentru a discuta cine va moşteni tronul Archian, a spus Retor.

Corra nu avea să apuce să jelească.

— Nu are moştenitoare directă, a adăugat Corra.

Iris susţinuse că nu îşi putuse găsi un pretendent potrivit, indiferent câţi bărbaţi îi defilaseră prin faţă. Retor a încuviinţat din cap.

— Ce se va întâmpla în absenţa unei moştenitoare? a întrebat ea.

— Nu ştiu, regina mea.

Bărbatul afişa un calm frustrant.

— Trebuie să ne prezentăm de îndată la curte.

În timp ce inima Correi fusese spintecată de vestea uciderii lui Iris, nu avea de gând să îşi lase masca de stoicism să se destrame.

Să jelească nu era caracteristic eoniştilor. Presupunea sentimente mai profunde decât simple asocieri. Eoniştii erau un popor unit, dar distant. Asta asigura un mediu unde logica şi ştiinţa domneau.

— După tine, a spus ea.

Marguerite era deja pe tron când Corra a ajuns la curte. Purta o rochie neagră, conform tradiţiei toriene în perioada doliului, cu un văl ataşat de coroană acoperindu-i aproape întreaga faţă. Corra voia să fugă spre cea mai vârstnică regină, dar s-a forţat să îşi tempereze paşii. Stessa încă nu sosise, fără îndoială pentru că se asigura că masca morţii îi este pictată perfect pe faţă – obiceiul ludist de a-şi arăta respectul pentru cei decedaţi. Fata întârzia mereu la întâlniri, dar, de data aceasta, pe Corra nu o enerva acest lucru. Şaisprezece ani era o vârstă mult

prea fragedă pentru a se confrunta cu asemenea monstruozităţi.

Când Corra s-a apropiat de podium, Marguerite şi-a ridicat vălul. Corra a tresărit surprinsă. Pielea reginei toriene, de obicei ca alabastrul curat, era acum pătată, iar contururile ascuţite ale feţei erau rotunjite de umflături. Arăta de parcă ar fi avut mult mai mult decât cei patruzeci de ani ai ei.

Marguerite s-a ridicat şi a îmbrăţişat-o. Corra nu şi-a dat seama ce se întâmplă până nu s-a simţit înconjurată de parfumul ei floral.

— Eşti bine? a întrebat-o Marguerite. Ai mâncat? Pari nesigură pe picioare.

S-a retras, studiind faţa Correi. Aceasta s-a forţat să se liniştească, apoi a încuviinţat din cap. Strânsoarea pe care o simţise în zona pieptului îi urcase acum în gât. Marguerite a strâns-o uşor de braţe. Corra îşi dorea să fi putut simţi căldura femeii mai în vârstă prin costumul-piele.

— Trebuie să avem grijă de noi însene şi de noi între noi, acum mai mult ca niciodată, a spus Marguerite. Doar pe noi ne avem.

Tristeţea făcuse ca sprâncenele să îi umbrească ochii, iar colţurile gurii să i se lase.

— Da, i-a replicat Corra, fixând-o cu privirea pe Marguerite în timp ce îşi ignora ghemul din stomac.

Consilierii aranjaseră trei tronuri apropiate pe podium, toate întoarse spre o singură direcţie – sectorul lui Iris. Corra văzuse tronurile aşezate numai în jurul cercului quadarian. A ezitat, neştiind ce tron să ocupe. Toate arătau la fel, şi totuşi străine în acel moment.

— Lângă mine, draga mea, a spus Marguerite, făcând semn cu capul spre tronul de lângă ea.

Corra se holba în gol. Iris ar fi trebuit să stea între ele. Marguerite a apucat mâna înmănuşată a Correi şi a strâns-o încurajator. Corra a strâns din buze – nu chiar un zâmbet, dar nicio încruntare. Simţea dezamăgirea lui Marguerite; voia să îşi împartă durerea cu cineva.

Nu avea să primească asta de la un eonist. Emoţia întuneca gândirea, tulburând logica şi intelectul, iar asta stătea în calea progresului.

Corra a inspirat adânc şi s-a aşezat. Imediat s-a simţit tulburată de privelişte. În fiecare zi, Corra stătea cu faţa către nord şi spre începutul sectorului ei. Deşi nu existau ziduri în sala tronurilor care să separe ce era şi ce nu era eonist, credea că poate simţi unde începe şi unde se încheie sectorul ei. Iubea Eonia, şi nu i se părea în regulă să privească spre vestul încăperii – spre Archia şi spre Toria învecinată. Vedea blazonul torian pictat pe podea, înfăţişând o navă străbătând un ocean. De o parte a navei era un cârlig de pescuit, iar de cealaltă parte stătea un telescop – simbolizând interesul principal al sectorului pentru comerţ şi explorare. Următoarea era secţiunea ludistă a curţii, marcată de un blazon pictat alcătuit din panglici, ghirlande şi pietre preţioase înconjurând soarele şi luna – imaginea frivolităţii.

Corra şi-a apăsat degetele pe blazonul brodat pe umărul costumului său: un fragment de ADN încovoiat pentru a forma un cerc închis – simbolizând comunitatea –, dorindu-şi ca neclintirea să i se aştearnă pe piele.

Dincolo de blazoanele pictate se aflau consilierii. Toţi vorbeau în acelaşi timp, feţele fiindu-le cuprinse de îngrijorare. Întotdeauna existase o moştenitoare care să preia tronul înainte de moartea unei regine – o parte a Codului Reginelor. O regină trebuia să dea naştere unei fete înainte de împlinirea vârstei de patruzeci şi cinci de ani. Până şi viitoarea fiică a Correi ar fi fost obligată să aibă propria fiică înainte de această vârstă, pentru a asigura descendenţa regală.

Fără o regină pentru fiecare sector, graniţele care asiguraseră securitatea Quadarei decenii întregi s-ar fi rupt şi s-ar fi estompat. Nimeni nu îşi dorea să vadă naţiunea întorcându-se la trecutul său combativ, şi se credea că sectoarele şi reginele corespunzătoare menţineau pacea. Dacă slăbea Quadara, riscau ca

alte naţiuni să îşi îndrepte atenţia asupra celui mai prosper continent. Palatul şi consilierii guvernatori nu puteau risca viitorul Quadarei.

Consilierii au amuţit subit când şi-a făcut apariţia Stessa. Părul ei scurt şi negru era răsucit şi ondulat în jurul coroanei împodobite cu pietre preţioase, amintindu-i Correi de un cuib de păsări. Linii de un roşu-închis alcătuiau desene complicate pe pielea ei arămie, coborându-i pe gât, unde o fundă era legată pentru a simboliza rana ce îi luase viaţa lui Iris. Restul ţinutei ei era cuminte – pentru un ludist –, o rochie simplă, maro, reprezentând pământul în care Iris urma să se întoarcă, deşi, în acest caz, în sens metaforic. Reginele erau îngropate în Catacombele Reginelor, ascunse în tunelurile labirintice de sub palat.

Stessa a făcut o plecăciune în faţa surorilor-regine, închizând ochii pentru scurt timp pentru a dezvălui pleoapele roşii. Masca morţii completă. Un fior i-a traversat Correi şira spinării. Era bucuroasă că eoniştii nu aveau obiceiuri atât de ciudate şi de opulente.

Atragerea atenţiei asupra propriei persoane denota lipsă de respect; ar trebui să fii tăcut şi contemplativ în faţa pierderii.

— Îmi cer scuze pentru întârziere! a rostit Stessa, aşezându-se pe tron.

Şi, deşi faţa ei era imaginea durerii, Corra nu vedea niciun semn în expresia feţei ei. Cea mai tânără dintre regine părea să fie cel mai puţin afectată dintre toate. Poate pentru că Stessa o cunoştea pe Iris doar de un an? Sau poate pentru că ludiştii găseau plăcere în cele mai neobişnuite chestii. Totul reprezenta un joc pentru ei, un motiv să sărbătorească, să îşi etaleze ţinutele elaborate şi să risipească o cantitate enormă de alimente.

Oare Stessei îi era teamă de propria moarte? Sau moartea era considerată ca făcând parte din jocul vieţii? se întreba Corra. Eonistă fiind, Corra nu ar fi trebuit să creadă în reginele din ceruri sau în viaţa de

după moarte, şi totuşi o făcea, sperând ca într-o bună zi să fie reunită cu mama ei. Iar acum, cu Iris.

— Să începem! a spus Marguerite pe un ton ferm, caracteristic ei.

Părea greşit să înceapă fără Iris, de parcă îi întinau amintirea. Consilierii şi-au ocupat locurile. Deşi prezenţa lui Marguerite era reconfortantă, era clar că nimeni nu ştie ce să facă sau ce să spună.

— Ei bine? a întrebat Stessa după un moment de tăcere. Şi acum ce facem?

Consilierul lui Iris, o femeie înaltă şi slabă ca o prăjină, cu un smoc de păr cărunt, a făcut un pas în faţă.

— Voi vorbi eu pentru regina mea şi pentru Archia.

Surorile-regine s-au privit una pe cealaltă înainte să încuviinţeze.

— Dă-i drumul, Alissa! i-a cerut Marguerite, ochii ei mici fiind pregătiţi să o analizeze.

— Mulţumesc, regină Marguerite! După cum bine ştiţi, regina Iris nu avea o moştenitoare. Încerca să dea naştere unui copil, dar încă nu reuşise să găsească un pretendent promiţător.

O minciună. Adevărul era că Iris nu încercase niciodată să îşi găsească o pereche.

Corra a privit-o pe Marguerite. Nici ea nu dăduse naştere vreunei moştenitoare după ani de încercări. Nu reuşise să ducă la termen nicio sarcină – chiar şi cu ajutorul medicamentelor eoniste. Se zvonea prin palat că nici nu va reuşi vreodată.

Nu fuseseră niciodată mai puţin de patru regine în ultimii patru sute de ani – nu de când cel de-al zecelea rege al Quadarei îşi luase câte o soţie din fiecare sector al Quadarei. „Să guste din toate minunăţiile pe care le are Quadara de oferit”, era faimoasa lui replică. Când acesta murise subit şi niciuna dintre cele patru regine nu dăduse încă naştere unui moştenitor, reginele deciseseră să domnească în locul lui – una pentru fiecare sector din care proveneau. Fusese cea mai simplă soluţie.

Marguerite a vorbit, cu umerii uşor aduşi către consilierii din faţa ei, expresia cercetătoare rămânându-i neschimbată:

— Sigur suntem pregătiţi pentru un astfel de eveniment?

A privit către consilierul ei personal, un bărbat înalt, cu o figură rotundă şi plăcută, pe nume Jenri. Acesta a încuviinţat din cap.

— Da, este corect, regina mea. Codul Reginelor decretă că unei rude de gen feminin îi este permis să preia tronul în absenţa unei fiice moştenitoare.

Corra ştia că, în aceste circumstanţe, nu conta cine era femeia, atâta timp cât ele continuau munca pe care cele patru soţii ale regelui – primele regine ale Quadarei – o începuseră.

Simţea tensiunea; palatul avea nevoie de o moştenitoare archiană, înainte ca poporul quadarian să afle de moartea lui Iris. Numai reginele puteau impune Codul Reginelor; fără legi, naţiunea ar cădea în dezordine şi ar da glas celor care puneau sub semnul întrebării importanţa celor patru regine şi zidurile în timpurile paşnice pe care le trăiau. Şi ar fi incitat şi mai mult revolta care începea să se formeze în Jetée, în Toria; ei îşi doreau mai mult acces în Ludia şi Eonia, fiind nemulţumiţi de locul pe care îl ocupau în ierarhia naţiunii.

Marguerite încercase să menţină calmul propriului popor, permiţându-le să continue să conducă tot comerţul pentru Quadara, dar ea ştia că îşi doresc mai mult.

Alissa a încuviinţat din cap către Jenri.

— Vom începe de îndată căutările pentru a înlocui regina plecată dintre noi.

— Plecată? a replicat Stessa pufnind. Iris a fost ucisă! I-a fost tăiat gâtul! Vorbeşti de parcă ea a ales să ne părăsească.

— Vă cer scuze pentru cuvintele alese! a spus Alissa, plecându-şi privirea.

Marguerite s-a întors către tânăra regină.

— Stessa, astea sunt momente grele pentru noi toate. Nu îţi vărsa amarul pe consilieri! Jelesc şi ei la

fel cum o facem şi noi.

Stessa a pufnit.

— Doar pentru că eşti cea mai în vârstă nu înseamnă că îmi poţi vorbi de sus! Nu domneşti nici asupra mea, nici asupra Ludiei.

Marguerite a întins mâna spre Stessa peste poala Correi.

— Nu asta a fost intenţia mea.

Stessa doar s-a holbat la degetele lui Marguerite.

— Atunci, străduieşte-te mai tare!

Marguerite şi-a retras mâna de parcă ar fi fost înţepată.

— Cu una dintre regine moartă, deja profiţi de ocazie să faci ca lucrurile să fie în avantajul tău.

— Avantajul meu? a răspuns Marguerite, lăsându-se pe spate pe tron, iritată. Interesele mele sunt pentru sectorul meu, surorile mele regine şi Quadara. Asta e tot.

— Puţin probabil! i-a răspuns Stessa. Vezi asta ca pe o ocazie să fii mai vocală la curte! Eşti torianã – evident că vrei să îţi bagi nasul în treburile tuturor. De ce nu poţi să ne laşi să ne vedem de ale noastre?

— Încetaţi!

Corra s-a ridicat de pe tron.

— Nu ne putem întoarce una împotriva celeilalte.

Iris era cea mai puternică dintre toate; fără ea, deja relaţia dintre ele se destrăma.

— De ce nu a vorbit nimeni despre ceea ce i s-a întâmplat?

Marguerite şi-a întors privirea de la Stessa, clătinând scurt din cap. Cele două fuseseră apropiate atunci când Stessa ajunsese prima dată la palat, simţind nevoia apropierii de o figură maternă, dar acum cea mai tânără dintre regine părea să se simtă ofensată de fiecare dată când Marguerite spunea ceva.

— Îţi cer scuze, regină Corra! a început să spună Alissa. Nu ştiam că nu ai auzit. E groaznic, dar gâtul ei a fost…

Corra a oprit-o cu o mişcare a mâinii.

— Nu! Nu a spus nimeni *cine* a făcut-o. De ce ne ciondănim ca nişte copii când în interiorul palatului a fost un ucigaş? Care ar putea să fie *încă* în palat?

Oare era singura care se gândea la adevărata problemă? Stessa s-a lăsat şi mai tare pe tron, adoptând poziţia unui animal rănit.

— Un ucigaş?

— Un om nu este ucis fără să existe un ucigaş, a răspuns Corra tăios. Nu fi naivă!

A vrut să spună „copilăroasă", dar ar fi fost o lovitură gratuită. Şi Corra nu era înflăcărată. Era calmă. Încă.

„Mână de fier. Inimă de fier", şi-a reamintit Corra faimoasele cuvinte ale mamei ei.

— Fireşte că trebuie să găsim o moştenitoare pentru Archia, le-a spus Corra consilierilor, în timp ce îşi ţinea mâna pe o mică gâlmă unde ceasul ei era ascuns pe sub costumul-piele, dar nu putem uita ce ne-a adus în situaţia asta. Trebuie să descoperim cine a omorât-o pe Iris şi de ce.

— Nu era foarte amabilă, a replicat Stessa încet, studiindu-şi unghiile date cu lac negru.

Poate că nu era cu Stessa, s-a gândit Corra. Iris avea probleme cu regina ludistă şi cu temperamentul ei instabil. Deseori spusese că Stessa e prea tânără ca să îşi ia rolul în serios.

— Şi a vrut prea multe de la asta, a adăugat Stessa, privind către cuvintele gravate pe pereţii ce îi înconjurau. Mai multe decât ne era permis.

Corra şi-a mutat repede atenţia asupra reginei ludiste.

— Ce tot zici acolo?

Stessa şi-a ferit privirea.

— Doar ştii cum era.

Însă a lăsat cuvinte nerostite, sprâncenele negre unindu-i-se într-o încruntătură, masca morţii fisurându-se. Nu vorbea nimeni în apărarea lui Iris. Ceva în stomacul Correi s-a răsucit şi a luat foc.

— Regina Iris a fost o regină bună, a rostit Marguerite într-un final cu o voce hotărâtă, de parcă i-ar fi provocat pe ceilalţi să o contrazică, apoi i s-a

adresat Alissei: Iar regina Corra are dreptate. Trebuie să aflăm cum a reuşit cineva să pătrundă nestingherit în palat şi să o ucidă pe regina Iris. Cum de nu a fost observată persoana asta? Şi cum de li s-a permis să facă o asemenea faptă înfiorătoare fără să fie observaţi?

— Voi investiga, regină Marguerite, i-a răspuns Alissa.

— Nu! s-a împotrivit Corra.

Toate privirile erau îndreptate asupra ei. Şi-a coborât mâna de pe piept.

— Avem nevoie de cineva din exteriorul palatului, din afara cercului restrâns al lui Iris. Cineva din afara sferei ei de influenţă.

Şi mai presus de orice suspiciune.

Reginele au încuviinţat.

— Voi chema un inspector numaidecât, a adăugat Corra. Vom afla adevărul.

CAPITOLUL CINCI
Keralie

Mă holbam la spatele jobenului ponosit al mesagerului. Care era planul lui? Să îi ceară caseta de comunicare lui Mackiel? Să o fure înapoi?

Doar dacă nu o câştiga la licitaţie…

În niciun caz nu avea cum să şi-o permită. Caseta sigur urma să declanşeze o licitaţie frenetică. Oamenii se vor lupta pentru şansa de a folosi tehnologia inedită din Eonia şi să *vadă cu ochii lor* sectorul pentru prima dată. Deşi nu avusesem niciodată plăcerea experienţei, ştiam că tabletele de comunicare le permiteau eoniştilor să împărtăşească amintirile de parcă ar fi fost ale lor.

Mesagerul era nebun să vină aici. Lacheii lui Mackiel nu puteau fi departe – simpla lor apariţie sigur avea să îl trimită pe băiat înapoi la sectorul lui perfect şi strălucitor înainte ca aceştia să apuce să pună mâna pe el.

Nimeni nu părea să fi observat că mesagerul nu era unul de-ai lor. Dar chiar dacă nu aş fi văzut costumul-piele negru ascuns sub guler, mişcările îl dădeau de gol. Calm şi controlat. Nu agitat, ca torienii. Noi nu aveam timp să stăm într-un loc. Nu ne permiteam luxul ăsta. Şi arăta mult prea bine. Pometii ascuţiţi, mandibula bine definită şi pielea perfectă ieşeau în evidenţă printre feţele tuciurii din mulţime; navigatorii care nu avuseseră timp să se spele înainte de începerea licitaţiei, aducând cu ei quartierii lor pătaţi de apa mării şi izul de peşte.

Am aşteptat ca mesagerul să îşi dezvăluie planul, în timp ce el aştepta dezvăluirea casetei de comunicare.

Vocea melodioasă a lui Mackiel învăluia încăperea.

— Şi acesta, dragii mei torieni, a fost ultimul obiect scos la licitaţie în această seară.

Toată lumea a bombănit la auzul veştii. Şi-a fluturat mâinile către ei.

— Nu vă agitaţi! Nu vă agitaţi! Pentru că pungaşii mei vor avea un munte de bunuri din toate sectoarele mâine-seară.

Şi-a înclinat melonul cu buzele strânse.

— Aici nu rămâne nimeni pe dinafară!

Ce? Mi-am smuls privirea de la mesager pentru a mă holba la Mackiel. Unde era caseta mea de comunicare? Mackiel nu păstrase niciodată un obiect pentru a-l licita într-o altă seară, ci mereu îl vindea de îndată ce punea mâna pe el, asigurându-se că proprietarul nu venea să îl recupereze.

Cum ar fi mesagerul.

Publicul începuse să se îndrepte către ieşirea din faţă şi înapoi către vieţile lor. Momentul trecător în care aruncaseră o privire într-un alt sector se încheiase. M-am dat la o parte să le fac loc să treacă. Când m-am întors să privesc mesagerul, acesta dispăruse.

Ce era în mintea lui Mackiel? Primise vreo ofertă mai devreme? Clienţilor importanţi, celor care susţineau că sunt mai presus de ceea ce are Jetée de oferit, le era permis să oferteze dinainte, pentru a nu fi observaţi prin mulţime. Cineva ca guvernatorul Tyne.

— *Tu!* a rostit o voce în spatele meu.

O răsuflare mi-a gâdilat ceafa. M-am răsucit pe călcâie.

Era mesagerul. Buclele lui negre erau îndesate sub pălărie, ochii lui strălucitori ca luna licărind asemenea ochilor de pisică în întuneric.

Înainte să apuc să îi răspund, m-a tras de mânecă într-un coridor lateral şi mi-a înfipt vârful unui cilindru lung la baza gâtului. Şi, deşi un astfel de dispozitiv nu mai ajunsese niciodată în contact cu pielea mea, îi cunoşteam forma. Un destabilizator eonist.

— Unde e caseta mea de comunicare? m-a întrebat.

Am încremenit, nedorind ca fluxul de curent electric să îmi pătrundă prin piele şi să ajungă până la creier, lăsându-mă inconştientă sau mai rău.

Destabilizatoarele erau folosite de gărzile de la ziduri atunci când cineva încerca să pătrundă ilegal într-un alt sector. La intensitatea cea mai mică, te făcea să îţi pierzi cunoştinţa şi conţinutul tractului digestiv. La cea mai mare intensitate, îţi lichefia creierul şi organele interne.

— Nu o am.

Abia mi-am mişcat buzele, darămite altceva. Voiam să îmi păstrez organele interne la locul lor.

Unde erau lacheii lui Mackiel când aveai nevoie de ei?

Mesagerul a continuat să ţină dispozitivul lipit de gâtul meu.

— Ţi-ai bătut joc de mine. Ai furat de la mine. Spune-mi unde e caseta de comunicare şi nu mă voi simţi obligat să apăs pe buton.

— Apasă pe buton, şi ai dat de dracu'!

A tresărit la auzul înjurăturii mele. Înjurăturile nu erau permise în Eonia; trădau emoţie. Dar asta ar fi fost ultima lui grijă în momentul în care ar fi apărut lacheii lui Mackiel.

— Nu vei afla niciodată unde e caseta de comunicare.

Mi-a împins şi mai tare destabilizatorul în gât. Curentul îmi gâdila pielea expusă.

— Am nevoie de caseta aceea de comunicare şi de tabletele din interior, a spus.

— Îţi spun adevărul.

— Ai zece secunde.

— Ţi-am spus, nu e la mine.

M-a întors cu faţa spre el.

— Unde e, atunci? De ce nu a fost scoasă la licitaţie?

— Lasă jos destabilizatorul şi am să aflu.

Mi-a studiat faţa un moment înainte de a slăbi strânsoarea.

— OK, ne-am înţeles, a spus, făcând semn din bărbie către culise. Du-mă la ea!

— Rămâi aici şi am să aflu când va fi vândută!

— Nu. Nu asta ne-a fost înţelegerea.

Ha, desigur! Moralitatea eonistă dicta ca vorbele lor să fie echivalentul jurămintelor de sânge – un angajament obligatoriu. Aş fi putut folosi asta în avantajul meu. Mi-am dat o buclă de păr după ureche.

— Nu vrei să îl întâlneşti pe Mackiel, crede-mă! O să te distrugă pentru că ai venit aici. O să aflu când va fi scoasă caseta de comunicare la licitaţie, iar tu te poţi întoarce atunci să licitezi pentru ea.

S-a holbat la mine, faţa lui eonistă rămânând neclintită.

— Vrei să licitez pentru un obiect pe care l-ai furat de la mine?

Am ridicat din umeri.

— Aşa merge treaba.

— Nu aşa merge treaba în Eonia.

— Nu eşti în Eonia, i-am răspuns, fluturând din gene.

— Caseta aceea de comunicare şi tabletele din interior îmi aparţin. Îi aparţin angajatorului meu.

S-a jucat cu un mic dispozitiv prins în jurul urechii, o linie de comunicare care îi permitea să comunice cu cineva de la o distanţă mare – o tehnologie eonistă.

— Acum îi aparţin angajatorului meu, i-am zâmbit dulce.

— Nu cred că mă înţelegi.

Nu. Mesagerul ăsta nu înţelegea. Mackiel nu primea bine trădările. Văzusem pungaşi daţi afară în şuturi pentru mult mai puţin de atât. Nu voiam – *nu puteam* – să merg acasă. Aş fi riscat cu mesagerul ăsta. Şi totuşi, sub aparentul lui calm eonist se putea observa o urmă de disperare.

— Îmi pare rău, i-am spus, deşi nu prea îmi părea, nu chiar. Tu ai fost ţinta mea şi caseta de comunicare îi aparţine acum lui Mackiel. Singura modalitate de a o recupera este să o câştigi la licitaţie.

Trebuie să-şi fi dat seama că nu minţeam, pentru că m-a eliberat.

— Dacă nu livrez caseta aceea de comunicare, a spus încet, studiind podelele mucegăite, îmi voi

pierde slujba.

A ridicat privirea spre mine, cu ochii conturaţi de gene negre; un fior mi-a traversat şira spinării din cauza intensităţii privirii lui.

— Fără un loc de muncă, îmi vor muta mai devreme data morţii.

Data morţii? Mi-a sesizat confuzia şi mi-a explicat:

— Sunt ca şi mort. Te rog, îţi dau în schimb orice doreşti!

Am aruncat o privire în casa de licitaţii; podeaua era un dezastru, plină de ambalaje de mâncare şi grămăjoare de tutun mestecat. Câini maidanezi adulmecau după orice era comestibil şi îşi făceau nevoile pe oriunde aveau chef. Fără obiecte de licitat expuse şi fără iluziile lui Mackiel, adevărata înfăţişare a casei de licitaţii era dezvăluită. Şi, deşi puţea a trupuri nespălate, rahat de câine şi putreziciune, reprezenta casa mea.

— Îmi pare rău! i-am spus cu sinceritate de data asta. Ce este pe tabletele de comunicare?

Ieşind din Casa Concordului, singurul loc unde eoniştii, torienii, ludiştii şi archienii făceau afaceri împreună, amintirile trebuie să fi fost de o importanţă majoră. Poate veneau chiar de la palat?

— Nu este treaba mea să ştiu şi nici nu contează, mi-a răspuns el. Doar am nevoie să mi le dai înapoi.

— OK.

M-am uitat în jur după alţi pungaşi, dar toţi plecaseră să însoţească învingătorii de la licitaţie pentru a face schimbul. Eu eram singura care rămăsese în urmă.

— OK, am repetat. Aşteaptă-mă aici şi eu am să merg să ţi-o aduc.

— Nu, merg cu tine.

A apăsat un buton pe partea laterală a liniei de comunicare.

— Îl voi avea curând, i-a spus persoanei de la celălalt capăt al firului.

Deşi eoniştii nu se enervează, vocea de la celălalt capăt al firului părea destul de mânioasă. A ridicat

brusc ochii şi privirile ni s-au întâlnit.

— Da, am să îl livrez mâine-dimineaţă la prima oră.

Mesagerul a apăsat din nou pe buton şi vocea din dispozitiv a amuţit. Nu avea să funcţioneze. Nu aveam de gând să fur *pe bune* caseta pentru el; trebuia să mă îndepărtez şi să îl găsesc pe Mackiel. El ar fi ştiut ce să facă.

— Ţi-am spus, nu e o idee bună. Tu stai aici, şi eu îţi aduc caseta de comunicare.

I-am aruncat cel mai dulce zâmbet torian pe care îl puteam afişa.

— Promit!

— Nu te cred.

Nu îl învinuiam.

— Dacă Mackiel te vede cu mine, va şti ce se întâmplă.

Am arătat spre hainele lui.

— Oi fi reuşit tu să păcăleşti mulţimea, dar pe el nu-l vei păcăli.

S-a holbat la mine un moment înainte de a spune:

— Grăbeşte-te!

Începeam să mă satur să aud asta.

Biroul lui Mackiel era gol, dar ştiam că nu putea fi departe.

Bunurile furate erau încuiate într-un seif ascuns în spatele unui tablou cu un peisaj ludist – un labirint de canale şi poduri –, un tablou pe care tatăl lui îl furase pe vremea când era un hoţ fără experienţă. Toţi ştiam ce se ascunde în spatele lui, deşi niciunul nu am fi îndrăznit vreodată să îl deschidem.

M-am aşezat pe scaunul lui Mackiel, aşteptând ca el să se întoarcă. Portul arăta diferit de aici. Frumos, chiar. Dacă ignorai mirosul, îţi puteai imagina că priveşti spre o vastă constelaţie, felinarele navelor de pe marea întunecată arătând precum stelele de pe cerul nopţii. Iar Mackiel era cârmuitorul acestui regat nocturn. Până când regina toriană avea să demoleze locul ăsta.

— Ce faci? a întrebat o voce din spatele meu.

M-am învârtit în scaun cu o mână pe piept.

Mesagerul stătea în pragul uşii.

— Ţi-am spus să rămâi acolo! am zis eu, trăgând repede aer în piept.

Nu eram obişnuită să se furişeze cineva în spatele meu.

— Ai reuşit să iei caseta de comunicare?

— Am obosit. Aveam nevoie să mă odihnesc mai întâi.

Mi-am pus picioarele pe birou. A păşit înspre mine, cu destabilizatorul ridicat.

— Nu-mi mai irosi timpul!

Exact asta aveam de gând să fac până când Mackiel şi lacheii săi aveau să se întoarcă. În schimb, mi-am aruncat din greşeală privirea către tablou. Mi-a observat greşeala şi s-a apropiat de perete. A mângâiat tuşele de pe pânză înainte să dea tabloul la o parte.

— Ei bine, am zis, uitându-mă la peretele de cărămidă dezgolită din spatele tabloului. Se pare că eu *chiar* nu ştiu unde este.

Am încercat să nu par prea îngâmfată.

— E un seif eonist, a zis el.

A apăsat cu mâinile pe perete. O clipă, cărămizile au licărit, ca şi cum ceva reflecta lumina de dedesubt. Când începuse Mackiel să folosească un seif eonist? Şi de ce? Trebuia să aibă ceva de-a face cu caseta de comunicare şi cu tabletele din interiorul ei. Ce amintire ascundeau de era nevoie de un asemenea nivel de securitate?

— Deschide-l! a cerut mesagerul, dând din cap înspre seif.

Mi-am apăsat mâna pe perete şi a licărit din nou.

— Ai cumva impresia că asta e ceva ce aş putea deschide eu?

A răsuflat exasperat.

— Deschide seiful şi nu îţi voi face niciun rău!

Mi-am ridicat mâinile.

— Nu te mint. Nu-l pot deschide.

— Eşti o hoaţă, mi-a zis, plin de dezgust.

— Cea mai bună, i-am spus, rânjind.

— Atunci, deschide-l!

A înaintat, îndreptând destabilizatorul către capul meu. Am făcut un pas în spate.

— Hai să nu ne pripim! Asta este tehnologie eonistă.

Auzisem despre întreprinderi din Jetée care achiziţionaseră sisteme de securitate eoniste pentru a se proteja de ceilalţi torieni.

— Nici măcar nu ştiu cum funcţionează.

— Seiful este conectat la gândurile proprietarului. Se deschide numai când proprietarul doreşte asta, mi-a explicat el.

— Mackiel nu îl va deschide niciodată pentru tine.

Unde *era* Mackiel? El a continuat, ignorându-mă:

— Seiful este construit din microorganisme, precum tehnologia încorporată în materialul costumelor-piele pe care le purtăm. În profunzime, ele sunt conştiente.

— E foarte interesant totul – am fluturat din mână către zid –, dar nimic din toate astea nu ne va ajuta. Sunt o hoaţă, aşa cum ai spus, nu un terapeut. Nu pot să limpezesc sau să amestec gândurile cuiva – indiferent despre ce ar fi vorba.

Stai aşa! Am clipit. Nu puteam amesteca gândurile cuiva, dar ştiam ce o putea face.

— Dă-mi destabilizatorul tău!

Mesagerul m-a privit de parcă o luasem razna.

— Nu.

Mi-am pus mâinile în şolduri.

— Pot să deschid seiful.

Deşi nu plănuiam să o fac. Odată ce puneam mâna pe destabilizator, îl puteam folosi asupra mesagerului. A privit peretele şi destabilizatorul şi apoi a exclamat a înţelegere. Păcat că nu era pe atât de prostănac pe cât sugera expresia lui împietrită! Şi-a scos pălăria şi şi-a trecut o mână prin buclele negre.

— Te rog, dă-te la o parte!

— Doar pentru că m-ai rugat frumos.

A lipit destabilizatorul de perete şi a apăsat micuţul buton de la baza acestuia. O dâră de un

albastru-deschis a strălucit pe perete înainte ca toate cărămizile să dispară complet, microorganismele fiind acum inconştiente.

Şi, deşi ar fi trebuit să fiu îngrijorată că Mackiel ar fi putut să ne găsească în timp ce încercam să îi spargem seiful, nu puteam să nu mă bucur de agitaţie. Uitasem unde sunt, prinsă fiind în adrenalina jocului.

Seiful a fost cuprins din nou de întuneric. Am mijit ochii. Nu fusese atât de mare ultima oară când fusesem aici. Mackiel trebuie să îl fi extins în camera alăturată – apartamentul lui. De ce nu îmi spusese? Şi ce altceva mai ascundea?

Mesagerul a apăsat un buton pe destabilizator şi lumina a format un cerc ce a umplut nişa într-o clipă. Cele mai apropiate rafturi erau aproape goale, făcând caseta de comunicare argintie uşor de localizat.

Am ţâşnit înainte şi am apucat caseta înainte ca mesagerul să apuce să se întindă spre ea.

— Ce faci? m-a întrebat.

— Mă asigur că rămân în siguranţă.

Am păşit în exteriorul seifului, cu ochii fixaţi pe destabilizator.

— Vom face un schimb. Tu îmi dai destabilizatorul tău, iar eu îţi dau caseta de comunicare.

Haide, haide!

Mesagerul a păşit spre mine, dar s-a oprit, fixând cu privirea uşa de la intrarea în birou. M-am întors fără tragere de inimă.

— Bună, drăguţă!

Mackiel bloca intrarea, ţinând un pistol în mână. Mesagerul a ridicat destabilizatorul, dar era inutil împotriva lui Mackiel de la distanţă. Văzusem variante mai puternice ale dispozitivului aruncând impulsuri de curent electric, dar era clar că acest model mai mic era conceput pentru lupta corp la corp.

— Mackiel! am zis, uşurată. Mulţumesc măritelor regine că ai venit! Mesagerul ăsta a zis că o să mă

destabilizeze dacă nu îi returnez caseta de comunicare.

Mackiel s-a mutat în spatele biroului, ţinând fix pistolul.

— Chiar aşa?

M-am încruntat, atitudinea lui rece provocându-mi confuzie. Ştiam cum păreau lucrurile, dar nu l-aş fi trădat niciodată pe Mackiel.

— Da.

Nu era momentul pentru jocuri. Mesagerul s-a uitat furios la mine, o expresie pe care nu credeam că poate să o aibă.

— Kera, dragă, a spus Mackiel, privindu-mă gânditor. Cea mai îndrăzneaţă, cea mai talentată… cea mai *bună* hoaţă pe care o am.

Nu a zis „prietenă”. Am rămas tăcută, nefiind sigură unde voia să ajungă cu asta şi temându-mă de expresia ucigătoare pe care o avea.

— *Şi* cea mai bună mincinoasă pe care o am, a zis, zâmbind afectat. Te-am antrenat bine.

Abia atunci mi-am dat seama că pistolul lui era îndreptat către mine.

— Ce tot zici acolo? am întrebat. Mă cunoşti doar. Niciodată nu te-aş…

— Oh, mai taci! a izbucnit. Ştiu exact ce ai face şi ce nu. Dă-mi caseta de comunicare! Acum!

— Ce e în neregulă cu tine? l-am întrebat. Ştii bine că nu te-aş trăda.

— Serios? a făcut el, ridicând dintr-o sprânceană. Vrei să spui că nu m-ai lăsa niciodată să mor?

S-a scărpinat pe gât.

— Aia s-a întâmplat cu ani în urmă! Ştii doar că a fost un accident!

Şi ce avea asta de a face cu caseta de comunicare? Ce era aşa de important în amintirile de pe tabletele de comunicare din ea?

— Un accident? a zis el, strângând din buze. Cum a avut tatăl tău? Mulţi oameni par să aibă „accidente” în jurul tău.

Am tresărit de parcă aş fi fost pălmuită. Niciodată nu îmi vorbise în felul ăsta. Devenea rece, da, dar

niciodată crud. Ăsta nu era prietenul meu. Băiatul pe care îl cunoşteam eu nu mi-ar fi aruncat *niciodată* asta în faţă. El mă consolase după ce tatăl meu fusese grav rănit. El îmi oferise un loc unde să stau când nu o puteam privi pe mama în ochi. De ce acum se întorcea împotriva mea?

— Dă-mi caseta de comunicare înainte să îmi scape degetul *din greşeala!* a zis Mackiel cu un rânjet ironic.

Urma să devin un alt cadavru de aruncat în canalizare? Oare chiar erau lacheii lui Mackiel cei „duşi de val", sau Mackiel era acela?

— Te rog, Mackiel!

Mi-am întins mâinile în faţă, brăţara cu medalioanele de pungaş atârnându-mi la încheietură.

— Nu face asta!

A aţintit pistolul către mesager.

— Mişcă!

A gesticulat spre mine cu ţeava pistolului.

— Stai lângă ea!

Întotdeauna îşi dorise să demonstreze că e mai dur decât pare. M-ar fi omorât ca să demonstreze asta?

— Iute! a spus.

Mackiel alesese ca mesagerul să fie ţinta furtului meu; cumva, ştiuse ce se află pe tabletele de comunicare şi ce importanţă vitală au. Vitală pentru supravieţuirea casei de licitaţii, aceasta fiind ultimul lucru care îi mai rămăsese de la tatăl său. Oare era o amintire *a* tatălui său? Sigur că nu. Dar era evident că îi păsa mai mult de această casetă de comunicare decât de prietenia noastră. Trebuia să folosesc asta împotriva lui.

Am împins geamul din spatele meu, deschizându-l.

— Apropie-te cu încă un milimetru şi voi azvârli caseta de comunicare în mare.

Mi-am scos mâna în aerul rece.

— Apoi va trebui să faci o baie până pe fundul oceanului ca să o recuperezi.

Ne puteam folosi amândoi de ziua *aceea.* Cea în care aproape că se înecase.

— N-ai face-o.

Mackiel a înlemnit, pistolul alunecându-i puţin din mână.

— Parcă ştiai ce aş face şi ce nu?

I-am aruncat mesagerului o privire. Faţa lui arăta o umbră de teamă. Trebuia să fiu curajoasă pentru amândoi.

— Hai, hai! m-a îndemnat Mackiel.

Alea erau broboane de sudoare pe fruntea lui?

— Nu face nimic prostesc!

Marea ar fi distrus tabletele de comunicare; nu m-ar fi lăsat să arunc aceste amintiri şi afacerea tatălui său pe fundul oceanului.

— Lasă-ne să plecăm, i-am spus, şi îţi vom da şi caseta de comunicare, şi destabilizatorul ca bonus, pentru că suntem prieteni aşa de buni.

Mi-am arătat dinţii, dar nu chiar într-un zâmbet.

— Se vor vinde bine mâine-seară. Îţi va face cumpărătorii de onoare foarte fericiţi. Nimeni altcineva nu trebuie să afle ce s-a întâmplat aici.

De-asta voia să scape de noi, nu? Pentru reputaţia lui. Urma să îşi recupereze caseta de comunicare şi orice amintiri erau pe tablete. Mackiel mi-a aruncat un rânjet fioros.

— Dă-mi caseta de comunicare şi nu voi trimite două gloanţe să îşi facă un culcuş în pântecele tău!

N-ar fi făcut-o. Sau, mai bine zis, vechiul Mackiel n-ar fi făcut-o. Petrecuse prea mulţi ani pretinzând că este nemilos, prea mulţi ani încercând să îşi impresioneze tatăl cu fapte din ce în ce mai îndoielnice, disperat să îi câştige atenţia, dragostea. Şi, de când îşi angajase lacheii, intrase pe un drum fără cale de întoarcere.

Cutia metalică era rece în palma mea, liniştitoare. Tot ce mai aveam acum erau caseta de comunicare şi tabletele din interiorul ei. Aveam nevoie ca lui Mackiel să îi pese de mine la fel de mult pe cât părea să îi pese de aceste tablete. Îmi rămânea o singură opţiune.

Privirea mi-a zburat către mesager înainte să apăs butonul de pe capacul casetei de comunicare. S-a

auzit un fâsâit când s-a desfăcut. Atât Mackiel, cât şi mesagerul au înlemnit.

— Cu grijă, drăguţă! a zis Mackiel pe un ton jos, privirea fiindu-i aţintită către geamul deschis şi apa de dedesubt. Hai să ne îndepărtăm de fereastră…

Înainte să apuce să se arunce înspre mine, am apucat cele patru tablete de comunicare transparente şi rotunde şi mi le-am îndesat în gură. În timp ce acestea mi s-au dizolvat pe limbă, imaginile video încorporate în ele au călătorit către creierul meu, conectându-se la sinapsele mele şi punându-mi stăpânire pe simţuri. M-au transportat într-un alt timp şi un alt loc. Nu mai eram în biroul lui Mackiel.

Eram în palat.

Şi eram plină de sânge.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL ŞASE
Keralie

Prin minte îmi pâlpâiau imagini precum cadrele cu Rapoartele Reginelor difuzate în Concord. Doar că erau transmise în tonuri de roşu.

Nu. Nu era aşa. Imaginile erau colorate, dar însângerate. Era ca şi cum un văl sângeriu îmi fusese aşternut peste ochi.

Pâlpâitul a încetinit. Scenele persistau. Imaginile au devenit mai clare.

O coloană de piele palidă fără de pată. Un cuţit argintiu subţire. O tăietură rapidă. O gură se deschide ca să scoată un ţipăt. Sânge curgând cu rapiditate dintr-o tăietură adâncă. Un abis roşu.

Apoi.

Aur lichid transformându-se în sânge. Întâi inert, apoi punându-se în mişcare. Împroşcând, învolburându-se, stropind pavajul, de parcă lichidul ar fi viu. Un cap acoperit de păr negru se scufundă. O coroană aurie se prăbuşeşte pe podea. O ultimă suflare. Un trup înţepeneşte cu totul, apoi iese la suprafaţă.

Următoarea.

O licărire. Lumină. Căldură. Piele fierbând şi băşicându-se. O mână apasă pe sticlă. O gură se deschide. Imploră. Piele închisă la culoare este acoperită de cenuşă, aşa cum un mormânt este acoperit cu pământ.

Şi, în final.

Un trup se contorsionează. Tremură. Transpiră. Păr închis la culoare şi umed este întins pe o pernă. Se vomită fiere. Din nou şi din nou. Pielea devine galbenă. Buzele albe se deschid. Un ultim urlet.

Voiam să îmi feresc privirea, dar nu reuşeam. Erau acolo. Peste tot – imaginile. Coroanele. Feţele. Feţe pe care le ştiam prea bine. Feţe pe care le văzusem de multe ori în Rapoartele Reginelor. Erau acolo. Toate. Toate cele patru regine – moarte. În spatele pleoapelor mele. În mintea mea.

Cum te ascunzi de propria-ţi minte?

Ieşi afară, ieşi afară, ieşi afară!

— Ce-ai făcut? a întrebat o voce.

Chipul cuprins de agonie al tatălui meu îmi licărea în spatele pleoapelor, alăturându-se reginelor.

Prea multă agonie. Prea mult sânge. *Nu din nou! Nu din nou!*

Mi-am şters mâinile pe rochie, încercând să scap de sânge. Dar nu se dădea dus.

— Keralie!

Am icnit, eliberându-mă de întuneric şi descompunere. Biroul lui Mackiel mi-a apărut în faţa ochilor. M-am întors către vocea pe care o auzisem, clătinând din cap pentru a scăpa de imagini, ca şi cum m-aş fi târât afară dintr-o mlaştină. Acum, că tabletele se dizolvaseră complet şi fuseseră înghiţite cu ajutorul salivei, îmi reveniseră şi simţurile. Însă nu avea să dispară chiar totul.

— Kera.

Mackiel s-a apropiat de mine, pistolul odihnindu-se în mâna lui moale, şi m-a privit nerăbdător.

— Ce ai văzut?

Uitasem că era şi el aici. Uitasem totul. Totul, mai puţin imaginile. Feţele acelea marcate de moarte. *Ce fusese* aia?

L-am privit pe mesager. Avea ochii mari. Tabletele de comunicare erau perfecte pentru comunicarea într-o singură direcţie care nu lăsa urme. Perfecte pentru înregistrarea unor ucideri şi mutilări.

— Ucide-mă, i-am spus lui Mackiel, clipind des în continuare pentru a reveni la realitate, şi nu vei afla niciodată.

Evident, nu plănuia să vândă caseta de comunicare şi tabletele astea celui care venea cu oferta cea mai bună.

În ce se băgase? Tatăl lui nu se implicase niciodată în treburile palatului. Conducerea cartierului Jetée era singurul lucru de care îi păsase.

Îmi doream să fi luat tabletele pe rând, aşa cum ar trebui să o faci – aşa aş fi putut înţelege amintirile mai bine –, dar o parte din mine nu voia să afle mai multe. Prea mult sânge! Prea multă moarte!

— Hai să nu ne pripim! a zis Mackiel.

— Să nu ne pripim?

M-a bufnit râsul.

— Tu eşti cel care ţine pistolul.

— Bine zis, drăguţă!

A aşezat arma pe birou, deschizând palmele a capitulare.

— Mai bine, acum?

Am clătinat din cap.

— Ne laşi să plecăm.

Am făcut semn către mesager.

— Ne laşi să trăim. Iar eu mă voi gândi dacă să îţi spun ce am văzut pe acele tablete.

Ochii conturaţi cu dermatograf ai lui Mackiel l-au studiat pe mesager.

— Îl voi lăsa pe *el* să plece. Tu – privirea i s-a îndreptat din nou spre mine – rămâi aici!

Dar eu nu voiam să fiu în acelaşi sector, darămite în aceeaşi cameră cu el. Era ceva sinistru în expresia lui – ceva lacom şi flămând, care îmi făcea pielea de găină. Acesta nu era băiatul care plânsese săptămâni întregi după ce îşi îngropase tatăl sau care avusese grijă de mine după ce aproape că îl pierdusem pe al meu. Dar nu îl puteam lăsa să vadă cât de tare mă durea treaba asta. Mackiel profita de slăbiciunile tale şi le folosea spre propriul avantaj.

— Nu batem palma! am zis.

— Hai, hai, drăguţă!

Cuvintele lui păreau melodioase şi liniştitoare, dar se putea simţi o urmă de disperare în ele.

— Doar ştii că nu ţi-aş face vreodată rău cu adevărat! *Promit!*

Dar acesta era cuvântul *meu.* Un cuvânt pe care îl folosisem mereu, dar de care nu ţinusem niciodată cont.

— Ştii că nu te poţi duce acasă.

Nu se referea la camerele mele de la etajul inferior. Voiam să îmi acopăr urechile cu mâinile; voiam să ţip la Mackiel pentru că îmi folosea familia împotriva mea. În schimb, i-am spus mesagerului:

— Vino încoace!

Mesagerul a ezitat, uitându-se când la mine, când la Mackiel. I-am aruncat o căutătură enervată. În sfârşit, a venit spre mine.

— Kera!

Vocea lui Mackiel era tăioasă ca oţelul.

— Hai să ne aşezăm şi să vorbim puţin despre asta!

Şi-a scos melonul şi l-a aşezat pe birou. Transpiraţia îi lucea în sprâncene. Îl făceam să fie agitat. *Bun!*

— Am stat destul de vorbă. O să ne dai drumul şi nu o să ne urmăreşti! Şi nici lacheii tăi nu o vor face!

Mackiel a ridicat din umeri, două puncte ascuţite vizibile pe sub paltonul larg.

— Nu le pot controla fiecare mişcare. Până la urmă, încă sunt oameni liberi.

Liberi? *Puţin probabil.* Am strâns din dinţi.

— Ba da, poţi. Şi o faci. Să nu te joci cu mine, Mackiel!

— Eu? s-a mirat el, apoi a arătat înspre el însuşi şi a făcut ochii mari. Niciodată. Ce-ar *fi* să stăm de vorbă? a zis, arătând înspre scaunul de la biroul său. Hai să ne liniştim puţin, să facem lucrurile într-un mod mai civilizat!

A rânjit larg.

— Cinăm?

Întunericul ce fierbea în interiorul lui Mackiel de luni de zile ieşise în sfârşit la suprafaţă. Ochii i s-au îngustat. Mişcările i-au devenit frenetice. Mă privea cu aceeaşi intensitate cu care îşi privea ţintele. Calculat. *Da.* Asta era. Dar acum eu eram prada.

Trebuia să mă duc undeva unde să nu aibă nicio şansă să mă urmărească.

— Sigur! i-am răspuns. Dar, mai întâi – am aruncat caseta de comunicare, acum goală, spre capul lui –, fereşte-te!

În timp ce se ferea, eu l-am împins pe mesager prin fereastra deschisă în apele întunecate care aşteptau sub noi.

Apa era la fel de rece pe cât îmi imaginam că va fi.

Desigur, nu îmi formulasem planul până la capăt, iar în clipele dinaintea atingerii apei de culoarea cernelii, mi-am pus la îndoială decizia. Era iarnă. Era noapte. Apa cu siguranţă era înfiorător de rece.

Pentru prima dată în această seară, nu am fost dezamăgită.

Apa mi-a invadat plămânii. Valurile erau ca nişte ace care îmi înţepau încontinuu faţa, gâtul şi braţele goale. Sarea îmi ardea nările şi făcea să mă usture ochii. Nu eram sigură dacă eram cu capul în sus sau în jos în starea de imponderabilitate din acest mormânt acvatic.

Şi în timpul în care ar fi trebuit să mă lupt să ajung la suprafaţă, m-am gândit la Mackiel şi la acea zi din urmă cu şapte ani.

Ne ştiam de doar câteva luni când sugerasem să sărim de pe Jetée. Era o zi de vară arzătoare, iar apa era de un albastru cristalin precum cerul. Mackiel se cam codea. Era şi mai plăpând pe atunci, un băiat subţirel ca o vargă. Dar promisesem să am grijă de el, lăudându-mă cu faptul că eram o înotătoare capabilă. Îmi petrecusem fiecare vară înotând de pe barca părinţilor mei şi îmi puteam ţine timp îndelungat respiraţia.

— Voi avea grijă de tine! i-am spus. Promit!

Şi am sărit.

Când Mackiel s-a luptat şi s-a scufundat în apă, am crezut că se joacă. Mackiel se juca mereu. Faţa îi era contorsionată, bule de aer lucind în jurul meu în timp ce el pleoscăia ca un peşte. Am râs pe înfundate de farsa lui.

Mi-am dat seama ce greşeală făcusem când faţa i-a devenit roşie şi, apoi, albastră.

Am plonjat în adâncuri şi am reuşit să îl aduc la suprafaţă, ţinându-i trupul inert sub un braţ – începea

fără probleme, la vremea aceea –, şi l-am tras pe mal.

Imediat a început să scuipe apa din plămâni, dar abia când mi-a zâmbit am reuşit să mă liniştesc. Niciodată nu a mai avut încredere în promisiunile mele, de parcă aş fi vrut să îl rănesc intenţionat.

Un curent m-a tras de haine, aducându-mă înapoi în prezent. Eram tot aici, înconjurată de întuneric. Am împins iar şi iar până când am reuşit să scot capul la suprafaţă. Răsuflarea mea era un nor de ceaţă pe suprafaţa apei. M-am uitat în jur, căutând cu privirea lămpile cu gaz de pe ponton.

În timp ce călcam apa, mă aşteptam să mă obişnuiesc cu durerea apăsătoare. Nu reuşeam. Iar fustele mele ţineau morţiş să mă tragă pe fundul mării, să mă alătur celorlalţi care încercaseră să îl înşele pe Mackiel. Îmi imaginam mâini albe întinzându-se din adâncuri, pregătite să mă apuce de cizme.

Un val m-a izbit în spate precum un cal în fugă, împingându-mă spre ponton.

Nu. Nu era un val. Era un braţ, înconjurându-mă, îngreunându-mă. Un păr negru a apărut la suprafaţa apei, ochi albicioşi reflectând lumina stelelor.

Mesagerul.

De ce încerca să mă înece? Un trup zvârcolindu-se într-un lichid roşu-auriu mi-a apărut în minte. Nu aveam să mă las doborâtă aşa uşor.

Am lovit, nimerindu-l în stomac.

— Încetează! a bolborosit. Încerc să te ajut!

M-am înecat, cu gura plină de apă sărată de mare. Mi-a sfâşiat gâtul când am scuipat-o.

— Rochia ta te trage în jos.

— Evânt.

„Evident”, încercasem să zic.

— Trebuie – a gâfâit în timp ce călca apa – să o dăm jos.

Am încuviinţat din cap şi mi-am dus mâinile la spate, la sforile corsetului. Fără să îmi folosesc mâinile ca să rămân la suprafaţă, capul mi s-a scufundat în apă.

Două mâini puternice m-au ridicat înapoi.

— Opreşte-te! mi-a spus. O fac eu.

Am încercat să fac un comentariu cum că îşi dorea să mă dezbrace de când ne întâlnirăm, dar gura mi s-a umplut cu şi mai multă apă sărată.

M-a răsucit în braţele sale şi am făcut tot posibilul să mă menţin la suprafaţă în timp ce el trăgea de corset. Încercarea lui curajoasă de a mă împiedica să fac cunoştinţă cu fundul oceanului cu un sărut sărat şi nisipos îşi punea amprenta asupra lui. Ne scufundam.

— De ce e chestia asta atât de complicată? a gâfâit.

Mintea mi-a zburat la costumul-piele pe care îl purta şi la clipsurile magnetice simple de pe el.

— Poftim! am reuşit să spun.

Mi-am scos şperaclul ascuţit de pe brăţara de pungaş.

— Taie-l cu asta!

Nu a pierdut deloc timpul tăindu-mi corsetul. Straturile exterioare ale ţinutei mele au plutit în adâncuri, iar eu m-am eliberat. Am resimţit imediat uşurarea.

Fără greutatea rochiei, am reuşit să înot cu lejeritate. Mesagerul nu era departe în urma mea. Am înotat spre ponton.

Urcasem jumătate din treptele pontonului când o voce a răsunat prin întuneric ca sunetul unui corn prin ceaţă:

— Găsiţi-i! a poruncit Mackiel. Nu o putem lăsa pe Keralie să ne scape din ochi!

M-am cutremurat. Folosea acest ton numai cu anumiţi oameni.

Doi oameni, de fapt.

Lacheii lui.

Strecurându-mă înapoi în apă, am dus un deget la buze, pentru ca mesagerul să păstreze liniştea.

— Nu îi văd, s-a auzit o voce domoală, acompaniată de sunetul paşilor pe gheaţă.

Eram într-un mare rahat.

— Ce este? a şoptit mesagerul.

I-am acoperit gura cu mâna, dar era prea târziu.

— Îi aud, a răspuns vocea. Sunt în apa de sub noi.

— Nu-mi pasă de el, a zis Mackiel. Prindeţi-o pe ea. *Acum!*

O siluetă întunecată s-a aruncat în apă, în timp ce o pereche de ghete grele au tropăit deasupra noastră pe ponton.

— Mişcă!

L-am împins pe mesager departe de ponton, către mal.

— *Mişcă!*

Am înotat cât de repede am putut, sperând că mesagerul mă va urma îndeaproape.

Am făcut greşeala de a privi în urmă. Mesagerul era în spatele meu, la fel ca şi unul dintre lacheii lui Mackiel. Era chel, cu doi ochi negri alcătuiţi doar din pupile, îmbunătăţindu-i vederea peste limitele normale. Pielea îi era îngălbenită şi solzoasă şi mirosea mai rău ca un peşte pe jumătate putrezit. Se apropia de noi de parcă era o creatură marină fantomatică.

— Înoată mai repede! i-am strigat mesagerului.

Mackiel a râs de undeva de deasupra noastră. Nu ar fi îndrăznit să se apropie de marginea pontonului, aşa că îşi trimisese lacheii să îi rezolve treburile murdare, ca de obicei.

Ceva m-a prins de gleznă. Am zbierat.

— Nu ştiu de ce eşti mereu aşa de înspăimântată în preajma lacheilor, a zis Mackiel. Sunt nişte tipi aşa de fermecători! N-ar răni nicio muscă.

A râs din nou.

Măcar de-ar fi fost adevărat. Posibil să fi fost bărbaţi drăguţi cândva, dar sub supravegherea lui Mackiel se transformaseră în ceva cu adevărat urât. Sau era de fapt invers, şi Mackiel era, de fapt, strigoiul?

Unul dintre lachei mi-a lipit picioarele unul de altul şi m-a împins într-unul dintre stâlpii laterali ai pontonului. Ochii lui negri reflectau teroarea de pe faţa mea.

— Dă-mi drumul! am ţipat.

— Dă-o-ncoa’! s-a răstit o voce guturală.

Am ţipat când primul lacheu m-a împins în sus.

— Nu-ţ’ fă griji, Kelalii! a bolborosit cel de-al doilea lacheu, a cărui parte dreaptă a feţei fusese mâncată. N-o s’ te rănim.

S-a aplecat spre mine, dezvăluind un os îngălbenit acolo unde jumătate din muşchi şi din piele îi căzuseră de pe braţul stâng.

Înainte ca degetele lui osoase să apuce să mă prindă de umăr, ceva a sărit din apă şi l-a trântit într-o parte.

Mesagerul!

L-a împuns pe lacheu cu destabilizatorul. S-a auzit un bâzâit puternic şi venele ce mai rămăseseră în braţul lacheului s-au făcut albastre, apoi negre. Ochii i s-au dat peste cap şi a căzut pe spate înapoi spre Jetée, trupul devenindu-i la fel de ţeapăn precum cadavrul al cărui miros îl emana. Mesagerul a dispărut în apa oceanului.

Am crezut că lacheul e mort, până când l-am auzit mormăind. Eonistul molâu trebuia să fi folosit destabilizatorul la intensitate maximă.

— Ce se întâmplă? a întrebat Mackiel.

Vocea lui se auzea din depărtare. Nu ar fi riscat să vadă cu ochii lui.

Celălalt lacheu şi-a mijit ochii negri spre apă, încercând să vadă în adâncimile întunecate. Nu îi văzusem niciodată pe lachei temându-se de ceva sau cineva. M-am zbătut în braţele lui, dar tot nu voia să-mi dea drumul.

— Spune-mi! a mârâit Mackiel.

Am muşcat mâna galbenă a lacheului, care a scos un zbieret de animal rănit.

Încă un bâzâit.

Lacheul s-a cutremurat în apă, iar pielea m-a furnicat din cauza apropierii de el. Braţele i-au înţepenit pe lângă corp, dându-mi drumul.

— Haide! mi-a spus mesagerul apărând lângă mine şi ţinând în mână destabilizatorul.

N-a trebuit să îmi spună de două ori.

Când am ajuns la mal, m-am târât pe nisip şi am început să scuip apă. Răsucindu-mă pe spate, am rămas holbându-mă la stelele ce licăreau deasupra mea, de parcă seara asta era un fel de glumă. Am sperat că le amuza pe reginele moarte ce ne urmăreau din ceruri.

Mesagerul stătea deasupra mea, acoperind stelele. Apa lucea pe pomeţii lui bine definiţi şi pe buzele-i pline, părul negru stându-i lipit de faţă precum algele de mare. Ochii săi aduceau cu perlele lăptoase în lumina slabă. În timp ce eu mă simţeam ca un şobolan de canalizare pe jumătate mort, el arăta precum cel pe care navigatorii torieni îl numesc „momeală", o creatură mitologică ce seducea bărbaţi şi femei să coboare în valuri din bărcile lor, pentru ca apoi să nu mai fie văzuţi niciodată. Tata obişnuia să ne numească pe mine şi pe mama „momeli pământene" care îl convinseseră şi pe el să îşi trăiască viaţa pe uscat. Îmi doream să fi reuşit.

— Eşti în regulă? m-a întrebat mesagerul.

M-am rostogolit pe o parte, apoi m-am ridicat într-o rână.

— Cred că da.

M-am verificat peste tot.

— Da, e totul aici.

— Pentru numele reginelor, ce *erau* chestiile alea? m-a întrebat.

— Lacheii lui Mackiel.

M-a străbătut un fior.

— Sunt din sectorul tău. Asta e partea neplăcută atunci când încerci să creezi o lume perfectă.

A scos un mormăit.

— Eonia e departe de a fi perfectă.

Auzind asta de pe buzele lui perfecte, mi s-a părut greu de crezut.

— Oamenii de ştiinţă eonişti încercau să creeze un înlocuitor pentru HIDRA, am reluat eu. Au crezut că, dacă ar putea vindeca moartea, n-ar fi contat când s-ar fi epuizat dozele de HIDRA. Ca să îşi testeze serul, au distrus anumite părţi din corpurile lacheilor, sperând să poată readuce la viaţă celulele.

M-am înfiorat gândindu-mă la trupurile lor distruse.

— N-a funcţionat.

Ochii i s-au luminat.

— Ştii de HIDRA?

— Bineînţeles că ştiu. Toată lumea ştie.

Asta nu era adevărat. Ştiam de HIDRA datorită lui Mackiel şi a tatălui meu, dar nu eram dispusă să vorbesc despre asta.

— Dar ce caută lacheii aici? m-a întrebat. În Toria?

— Mackiel cunoaşte toate gărzile de la graniţa dintre Eonia şi Toria sau, mai bine zis, le cunoaşte toate secretele şi le şantajează ca să îi ofere informaţii despre tehnologii eoniste care ar merita furate.

„Şantajul este o altă formă de negoţ”, îi plăcea lui să spună.

— Le forţează mâna gărzilor să lase eonişti disperaţi să treacă ilegal în Toria pentru a deveni angajaţii lui. Şi nu a fost nimeni mai disperat decât lacheii.

Din nefericire, lacheii nu îşi dăduseră seama că, dezertând din Eonia, ei doar trecuseră dintr-un coşmar în altul. Mackiel le controla acum fiecare mişcare. Şi, deşi le oferea cazare şi masă, lacheii nu erau plătiţi pentru „serviciile de protecţie”. Faptul că erau în viaţă în Toria sau măcar parţial în viaţă era singura răsplată pe care o primeau. Alternativa era moartea.

— Ei îi îndeplinesc muncile murdare şi bagă în sperieţi pe oricine are neplăcerea de a-i întâlni, am adăugat.

— Asta e chiar trist!

Am pufnit în râs.

— Trist? Tu nu i-ai văzut? Sunt dezgustători!

— Ba da, i-am văzut.

O umbră i-a întunecat figura.

— Dar cu siguranţă că au fost oameni cândva.

— Da, dar acum nu mai sunt.

Îşi doriseră să îşi îmbunătăţească statutul în societatea eonistă oferindu-se voluntari pentru testare genetică; acum nici măcar nu le era permisă prezenţa în casa de licitaţii pe timpul zilei, ca să nu fie văzuţi de autorităţile toriene. Înainte ca lacheii să fugă din Eonia, oamenii de ştiinţă planificaseră să distrugă experimentele genetice eşuate. Dacă Mackiel ar fi fost prins adăpostind dezertori eonişti, afacerea lui s-ar fi dus de râpă. Avea putere în Toria, dar nu chiar atât de multă.

Mesagerul a dat din cap.

— Presupun că vrei asta înapoi, a spus după un moment. Mi-a dat înapoi şperaclul.

— Mersi!

L-am prins înapoi la brăţara mea de pungaş, deşi o parte din mine voia să îl arunce în mare. Ştiam că ceva era din ce în ce mai în neregulă cu Mackiel, dar nu mi-aş fi închipuit niciodată că avea să se întoarcă împotriva mea.

Mi-am băgat mâinile îngheţate în buzunare. Era un pic mai cald, deşi încă erau ude leoarcă.

— Şi mersi că m-ai ajutat!

— Nu aveam de gând să te las să te îneci.

A spus-o de parcă şi-ar fi dorit să o fi făcut. Încă era supărat pe mine.

A început să îşi dea jos hainele toriene pentru a-şi scoate la iveală costumul-piele. Şi, în timp ce eu tremuram în lenjeria mea de corp udă, materialul strâns pe trup al costumului lui părea deja uscat.

— Îmi pare rău! i-am spus, storcându-mi apa din păr. Mackiel mi-a zis să fur de la tine.

Am ridicat din umeri.

— Aşa că am făcut-o. Nu e nimic personal.

— Nimic personal? a mormăit. Din cauza ta şi a lui *Mackiel* – vocea i-a devenit de oţel când i-a pronunţat numele –, mi-am pierdut comisionul şi…

Mâna i-a înţepenit lângă ureche.

— Nu! a şoptit.

— Ce este?

M-am uitat în spate, aşteptându-mă să văd lacheii apropiindu-se dinspre apă ca doi strigoi pe jumătate

înecaţi.

— Linia mea de comunicare.

Şi-a plimbat degetul în jurul urechii.

— Trebuie să o fi pierdut în apă.

— Păcat!

— Nu înţelegi.

S-a uitat spre apă, de parcă avea să o găsească plutind acolo.

— Trebuie să iau legătura cu şeful meu. Trebuie să îi spun că am eşuat.

Am ridicat un deget.

— Din experienţa mea, şefii nu primesc bine eşecurile. E mai bine să nu afle.

— Trebuie să îi spun ceva sau îmi voi pierde slujba.

— Cred că deja ai ratat ocazia.

A strâmbat din nas.

— Asta nu e o glumă. E viaţa mea. Ce-o să ne facem?

— *Noi?*

Am bătut din picioare; apa mi s-a prelins din cizme.

— *Noi* nu facem nimic.

— Dar ai înghiţit tabletele, a insistat el. Şi ai văzut amintirile.

Cu cât mă gândeam mai puţin la tablete şi la acele amintiri, cu atât mai bine. Nu aveam timp să mă gândesc la ceea ce văzusem. Am început să merg pe plajă către cel mai apropiat drum; trebuia să continui să mă mişc sau aveam să mor îngheţată.

Mesagerul m-a prins din urmă din câţiva paşi mari.

— Ai înghiţit tabletele ca să te asiguri că şeful tău nu avea să te omoare.

— Sau pe tine, i-am reamintit. Acum suntem chit. Eu te-am salvat pe tine şi, apoi, tu m-ai salvat pe mine. Un schimb cinstit, aş zice. Am presupus că ai prefera să fii viu mâine, decât mort azi.

Mi-am frecat ochii cu palmele; sarea îmi zgâria pielea. Încă nu îmi venea să cred că Mackiel plănuise să mă ucidă. Ştiusem tot timpul că e

periculos, dar crezusem că prietenia noastră mă protejează de întunericul tot mai puternic din interiorul lui. După ce înghiţisem tabletele, nu mai rămăsese nimic jucăuş în privirea lui. Expresia lui lacomă avea să mă bântuie zile în şir.

— Mackiel n-ar face niciodată un târg dacă nu ar ieşi în câştig. Nu am avut altă opţiune decât să le înghit.

— Unde te duci? m-a întrebat mesagerul.

— Departe de aici.

Deşi nu ştiam exact unde.

— Departe de Mackiel.

— Nu poţi să mă părăseşti.

I-am aruncat un rânjet arogant.

— Dacă aş avea un quartier pentru fiecare dată când un băiat mi-a spus asta…

M-a apucat de braţ, apoi mi-a dat drumul imediat, dându-şi seama că îmi atingea lenjeria de corp.

— Am *nevoie* de acele tablete! E singurul mod prin care îmi pot salva slujba.

— Iar eu am nevoie de o baie fierbinte şi de nişte dulciuri ludiste, am spus şi am continuat să merg.

S-a încruntat puţin.

— Ţie nu îţi pasă de nimic?

Era chiar amuzant, venind de la un eonist.

— Ba da, îmi pasă de viaţa mea.

— Ce amintiri erau pe tablete? Ce ai văzut?

S-a uitat la mine de parcă ar fi vrut să îmi smulgă imaginile din minte.

— Nu vrei să ştii.

Chiar nu voiam să vorbesc despre asta. Faptul că înghiţisem toate tabletele odată dăduse povestea peste cap, dar văzusem destul ca să ştiu că nu voiam să întâlnesc persoana căreia *îi* erau adresate. Avusesem parte de suficientă groază pentru seara asta.

— Dar Mackiel era prietenul tău!

Mesagerul stăruia pe lângă mine ca muştele pe lângă un cadavru proaspăt.

— Nu-i aşa?

— Prieteni? Duşmani?

Am ridicat din umeri.

— Cine poate să facă deosebirea?

Aparent, nu eu.

— Ce-a vrut să spună când a zis că nu te poţi întoarce acasă?

M-am împiedicat în nisip. Mesagerul m-a prins de cot.

— Nimic.

M-am îndreptat şi m-am smuls din prinsoarea lui.

— Am închiriat una dintre camerele lui Mackiel, asta e tot.

— Acum unde o să te duci?

Mi-am aruncat mâinile în aer.

— Ajunge cu întrebările!

Mesagerul a rămas tăcut un moment, înainte de a spune:

— Torienii fac negoţ, nu? Întreaga voastră economie e bazată pe ce puteţi primi în schimb.

Ăsta nu era chiar modul cum aş fi descris eu Toria. O făcea să pară cinică şi egoistă.

— De ce?

— Vreau să îţi propun ceva…

— Poţi să îmi propui cât doreşti! Nu voi spune niciodată da.

Am rânjit la el.

— Vorbesc serios!

Şi chiar părea serios, afişând o expresie mai hotărâta decât până atunci.

Am adoptat o postură semeaţă în faţa lui.

— Dă-i drumul! Propune-mi!

— Ai nevoie de un loc unde să te ascunzi de Mackiel. Iar eu am nevoie de acele amintiri.

Am gemut.

— Doar ţi-am spus, acum au dispărut. Încearcă şi tu să ţii pasul!

— Ştiu asta, a spus repede. Dar nu au dispărut de tot.

Am încetinit, întorcându-mă spre el.

— Ce vrei să spui?

Şi-a bătut uşor tâmpla cu degetul.

— Sunt încă acolo, în mintea ta.

Din nefericire, era adevărat.

— Ceea ce înseamnă că, dacă le-ai retrăi, aş putea să le înregistrez pe tablete noi. Aş putea încerca să le livrez din nou. Mi-aş putea salva slujba.

— Să le retrăiesc?

Nu voiam să fac asta.

— Închizi ochii şi te gândeşti la timpul şi locul unei anumite amintiri, iar un aparat de înregistrare preia imaginile din mintea ta. Aşa înregistrăm amintirile pe tablete, de fapt.

— Mă va face să uit ce am văzut?

— Nu.

Părea trist. De parcă ar fi fost ceva pe care el şi-ar fi dorit să-l uite.

— Nu vreau să îţi bagi nasul pe aici, pe sus.

Am arătat înspre capul meu.

— E al doilea cel mai de preţ bun al meu, dacă înţelegi ce vreau să zic.

I-am făcut cu ochiul.

M-a ignorat, sau poate a crezut că am un spasm.

— Ce altă opţiune ai?

A arătat cu capul înspre lenjeria mea de corp udă leoarcă.

— Ai nevoie de haine şi de un loc călduros unde să stai. Eu le am pe amândouă.

L-am studiat din cap până-n picioare.

— Mă îndoiesc că purtăm aceeaşi măsură.

Nu a râs.

— Vrei să îngheţi aici, afară, şi să aştepţi să te găsească Mackiel, sau vrei să rămâi în viaţă?

— Pot să supravieţuiesc pe cont propriu.

Deşi nu eram sigură că e adevărat. Mă putusem baza mereu pe Mackiel. Şi, înainte de el, pe părinţii mei.

— Dar vrei să o faci? m-a întrebat.

Avea o figură gânditoare în timp ce mă privea pe sub sprâncenele groase. Bineînţeles că un eonist ar fi oferit ajutor; solidaritatea şi solicitudinea erau aspecte care îi preocupau foarte mult pe cei din sectorul lui. Şi totuşi, ideea unui loc călduros unde

să stau în timp ce chibzuiam la ce urma să fac în continuare nu era chiar aşa de rea.

— Bine! O să retrăiesc amintirile.

Dar el mi-a simţit şovăiala şi m-a întrebat:

— Sunt chiar aşa de rele?

În acel moment, îl invidiam pentru că nu ştia ce văzusem. În timp ce regina toriană aruncase un nor negru peste viitorul Jetéeului – şi, astfel, peste viaţa mea –, asta nu însemna că îmi doream ca ea să moară. Chiar dacă văzusem amintirile cu uciderile celor patru regine – şi tocmai din perspectiva ucigaşului –, tot nu puteam accepta adevărul. Toate reginele Quadarei fuseseră ucise.

— Mai rău! am spus. Sunt mortale.

CAPITOLUL ŞAPTE

Stessa
Regina Ludiei

Regula numărul trei: Pentru a permite prosperarea culturii artei, literaturii şi muzicii, Ludia nu trebuie să fie împovărată de preocupările banale ale vieţii cotidiene.

Târziu în seara uciderii lui Iris, consilierii aleseseră una dintre puţinele săli de şedinţe mai sărăcăcioase pentru ca inspectorul eonist să îşi desfăşoare ancheta. Acum nu era momentul să se întrunească într-o sală cu candelabre aurii curgătoare, înconjuraţi de portrete aurite ale unor regine zâmbitoare, sau să stea sub o cupolă pictată cu diverse peisaje quadariene. Crima era o treabă serioasă, aşadar Stessa, în vârstă de şaisprezece ani, îşi îmbrăcase cea mai serioasă ţinută – o salopetă croită pe corp din mătase albă şi un colier simplu cu pietricele ce se împletea cu părul şi coroana –, *simplă* pentru un ludist. Totuşi, camera era învăluită de o strălucire aurie, tavanul din sticlă lăsând la vedere cupola de deasupra.

Inspectorul Garvin stătea de o parte a unei mese mari din lemn lustruit, în timp ce reginele-surori stăteau pe partea opusă, cu consilierii lângă ele. Stessa nu era sigură dacă mai alesese cineva vreodată să folosească sala aceasta mică şi plictisitoare.

Se juca cu colierul, atrăgând privirea Correi, care stătea lângă ea. Ştia ce gândea Corra, ce gândeau *toţi* eoniştii despre sectorul ei. Ludiştii erau naivi, frivoli şi superficiali. Dar nu înţelegeau. Ludiştii ştiau că lumea era, adeseori, crudă, că uneori tristeţea atârna mai greu decât fericirea şi întunericul putea fi la doar un pas distanţă. Dar, în loc să se lase copleşiţi de informaţia asta, ludiştii îmbrăţişau tot ce era frumos, uşor şi plăcut în lume.

Şi Corra nu văzuse cum îi tremurau mâinile Stessei în timp ce se îmbrăca pentru întâlnire. Nu văzuse cum vestea morţii lui Iris distrusese viziunea Stessei despre o lume minunată. Stessa nu cunoscuse niciodată adevăratele dificultăţi şi întunecimea vieţii. Trăia într-o lume a râsului şi a uşurinţei, şi avea să se ţină cu dinţii de tradiţiile ei pentru a putea trece peste aceste momente dificile.

Inspectorul şi-a prins ceva în jurul urechii şi a aşezat un disc transparent în dreptul gurii.

— Am examinat cadavrul reginei Iris, a rostit în aparatul de înregistrare.

Dar Stessa nu voia să audă despre cum murise Iris, cum îi spintecase ucigaşul gâtul, aşa încât pierduse tot sângele din trup aproape instantaneu. În schimb, îl studia pe inspector.

Părea să fie de vârstă mijlocie, ceea ce a surprins-o. Corra spusese că e arhicunoscut, rezolvând toate cele o mie de cazuri la care lucrase până atunci, aşa că Stessa îşi imaginase un om în vârstă. Două sprâncene stufoase îi umbreau ochii de un negru-închis, pătrunzător, ochi care, Stessa era convinsă, *nu* rataseră nimic în decursul carierei lui. Părul negru era uşor încărunţit la tâmple, făcându-l să pară mai autoritar. Şi intimidant.

Stessa murea de nerăbdare să pună mâna pe un dermatograf negru. Ceva atât de antipatic putea fi uşor rezolvat cu puţină vopsea. Cu toate că i se părea că totuşi se potrivea de minune cu costumul-piele gri pe care îl purta.

Deşi Stessa nu putea nega faptul că inspectorul e atrăgător – în felul în care poate fi un bărbat mai bătrân –, ceva părea din ce în ce mai în neregulă pe măsură ce îl privea. Urechile îi erau un pic prea mari, iar nasul, puţin cam proeminent – din cauza *intervenţiilor* genetice, fără îndoială.

Cel mai rău dintre toate şi motivul pentru care Stessa refuzase să îi strângă mâna bărbatului când făcuseră cunoştinţă era osul pe care îl avea în plus la fiecare deget. Degetele de la mâinile lui semănau cu picioarele păianjenilor, fiind mai lungi decât de

obicei şi având vârfurile ascuţite, fără să se vadă nicio unghie.

Eoniştii erau obsedaţi de perfecţionarea umanităţii prin modificări genetice. Cele mai multe intervenţii genetice aveau loc în pântec, pentru diverse vocaţii, aşa cum era cea a inspectorului.

Cu majoritatea Eoniei acoperită de zăpadă şi gheaţă, eoniştii trebuiseră să găsească un mod de a supravieţui condiţiilor vitrege. De-a lungul anilor, evoluţia tehnologică se reprofilase către explorarea evoluţiei omului, ceea ce condusese la intervenţiile genetice. Iniţial, fusese folosită doar pentru a scăpa umanitatea de boli şi maladii, rezultând astfel tratamente precum HIDRA, dar geneticienii eonişti merseseră mai departe, dorind să exploreze limitele corpului uman.

Stessa auzise de geneticieni care interveneau asupra pacienţilor – sau făceau experimente pe ei – ducând lucrurile prea departe, mergând chiar până la limita dintre viaţă şi moarte în căutarea nemuririi. Prin palat se răspândiseră zvonuri despre experimente înfiorătoare, dar geneticienii distruseseră rapid orice dovadă a unor astfel de abominaţii înainte ca palatul să apuce să investigheze.

De atunci, Corra instituise reguli mai stricte, asigurându-se că geneticienii nu mergeau prea departe.

Mâinile inspectorului îi reaminteau Stessei de o poveste numită „Omul modificat”, care era şoptită prin curţile şcolilor ludiste pentru a speria copiii mici: o carcasă de om ce se strecura noaptea în camerele copiilor pentru a le fura sufletele, mângâindu-i pe tâmple cu degetele sale lungi, căutând un suflet potrivit cu care să îşi satisfacă trupul sec.

Amintirea poveştii făcea să i se ridice părul pe ceafă. A decis să se concentreze pe trăsăturile lui mai frumoase, cum era gura lui arcuită. S-a întrebat dacă liniile din jurul gurii lui se formaseră de la zâmbete şi dacă apăruseră datorită unei anumite persoane din

viaţa lui. Se îndoia de asta. Eoniştilor le erau repartizaţi parteneri pentru o împerechere eficientă – nu pentru dragoste.

Stessei i s-a strâns pieptul la gândul unei vieţi fără dragoste. Nu putea să îşi imagineze asta, deşi adeseori se îngrijorase gândindu-se care va fi soarta ei ca regină.

Stessa crescuse într-o casă încălzită de dragoste şi afecţiune, prezente mereu precum soarele, luna şi zidurile dintre sectoare. Părinţii ei se iubiseră profund unul pe celălalt şi îi insuflaseră emoţia aceasta fiicei lor adoptive. *Cea* mai importantă emoţie, spuneau adesea.

„Lasă dragostea să îţi ghideze inima, şi toate celelalte lucruri se vor aşeza la locul lor”.

Trecuse un an de când mama naturală a Stessei murise şi ea fusese forţată să îşi lase familia şi viaţa în urmă. Cu toate astea, nu trecuse nicio zi fără să se gândească la familia ei rămasă în Ludia.

În primele săptămâni, Stessa se gândise să evadeze, să se întoarcă la familia ei. Familia ei *adevărată,* nu femeia rece şi împietrită pe care o vizitase în Catacombele Regale din pântecele cavernoase ale palatului. Nici măcar nu arăta ca mama ei. Ochii închişi la culoare ai Stessei, pielea arămie şi părul negru contrastau cu femeia blondă şi palidă. Singura caracteristică pe care cele două o împărtăşeau era statura minionă.

Trebuia să fi moştenit trăsăturile fizice de la tatăl ei, înţelesese Stessa, cel ales dintr-un număr mare de pretendenţi la unul dintre balurile anuale de prezentare. Potrivirea cu o regină quadariană aducea cu sine bogăţii impresionante, cu o singură condiţie – nu putea niciodată să ridice pretenţii la tronul quadarian sau la urmaşul său.

Stessa ştia că tatăl ei venise de peste mări, dintr-o ţară unită într-un singur ţinut. O ţară cu un singur conducător. Un rege. Ea nu îşi putea imagina un asemenea loc. Zidurile dintre sectoare menţineau pacea pe continentul în continuă expansiune. Fără ziduri, Quadara ar fi fost distrusă, aşa cum fusese în

anii când ultimul rege quadarian domnise peste Quadara, iar luptele şi revoltele fuseseră la fel de des întâlnite precum trăsnetele pe cer în vreme de furtună. Când fragilitatea Quadarei fusese expusă, naţiunile învecinate îşi îndreptaseră atenţia peste mare, către cel mai întins ţinut. Ceva trebuia făcut.

Apoi regele quadarian murise, iar totul se schimbase.

Chiar dacă traiul sub domnia unui rege era de neconceput, Stessa luase în considerare o călătorie în Toria pentru a asigura transportul pe mare. Putea să locuiască împreună cu tatăl ei biologic. Oriunde, numai în palat nu.

Însă în cea de-a cincea săptămână pe tronul ludist, Stessa întrezărise o oportunitate. Una pe care nu o putea rata. Putea să revendice o bucăţică din Ludia pentru ea însăşi.

Îi era dor de străzile labirintice şi de canalele şerpuitoare. Îi era dor de mireasma dulce a parfumului şi a produselor de patiserie mereu prezente în aer. Şi îi era dor de prietenii ei şi de petrecerile la care mergeau şi care ţineau nopţi întregi. Ludia era o regiune metropolitană care nu dormea niciodată. Stessa încă nu se obişnuise cu liniştea ce se lăsa în palat după miezul nopţii.

După ce şi-a relatat descoperirile în reportofon, inspectorul s-a aplecat peste masă.

— Ce mă îngrijorează pe mine este eficienţa crimei.

Şi-a dres glasul.

— Nu am nici cea mai vagă îndoială că a fost premeditată.

Un fior i-a străbătut Stessei şira spinării.

S-a uitat la unul dintre consilieri – Lyker, consilierul ei în curs de pregătire –, un băiat înalt cu o bărbie proeminentă, tatuaje colorate urcându-i pe gât către bărbie şi un păr roşu ca focul perfect coafat în creştetul capului. Un păr prin care ea îşi trecuse de multe ori degetele, în timp ce erau întinşi în pat. El a scos limba scurt la ea, înainte să îşi reia figura stoică. Stessa şi-a ascuns un rânjet.

Ludiştii adorau să întâlnească oameni noi, în special alţi ludişti. Ei bine, asta era ceea ce susţinuse Stessa atunci când Lyker venise prima dată la palat, aruncându-şi mâinile în jurul taliei lui înainte să se poată opri. Dacă ar fi fost mai deşteaptă, ar fi păstrat distanţa. Dar era fata părinţilor ei. Inima ei era condusă de emoţii şi de acţiune. El mirosea a acasă – produsele de patiserie umplute cu cremă ale mamei ei şi uleiul de mentă ludist ce le păta buzele. Dar şuieratul lui de avertizare venise exact la timp, ea fiind pe cale să se întindă spre el şi să îl guste.

Le explicase surorilor ei regine că fusese copleşită de legătura cu locurile de baştină. O crezuseră, ştiind că ludiştii erau pasionali şi calzi, fără să ştie că urechile Stessei se înroşeau atunci când minţea.

Corra a ridicat mâna. *Un obicei tâmpit eonist,* şi-a zis Stessa. Era o regină; nu trebuia să ceară permisiunea nimănui, mai ales acum.

Inspectorul s-a întors către regina lui. *Trebuie să fi fost destul de chipeş în tinereţe,* s-a gândit Stessa. Privirea i-a zburat către Lyker, îngrijorată că el ar fi putut să vadă aprecierea din ochii ei, aşa cum o făcea mereu. Îi era devotată lui Lyker, dar asta nu însemna că ei nu îi plăcea să se uite la alţi bărbaţi. Era ludistă, şi ei toţi apreciau frumuseţea. Lyker nu făcea notă discordantă.

Dar el era mai sensibil decât ea, iar aceasta se surprindea mereu aşteptându-i reacţia. El fusese un artist stradal, pictând poezie pe zidurile laterale ale clădirilor ludiste. Fiecare linie şi buclă a literelor constituia un oraş de gânduri şi sentimente. Fără acces la arta lui, nu avea nicio supapă. Un animal rănit, gata să se dezlănţuie în orice moment. Temperamentul lui arzând la fel de puternic precum părul său.

La fel ca ea, el era foarte deschis către lume şi, în consecinţă, simţea prea mult. Stessa ura să se gândească ce urma să se întâmple când împlinea optsprezece ani şi era obligată să participe la primul ei bal de prezentare. Evita subiectul de fiecare dată

când el îl aducea în discuţie, dar nu îl putea evita la nesfârşit.

— Da, regină Corra? a întrebat inspectorul.

Stessa a făcut un efort să îşi menţină atenţia asupra surorii-regină, în loc să fie atentă la Lyker şi la omul ciudat de pe partea opusă a mesei.

— De unde ştii că a fost premeditat? a întrebat Corra.

— Cum altfel să fi fost? s-a trezit Stessa spunând fără să vrea.

Planificase să rămână tăcută pe parcursul întâlnirii, nedorind să atragă atenţia asupra sa. Chiar dacă inspectorul era aici pentru uciderea lui Iris, nu voia ca privirea lui să poposească prea mult pe figura ei. Voia să se retragă în propriile camere şi să aştepte ca Lyker să i se alăture, să îi liniştească mâinile tremurânde şi să îi spună glume caraghioase, să o ajute să uite de ziua asta odioasă.

— De ce spui asta, regină Stessa?

Ochii inspectorului i-au întâlnit pe ai ei. Era prima dată când se uita cu adevărat la ea, iar ochii lui erau aşa de negri, încât nu puteai distinge pupila de iris. Îi reaminteau de cea mai întunecată noapte, fără nicio stea vizibilă pe cer. La ce fapte odioase fuseseră martori acei ochi?

— Regină Stessa? a întrebat el atunci când Stessa a întârziat să îi răspundă.

Ştia la ce se gândea el. Ce spusese ea înainte despre Iris fusese necioplit şi aspru.

Suspicios.

Dar se înşela. Ea pur şi simplu era sinceră. Iris ar fi apreciat asta.

Stessa a adoptat o postură semeaţă. Poate că ea nu era regina *lui,* dar era totuşi o regină şi merita să aibă respectul lui. Respectul era ceva ce Iris îşi însuşise la fel de bine precum respiratul. Stessa era tânără; ei nu i-ar fi fost la fel de uşor să inspire un asemenea respect, dar urma să încerce.

— Ei bine, nu e ca şi cum regina Iris şi-a spintecat singură gâtul, a început Stessa. Şi nu trecea nicio zi fără să stârnească o ceartă sau să ridice vocea.

A ridicat din umeri, zdrăngănind pietricelele de pe colierul cu pietre preţioase care îi atârna pe umeri.

— Asta e tot.

Spera să distragă atenţia de la ea.

— Nu ar fi ucis-o nimeni pe Iris pentru că era prea certăreaţă. Corra a făcut o scurtă pauză, apoi a adăugat: Nu-i aşa?

De parcă nu şi-ar fi putut imagina o crimă condusă de sentimente.

Corra era oarbă în ceea ce privea defectele lui Iris, văzând numai părţile ei bune, însă trebuie să-şi fi dat seama că erau foarte mulţi oameni care nu o plăceau. În special personalul care nu provenea din Archia. Nu fusese o regină pe care să o serveşti cu uşurinţă. Deşi locuia în palat, cu tot ceea ce avea Quadara de oferit, Iris insista ca totul să fie făcut manual, pentru a-şi continua modul de viaţă archian. Mâncarea ei, hainele ei, chiar şi ustensilele cu care mânca. Era încăpăţânată şi de neînduplecat.

— Ai spus că a fost premeditată, inspectore? a întrebat Marguerite, readucându-le pe regine la subiectul iniţial. Cum ai ajuns la concluzia asta?

Era clar din privirea lui Marguerite că nu voia să îi scape niciun detaliu, dar nu era treaba ei să rezolve această crimă.

Inspectorul a strâns din buze înainte să răspundă.

— Rana, a început el, de la gâtul ei a fost foarte precisă, după cum am spus-o şi mai devreme. Crimele pasionale nu sunt curate. A fost o singură tăietură, rapidă, curată şi corectă. A fost ceva plănuit. Ucigaşul şi-a dorit o moarte rapidă, cel mai probabil ca să se asigure că nu urma să fie prins în fapt.

Curat – *ce cuvânt ciudat care să descrie modul în care a fost spintecat gâtul cuiva!* a cugetat Stessa cutremurându-se. Şi ea ştia că ucigaşul nu fusese chiar atât de curat precum pretindea inspectorul, pentru că auzise fără să vrea discuţii pe coridoare despre cum fusese descoperit cadavrul. O slujnică o găsise pe Iris într-o baltă cu propriul ei sânge.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Marguerite.

Ca de obicei, faţa Correi nu trăda nimic.

— E posibil să fim în căutarea unui criminal antrenat sau a cuiva care a mai ucis până acum, a rostit inspectorul cu grijă, privirea lui stăruind la fiecare dintre regine.

Şi-a scărpinat bărbia cu acele groaznice degete lungi.

— Un asasin.

Marguerite s-a foit stânjenită în scaun.

— Poate că ucigaşul a fost angajat de o naţiune vecină?

El a încuviinţat.

— E posibil. Puţin probabil să aveţi printre slujitori o persoană care să ştie cum să ucidă atât de nemilos, atât de precis.

A aruncat o privire consilierilor din spatele lui înainte de a se apleca peste masă înspre regine.

Ele i-au copiat gestul, aplecându-se către el.

Şi-a coborât glasul, împiedicând auditoriul să îi audă vorbele.

— Au fost ceva adăugări recente în rândul servitorilor? Cineva nou în palat?

Marguerite a negat printr-o mişcare a capului.

— Nu de ceva vreme încoace. Nu de vreun an sau cam aşa ceva.

Întrebarea lui începuse să mocnească în pieptul Stessei. Inspectorul a întrebat:

— Dar a fost o adăugare înainte de asta?

Privirea lui Marguerite a întâlnit-o pe a Stessei, apoi s-a îndreptat pentru o clipă către cineva din spatele inspectorului.

Lyker.

— Da, a răspuns Marguerite. Au fost două adăugări la palat acum mai bine de un an.

Jarul mocnit din pieptul Stessei a izbucnit în flăcări.

— Ce încerci să spui?

A sărit de pe scaun, izbindu-l de peretele din spatele ei. Pietricelele de pe colier au zdrăngănit zgomotos în jurul feţei ei.

— Că *eu* am ucis-o pe Iris?

Un hohot de râs i-a scăpat de pe buze.

— Deşi nu pot spune că o *plăceam,* nu aş fi ucis-o. Nu sunt asasină.

Şi-a lăsat braţele pe lângă trup, de parcă prezenţa ei ar fi fost o dovadă suficientă.

Inspectorul s-a holbat din nou la ea, cu buzele strânse.

— Trebuie să luăm în calcul orice posibilitate, a spus el. Sunt convins că vrei să găseşti criminalul, regină Stessa?

Stessa şi-a tras înapoi scaunul lângă masă şi s-a aşezat, reprimându-şi furia şi teama.

— Da, vreau.

Degetele lui lungi au format o turlă.

— Bun.

Stessa s-a abţinut să nu tremure.

Inspectorul le-a privit pe Marguerite şi pe Corra.

— De fapt, voi avea nevoie să vorbesc cu fiecare dintre voi. Se va discuta cu toată lumea din palat.

„Toată lumea". Stessa s-a forţat să nu îi întâlnească privirea lui Lyker, care ştia că stă cu ochii pe ea. Se foia agitată în scaun.

— Înţelegem, a zis Marguerite, strângând uşor umărul Stessei cu o mână pentru a o calma. Vom face orice pentru a ne asigura că asasinul este prins, pentru regina Iris şi pentru Archia, înainte de a anunţa public moartea ei.

Stessa a observat că regina Corra refuza să ridice privirea din poală, palma odihnindu-i-se pe mijlocul pieptului, de parcă avea ceva înfipt acolo.

— Bun, a spus inspectorul, încuviinţând. Atunci îmi voi începe interogatoriile cu regina Stessa.

Stessa şi-a îndreptat umerii şi l-a privit în ochi pe inspector.

— Dă-i drumul, pentru că nu am nimic de ascuns!

Măcar de-ar fi fost adevărat.

CAPITOLUL OPT
Keralie

Când am ajuns la un drum pietruit, m-am uitat în jur în întunericul nopţii. Câteva felinare cu gaz luminau această parte a portului. Drumul prin suburbii către Toria Centrală – pe care muncitorii din Jetée îl numeau Plutirea, deoarece aceia care locuiau acolo doar pluteau la suprafaţa vieţii – era din ce în ce mai luminos. Efectiv, o luminiţă de la capătul tunelului.

Cel mai rapid drum către Eonia era prin Toria Centrală şi Concord, unde se întâlneau sectoarele.

— Ne va lua ore întregi să mergem pe jos până în Concord, i-am spus mesagerului.

Rămânând în Toria, îi dădeam lui Mackiel ocazia să mă găsească. Nu aveam încredere în el, gata, se terminase! Nu voi mai avea niciodată încredere în el.

— Atunci, vom avea nevoie de transport, a spus.

— O trăsură, i-am răspuns.

— Da, dar unde vom găsi… a dat să spună.

— *Acolo!* O trăsură!

Nu mai fusesem niciodată atât de fericită să aud zgomotul produs de copitele ce tropăiau pe pietre.

Mesagerul a mijit ochii în întuneric.

— Unde? Nu văd…

— Acolo!

Doi cai albi se vedeau în noapte trăgând o mică trăsură. Birjarul se contopea cu întunericul, de parcă trăsura era condusă de o nălucă.

Mai bine năluca asta decât aia din urma noastră.

Mesagerul a arătat înspre lenjeria mea de corp şi părul meu ud leoarcă.

— Te vor lăsa să călătoreşti aşa?

— Ai bani la tine? am întrebat, iar el a încuviinţat. Atunci, suntem bine.

Mesagerul a scos câţiva quartieri; am rămas surprinsă să văd că modelul circular de pe monede strălucea cu o tentă aurie. Poate că avea ce îi trebuia

să liciteze pentru caseta de comunicare, dacă Mackiel ar fi plănuit vreodată să se despartă de ea.

În timp ce trăsura se apropia, am intrat repede pe drum, sub cel mai apropiat stâlp al unui felinar cu gaz. Mi-am aruncat mâinile în aer în faţa birjarului.

— Opreşte!

Birjarul a tras de hăţuri, iar caii s-au oprit în loc cu un nechezat.

— Eşti nebună, fato? m-a întrebat, studiindu-mi înfăţişarea.

— Lasă-ne să urcăm! i-am cerut, căţărându-mă pe lateralul trăsurii.

Am ignorat nodul care mi s-a format în stomac la vederea interiorului mic al cabinei.

— O să-mi udaţi canapelele.

Birjarul şi-a scos câţiva dinţi stricaţi la iveală.

— Vezi asta?

Am apucat mâna mesagerului, monedele fiind încă vizibile în pumnul său. Acesta a tresărit la atingere.

— Sunt quartieri de aur. Poţi să îi iei pe toţi.

— Dar eu… a început să spună mesagerul.

M-am uitat urât la el.

— Te rog! i-am spus birjarului, dorindu-mi să nu fi arătat ca un şobolan de canalizare înecat.

Nu lucram cu ce aveam mai bun.

Birjarul s-a uitat peste umăr înainte să ne facă un semn din bărbie.

— În regulă. Hai, urcaţi, atunci!

— Trebuie să ajungem în Concord.

M-am urcat repede în cabină înainte să se răzgândească.

— Şi mişcă-te repede!

Mesagerul s-a strecurat lângă mine.

— Aia e tot ce am, m-a informat el.

— Vrei să scapi de Mackiel şi de lacheii lui?

A încuviinţat.

— Atunci, plăteşti.

Mi-am odihnit mâna pe mânerul uşii şi am inspirat adânc de câteva ori. Eram în siguranţă.

Trăsura s-a smucit în faţă, iar mesagerul şi-a pus mâinile pe pereţii laterali ai cabinei.

— Prima dată într-o trăsură? am întrebat.

Şi-a strâns buzele şi a încuviinţat din nou în timp ce ne zdruncinam pe drumul pavat. Deşi Toria era mai avansată decât Archia, existau totuşi câteva tehnologii pe care încă nu ni le puteam permite. Cum ar fi transportul electric rapid şi lin. Dar regina Marguerite vorbea de progrese. O asemenea propunere era de a demola Jetée pentru a construi un port mai mare pentru negoţ transnaţional.

Mă întrebam dacă vestea morţii ei se răspândise până la proprietarii din cartierul Jetée şi dacă aceştia petreceau în stradă, sau dacă vestea ajunsese la mama mea, la Unitatea Medicală Eonistă. Ea întotdeauna vorbea foarte frumos despre regina Marguerite şi despre planurile sale de a scăpa Toria de viaţa ei subterană.

Nevoia subită şi copleşitoare de a fi înconjurată de braţele ei mi-a golit plămânii de aer.

— Ar trebui să fim în siguranţă în Eonia, am spus, cuprinzându-mă cu braţele. Mackiel nu se va aventura în afara teritoriului său, iar lacheii lui nu vor risca să se întoarcă aici.

Nu îmi venea să cred că singura persoană pe care mă bazasem ani de zile devenise, dintr-odată, cel mai mare duşman al meu.

Am inspirat încă o dată ca să mă liniştesc, în timp ce pereţii laterali ai cabinei păreau să se strângă în jurul meu. *Inspiraţie scurtă, expiraţie scurtă,* mi-am reamintit. Există o cale de intrare şi întotdeauna şi o cale de ieşire. Nu eram pedepsită. Nu eram prinsă într-o cursă. Simţurile nu îmi erau sufocate de izul de alge, sânge şi peşte. *Nu astăzi. Nu astăzi.* Era suficient loc în această cabină.

Dar morţile reginelor aduseseră la suprafaţă gânduri şi imagini pe care nu le mai puteam înăbuşi.

Se întâmpla acum şase luni. Tatăl meu încerca încă o dată să mă înveţe căile navigatorilor torieni, sperând să mă atragă din mrejele lui Mackiel şi din afacerea lui. Deşi nu îi explicasem niciodată care era

rolul meu de pungaş, tata avea o vagă idee cu privire la ceea ce făceam. Încercam să îi explic faptul că banii pe care îi câştigam puteau fi folosiţi pentru un trai mai bun, o casă mai mare, poate chiar şi o barcă mai bună. Dar tata nu voia să primească nici măcar un singur quartier de bronz.

„Munca grea e o trăsătură a familiei ăsteia, Kera", spunea el. „Ceea ce faci tu se numeşte înşelare, şi ce este cel mai rău e că te înşeli pe tine. Ai putea fi mult mai mult de atât".

Nu înţelegea. Eram exact cine voiam să fiu şi aveam tot ce îmi dorisem vreodată. Tot ceea ce ei nu şi-ar fi permis vreodată. Voiam să împart asta cu ei.

Ar fi fost o după-amiază normală, cu noi ciondănindu-ne până la căderea nopţii. Dar apoi barca s-a apropiat prea mult de mal, izbindu-se de o stâncă din apropiere. Încercasem să ţin de catarg, dar impactul rupsese barca, aruncându-ne de pe punte. Am aterizat peste tata, fără să păţesc nimic. El a aterizat la baza stâncii.

Credeam că suntem în regulă, la adăpost de distrugerea bărcii. Dar tata nu deschidea ochii. Apoi am văzut sângele, curgându-i dintr-o tăietură adâncă de la ceafă.

Am reuşit să trag trupul inert al tatei la adăpostul unei peşteri din apropiere. Am tremurat în spaţiul mic, înăbuşitor, umezeala nepermiţându-le hainelor mele să se usuce, în timp ce respiraţia mea sacadată răsuna în încăpere, singurul sunet care îmi ţinea companie.

A doua zi, am început să halucinez din cauza deshidratării. Zidurile din piatră se cutremurau, de parcă erau pe cale să se prăvălească peste mine. În a treia zi, speram să o facă.

Când paznicii de coastă ne-au găsit o zi mai târziu, au crezut că suntem morţi; amândoi eram inconştienţi şi plini de sânge. Abia după ce m-au curăţat au descoperit că tot sângele era al tatălui meu. Nu aveam să uit niciodată faţa brăzdată de lacrimi a mamei când ne-a văzut, primele dintre multele lacrimi pe care avea să le verse pentru tata.

Iar acum, el era pe moarte.

Îmi doream să fi putut să iau înapoi ziua aia, şi multe altele. Îmi doream să nu fi acceptat niciodată mâna lui Mackiel când mi-o oferise cu mulţi ani în urmă în faţa casei de licitaţii. Dar nu puteam să îl învinovăţesc pentru ceea ce îi făcusem tatălui meu. Mereu îmi dorisem mai mult decât putuseră ei să îmi ofere. Îmi dorisem o viaţă diferită. Trebuia să suport consecinţele.

— Hei, a spus mesagerul, observându-mi tremurul. Eşti bine?

Am încuviinţat cu o mişcare a capului, prefăcându-mă că îmi dau o şuviţă de păr de pe frunte în timp ce îmi ştergeam broboanele de sudoare ce mi se formau pe sprânceană. Rochia mea umedă devenea un coşciug îngheţat. M-am concentrat să nu icnesc înspăimântată.

Inspiraţie scurtă. Expiraţie scurtă.

Cabina nu devenea mai mică. Nu urma să rămân închisă aici pentru totdeauna. Nu urma să fiu uitată. Nu urma…

— Acum ai de gând să îmi spui şi mie ce ai văzut pe tablete? a întrebat mesagerul.

Am încercat să mă concentrez la băiatul din faţa mea.

— Nu o să mă crezi.

Dar asta nu era adevărat. Nu voiam să îi spun, în caz că voia să mă lase în urmă. Nu ştiam dacă era adevărat că putea să reînregistreze tabletele de comunicare. Putea să blufeze, să mă facă să îmi dau drumul la gură înainte ca afacerea noastră să fie încheiată.

— De ce nu? a întrebat, ridicând dintr-o sprânceană.

„Să nu renunţaţi vreodată la avantajele pe care le aveţi până când nu aveţi obiectele în siguranţă în mâinile voastre”, ne spunea Mackiel nouă, pungaşilor. „Promisiunea unei afaceri nu este totuna cu o afacere încheiată”.

Trebuia să mă îndepărtez cât mai mult posibil de Mackiel şi de lacheii lui. Iar acest mesager era

biletul meu de ieşire de aici.

— Îţi voi spune când vom ajunge la tine, i-am răspuns, ignorând întunecimea ce părea să mă înconjoare, disperată să pună mâna pe mine.

„Există o cale de a intra, şi întotdeauna şi o cale de ieşire”. Am apucat mânerul uşii.

— Vom ajunge în Concord curând, a spus. Autorităţile de sector îţi vor permite să intri în Eonia, de vreme ce mie îmi este permis să fac afaceri cu celelalte sectoare; totuşi – s-a uitat la mine peste umăr –, în vreme ce sectorului tău poate că nu îi pasă cu ce eşti îmbrăcată, nu îţi va fi permis să urci într-un tren eonist de navetişti îmbrăcată aşa.

Avea dreptate. Aş fi fost arestată înainte să ne apropiem de locuinţa lui, reprezentând o apariţie atât de scandaloasă.

Întunericul din vederea mea periferică s-a redus în timp ce în minte mi se contura un nou ţel. Am dat uşor drumul clanţei.

— Atunci, va trebui să îmi fac rost de o nouă ţinută, am spus rânjind.

— „Să îţi faci rost”? a mormăit el. Încep să îmi dau seama că expresia aia de pe faţa ta înseamnă că nimic bun nu urmează să se întâmple.

L-am bătut pe umăr.

— Înveţi repede.

— Dacă aş fi fost mai rapid, aş fi evitat tot dezastrul ăsta lăsându-te să zaci în fund azi-dimineaţă.

Râdea uşor în colţul gurii. Făcea o glumă. O, fii binecuvântat!

— Dar nu îmi da niciun detaliu! a adăugat.

L-am înghiontit prietenește cu cotul.

— Cum te cheamă, băiatule-mesager?

A ezitat înainte să răspundă.

— Varin Bollt.

— Keralie Corrington.

I-am întins mâna pentru a o strânge.

— O adevărată plăcere să te cunosc!

Nu mi-a strâns mâna. Am lăsat-o să îmi cadă în poală. Uitasem că eoniştii nu se ating unii pe alţii.

— Ce este mirosul ăsta dezgustător? a întrebat dintr-odată.

Am inspirat lung, apoi am regretat imediat.

— Balegă de cal.

— N-am mai văzut un cal până acum.

Ca un copil, s-a întins afară pe geam să încerce să vadă o frântură din calul din faţa trăsurii. În mare parte din Eonia era prea frig pentru ca animalele să supravieţuiască, iar restul era un peisaj urban dens, sau cel puţin aşa auzisem, fără să fi vizitat vreodată sectorul.

— Sunt frumoşi, a spus.

„Frumoşi”. Din nou acest cuvânt. Înainte să apuc să îl întreb de el, a adăugat:

— Dar miros urât.

Am râs.

— Sunt animale, nu maşinării. Nu poţi controla tot ce fac şi când fac.

Varin a ridicat uşor din sprâncene înainte de a se întoarce să privească pe geam. Nu îmi dădeam seama dacă era insultat de modul meu eonist de a mă exprima sau dacă era rezervat. Nu petrecusem niciodată mult timp în preajma celor din sectorul avansat. Aceştia erau destul de rezervaţi. Şi toată lumea ştia că îi consideră pe torieni băgăcioşi, egoişti şi aroganţi.

Varin şi-a dus o mână la sprânceană şi a început să îşi scarpine baza nasului. Deşi eu păream mai zdrenţăroasă, era clar că seara îşi pusese amprenta şi pe el.

— Îmi pare rău! am spus încet, o parte din mine sperând că el nu mă auzea, doar ca să mă uşurez puţin de vinovăţia pe care o simţeam pentru ceea ce îi făcusem.

Dar era vina lui Mackiel, nu a mea. El îi alesese pe Varin şi caseta lui de comunicare. Chiar şi acum, după ce înţelesesem importanţa tabletelor, tot nu înţelegeam implicarea lui Mackiel.

— Pentru ce îţi pare rău? a întrebat Varin.

Mi-am muşcat obrazul. Pentru ce îmi părea rău, de fapt?

— Hm! Pentru tot?

A oftat.

— Nu vă învaţă cum să vă cereţi scuze la şcoală?

— Să mă înveţe să îmi cer scuze?

Am râs tare.

— Credeam că toţi torienii merg la şcoală?

— Bineînţeles că mergem.

Şi eram sigură că educaţia mea toriană era mult mai cuprinzătoare decât cea din Eonia. Noi nu ne feream de celelalte culturi.

— Dar nu învăţăm să ne cerem scuze. Nu avem plăcerea de a ni se spune cum să ne purtăm şi ce să spunem. Avem lucruri mai importante pentru care să ne facem griji, cum ar fi să învăţăm să manevrăm parâmele şi arta navigaţiei.

— *Plăcerea?*

A râs batjocoritor.

— Spune-mi cât de plăcut ţi se pare să fii închis într-o cameră mică şi întunecată de fiecare dată când îţi dezvălui emoţiile!

M-am cutremurat la gândul de a fi încuiată în întuneric. Poate că exista ceva ce aveam în comun cu acest robot fără sentimente.

— Eu…

Dar neştiind ce să spun, am închis gura.

— Suntem făcuţi să simţim cât mai puţin posibil, a spus el, lumina felinarului cu gaz pe lângă care treceam reflectându-se în ochii lui palizi.

A strâns din ochi pentru o clipă înainte să lase să îi scape un oftat.

— Este văzută ca o formă de gândire evoluată. Ne permite să ne concentrăm pe societate ca un întreg, pe tehnologii şi alte progrese.

— Deci tu *simţi?*

— Cu cât trece mai mult timp fără să ai sentimente, cu atât simţi mai puţin. Când am ridicat din sprâncene, a continuat repede: Nu există infracţiuni în Eonia, nici revolte, nici ură. Toată lumea are un rol în societate, şi suntem plătiţi destul de bine. Eonia a eradicat invidia, gelozia, violenţa, cruzimea.

— Nu toate emoţiile sunt rele, l-am contrazis. Şi ai nevoie de emoţii pentru a aprecia frumuseţea.

Am aşteptat, testându-l, dar expresia i-a rămas neschimbată.

— Nu poţi lăsa să pătrundă binele fără să intre şi răul, a răspuns într-un final.

Ar fi viaţa mai bună dacă mi-aş reprima toate emoţiile? Ar fi mai uşoară? Nu îmi puteam imagina viaţa fără să simt – binele *şi* răul. Oare aş fi lucrat pentru Mackiel toţi aceşti ani dacă nu aş fi simţit o încântare atunci când furam? Aş fi încercat mai mult să îmi mulţumesc părinţii şi să învăţ cum să navighez? Sau ar fi fost mai uşor să nu îmi pese deloc de familia mea? Nu m-ar fi deranjat să scap de durerea din inimă pe care o simţeam de fiecare dată când mă gândeam la părinţii mei, pentru o noapte de somn liniştit.

— Poate că nu ar trebui să ne judecăm unul pe celălalt, a zis după o vreme. Eu o să te ajut pe tine, şi, în schimb, tu o să mă ajuţi pe mine. De ce nu ne punem de acord că niciunul dintre noi nu ştie cum e să trăieşti în sectorul celuilalt?

Puteam să fiu de acord cu asta.

În timp ce Varin părea să fie un tont fără sentimente, era ceva în expresiile şi comentariile lui despre frumuseţe ce mă făcea să îmi pun întrebări despre afirmaţia lui cu privire la o viaţă fără sentimente.

— *Aşea!* a zis birjarul, lovind în plafonul trăsurii. Am ajuns. Scoate banii!

Varin a tresărit la asprimea birjarului, dar s-a aplecat să se despartă de quartierii lui.

M-am strecurat afară din cabină. Strânsoarea din jurul pieptului s-a destrămat ca un corset tăiat. Mi-am lăsat capul pe spate şi am inspirat adânc. Reuşisem! Supravieţuisem! O parte din mine îşi dorea ca Mackiel să fi fost aici să mă vadă înfruntându-mi teama de spaţii închise.

O parte foarte mică.

M-am uitat în sus, aşteptându-mă să văd TOATE REGINELE MOARTE afişat pe toate ecranele care înconjurau Concordul. Dar Rapoartele Reginelor afişau numai anunţurile anterioare: *Cel mai recent transport de produse archiene, întârziat din cauza unui accident naval în afara razei portului torian. Cel de-al cinci miilea nume a fost adăugat pe lista pentru HIDRA, dar reginele confirmă că nu vor creşte numărul de doze anuale la mai mult de una. Ludiştii pregătiţi să colinde sectoarele cu un nou spectacol ambulant, cu aprobarea reginelor.*

Palatul sigur ţinea crimele sub tăcere, de teamă să nu producă haos.

— La ce te uiţi? a întrebat Varin.

— La nimic.

M-am îndepărtat de el şi de trăsură.

— Ne întâlnim pe treptele Casei Concordului.

— Unde te duci?

Am arătat înspre lenjeria mea de corp lipicioasă.

— Să fac rost de haine.

S-a uitat în jur la vitrinele întunecate. Ora închiderii trecuse de mult. Ceasul din turnul Casei Concordului arăta că se făcuse aproape miezul nopţii.

— De unde?

— Nu vrei să ştii, ai uitat? am spus, rânjind.

Şi-a scărpinat baza nasului.

— Nu sta prea mult!

Am făcut o reverenţă şi am zbughit-o.

Să sparg un magazin era mai uşor decât să fur de la o persoană. Cu oamenii, trebuia să observi. Să observi modul cum păşeau: se agăţau de lucrurile personale ca un copilaş de mama lui? Îşi aruncau braţele departe de corp, permiţând unei mâini să se strecoare pe sub ele? Le fugeau ochii în jur, căutând umbre? Erau uşor de distras, palatul auriu captându-le atenţia?

Magazinele nu aveau gânduri şi sentimente, trecut şi motive. Magazinele aveau numai încuietori. Iar încuietorile erau uşor de spart.

Mi-am desprins şperaclul de pe brăţară. Greutatea lui în palmă mi-a eliberat ultima urmă de tensiune dintre umeri. Pentru prima dată de la licitaţie, deţineam controlul. Asta era ceva ce puteam face, ceva ce nu putea să meargă prost.

Nu puteam să mă pronunţ cu privire la ceea ce urma să se întâmple.

Varin s-a încruntat în timp ce ţopăiam spre el, încă ameţită după spargere.

— Cu ce eşti îmbrăcată?

Era mai mult o acuzaţie decât o întrebare.

Am făcut o piruetă, fusta scurtă şi cu multe pliuri răsucindu-se în jurul meu, în vreme ce lumina forma spirale pe material în timp ce mă învârteam.

— M-am gândit că ar putea fi folositoare, am spus. Dacă ne vom trezi în locuri întunecate.

— Alea sunt haine ludiste.

I-am împins braţul în timp ce treceam pe lângă el.

— O, nu mai fi atât de eonist! Nu e nimic în neregulă cu puţină culoare şi sclipire.

— Nu dacă eşti fugar.

Am ridicat din umeri.

— Nu a zis nimeni că nu pot arăta şi bine totodată.

M-a studiat din cap până-n picioare.

— Nu a zis nimeni că *aia* arată bine.

Nu m-am putut abţine să nu râd.

Am mers până la treptele Casei Concordului, domul palatului strălucind în spatele ei ca un gigantic felinar cu gaz. Mi-am lăsat capul în jos, nedorindu-mi să mi se amintească ce văzusem pe acele tablete. Nu era ca şi cum mă puteam duce la gărzile palatului şi să le spun despre amintirile pe care le înghiţisem. Eram o hoaţă. Nu puteam risca.

— Ludiştii sunt un popor frivol, a spus Varin, şi le pasă numai de ceea ce deţin, de cum arată şi de următoarea lor doză de distracţie.

Nu îl puteam contrazice. Ludia era ca Toria de Ziua Sectorului – dar într-o continuă sărbătoare.

Ludiştii nu cunoşteau dezavantajele revenirii la realitate.

— Nu toată lumea e binecuvântată cu gene superioare.

L-am prins de braţ cu o mână.

— Unii dintre noi trebuie să muncim ca să arătăm bine.

Faţa i s-a aprins în întuneric.

— Măcar atrage atenţia mai puţin decât ceea ce purtai înainte, a rostit într-un final.

— Atrage atenţia mai puţin, zici?

M-am lipit de el să îi văd faţa aprinzându-se şi mai tare.

— Poţi să te concentrezi, te rog?

— Sigur.

I-am făcut cu ochiul.

— Mă concentrez la tine acum.

Şi-a eliberat mâna din strânsoarea mea.

— Ei, haide! am spus. Relaxează-te; sau nu ai voie să ai nici simţul umorului?

M-a privit în ochi.

— Doar dacă ceva este amuzant.

Mi-am dus mâinile la piept.

— Mă răneşti.

Mi-a ignorat răspunsul.

— Odată ce ajungem la apartamentul meu, îmi vei spune tot ce ştii.

— Nu am uitat înţelegerea noastră.

— Bun! mi-a răspuns.

Ce aveam să fac atunci? De îndată ce îi spuneam lui Varin ce avea nevoie să audă, putea să mă dea afară din casa lui, în stradă. Dar nu cunoşteam străzile Eoniei.

M-am gândit la toate dăţile când părinţii mei mă imploraseră să stau departe de casa de licitaţii şi de Mackiel, întrebându-mă: „Ce ai de gând să faci cu viaţa ta, Keralie? Cine vrei tu să fii?”

Fără Mackiel şi fără rolul meu de pungaş principal al lui, cine eram?

CAPITOLUL NOUĂ

Marguerite
Regina Toriei

Regula numărul patru: Curiozitatea şi spiritul explorator sunt în sufletele tuturor torienilor. Ele trebuie încurajate, pentru a stimula continuarea dezvoltării înfloritoarei societăţi a Toriei.

Marguerite s-a retras în odăile ei după interogatoriile iniţiale ale inspectorului. În mod normal, reginele s-ar fi întâlnit la cină, dar Lali îi lăsase mâncare pe biroul ei mare din lemn. Lali fusese slujnica lui Marguerite de când aceasta ajunsese la palat, iar femeia mai în vârstă părea să ştie mereu ce îşi dorea ea. Marguerite avea nevoie de această păsuire, întorcându-se în singura parte a palatului unde îşi găsise mereu liniştea.

Fiecare perete din odaia lui Marguerite era acoperit cu hărţi ale fiecărui sector, ale palatului însuşi şi chiar ale naţiunilor de dincolo de Quadara. Părinţii ei fuseseră cartografi, iar Marguerite iubise hărţile din fragedă copilărie, urmărind cu degetele sale dolofane creaţiile tatălui ei. Părinţii îi spuseseră că e util să îşi extindă orizonturile mai departe de graniţele Quadarei şi să înţeleagă celelalte naţiuni pentru a putea informa conducătorii Toriei.

Marguerite şi-a îndepărtat vălul şi coroana lăsându-şi liber părul castaniu. În timp ce lua cina la biroul său, hărţile o atrăgeau ca nişte ferestre spre alte lumi. Nu se simţea închisă în domul palatului. Nu se simţea singură. Şi-a amintit că Toria era undeva, acolo; că poporul ei era o parte din ea, că se baza pe ea. Avea să treacă peste acest moment dificil; trebuia să o facă.

„Învaţă totul şi le vei şti pe toate” era una dintre zicalele ei favorite dintre cele folosite de tatăl său. Şi, deşi nu dorise să ştie nimic despre moartea lui Iris, rămăsese în urmă să îl bombardeze pe inspector

cu întrebări. Încercase să uite că aceasta era prietena ei şi să se gândească la asta doar ca la un caz interesant. Îi poruncise naturii ei toriene curioase să preia controlul şi să ascundă tristeţea din mintea sa, dar tot îi era greu.

Marguerite şi Iris erau cele mai apropiate de vârstă şi îşi petrecuseră ultimii doisprezece ani domnind împreună. Marguerite nu ştia cum să accepte moartea prietenei ei. Iris fusese ca o flacără, puternică şi strălucitoare, iar acum fusese stinsă.

Marguerite îşi dorea să fi putut fi mai implicată în investigaţie, dar inspectorul nu avea de gând să îi permită. Când se oferise să lucreze alături de el, acesta îi spusese că era mai bine să nu fie influenţat de gândirea ei părtinitoare. Marguerite râsese batjocoritor la vorbele lui. Îşi petrecuse ultimii douăzeci de ani în palat. Nimeni nu cunoştea locul mai bine decât ea.

„Şi exact asta este problema”, spusese inspectorul. „Trebuie să rămân imparţial dacă vreau să găsesc vinovatul”.

Prezenţa inspectorului agitase întregul palat. Poate că degetele lui lungi erau de vină sau poate era modul în care privirea lui părea că poate străpunge oamenii şi vedea adevărul. Dar prezenţa lui nu o tulbura pe Marguerite. Era ceva cu adevărat fascinant la el şi în felul în care se mişca pe coridoarele aurii cu o hotărâre aproape mecanică. Ea îşi trimisese oamenii să aibă grijă de el peste noapte, asigurându-se că mânca şi bea, deşi se îndoia că avea să se odihnească. Poate că nici nu avea nevoie să o facă.

După ce a luat masa, Marguerite şi-a trecut mâna peste una dintre hărţile ei preferate. Era o schiţă a Toriei, înfăţişând Toria Centrală sau Plutirea – după cum o numeau unii torieni – până jos de tot, la docuri. Vârfurile degetelor i-au şovăit. A inspirat adânc şi a închis ochii. Şi-a imaginat mirosul mării, senzaţia firelor de nisip de sub tălpi şi îngheţata lipicioasă topindu-i-se în mână. Docul nu fusese mereu întinat de Jetée. Pe vremea când ea era copil,

fusese un loc de evadare din zarva şi aglomeraţia Toriei Centrale, o evadare de weekend. Dar întunericul şi mizeria se răspândeau. Marguerite trebuia să oprească asta, sau casa ei avea să fie distrusă de câţiva infractori, perverşi şi escroci. Torienii erau mai buni de atât.

O bucăţică de piele palidă de-a lui Iris, din care curgea sânge, i-a apărut în faţa ochilor.

Marguerite a deschis ochii şi a oftat. Nici măcar hărţile nu reuşeau să o liniştească în seara asta. Şi-a scos hainele de doliu şi s-a băgat în pat. Deşi aşternuturile erau curate şi răcoroase, Marguerite ardea. Imaginea trupului rece şi fără viaţă al lui Iris i-a apărut din nou în faţa ochilor.

Marguerite fusese nefericita persoană care o identificase pe Iris. Nu suporta gândul ca Stessa să fi fost martoră la ceva atât de înfiorător, iar Corra dispăruse în odăile ei la scurt timp după prima întâlnire cu inspectorul.

Un cearşaf fusese ridicat până la bărbia lui Iris pentru a-i ascunde rana, pleoapele violete acoperindu-i ochii de un verde aprins. Marguerite şi-a imaginat că ea pur şi simplu dormea şi că avea să se trezească în orice moment şi să ceară să i se spună ce caută în infirmerie, acoperită doar cu un cearşaf.

Oboseala îi pătrundea în trup şi în minte lui Marguerite. Şi, deşi nu voia să recunoască, se simţea bătrână – mult mai bătrână decât vârsta ei.

Nu îşi putea imagina niciun motiv pentru care cineva ar fi omorât-o pe Iris. Da, femeia era severă, dar era un prieten adevărat şi loial. Marguerite găsise întotdeauna prezenţa ei reconfortantă. Puterea ei, tangibilă. Inspiratoare. Iris fusese alături de Marguerite în cele mai dificile momente. Avusese o hotărâre şi o pasiune pentru viaţă cum Marguerite nu mai întâlnise la nimeni altcineva.

Multe dintre amintirile favorite ale lui Marguerite din interiorul palatului erau cu Iris. Luau împreună ceaiul de după-amiază în odăile lui Marguerite. Chiar şi cu neîncrederea archiană a lui Iris în maşinării şi transport, adora să audă poveşti despre

cum adolescenta Marguerite îşi însoţise părinţii într-un tur de-a lungul coastei Quadarei pentru a desena hărţi noi. În schimb, Iris îi povestea lui Marguerite despre viaţa în Archia şi despre cum era să respiri aer nepoluat, să te trezeşti în triluri de păsări şi să călăreşti prin peisaje deluroase. Marguerite îi sorbea cuvintele lui Iris, întotdeauna cerând să audă mai multe poveşti, mai multe detalii.

În decursul ultimilor ani, relaţia dintre ele începuse să se răcească. Nu fusese sesizabil la început, dar Iris începuse să lipsească din ce în ce mai des de la ceaiurile de după-amiază ale lui Marguerite. Iris era la fel de plină de viaţă şi de prezentă ca şi până atunci, dar apăruse o distanţare între cele două femei, una pe care Marguerite nu reuşea să o reducă.

Voise să o întrebe ce era în neregulă şi de ce se îndepărtaseră, dar Iris nu era cunoscută ca fiind o persoană deschisă, iar Marguerite îşi făcea griji că ar fi îndepărtat-o şi mai mult.

Oare ascunsese regina archiană ceva faţă de ea? Ceva ce condusese la moartea ei? Şi dacă Marguerite ar fi întrebat despre asta, oare Iris ar mai fi fost în viaţă?

Pentru prima dată în viaţa ei, Marguerite s-a trezit gândind lucruri malefice şi pline de furie. Gânduri care nu erau logice şi sănătoase.

Voia ca asasinul să fie spânzurat. Voia să vadă cum viaţa se scurge din trupul lui până când nu rămânea decât o carcasă, aşa cum era Iris acum. Furia era un sentiment ciudat şi copleşitor, dar era ceva asupra căruia să se concentreze. Altceva decât oribilitatea morţii lui Iris.

A doua zi dimineaţă devreme, Marguerite şi-a întins mâinile pe masă, de partea opusă a inspectorului.

— În ciuda a ceea ce ai auzit, poate, de la regina Stessa, a spus ea, regina Iris nu avea mai mulţi duşmani ca oricare alta dintre noi. Am făcut o listă.

A scos un jurnal din buzunarul fustei.

— În mare, sunt persoane care au contrazis deciziile lui Iris, dar nu cred că e nimeni care să se potrivească descrierii tale a unui asasin antrenat. Archia este un sector paşnic.

— Pot să o văd? a întrebat inspectorul.

Marguerite a încuviinţat, împingând carneţelul pe masă. Inspectorul a răsfoit numeroasele pagini cu nume pe care le adunase în timpul nopţii. Indiferent cât de mult încerca, nu reuşea să menţină inconştienţa profundă pe care şi-o dorea cu ardoare – o pauză de la durere. Mintea ei nu izbutea să înceteze să mai întoarcă uciderea lui Iris pe toate părţile.

— Îţi mulţumesc! a spus el. Voi compara aceste notiţe cu mărturiile pe care le-am înregistrat până acum.

A bătut uşor caseta de comunicare argintie care era prinsă de talia costumului-piele pe care îl purta. Marguerite ştia că regina Corra îşi înregistrase amintirile de la curte pe tablete de comunicare, în caz că avea nevoie să le revadă la un moment dat. S-a întrebat cum ar fi fost să ai acces atât de uşor la propriile amintiri şi dacă te-ai fi putut pierde în trecut.

Şi-a alungat aceste gânduri. Acum nu era un moment potrivit să se gândească la asta.

— Deşi e adevărat că regina Iris era tăioasă şi adeseori aspră, a spus Marguerite, era o regină bună pentru poporul ei. Nu – a clătinat din cap –, o regină minunată! Poate cea mai bună dintre noi.

El şi-a înclinat capul într-o parte.

— Cum aşa?

Marguerite s-a întrebat dacă el nu era îngrozit de faptul că ea nu o numise pe regina Corra – regina *lui* – ca fiind cea mai bună. Se îndoia de asta; ca să fii îngrozit trebuia să ai sentimente.

— Concentrarea ei pentru păstrarea culturii Archiei, a răspuns Marguerite. E tentant să îţi doreşti să împărtăşeşti mai multe cu celelalte sectoare, să ne ajutăm reciproc. Şi, câteodată, o facem…

A ridicat uşor dintr-un umăr.

— Dar cultura şi istoria Archiei erau cele mai importante lucruri pentru Iris, asigurându-se că poporul ei continua să muncească fără ajutorul tehnologiei, pentru a proteja pământurile fertile. Nu lua întotdeauna cele mai uşoare decizii, însă lua deciziile corecte pentru sectorul ei.

— Şi totuşi, îşi dorea să schimbe Codul Reginelor, a replicat el, ducând gura mai aproape de aparatul de înregistrat.

— Poftim? a spus Marguerite uimită. Ce vrei să spui?

Inspectorul a strâns din buze, de parcă nu ar fi vrut să dezvăluie mai multe informaţii.

Marguerite şi-a ridicat vălul pentru a-şi dezvălui figura hotărâtă.

— Trebuie să lucrăm împreună, inspectore.

S-a aplecat peste masă, mâinile ei invadând partea de masă a inspectorului. Probabil că el credea că ea e pur şi simplu o toriană băgăcioasă, însă era vorba despre Iris. Prietena *ei.* Marguerite ar fi făcut orice să afle adevărul şi să îşi răzbune sora-regină.

— Hai să ne ajutăm reciproc! Doar avem acelaşi ţel.

Inspectorul s-a sprijinit de spătarul scaunului, dar a încuviinţat. Ea a lăsat să îi scape un oftat dezamăgit, dorind ca el să fi reacţionat altfel. Precum Corra, mereu păstrând distanţa.

— Am vorbit cu consilierul archian aseară târziu. Regina Iris programase o întâlnire a curţii pentru a discuta Codul Reginelor. Întâlnirea ar fi trebuit să aibă loc astăzi. Toate reginele urmau să fie prezente, a spus el.

Marguerite a clătinat din cap.

— Trebuie să fie o greşeală. Nu exista o regină mai de neclintit în ceea ce priveşte Codul Reginelor decât Iris.

De fapt, Marguerite se contrazisese deseori cu regina archiană, sugerând ca cele două sectoare ale lor să aibă o relaţie mai simbiotică. Iris refuzase ferm sugestia lui Marguerite.

— Eu cred că sursele mele spun adevărul, a adăugat inspectorul. Nu vă cunoaşteţi programul de la curte din timp?

— Nu.

Jenri nu menţionase nimic de dimineaţă; minţile consilierilor erau încă blocate la moartea subită şi şocantă a lui Iris.

— Se schimbă destul de des. De obicei suntem informate în legătură cu programul zilei de către consilierul personal în ziua întâlnirii, după ce ne trezim şi ne pregătim pentru ziua respectivă.

Marguerite s-a gândit la modul cum Iris se îndepărtase din ce în ce mai mult de ea.

— Nu îmi vine să cred că nu a discutat cu mine despre planurile ei.

— Îi erai apropiată, a remarcat inspectorul, ţinând dispozitivul de înregistrare mai aproape de gură. Eraţi prietene.

Ea a râs.

— Pari surprins, inspectore.

— Comparând gândirea obtuză a archienilor cu dorinţa torienilor de a cuceri totul, da, sunt surprins.

— Archienii nu au gândirea obtuză.

Nu s-a deranjat să încerce să îl corecteze în legătură cu Toria. Nu mai era niciun pic de dragoste între eonişti şi torieni încă de pe vremea Războaielor Dintre Sectoare, când Toria refuzase să ofere Eoniei accesul pe teritoriul lor şi îi făcuse să rămână blocaţi într-o regiune înconjurată de zăpadă şi gheaţă.

— Iar Iris era neînţeleasă.

Marguerite a chicotit gândindu-se la reacţia lui Iris dacă ar fi auzit pe cineva descriind-o aşa. Ar fi ameninţat să riposteze violent la o asemenea insolenţă.

— Sau poate că nu, dar eu întotdeauna îi apreciez sinceritatea şi integritatea.

I-am apreciat, s-a corectat ea. Avea să dureze ceva până când se va fi obişnuit cu asta. Iris era atât de prezentă, de activă, de vie – să se gândească la ea altfel decât în acest fel îi zdruncina lumea lui Marguerite.

Şi-a împreunat mâinile.

— Integritatea este o calitate rară în lumea aceasta, inspectore.

El a studiat-o un moment cu ochii săi negri. Un mic fior i-a traversat şira spinării. Poate că prezenţa lui o afecta mai mult decât îşi dădea ea seama.

— Chiar şi în Toria? a întrebat-o.

Ea ştia că el se referă la Jetée şi la modul cum cartierul întina restul sectorului, de altfel, cinstit. Era tentată să îi dezvăluie planurile ei de a demola locul, pentru a demonstra că sectorul ei nu era distrus de câţiva peşti stricaţi din interiorul unui butoi. În schimb, a ridicat abia sesizabil dintr-o sprânceană. Iris făcuse deseori remarci cu privire la abilitatea lui Marguerite de a spune multe fără să folosească niciun cuvânt.

— Crezi că sinceritatea sa este motivul morţii ei? a întrebat el, după ce Marguerite a refuzat să îi răspundă.

Marguerite s-a gândit la modul în care Iris îi vorbise guvernatorului archian în ziua crimei, dar el nu ar fi ucis-o pentru asta. Nu, era vorba despre altceva.

— Nu prea cred, a răspuns Marguerite. Era la fel de bună în păstrarea secretelor ca şi noi, celelalte. Aşa cum am mai spus, era o regină minunată. Nimeni nu lua mai în serios poziţia de regină decât ea. Singurul ei ţel în viaţă era să fie regină.

Marguerite încercase deseori să îşi imagineze cum ar fi fost să fie aşa – tronul să fie singura ei problemă. În timp ce îndatoririle regale erau prioritatea sa principală, mintea îi fugea nu de puţine ori. Dincolo de tron. Dincolo de palat. În propriul trecut.

Iris îi cunoscuse trecutul lui Marguerite şi îi spusese că e normal să se gândească la trecutul ei – la acele „şi dacă?” –, dar că nu merita să stăruie asupra lor. Iris era bună la asta. Îşi punea grijile într-o cutie şi îi închidea capacul.

Dar dacă trecutul s-ar fi întors şi ar fi cerut să fie luat în seamă? Despre acest lucru trebuia să se

discute la acea întâlnire? Schimbarea Codului Reginelor, pentru a-i permite lui Iris să se întoarcă în Archia şi să reia legătura cu trecutul ei? Cu familia ei?

Inspectorul a înlemnit, aparatul de înregistrat rămânându-i în faţa buzelor.

— Regină Marguerite, a spus. Ai pomenit secrete. Ce fel de secrete?

Pomenise? Trebuie să îi fi scăpat fără să fi vrut. Marguerite nu a detaliat.

— Trebuie să îmi spui, regină Marguerite, a insistat, mijind ochii. Tu eşti cea care a spus că trebuie să ne ajutăm reciproc.

— Sunt secretele palatului, nu ale tale.

Iar unele nici măcar ale mele nu sunt. A clătinat din cap, buclele castanii măturându-i obrazul.

— Nu îţi pot spune mai multe decât le-aş putea spune supuşilor mei.

— Atunci e posibil să nu găsim niciodată ucigaşul lui Iris.

Tonul lui era enervant de încrezut. Furia îi fierbea în vene lui Marguerite.

— Ba o vei face! a poruncit ea.

Când inspectorul nu i-a răspuns, ea a întins un deget spre el.

— E slujba ta. Îţi poţi imagina haosul care s-ar dezlănţui dacă archienii aud de moartea iubitei lor regine, iar persoana responsabilă încă hoinăreşte pe străzi, ca un om liber? Furia îi fierbea în obraji şi pe buze, în timp ce vorbea tot mai repede: Iris nu avea copii. Nu încă. Consilierul ei este în căutarea oricărei rude de gen feminin ce ar putea prelua tronul. Dar dacă Alissa nu poate…

A expirat cu putere.

— Dacă nu poate localiza o rudă de sex feminin…

Marguerite s-a sprijinit de spătarul scaunului, neştiind cum să încheie propoziţia. Întotdeauna existase o moştenitoare a fiecărui tron. Era Codul Reginelor. Dar Iris era încăpăţânată. Refuzase să aibă un copil cu oricare dintre pretendenţii care îi fuseseră prezentaţi de-a lungul anilor.

— Iris spunea că are o nepoată, a adăugat inspectorul.

Marguerite încă nu reuşise să îşi găsească vocea. A încuviinţat.

— Până acum, consilierii nu au reuşit să găsească nicio dovadă a existenţei acestei nepoate.

— Ar trebui să afişăm un mesaj la Rapoartele Reginelor, cerând oricui are vreo informaţie să iasă în faţă. Informaţii despre asasin sau despre rudele reginei Iris. Avem nevoie de tot ajutorul pe care l-am putea primi.

— Nu! s-a împotrivit calm inspectorul. Nimeni din afara palatului nu trebuie să afle despre moartea reginei Iris. Nu ne permitem să ne asumăm riscul unei panici generale.

— Nu ne permitem să *nu* o facem! a spus Marguerite, dând haotic din mâini în timp ce vorbea. Iris e moartă! O regină, ucisă! Trebuie să găsim vinovatul, indiferent ce ne va costa!

Calmul inspectorului părea să o înfurie şi mai tare.

— Îmi pare rău, regină Marguerite!

Şi, deşi îi putea detecta emoţia, tonul şi expresia lui rămăseseră eoniste, detaşate.

— Trebuie să fie dificil pentru tine. Nu numai că trebuie să te împaci cu moartea reginei Iris, ci mai ales cu faptul că a fost ucisă şi că ucigaşul se mai află încă între aceste ziduri.

Mâinile lui Marguerite au căzut cu un plesnet pe masă.

— Poftim?

Figura inspectorului a rămas neschimbată.

A luat o gură de aer, camera părând dintr-odată înăbuşitoare. Corsetul era prea strâns, straturile rochiei păreau foarte grele, coroana o apăsa pe creştetul capului. Voia să îşi smulgă vălul şi să îl arunce în partea opusă a camerei.

— Asasinul? a reuşit ea să spună. Crezi că este încă în palat?

— Da, a răspuns inspectorul. Palatul a fost închis îndată ce cadavrul… Şi-a dres glasul: Adică, de îndată ce regina Iris a fost găsită, gărzile au închis

intrarea, iar toată lumea a fost reţinută în camera de procesare. Şi a fost găsită la scurt timp după moarte.

Sângele fiindu-i cald încă. Marguerite şi-a amintit cum inspectorul trecuse prin toate detaliile sângeroase în timpul întâlnirii de ieri.

— Atunci, ştii cine este, a zis Marguerite. Aţi prins criminalul?

Te rog să fie toată treaba încheiată!

— Aşa sperăm. Toţi cei care vizitau palatul la momentul crimei au fost reţinuţi până le voi putea stabili nevinovăţia.

A făcut o pauză, iar Marguerite a simţit flacăra nefamiliară a furiei izbucnindu-i încă o dată în piept.

De ce îi dezvăluia asta? Un eonist nu trebuia să fie atât de crud. Sau poate că era chiar atât de lipsit de sentimente; el nu înţelegea durerea pe care o resimţea ea şi că fiecare pauză a lui îi cauza o durere şi mai mare în inimă.

— Nu a părăsit nimeni palatul, a răspuns el într-un final. Voi prinde vinovatul. Nu va scăpa.

Se simţea de parcă înghiţise sticlă. Presiunea din pieptul ei s-a mutat în fundul gâtului.

— Ar trebui să adunăm reginele.

Ea s-a ridicat din scaun.

— Trebuie să rămânem unite. Trebuie să le protejez.

Cu asasinul împărţind acelaşi spaţiu cu ele, acelaşi aer… puteau fi în pericol.

— Nu, regină Marguerite!

Inspectorul a clătinat o dată din cap. Cu asprime.

— Nu e o idee bună.

— *Nu?*

Dacă Iris ar fi fost aici, ar fi făcut o scenă. Ei nu îi spunea nimeni nu. Mai ales un bărbat.

— Mi-e teamă că nu.

O expresie i-a apărut totuşi pe figură, ceva ce semăna cu disconfortul.

Furia era ca un acid care îi săpa găuri în piept.

— Şi de ce nu? a cerut ea să ştie.

— Aşa cum ai spus, trebuie să protejăm reginele. Nu vă pot permite să staţi în aceeaşi încăpere până

când nu stabilesc că niciuna din voi nu este responsabilă pentru moartea reginei Iris şi un pericol pentru celelalte.

Ea s-a prins cu mâinile de masa din faţa sa.

— Dar e imposibil! Eram toate trei la curte când a fost ucisă Iris.

Inspectorul a încuviinţat.

— Deşi poate nicio regină nu a ţinut pumnalul în mână, e posibil ca una dintre ele să fi plănuit asasinatul. Până când nu vă voi stabili nevinovăţia, reginele sunt principalii mei suspecţi.

Marguerite nu era genul de femeie care să leşine, dar, în acel moment, s-a clătinat puţin pe picioare.

CAPITOLUL ZECE
Keralie

Casa concordului îmi golea tot aerul din plămâni. Nu mai văzusem niciodată atâta aur; degetele mă mâncau să pipăie totul. Şi să smulgă puţin pentru mai târziu. Din interiorul Casei Concordului puteai vedea locul de unde începea domul auriu al palatului şi structura neagră din spatele sticlei aurii. Ştiam ce se află înăuntru: un palat scăldat în aur şi moarte.

— Haide! a spus Varin, distrăgându-mi atenţia. Nu avem timp pentru asta.

Am scuturat din cap, îndepărtându-mi imaginile sângeroase din minte.

Cu magazinele din Concord acum închise, marea majoritate a oamenilor se îndreptau spre casă, spre sectorul lor. Poarta către Eonia era o platformă lucioasă computerizată ce dădea înspre un tunel. Nu mai trecusem niciodată într-un alt sector, iar asta mă umplea de entuziasm.

O gardă eonistă stătea la intrarea pe platformă, cu un destabilizator atârnându-i de curea.

— Permisul? a întrebat când eu şi Varin ne-am apropiat de el.

M-am ascuns după spatele lat al lui Varin, sperând să dispar în peisaj. Poate că Varin avusese dreptate în legătură cu ţinuta mea.

— Înregistrez un mesaj pentru şeful meu din Ludia.

A arătat din cap înspre mine, apoi i-a înmânat un pătrăţel transparent de mărimea unei cărţi de joc. După ce garda l-a scanat, pătrăţelul a devenit opac, arătând fotografia lui Varin şi denumirea funcţiei lui dedesubt.

Garda i l-a înapoiat, iar poza lui Varin s-a şters.

— Mergeţi! a spus înclinând din cap, în timp ce ecoul unui bâzâit electronic s-a auzit prin tunel.

A fost mai uşor decât am crezut. Nici măcar nu l-a întrebat nimic pe Varin.

— Stai lângă mine şi păşeşte odată cu mine! mi-a cerut Varin în timp ce ne apropiam de şinele de tren.

— Să păşesc odată cu tine?

M-am uitat în jur. Puţinii călători de la ora asta târzie stăteau nemişcaţi de parcă făceau parte din clădire. Aveau privirea aţintită fix în faţă, în vreme ce eu priveam trenul cum apare din întuneric.

De îndată ce s-au deschis uşile, toţi au păşit înainte. Fix în acelaşi timp.

L-am apucat pe Varin de braţ ca să mă asigur că nu rămân în urmă. Nu s-a desprins din strânsoarea mea.

Toate privirile eoniste erau îndreptate asupra mea. Sau, mai bine zis, asupra ţinutei mele. Credeau că sunt o ludistă, şi simpla mea apariţie îi scandaliza. Am zâmbit larg spre ei. Lasă-i să creadă că sunt ludistă. Era mai sigur aşa. Mackiel nu avea legături cu Ludia. Speram să mă fi pierdut.

Trenul a prins viteză prin tunel. Undeva deasupra noastră, tata zăcea inconştient în Unitatea Medicală Eonistă, mama încă veghind asupra siluetei lui nemişcate, sperând să se trezească. Clădirea extinsă era conectată cu palatul şi se întindea pe kilometri întregi înainte să ajungă la secţia de cercetare.

Când trenul a ieşit din tunel, am văzut începutul măreţei capitale a Eoniei întinzându-se cât vedeai cu ochii. Clădirile argintii luminate se înceţoşau prin faţa geamului, de parcă înotam printr-un lac argintiu. Ştiam că arăt ca un spectator rămas mască, incapabilă să îmi smulg privirea sau mâinile de pe sticlă, dar nu văzusem niciodată clădiri atât de înalte sau de subţiri. Structurile din depărtare arătau ca nişte ace, ţinându-şi echilibrul perfect în bătaia vântului. Voiam să îl întreb pe Varin cum reuşeau să rămână în picioare la înălţimi atât de mari, dar avea faţa întoarsă de la mine în timp ce se uita pe geam. Credeam că începuse să îi placă de mine, dar poate că plăcerea nu era un concept eonist. Încă nu văzusem nicio strălucire în ochii lui.

Deşi eoniştii nu îmi apreciau prezenţa, nu îndrăznise nimeni să mă abordeze. Şi nici nu vorbeau cu cei din jurul lor. Era ca şi cum călătoreau singuri, deconectaţi complet unii de ceilalţi. Se uitau fix în faţă, în timp ce câţiva vorbeau încet în dispozitivele lor de comunicare.

Oare aşa era viaţa normală a lui Varin? Oare se urca în tren în fiecare zi către Concord, conectându-se doar cu şeful lui prin dispozitivul de comunicare? Sigur, Jetée era murdar şi urât mirositor, iar toată lumea avea principii dubioase, dar ne salutam unii pe ceilalţi când ne întâlneam pe stradă. Pe cei mai mulţi îi ştiam după nume, dacă nu după reputaţie.

— Bună seara! a rostit o voce dulce.

Am tresărit când o femeie într-un costum-piele alb a apărut în mijlocul vagonului.

— Fie că vă întoarceţi acasă sau veniţi în vizită din alt sector, a spus ea cu un zâmbet robotic, ciudat, vă urăm bun-venit!

— Bun-venit? Da, sigur. Şi, vă rog, plecaţi la fel de repede precum aţi venit! am chicotit încet ca pentru mine.

Eonia era cunoscută pentru faptul că organiza „numărători”, cercetând casele pentru a se asigura că nimeni nu se strecurase în sectorul lor perfect, hotărât ca acesta să devină noua lui casă.

Omul de lângă mine m-a privit dezaprobator. I-am zâmbit cu seninătate.

— Eonia e o comunitate armonioasă cu realizări miraculoase şi dezvoltări tehnologice remarcabile, a continuat femeia. Sperăm să vă facă plăcere şederea aici!

Pentru un sector ce se lăuda că se concentrează pe o comunitate armonioasă, văzusem puţină armonie aici.

— Ce-i asta? l-am întrebat pe Varin.

Femeia a continuat să privească înainte, cu o expresie distantă pe figură.

— O hologramă, mi-a răspuns. Toate vagoanele de navetişti au aşa ceva. Sunt pentru anunţuri generale.

Hm, tot nu apăruse niciun anunţ în legătură cu reginele.

Mi-am trecut mâna prin gura femeii şi mi-am mişcat degetele de partea cealaltă a ei.

— Încetează! a rostit Varin printre dinţi.

Am studiat trăsăturile şterse, perfecte, ale femeii.

— Pare o risipă de tehnologie, din punctul meu de vedere.

Varin s-a întors de parcă îl făcusem să se simtă ruşinat. Oare eoniştii simţeau ruşinea?

— Acum ajungeţi în prima secţie a Eoniei, a anunţat femeia din hologramă.

Varin s-a ridicat în picioare.

— Aici coborâm noi.

Am ezitat înainte de a păşi prin femeia din hologramă. Faţa i s-a distorsionat când am trecut prin ea.

— Ciudat! am mormăit.

Am ieşit din tren. Şi, deşi nu cădea niciun fulg de nea din cer, în Eonia era cu cel puţin douăzeci de grade mai frig decât în Toria. Deşi nu vedeam unde se termină oraşul, ştiam că dacă am fi continuat să mergem cu trenul până la capătul liniei, am fi ajuns la nimic altceva decât o mare albă. Din zăpadă şi gheaţă.

Am tremurat, blestemându-mi decizia de a fura rochia ludistă, şi mi-am acoperit palmele cu braţele. M-am uitat cu coada ochiului la Varin, dorindu-mi să fi avut şi eu un costum-piele, însă el era concentrat să privească în faţă, mişcând din mâini şi din picioare aproape ca un robot.

Puţini oameni mai erau pe stradă la ora asta din noapte. Toată lumea de pe partea dreaptă a străzii mergea într-o direcţie, în timp ce oamenii de pe partea stângă a străzii mergeau în direcţia opusă. Pavajul era curat. Lustruit. Organizat. Cineva a scăpat un produs de patiserie ludist ce trebuie să fi fost cumpărat din Concord, dar, înainte de a apuca să ajungă la el, o femeie îmbrăcată într-un costum-piele alb l-a pus într-un coş de gunoi.

— Toţi au locul lor aici, a şoptit Varin în timp ce eu urmăream cum femeia se grăbeşte spre următoarea urgenţă de curăţenie. Toată lumea are un rol.

— Şi dacă nu au?

Şi-a mutat privirea.

— Haide, aproape am ajuns!

Dar ştiam răspunsul. Lacheii lui Mackiel erau exemplul perfect de oameni neintegraţi. Erau morţi pentru Eonia. Sau, cel puţin, Eonia *îşi dorea* să fie aşa.

Apartamentul lui Varin era la etajul al douăzeci şi optulea într-un zgârie-nor subţire ca un ac. Pe dinăuntru, era mic, dar nu înăbuşitor. Credeam că Varin doarme într-o cutie din gheaţă sau într-un coşciug, dar am rămas surprinsă să văd un pat alb, îngust, într-o nişă din colţul îndepărtat al camerei.

Mi-am trecut mâna de-a lungul unui blat de bucătărie lucios şi metalic. A declanşat nişte senzori: un coş de gunoi a apărut de dedesubt, o chiuvetă s-a ridicat în mijloc şi un sertar s-a deschis la capătul blatului, dezvăluind teancuri de batoane alimentare eoniste şi săculeţe cu înlocuitori de vitamine.

Varin a oftat, apoi şi-a trecut din nou mâna pe suprafaţa blatului pentru a pune totul la locurile lor. M-am îndreptat spre o colecţie de tablouri de-a lungul peretelui stâng care ieşeau în evidenţă în camera, de altfel, inexpresivă şi albă. Un tablou înfăţişa o porţiune dintr-un canal ludist plin de culoare, altul, portul torian în timpul nopţii, şi reprezenta, de asemenea, o panoramă vastă a munţilor archieni. Toate celelalte tablouri erau cu domul palatului. M-am simţit atrasă de tabloul din mijloc, ce ilustra o zi mohorâtă, palatul tăcut strălucind de la picăturile de ploaie. Mi-am trecut degetele peste tuşele aurii, minunându-mă de textura lor.

— Drăguţ! am murmurat.

— Nu mai atinge chestii! mi-a cerut Varin.

A apăsat un alt buton, iar tablourile s-au ascuns după un dulap.

— Meseria mea e să ating chestii.

Am rânjit la el, lucru pe care doar l-a ignorat.

Făcând abstracţie de tablouri, de-a lungul unui perete era amplasată o canapea albă, iar o masă mică, albă, cu un singur scaun, era aşezată în mijlocul camerei. Cu tablourile acum ascunse, cel mai frapant lucru la apartamentul ăsta era fereastra din podea până în tavan ce se întindea pe tot peretele cel mai îndepărtat. Zgârie-norii erau plini de lumini, părând a fi un cer gri vertical. Nu exista o asemenea privelişte în Toria; străzile erau prea înguste, clădirile, prea scunde.

— Ar trebui să începem, a spus Varin din spatele meu.

Nu îmi dădusem seama că mă apropiasem de fereastră, ţinându-mi mâna lipită de geam.

— Este atât de frumos! am spus fără să mă întorc.

— Este, dar nu pentru asta ne aflăm aici.

M-am uitat la el, întrebându-mă dacă el chiar putea vedea frumuseţea din asta, dar refuza să se uite la ea.

Chiar şi cu o panoramă atât de remarcabilă şi cu încălzire solară care să alunge vânturile reci din timpul iernii, aş fi preferat să fiu înapoi în micuţa colibă a părinţilor mei. Îmi era dor până şi de tocana de peşte a mamei mele fierbând pe aragaz, umplând casa cu arome de roşii şi de condimente. Şi, deşi uram navigatul, iubeam mirosul de apă sărată care îl însoţea. De fiecare dată când mirosul acela sărat inunda casa de la uşa principală, ştiam că tata se întorsese, pregătit să îmi spună poveşti despre călătoriile pe mare şi mareele înşelătoare cu atâta pricepere, încât sunau precum un cântec.

Aş fi dat orice să îi mai aud o dată vocea. Acum nu aveam să o mai aud vreodată.

— Ah! a făcut Varin, distrăgându-mă de la amintirile mele.

Faţa i s-a strâmbat din cauza disconfortului, ridicând puţin umerii.

— Trebuie să mă schimb înainte să începem.

— Mersi că m-ai anunţat! i-am răspuns pe un ton glumeţ.

O mică încruntătură i s-a format pe frunte.

— Nu am nicio altă cameră.

— Atunci, unde este baia?

— Keralie.

Mi-a zis numele de parcă ar fi oftat.

— Am nevoie să te întorci cu spatele.

— De ce?

— Deoarece este nepoliticos să mă priveşti când mă schimb. Am râs.

— Adică, de ce trebuie să te schimbi? Credeam că acele costume-minune ale voastre fac totul pentru voi…

Am strâmbat din nas.

— Bleah! De-aia nu există nicio baie? Chiar *fac* totul pentru voi. A ridicat o mână pentru a mă întrerupe.

— Nu. E un compartiment acolo.

A arătat înspre o porţiune a peretelui. Probabil că apărea la fel ca nişte părţi din bucătărie.

— Dar nu am destul spaţiu ca să mă schimb, iar costumul ăsta are nevoie de o pauză de la purtare.

A apăsat un panou de lângă pat şi a făcut să apară un raft cu două costume-piele identice.

— Organismele au nevoie de timp pentru a se odihni.

Muşchii de pe umeri i s-au mişcat pe sub costumul negru.

— Simt cât de epuizate sunt.

— E dezgustător.

— Poţi, *te rog,* să te întorci cu spatele?

— Bine! am pufnit.

El trebuia să fi ştiut mai bine. De îndată ce clipsurile costumului s-au desfăcut, am tras cu ochiul.

Era cu spatele la mine. *Bun aşa!* Învăţase că nu poate avea încredere în mine. Apoi a început să îşi dea jos costumul, dezvăluind nişte umeri perfecţi, impecabili şi bronzaţi. Am tras aer adânc în piept în timp ce el împingea materialul înspre coapse.

Întoarce-te cu spatele, Keralie! Întoarce-te! Fă şi tu ce trebuie! Măcar o dată.

Dar avusesem o zi grea, ca să nu zic mai mult. Am ignorat vocea micuţă şi ce mai rămăsese din Keralie cea bună.

Umerii lui erau musculoşi, bine definiţi, opusul siluetei de sperietoare de ciori a lui Mackiel. Dar umerii lui Varin nu erau aşa de semeţi ca ai lui Mackiel; arătau mai puţină siguranţă de sine, de parcă slujba lui, viaţa sau *ceva* îl înfrânsese. Mi-am alungat acel gând. Eoniştii nu puneau sub semnul întrebării poziţia lor în viaţă. Varin mi-o spusese destul de clar.

Dar tot nu îmi puteam lua privirea de la corpul lui. Era superb – *nimeni* nu putea nega asta, dar era doar o carcasă de om. Ochilor lui le lipsea focul, iar asta era ceva ce Mackiel avea din belşug. Poate chiar prea mult.

De ce nu puteam înceta să îl compar pe Varin cu Mackiel? Chiar dacă mă eliberasem de Mackiel – cel puţin pentru moment –, el rămăsese încâlcit în gândurile mele.

— Simt cum mă priveşti, a spus Varin, înlemnind.

— Ce? Nu… eu… m-am bâlbâit, întorcându-mă repede cu faţa spre fereastră.

Mi s-a părut că îl aud râzând încet, dar nu eram sigură. Am rămas unde eram; reflexia din geam îmi asigura o vedere suficient de bună.

— OK, a spus, sunt gata.

Mi-am muşcat buza pentru a ascunde un rânjet.

— Şi acum ce facem?

Obrajii mei de un roz cald probabil că m-au dat de gol, dar lui nu părea să îi pese. Ţinea în palmă o invenţie micuţă.

— E un aparat de înregistrare, mi-a explicat când mi-a văzut figura fără nicio expresie.

— OK. Hai să terminăm cu asta!

Cu toate că nu voiam să părăsesc acest loc extraordinar, dar rece. Nu încă. Dar niciun eonist nu m-ar fi angajat; nu fusesem concepută pentru ceva anume. Poate că Ludia m-ar primi? Deşi nu

cunoşteam pe nimeni care să se fi mutat în alt sector, dacă asta ar fi fost posibil. Câtorva le era permis în fiecare an, printr-o loterie. Dar, ca să te înscrii la loterie, trebuia să îndeplineşti criteriile sectorului în care voiai să te muţi. Ale Eoniei erau înşirate pe pagini întregi, fiind aproape imposibil de îndeplinit. Aşa cum şi intenţionaseră să fie.

— Unde vrei să stau? am întrebat.

A arătat spre singurul scaun din încăpere.

— Dacă ai avea musafiri?

M-am aşezat pe scaun.

S-a jucat un pic cu maşinăria, trupul lui înalt stând deasupra mea.

— Nu am.

Maşinăria a bipăit de câteva ori, apoi a scos un bâzâit uşor.

— Niciun prieten?

— Nu.

— Familie?

A mai apăsat câteva butoane înainte să îmi răspundă.

— Nu.

— Toată lumea are o familie. Nu ai răsărit din pământ ca o ciupercă.

Mi-am înclinat capul într-o parte.

— Nu?

— Sunt exact ca tine, mi-a răspuns, ratând total gluma mea. Oricât de greu ţi-ar veni să crezi asta.

I-am ignorat împunsătura.

— Deci, familia ta…? am întrebat.

Discuţiile despre familie erau periculoase. Putea cu uşurinţă să îmi întoarcă întrebările.

— Bărbaţilor şi femeilor le sunt atribuiţi mai mulţi parteneri de împerechere de-a lungul vieţii, selectaţi pentru perfecţionarea genetică, a răspuns el uitându-se pe geam. După ce mama naşte, copilul este cedat şcolilor pentru a-l creşte.

Nu mai puteam să răspund. Era prea crud. Cum puteau reginele eoniste să permită să fie luaţi copiii de lângă părinţii lor? Ce ar fi putut avea de câştigat din asta?

S-a uitat din nou la mine.

— Presupun că ceilalţi copii cu care am crescut sunt cel mai apropiat lucru de ideea de familie.

Am oftat. Încă mai exista totuşi speranţă pentru el.

— Cât de des îi vezi?

— Nu i-am mai văzut de când am absolvit, acum un an.

OK, sau poate că nu.

— Şi mama şi tatăl tău?

Aproape că m-am înecat rostind cuvintele.

A ridicat din umeri.

— Nu ştiu cine sunt. Nici nu contează, oricum. Au fost donatori genetici şi nimic mai mult.

— Asta e groaznic.

Ceva i-a licărit în privire – oare era îndoială?

— Dacă nu ai legături personale, nu ai niciun motiv de gelozie. Nu avem infracţiuni, ură sau boală.

Suna ca femeia aia din hologramа din tren.

— Fără familie, fără prieteni, fără dragoste, am spus.

— Tu ai toate astea?

— Am amintirile mele. Am avut o copilărie fericită.

Am înghiţit în sec.

— Am avut o familie căreia îi păsa de mine şi care mă proteja.

Am crezut că îl am pe Mackiel. Cineva pe care îl iubisem. Bănuiam că era doar o parte trecătoare din viaţa mea, aşa cum fuseseră părinţii mei.

A clipit.

— *Ai avut?*

Nu puteam vorbi cu el despre trecutul meu. Cum ar fi putut să îmi înţeleagă durerea, dacă el nu simţea nimic?

— Să ai ceva, chiar şi să fi avut în trecut, e mai bine decât să nu ai nimic.

— Şi crezi că amintirile sunt suficiente ca să ne susţină? a întrebat. Prin întuneric?

Cunoscusem timpuri întunecate; deseori, *eu* le creasem. Erau amintirile fericite suficiente dacă nu le-ai mai fi experimentat vreodată? Speram că da.

Când nu i-am răspuns, a scos o cutie neagră şi i-a desfăcut capacul. Înăuntru se aflau sute de tablete transparente, împărţite în două grămezi. Am ridicat una.

— Pe asta o să înregistrăm?

Am rotit tableta pe degete. Era un punct întunecat în mijlocul ei.

— Nu pe aceea.

Mi-a luat tableta din mână şi a pus-o înapoi în partea dreaptă a cutiei.

— De ce nu?

A luat o tabletă din partea stângă a cutiei şi a introdus-o în dispozitivul de înregistrare.

— Aceea nu este goală.

— Ce este pe ea? O amintire pe care o ai de livrat?

— Nu.

Şi-a studiat dispozitivul, evitându-mi privirea. Hmm! Îmi ascundea ceva. Deşi eonişti nu minţeau, ei puteau *ascunde* informaţii. Am luat o altă tabletă, verificând dacă are punctul întunecat.

— Deci dacă mi-aş pune ăsta pe limbă…

Am scos limba la el.

S-a întins spre mine şi mi-a atins mâna rugător.

— Te rog, nu!

Am ţinut tableta deasupra buzelor.

— De ce nu? Ce e pe ele?

A clătinat încet din cap şi a oftat, de parcă era obosit sau, mai bine zis, obosit de prezenţa mea.

— Sunt frânturi de amintiri.

— Amintirile tale?

Asta era interesant. Ce înregistrase Varin din viaţa lui, dacă perioada copilăriei nu fusese remarcabilă?

A strâns din buze.

— Nu. De multe ori facem duplicate la muncă, în caz că sunt probleme la livrare. Înainte să apuc să întreb, a adăugat: Nu am făcut o copie după amintirile pe care le-ai înghiţit. Am primit instrucţiuni să nu o facem.

Asta nu m-a surprins, ştiind ce era pe tablete.

— Deci furi astea? Furi amintirile altor persoane?

Nu eram sigură dacă ar fi trebuit să fiu dezgustată sau impresionată.

Spatele i s-a îmbăţoşat la auzul acuzaţiei.

— Nu le-am furat. Urma să fie distruse. Şi nu este nimic confidenţial pe ele.

Dar nu îmi putea demonstra asta; odată ce tabletele ar fi fost ingerate, dovezile ar fi dispărut.

— De ce le păstrezi? am întrebat.

Dacă nu erau confidenţiale, atunci nu erau prea valoroase.

A ezitat un moment.

— Avem un timp atât de scurt să experimentăm lumea, şi sunt atâtea de văzut!

A închis ochii.

— Nu voi reuşi niciodată să le văd pe toate.

Băiatul ăsta stătea în camera asta dezolantă, vizualizând amintirile altora pentru a gusta puţin din viaţa pe care nu avea să o trăiască. Era jalnic, dar, totodată, incredibil de trist.

— Când terminăm, o să înregistrez o amintire pentru tine.

A deschis brusc ochii.

— Serios?

— Sigur.

Aveam destule amintiri fericite din copilărie pe care să le împărtăşesc. Cineva ar trebui să se bucure puţin de ele.

— Îţi mulţumesc!

M-a privit de parcă îi ofeream quartieri de aur.

— OK, hai să facem asta până nu mă răzgândesc.

Toată discuţia asta despre amintiri îmi adusese aminte de imaginile sângeroase pe care încercasem toată seara să mi le alung din minte.

Varin a scos două seturi de electrozi rotunzi, punându-mi unul în faţă şi păstrându-l pe celălalt. Partea toriană din mine era intrigată pe măsură ce aparatul bâzâia pornind, dorind să ştiu cum funcţiona. Şi, desigur, întrebându-mă ce am fi luat pe el la licitaţie.

Varin şi-a dat la o parte părul de pe frunte şi şi-a pus câte un electrod pe fiecare tâmplă.

— Ce faci? l-am întrebat.

— Voi urmări înregistrarea, mi-a explicat. Să mă asigur că îmi oferi ceea ce îmi trebuie.

Urma să regrete această decizie.

S-a lăsat pe vine lângă mine şi mi-a pus electrozii pe lateralele capului, muşcându-şi buza de concentrare. Electricitate, care nu eram sigură că provenea de la aparat, îmi scăpăra prin vene. Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei şi am inspirat brusc. Acei ochi ciudaţi, palizi, dar frumoşi. Privirea mi-a fugit spre buzele lui. Când l-am privit din nou în ochi, l-am prins uitându-se la gura mea. Ceva zăbovea în spatele figurii lui stoice obişnuite. Ceva ce semăna cu dorinţa.

Mi-a întâlnit privirea şi s-a îndepărtat, momentul încheindu-se.

Şi-a dres glasul.

— Acum voi începe să înregistrez.

— Bun, asta aşteptam.

Cuvintele mi s-au împotmolit în gură, făcându-mă să mă îmbujorez.

A încuviinţat, scurt şi clar.

— Începi cu primul lucru pe care ţi-l aminteşti după ce ai ingerat tabletele, iar aparatul de înregistrare te va ajuta să îţi aminteşti restul.

Nu voiam să îmi amintesc. Era brutal. Sângeros. De necrezut.

— Pregătită? a întrebat.

Nu. Dar nu aveam altă opţiune. Deşi Varin părea să ducă o viaţă searbădă, nu aveam de gând să îl privez de asta. Avea nevoie de informaţiile astea. Iar eu aveam nevoie să stau cât mai departe de Mackiel.

— Da.

Am închis ochii şi mi-am amintit.

CAPITOLUL UNSPREZECE
Corra
Regina Eoniei

Regula numărul cinci: O regină trebuie să fie crescută în propriul sector, pentru a învăţa obiceiurile supuşilor, fără a fi influenţată de politicile de la palat.

O furtună se dezlănţuia în interiorul Correi, de parcă jumătate din trup îi ardea în flăcări, iar cealaltă jumătate era rece ca gheaţa. Şi totul o durea. Capul. Pieptul. Inima.

Inima…

Nu putea stărui asupra senzaţiei ăsteia. Nu o putea simţi. *Nu trebuia.* Şi totuşi, o făcea. Simţea totul cu o claritate precisă, capul bubuindu-i de parcă avea să se frângă în două, ca să permită presiunii să se elibereze. *Sunt eonistă,* şi-a reamintit. *Detaşată, logică, netulburată.* Dar cu inspectorul interogând pe toată lumea din palat, ştia că secretul ei avea să fie dezvăluit.

Corra era eonistă, însă doar prin legătura de sânge.

Spre deosebire de surorile-regine, Corra nu crescuse în sectorul pe care avea să îl conducă. În schimb, fusese crescută în palat – mama sa nedorind să se despartă de ea în ziua naşterii.

Eoniştii nu erau atât de nesimţitori precum credeau celelalte sectoare. Da, învăţaseră să îşi controleze emoţiile şi să îşi ascundă dorinţele de la o vârstă fragedă, dar nu erau imuni la emoţie, şi cu siguranţă nu la cea mai puternică emoţie dintre toate. Dragostea.

Mama Correi îi spusese că fusese un nou-născut perfect: piele mătăsoasă închisă la culoare, un ciuf de păr negru şi moale în vârful capului şi cea mai caldă pereche de ochi mari şi căprui pe care îi văzuse cineva vreodată. Să o vezi pe Corra însemna să o iubeşti pe Corra.

Astfel, mama ei decisese să i-o dea pe Corra bonei ei, care născuse de curând un copilaş mort. Doica avea să o crească pe Corra ca pe propria-i fiică, ascunzând-o de ceilalţi oameni din palat pentru a se asigura că, atunci când va veni timpul ca ea să preia tronul, nimeni nu avea să o recunoască. Toţi ceilalţi urmau să presupună că bebeluşa Corra fusese trimisă să locuiască împreună cu alte rude de-ale ei, aşa cum impunea Codul Reginelor.

Mama Correi îşi dorise să îi influenţeze viaţa, să o lase pe fiica ei să observe cum conducea Eonia, sperând ca aceasta să îi calce pe urme.

La o vârstă fragedă, Correi i se spusese că mama ei naturală era regina eonistă. Regina o vizita pe Corra de câteva ori pe an, asigurându-se că prezenţa ei în interiorul palatului rămânea un secret. Dar nu rata niciodată ziua de naştere a Correi. Ea îi explica faptul că era fundamental pentru pacea Eoniei să îşi controleze emoţiile, dar era de asemenea important să îţi deschizi ochii către modurile de viaţă ale celorlalte sectoare. Şi că nu tot ce izvora din inimă, şi nu din minte, era greşit.

Mama ei îşi încheia fiecare vizită cu aceleaşi cuvinte.

„Ai răbdare, copilă! Fii calmă! Fii altruistă! Acesta este momentul tău. Aceasta este vremea ta. Domneşte cu o mână de fier! Cu o inimă de fier!”

Devenise o incantaţie în decursul anilor, spunând cum ar trebui şi cum nu ar trebui să se poarte Corra. Când o Corra tânără îşi dorea lumea din exteriorul palatului, din exteriorul odăilor pe care le împărţea cu femeia care o crescuse, auzea în minte vocea mamei ei.

Corra rămăsese în acele două camere întreaga ei copilărie. Se jucase cu jucării ale căror absenţă nu avea să fie observată şi citise pergamentele-digitale care fuseseră deja citite. Devorase toată informaţia pe care o găsise despre sectorul ei prin intermediul tabletelor de comunicare. Amintirile surprindeau Eonia atât de intens, încât putea simţi aerul proaspăt, putea vedea contururile de un argintiu lucios de pe

cer şi putea gusta ploaia nepoluată care cădea din cer.

Vocea mamei ei i-a răsunat încă o dată în minte după interogatoriul iniţial al inspectorului.

„Ai răbdare, copilă! Fii calmă! Fii altruistă! Acesta este momentul tău. Aceasta este vremea ta. Domneşte cu o mână de fier! Cu o inimă de fier!”

Dar Corra nu putea scăpa de imaginile trupului inert al lui Iris şi al sângelui ei împroşcat peste florile pe care le iubea atât de mult, coroana fiindu-i aruncată de parcă ar fi fost un nimic. Deşi nu o văzuse cu propriii săi ochi, auzise descrierea scenei de atâtea ori, încât nu se putea elibera de acele imagini.

De îndată ce a ajuns în odăile ei, Corra i-a poruncit consilierului să plece. Avea nevoie de timp, de spaţiu. Timp să jelească. Dar Corra nu era sigură că avea să aibă vreodată destul timp pentru a putea accepta o lume în care Iris nu mai era.

„Fii calmă, copilă! Fii tare!”

Dar nu putea. Nu şi de data asta.

Nu era nimeni aici să o vadă clacând sau să îi judece comportamentul ca fiind ne-eonist. Conectată, emotivă, pasională.

Pasiune…

Corra s-a cutremurat. Nu avea să mai simtă niciodată pielea moale a lui Iris pe pielea ei. Obrazul ei palid pe pielea sa măslinie.

Nu avea să îşi mai apese niciodată buzele pe ale ei, buzele rozalii ale lui Iris pe gura ei arcuită. Nu aveau să mai împartă niciodată aceeaşi respiraţie de parcă erau una singură. Nu avea să mai vadă niciodată felul în care exteriorul rece al lui Iris se dizolva la simpla apariţie a Correi. Şi toate acele zâmbete nepreţuite. Numai pentru ea.

Acum totul era pierdut. *Ea* era pierdută. Şi nu avea să o mai recupereze niciodată.

Corra s-a aruncat pe pat, afundându-şi faţa în pernă astfel încât să nu îşi mai poată simţi lacrimile curgând. Lacrimi ce nu ar fi trebuit să curgă pentru altcineva. Şi cu siguranţă nu pentru un archian.

I-a scăpat un geamăt, jelania zgâriindu-i gâtlejul.

La fel ca tuturor reginelor, lor nu le era permis să iubească; era privită ca o simplă distragere. Căci dacă o regină ar fi iubit pe altcineva, ar fi putut să pună dragostea pentru acea persoană mai presus de sectorul său. Dar ani de zile Corra şi Iris fuseseră împreună în secret, îşi construiseră o fortăreaţă, nu numai făcându-le mai puternice pe ele, dar şi sectoarele lor. Corra nu credea că Iris o completa, deoarece Corra era completă, mereu fusese aşa – avusese mama ei grijă de asta. Dar Iris îi era vitală Correi, permiţându-i să domnească având o senzaţie de lejeritate. De pace. Corra se simţise de parcă onora dorinţele mamei sale. Conducând cu o inimă de fier.

Iris fusese prima regină pe care Corra o întâlnise după încoronare, chiar dacă ea auzise de Iris sau, mai bine zis, îi *auzise* vocea răsunătoare pe coridoarele palatului de-a lungul anilor. Corra nu cunoscuse niciodată pe cineva condus atât de tare de sentimente. Iris ura uşor, făcea crize când nu primea ce îşi dorea, mârâia la toţi cei ce îndrăzneau să o privească cum nu trebuia pentru prea mult timp. Când se întâlniseră într-un final, Corra fusese şocată să vadă că o voce atât de răsunătoare provenea de la o femeie atât de fragilă.

Iris o studiase pe Corra înainte de a-i întinde mâna mică şi palidă pentru a face cunoştinţă. În cealaltă mână ţinea un ceas mic din aur.

— Pentru tine, îi spusese.

Corra luase ceasul archian lucrat manual, tulburată de faptul că limba orei şi a minutului indica 12.30, în timp ce a doua limbă era la orizontală – împărţind cadranul în patru.

— E stricat, rostise ea cu o voce slabă, nesigură ce să creadă despre această femeie înflăcărată, dar oropsită.

Ochii verzi ai lui Iris se aprinseseră.

— E ca să ne amintim de timpurile dinainte de asta – Iris gesticulase din mână spre tot ce le

înconjura –, dinainte de încoronarea ta. Pentru că asta este ceea ce te va face o mare regină.

Fără îndoială, Iris se referea la anii pe care Corra trebuia să îi fi petrecut crescând în sectorul ei. Dar, în schimb, Corra se gândise la mama ei, de la care îşi luase rămas-bun cu doar câteva ore mai devreme.

Corra trebuia să îşi fi acordat mai mult timp să îşi vină în fire. Nu fusese pregătită să vorbească despre mama ei, despre trecutul ei. Iris habar nu avea că regina Corra o ştiuse pe mama sa toată viaţa şi că nu se dusese la şcoală pentru a-şi controla emoţiile. Tot ce avea Corra era ceea ce îi spusese mama ei.

Pentru a-şi împiedica lacrimile să-i cadă, se trezise şoptind cuvintele mamei sale:

— Fii calmă, copilă! Să ai o mână de fier…

— Şi o inimă de fier, terminase Iris propoziţia, ochii ei galbeni mărindu-se. Ţi-ai cunoscut mama?

Corra clătinase din cap. Dar era prea târziu. Iris văzuse dincolo de masca pe care Corra o perfecţionase de-a lungul întregii copilării, până în adolescenţă.

Iris o strânsese uşor de braţ pe Corra.

— Mama ta a fost o mare regină şi o bună prietenă.

Era prea mult. Correi îi scăpaseră nişte lacrimi înainte să apuce să le şteargă.

Fusese terifiată, dar, în loc să o raporteze, Iris jurase să îi păstreze secretul.

— Pentru că toate avem secrete, spusese.

Prima lor întâlnire o tulburase pe Corra. Ştia că îşi făcuse o prietenă în interiorul palatului, lucru la care visase încă din copilărie.

Iris fusese singura persoană, în afară de mama ei adoptivă, care ştia secretul Correi. Începuse să lase garda jos, permiţându-le sentimentelor să se arate. Permiţându-şi să fie ea însăşi în prezenţa *cuiva* – nu doar regina controlată care se născuse să fie. Râdea cu Iris. Visa la naţiunile de dincolo de graniţele Quadarei. Visa la dragoste.

Mama Correi nu i-ar fi refuzat asta niciodată, deoarece iubirea fusese ceea ce o determinase să îşi

protejeze bebeluşul şi să îl crească în interiorul palatului. Nu toate legile din Codul Reginelor erau corecte. Fuseseră stabilite de patru regine, furioase pe soţul lor decedat, care îngăduise Quadarei să fie aproape ruinată. Surghiuniseră dragostea din vieţile lor şi făcuseră sectoarele singura lor prioritate, dar Corra nu avea să facă acelaşi lucru.

Şi, deşi emoţiile lor nu fuseseră complet eliminate de educaţia eonistă, nicio altă regină nu ştia mai multe despre palat, despre Eonia şi despre celelalte sectoare. Mama ei adoptivă nu fusese eonistă. Ca marea majoritate a servitorilor, fusese archiană şi îi împărtăşise orice informaţie reuşise să obţină de la ceilalţi servitori. Corra fusese de asemenea martoră la şase schimbări ale puterii. Auzise despre consilieri care încercaseră să îşi impună propriile planuri – dacă reginele nu erau vigilente.

Palatul fusese şi avea să fie mereu o parte din Corra. La fel ca şi Iris.

„O mână de fier. Şi o inimă de fier".

Dar Iris era singura care îi calma inima.

În dimineaţa ulterioară morţii lui Iris, consilierul Correi a informat-o că inspectorul doreşte să discute cu ea. Corra a reuşit să se dea jos din pat, să îşi pună costumul-piele auriu şi coroana şi să îşi împletească părul în vârful capului.

Pe drum către inspector, le-a văzut pe slujnica ei şi pe Alissa pe coridor. Slujitoarea ţinea faţa brăzdată de lacrimi a Alissei în palme, cu buzele lipite de urechea acesteia. Ambele s-au oprit când au văzut-o trecând, făcând o plecăciune în semn de respect, dar şi-au ţinut mâinile împletite – nu aveau niciun motiv să îşi ţină relaţia ascunsă.

Un tremur a străbătut-o pe Corra, căci ştia că nu avea să o mai ţină vreodată pe Iris în braţe. Şi să o ţină în braţele ei într-un loc atât de public fusese mereu un vis de-al lor. Să fie ca orice alt cuplu din Quadara.

Corra era aşa de distrasă de propriile gânduri, încât aproape că s-a ciocnit de Marguerite în timp ce

intra în camera aleasă de inspector.

— Iertare, Marguerite! a spus Corra cu vocea răguşită după ce plânsese toată noaptea.

Marguerite privea prin ea cu o figură tulburată. Ochii i s-au concentrat încet asupra ei.

— Corra, a spus, de parcă abia atunci îşi dăduse seama că regina eonistă era în faţa ei.

Corra nu o mai văzuse niciodată pe Marguerite atât de tulburată. Precum Iris, era o regină puternică. Corra a vrut să o întrebe dacă este bine, dar întrebarea era absurdă. Evident că nu era.

— Îmi pare rău că nu am ajuns la cină aseară! a spus Corra. Eram epuizată.

Epuizarea era permisă; durerea nu era, şi-a reamintit Corra.

Marguerite a privit-o un moment lung. Corra s-a întrebat dacă i se puteau citi emoţiile pe faţă. După o vreme, cea mai în vârstă dintre regine a afişat un zâmbet trist.

— Nici eu nu am ajuns.

A strâns-o uşor pe Corra de braţ.

— Diseară?

Deşi ar fi fost epuizant să păstreze aparenţele, Corra se trezise cu o dorinţă puternică de a nu fi singură.

— Da, a răspuns.

— Ai grijă acolo, înăuntru.

Marguerite a arătat cu capul înspre camera din spatele ei.

Înainte ca regina Corra să apuce să întrebe de ce, regina toriană i-a mai strâns o dată uşor braţul, apoi s-a retras de-a lungul coridorului, cu fusta neagră şi lungă fluturând în spatele ei.

Iris şi Marguerite fuseseră apropiate. Cunoştea ea, oare, secretul Correi? De asta o avertizase în legătură cu inspectorul?

Inspectorul avea dispozitivul de înregistrare înfăşurat în jurul urechii atunci când ea a păşit în cameră. El s-a ridicat în picioare şi a făcut o plecăciune adâncă. Ceva i-a străbătut fugar faţa atunci când a privit-o – un ecou al unei emoţii,

comparativ cu momentele când se adresa celorlalte regine. *Respect,* a înţeles ea. Fiind eonistă, ea era singura regină care avea un impact asupra sectorului şi vieţii lui.

— Regina mea, a spus, făcând din nou o plecăciune, în timp ce Corra s-a aşezat pe scaunul din faţa lui.

— Inspectore.

Ea a lăsat capul în jos.

— Cum evoluează investigaţia? Ceva veşti?

Voia ca ucigaşul să fie găsit cât mai repede posibil, nu doar pentru a se face dreptate pentru Iris, dar şi ca să scape de inspector şi de cercetările lui minuţioase. Deşi nimeni din palat nu îi ştia secretul, nu trebuia să se facă prea multe cercetări ca să se descopere că niciuna dintre rudele ei din exteriorul palatului nu o întâlnise vreodată. Şi Corra ştia că un inspector eonist avea să exploreze toate posibilităţile de trădare, atât din interiorul, cât şi din exteriorul palatului. Dacă cineva ar fi descoperit locul unde crescuse, şi-ar fi pierdut tronul într-o secundă.

Pentru prima dată, Corra era fericită că atât femeia care o crescuse, cât şi mama ei, erau moarte de mult.

— Mi-e teamă că nu pot vorbi despre descoperirile mele, regina mea, a răspuns bărbatul. Nu atât timp cât cazul încă este deschis.

Şi atât timp cât toate suntem suspecte, a cugetat ea. Faptul că era regină nu ar fi schimbat asta. Până la urmă, cine avea mai mult acces la regine decât surorile lor?

A încuviinţat.

— Cum te pot ajuta?

— Îmi poţi spune tot ce ştii despre regina Iris.

— Nu sunt sigură că aş mai avea ceva de adăugat. Sigur ai vorbit cu celelalte regine şi ceilalţi consilieri?

Corra s-a forţat să nu îşi ducă mâna la ceas, de teamă că el ar fi putut să o întrebe ce ascundea pe sub costumul-piele. Nimic nu scăpa privirii lui.

— Am vorbit, regina mea. Dar vreau să aud şi de la domnia ta.

Ea nu era sigură dacă el o făcea pentru că avea mai multă încredere în opiniile ei sau dacă voia să compare notiţele cu ale celorlalte regine. Cel mai probabil, amândouă.

Corra i-a spus ce ştia despre Iris. Cum ajunsese ea la palat cu ani buni înaintea ei. *O minciună.* Cum că era cea mai apropiată de Marguerite. *O altă minciună.* Şi cum Corra nu prea ştia mult mai multe despre viaţa ei privată decât ceea ce fusese expus. *Cea mai mare minciună dintre toate.*

— Reginele nu au vieţi private, a încheiat Corra.

— Vă mulţumesc, regina mea!

Părea mulţumit. Nu s-ar fi aşteptat vreodată ca un eonist să mintă, şi cu siguranţă nu o regină eonistă.

— Şi ai vreo teorie despre persoana care ar fi dorit-o moartă?

Corra a înghiţit în sec.

— Chiar nu ştiu.

Şi-a frecat tâmplele cu două degete.

— Au existat ameninţări la adresa palatului şi a reginelor în trecut, dar niciuna recentă.

— Mai e ceva ce crezi că ar trebui să ştiu?

Corra a făcut o pauză, abţinându-se de la poveşti şi minciuni şi cântărind cu adevărat întrebarea lui – un adevăr care să îi permită să îl găsească nemernicul care o asasinase pe iubirea ei. Deşi nu îşi dorea ca inspectorul să îşi concentreze atenţia asupra ei, exista un motiv pentru care îi solicitase inspectorului Garvin să se ocupe de caz. Era cel mai rapid şi cel mai bun. Iris merita răzbunare.

— În ultimele zile, a început Corra, înainte de moartea reginei Iris…

A făcut din nou o pauză, urmărind cum inspectorul apăsa ceva pe aparatul de înregistrat din jurul urechii lui. Un semn, şi-a dat seama. Dar ce însemnase?

— Era tăioasă cu toată lumea – mai tăioasă decât de obicei. Şi a ratat câteva cine. Nu am văzut-o decât la curte.

— Am auzit poveşti similare şi de la celelalte regine, a spus inspectorul. Regina Iris voia să

schimbe Codul Reginelor. Avea de gând să discute subiectul cu domnia voastră a doua zi după moartea ei.

— Să schimbe Codul Reginelor? a repetat Corra.

El s-a aplecat spre ea cu o privire pătrunzătoare.

— Ştiai ceva despre asta?

— Nu, nimic, a răspuns Corra.

Dar asta era o altă minciună. Ştia exact de ce Iris voia să schimbe Codul Reginelor. *Regula numărul opt.* Voia să i se permită să se perinde pe coridoare ţinându-se de mână cu Corra. Voia să îşi petreacă în voie nopţile cu iubirea ei, fără să se mai furişeze. Poate că îşi dorea chiar să se mărite cu Corra. Nu mai avea să afle niciodată.

Iris vorbise adeseori despre schimbarea unor aspecte din Codul Reginelor, dar Corra susţinuse că asta avea să dezvăluie secretul şi mai devastator al Correi, acela că nu fusese crescută în Eonia. Iris fusese de acord să renunţe. Sau cel puţin aşa credea Corra.

În seara dinaintea morţii lui Iris, dispoziţia ei suferise o schimbare sesizabilă. Chiar şi când erau singure, răceala lui Iris nu dispărea complet. Corra o întrebase ce o deranjează, iar Iris comentase despre cum tronul distrăgea de la dragoste – nu că o făcea mai dificilă, dar punea efectiv o barieră între doi oameni. Iniţial, Corra crezuse că vorbea despre relaţia lor, aşa că îşi pusese mâna în jurul taliei înguste a lui Iris şi îi spusese că tronurile lor fuseseră cele care le aduseseră împreună.

Dar Iris clătinase din cap.

— Nu e vorba doar despre noi, zisese ea. Tuturor reginelor le este refuzată dragostea.

Corra se arătase nedumerită. Nu ştia că această lege fusese o problemă pentru oricare altă regină. Iris nu era apropiată de Stessa, diferenţele de vârstă şi de cultură fiind prea mari pentru a putea fi conciliate, ceea ce lăsa în discuţie numai regina cea mai în vârstă.

— Marguerite? întrebase Corra.

Iris doar oftase şi schimbase subiectul. Dar era totuşi ceva în privirea ei care îi spunea Correi că nu ghicise.

Ce ştia Iris despre cea mai tânără regină?

— Altceva important? a presat-o inspectorul, atrăgându-i din nou atenţia.

Înainte să se poată opri, ochii au înţepat-o la gândul ultimei nopţi petrecute împreună. Ultima noapte pe care aveau să o mai aibă vreodată. Ultima lor atingere.

Avea nevoie să iasă din camera asta. Înainte să se destrame şi să îşi dezvăluie secretul. A atins faţa ceasului de sub costum.

„Cu sânge eonist, dar fără o inimă eonistă”. Asta obişnuia să spună Iris în ultima vreme, târziu în noapte, când mâinile şi picioarele le erau împletite.

Masca începuse să îi cadă. Nu era fără de emoţii. Nu era eonistă.

— Nu, nu ştiu nimic altceva ce te-ar putea ajuta.

Corra s-a ridicat brusc în picioare.

— Trebuie să particip la îndatoririle mele regale.

Prima lacrimă i-a căzut în timp ce închidea uşa în urma ei. Şi-a şters-o cu dosul palmei. Trebuia să vorbească cu Stessa şi să afle ce descoperise Iris despre ea.

Şi dacă merita să fie ucisă pentru asta.

CAPITOLUL DOISPREZECE
Keralie

Primul lucru pe care mi l-am amintit a fost cuţitul.

Mânerul era mic, uşor de ascuns într-un buzunar sau la curea, dar lama în sine era lungă şi subţire ca un ac. Strălucea în soare ca o brazdă de lumină de la o uşă crăpată – atât de îngustă, de parcă nici nu ar fi fost acolo.

Asasinul a ţinut arma la spate şi s-a apropiat de o persoană care stătea întinsă pe un divan din lemn, razele soarelui căzându-i pe pomeţii ascuţiţi. O piele atât de palidă, că parcă era transparentă.

Pleoapele îi erau închise când şi-a întors faţa către soare, fiind complet inconştientă de persoana care se apropia de ea. Grădina avea o mireasmă dulce, ca de pământ; diferite flori împrăştiau o aromă ce contrasta cu coridoarele sterile ale palatului. Sunetul oceanului izbindu-se de stâncile de dedesubt înăbuşise intrarea intrusului.

Asasinul s-a mişcat încet, pe vârfurile picioarelor. Abia când acesta a trecut lama cuţitului peste pielea de un alb lăptos al femeii, aceasta şi-a dat seama că mai era cineva lângă ea.

Ochii i s-au deschis brusc: verde-aprins, potrivindu-se perfect cu decorul. *Regina Iris.* Nu părea înfricoşată, ci doar enervată.

Şi-a pipăit gâtul. Abia când a văzut sângele pătându-i degetele i s-a schimbat expresia feţei. S-a întors rapid către asasin. Furia i-a cuprins trăsăturile, făcându-i obrajii aproape la fel de roşii precum sângele care îi curgea în valuri din gâtul tăiat.

A deschis gura, dar ochii i s-au dat peste cap. Braţele i-au căzut în lături, trântind coroana de pe o măsuţă de lângă ea în timp ce se prăbuşea. Asasinul a şters lama cuţitului pe o frunză din apropiere.

Cineva a icnit. Nu era nici regina Iris, nici asasinul. Sunetul a venit de nicăieri şi de peste tot în acelaşi timp, deconectat de scena oribilă.

Tot sângele a provocat o altă amintire, de parcă se întâmpla azi, nu cu şase luni în urmă. Tata era întins pe stânci, cu capul lăsat pe spate şi ochii închişi. Peste tot era sânge. Pe rochia mea. Pe mâinile mele.

— Concentrează-te! am auzit o voce spunând.

Varin, am gândit, ca prin ceaţă.

— Concentrează-te la regina Iris!

Imaginea gâtului ei spintecat mi-a revenit în minte. Dispozitivul de înregistrare mi-a smuls următoarea crimă din minte.

Asasinul a intrat într-o încăpere aurie; aerul era plin de un miros neplăcut de flori. O fată stătea pe marginea unei piscine, apa având o tentă aurie de la faianţa din jur. Fata îşi legăna picioarele prin apă, părul fiindu-i prins într-un stil complicat, rochia roşie, preţioasă, umflându-se în jurul ei. *Regina Stessa.*

Asasinul s-a apropiat; de data asta, avea mâinile goale.

N-a fost nevoie decât de un brânci.

Apa s-a mişcat când trupul reginei Stessa a atins suprafaţa apei. Asasinul a intrat după ea.

Mâini apăsau braţe, picioare loveau, împingând trupul ei la fund. Ucigaşul s-a urcat pe spatele ei, scufundând-o, în timp ce tocurile loveau faianţa. Părul închis la culoare se învârtejea ca o apă învolburată.

O gură perfectă, rozalie, s-a deschis larg, trimiţând bule de aer spre suprafaţă. Criminalul urmărea în timp ce ochii reginei se înceţoşau. Ultima suflare i-a părăsit trupul cu o cutremurare.

Apoi s-a încheiat. O crimă mai simplă. Mai curată decât cea dinainte, dar mai dificilă. Fizică şi mai intimă – două trupuri încolăcite în timp ce se scufundau. Numai una reieşind la suprafaţă.

În timp ce asasinul o privea pe regina Stessa cum se duce la fundul apei, un alt sunet fără trup a reverberat în încăperea ca o cavernă. Icnete neregulate se auzeau din ce în ce mai tare. Durere – durerea *mea.* Icnetele *mele.*

— E în regulă, a zis Varin. Eşti bine.

Bine? Cum putea asta să ţi se pară bine?

— Nu te lupta cu dispozitivul!

Am avut impresia că simt o mână fantomatică de-a lui pe mâna mea, dar pesemne că îmi imaginasem.

Imaginile se mişcau mai repede acum, dispozitivul de înregistrare amuţindu-le din mintea mea.

Bun. Ia-le! Ia-le pe toate!

Criminalul era într-o sală întunecată. Cineva dormea tresărind într-un pat, strângând ceva în mână în dreptul pieptului pe sub costumul-piele auriu.

Regina Corra.

Acum într-o altă încăpere, asasinul a aprins o brichetă. Viaţa şi lumina au înflorit în mijlocul nopţii. Cu un mic bobârnac, mica flacără s-a avântat în sus de-a lungul camerei, făcându-şi culcuşul într-o grămadă de cârpe cu un miros înţepător. Alcool.

Câteva secunde mai târziu, camera era în flăcări.

A urmat fumul, împânzind cenuşiul din toată camera. O voce a strigat după ajutor printre accese de tuse incontrolabilă.

O altă voce a icnit.

Varin. Am vrut să îl urmăresc, să mă extrag din acest coşmar spre lumină, dar vocea lui era un fir de care nu mă puteam agăţa.

Regina Corra a lovit o fereastră cu palmele, disperată să se elibereze. Ucigaşul urmărea de cealaltă parte a geamului, aşteptând ca viaţa să părăsească trupul acesteia.

Da, cea mai uşoară crimă. Fără sânge, fără luptă. Numai moarte.

Criminalul s-a îndepărtat în timp ce gărzile spărgeau sticla cu câteva secunde prea târziu.

Mai rămăsese o singură regină. Regina Marguerite.

Într-o cameră mică, nedesluşită, asasinul a turnat o pudră dintr-un flacon mic, argintiu. Asta avea să fie cea mai uşoară crimă, cu el complet ieşit din peisaj.

Dar asasinul trebuia să privească. Să fie sigur că otrava îşi făcuse efectul.

Nu – destul! Nu voiam să mai retrăiesc întâmplările. Dar dispozitivul nu voia să îmi elibereze mintea. Mi-am amintit totul, din nou şi din nou. Mai repede şi mai repede. Din ce în ce mai multe detalii apăreau de fiecare dată, nereuşind să mă detaşez de disperare.

Am ţipat.

Imaginile s-au contopit. Sânge. Apă. Foc. Întuneric. Moarte. Braţe. Picioare. Gât. Burtă. Cuţit. Mâini. Foc. Otravă. Fuzionând într-o tapiserie a morţii.

Apoi, nimic.

CAPITOLUL TREISPREZECE
Stessa
Regina Ludiei

Regula numărul şase: De îndată ce o regină ajunge la palat, aceasta nu îşi va mai vizita niciodată ţinuturile natale.

Lyker aştepta în odăile Stessei atunci când aceasta s-a întors de la interogatoriul cu inspectorul. Stessa nu era proastă. Ştia că asta era: un interogatoriu. Toate reginele erau interogate, sub pretextul de a „aduna informaţii".

— Ce cauţi aici? a întrebat, închizând repede uşa în urma ei. Inspectorul putea să fie cu mine! Nu poţi să fii aici.

El s-a încruntat, dar s-a apropiat de ea.

— Mi-am făcut griji pentru tine. Unde ai fost? Eşti în regulă?

Îşi suflecase mânecile până la coate pentru a-şi etala liniile colorate tatuate de pe degetele sale şi până la inimă. Ea ştia că el urăşte să poarte mânecile lungi ale uniformei de consilier.

— E prea periculos cât timp inspectorul adulmecă prin zonă.

Dar corpul ei s-a mişcat automat spre al lui. S-a forţat să nu urmărească contururile liniilor în susul braţelor lui, aşa cum ar fi făcut-o în mod normal.

El i-a dat o şuviţă scurtă de păr negru după ureche şi a rânjit.

— O să îmi asum riscurile.

— Trebuie să avem grijă, acum mai mult ca niciodată. Ne urmăresc. *El* ne urmăreşte.

Omul acela cu degetele lui dezgustătoare. Nu îi venea să creadă că, preţ de o clipă, îl considerase chipeş. S-a cutremurat la ideea ochilor săi negri sau a oricărei alte părţi a lui pe corpul ei.

Lyker i-a luat mâinile într-ale sale.

— Nu te stresa, Stessa!

A rânjit la cuvintele sale rimate.

— Dacă ne purtăm ciudat, vor şti că am făcut ceva greşit.

— Inspectorul deja crede că am omorât-o eu.

— De unde ştii?

— Sunt cea mai nouă regină. Iar tu – a arătat cu degetul spre pieptul lui – eşti cel mai nou consilier. Suntem ţinte uşoare. Nu simţi că sunt cu ochii pe noi?

— Eşti paranoică.

— Nu sunt. Trebuie să stăm departe unul de celălalt. Pentru orice eventualitate.

— Serios? a întrebat. Care mai e rostul, atunci? După tot ce am făcut pentru a fi împreună? După toate lucrurile la care am renunţat?

Stessa ura că îl scosese din lumea pe care el o iubea cu atâta înflăcărare. Un sector al artei şi al culorii şi al muzicii. Dar fuseseră de acord că aveau să fie destul unul pentru celălalt.

— Tocmai asta e, Lyker. Dacă află ce am făcut noi, ce am făcut *eu,* îmi voi pierde tronul. Mai rău, mă vor închide.

El îşi ţinea pumnii încleştaţi de-o parte şi de alta a trupului, părând să se înfurie tot mai tare.

— Dar…

— Te rog! a spus ea, plimbându-şi vârfurile degetelor de-a lungul braţului lui pentru a-l calma. Doar cât durează investigaţia.

— Îmi fac griji pentru tine. Ceilalţi consilieri cred că uciderea lui Iris a fost înfăptuită de cineva din interior. Vreau să stau cu tine până se termină toate astea.

— Nu poţi. Şi sunt şi eu regină, îţi aminteşti? Nu am nevoie să te învârţi pe lângă mine de parcă urmează să mă sparg. Gărzile împânzesc coridoarele. Voi fi în regulă.

Trebuia ca el să înţeleagă că e de maximă importanţă să îşi păstreze secretul. Vor fi împreună cu timpul. Câteva zile aveau să fie uitate într-o viaţă împreună.

— Treaba asta nu devine deloc mai uşoară.

El şi-a trecut mâna prin părul perfect aranjat.

— Despre ce tot vorbeşti?

— Despre noi.

Ea a scos un geamăt.

— Nu am spus niciodată că va fi uşor.

— Ştiu, dar a trecut aproape un an. Nu ştiu cât mă mai pot preface că nu îmi pasă.

Inima i-a tresăltat, iar ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Nu mai ţii la mine?

El i-a luat repede mâinile într-ale lui.

— Stess, nu fi absurdă! Vorbeam despre poziţia mea. Uită-te la mine…

A arătat către braţele sale colorate.

— Eu nu sunt construit pentru curte, palate şi politică. Simt că mă pierd pe mine însumi. Glasul i s-a îndulcit apoi: Nu te pot pierde şi pe tine.

— Nu mă vei pierde.

Îşi dorea să îi poată oferi lui Lyker un viitor diferit. Voia să îl transforme într-o prioritate, aşa cum el făcuse pentru ea, dar ce opţiuni aveau? Ea nu avea nicio moştenitoare; nu putea renunţa la tron şi să lase Ludia fără un conducător.

Stessa auzise de la mama ei că, dacă iubeşti pe cineva, ar trebui să îl laşi să plece, dar nu putea înfrunta un viitor fără Lyker.

— Ai răbdare, te rog! i-a cerut ea. Vom găsi o cale să facem asta să funcţioneze.

El a încuviinţat, deşi nu părea prea convins.

Şi-a apăsat obrazul pe pieptul lui, şi-a încolăcit braţele în jurul lui şi a început să fredoneze melodia lor favorită. Mărgelele din părul ei şi din jurul gâtului au început să zdrăngănească în timp ce ei se legănau.

— Atât timp cât suntem împreună, a spus ea, mă voi asigura că nu vei uita cine eşti.

— Şi tu? Tu te simţi aceeaşi fată care erai înainte?

Stessei îi plăcea să fie regină; îi plăcea să se asigure că celelalte sectoare nu distrugeau ceea ce ea considera comunitatea perfectă. Îi plăcea să fie luată în serios. Şi, trebuia să recunoască, îi plăcea să fie în centrul atenţiei.

Era aceeaşi fată care fusese în Ludia? *Nu.*

— Contează?

A încetat să se mai legene şi şi-a lăsat capul pe spate ca să îi vadă faţa.

— Nu dacă eşti fericit.

Mama ei îi spusese mereu că, dacă are dragoste în suflet, toate celelalte lucruri se vor aşeza. Dar dragostea Stessei pentru Lyker o împinsese să facă lucruri cumplite, lucruri pe care mama ei nu le-ar fi susţinut niciodată. Ludiştii nu trebuiau să fie întunecaţi şi diabolici. Erau fiinţe luminoase, jucăuşe, fără griji. Iar Lyker era întruchiparea luminii şi a căldurii. Dar în fiecare zi ea vedea lumina din el micşorându-se şi întunecându-se şi în fiecare zi o nouă greutate îi apăsa pe umeri.

— Sunt fericită când sunt cu tine, a rostit ea într-un final.

— Dacă am fugi din palat înainte ca inspectorul să afle despre noi?

Vocea îi era plină de speranţă. De la bun început el nu dorise ca ea să accepte tronul ludist, sugerându-i să fugă. Ar fi putut fi mai uşor. El încă sugera fuga o dată pe săptămână, dar acum era prima dată când ea chiar se gândea la asta. Îi luase câteva luni, dar Stessa îşi acceptase rolul de regină, mai ales atunci când îl avea pe Lyker lângă ea. Voia să fie la fel de respectată ca Iris, la fel de bine informată ca Marguerite şi la fel de netulburată precum Corra. Cu asasinarea lui Iris şi cu prezenţa tulburătoare a inspectorului, Stessa se întreba dacă aceasta chiar era viaţa pe care şi-o dorea până la urmă.

— Unde am merge? a întrebat ea. Toată lumea îmi cunoaşte numele. Şi faţa.

— Eşti maestra deghizării.

A rânjit şi a bătut-o uşor pe nas, referindu-se la petrecerile la care luaseră parte împreună, purtând ţinute şi machiaje elaborate pentru a-şi păcăli prietenii şi dezvăluindu-se abia la finalul serii.

— Dar ar trebui să părăsim Quadara.

Stessa ştia că asta l-ar fi rănit pe Lyker. Îi era dor de familia lui, de prietenii lui şi de libertatea de a

crea artă oriunde mergea. Renunţase la tot ca să fie cu ea. Obişnuiau să râdă şi să zâmbească în fiecare oră a fiecărei zile. Acum, tot ce făceau era să mintă, să comploteze şi să îşi facă griji.

El o urmărea, aşteptând un răspuns.

A oftat uşor printre dinţi.

— Nu putem, nici dacă am vrea. Au închis palatul. Nimeni nu intră, nimeni nu iese. Până când va fi găsit ucigaşul lui Iris.

— Dar te gândeşti la asta?

Stessa nu voia să renunţe la tron, la putere sau la responsabilitate. Dar nu putea renunţa nici la Lyker. Dacă inspectorul ar fi aflat adevărul, ar fi despărţit-o de el pentru totdeauna. Şi-a muşcat buza, neştiind ce să facă.

— Vreau să fiu fericit, a continuat el. Cu tine. Am fi mult mai fericiţi în afara palatului, sunt sigur de asta.

Stessa îşi putea imagina o viaţă mai simplă cu Lyker. O viaţă în care el ar fi putut picta cuvinte de iubire pe pereţii casei lor, pe ritmul muzicii Stessei. I-ar fi lipsit palatul, dar nu la fel de mult precum îi lipsea casa ei din Ludia. Iar Lyker se stingea în faţa ei. Trebuia să facă o alegere. Dragostea ei pentru Lyker sau poziţia pe tron.

Nu exista nicio alegere. Era Lyker, mereu şi pentru totdeauna.

— Cred că ai dreptate, a spus ea. Dar trebuie să aşteptăm până deschid porţile palatului.

— Apoi fugim?

Faţa lui superbă s-a luminat de speranţă. Era tot ce îşi dorise el vreodată, ei doi, împreună, cu nimeni care să îi despartă. Fără alte sărutări furate sau întâlniri în toiul nopţii. Timpul avea să fie al lor. Puteau începe o viaţă nouă.

Fără secrete, fără legi, fără crime.

— Da.

A rânjit la el.

CAPITOLUL PAISPREZECE
Keralie

Keralie.

Întunericul era blând. Nemişcat. Lipsit de durere. Lipsit de tot acel sânge.

Keralie.

Cândva, ştiusem o fată pe nume Keralie. Dar nu mai eram acea fată.

Keralie.

Viaţa ei era plăcută. Plină de dragoste. Plină de fericire şi râsete. Apoi, ea a distrus-o. Şi nu mai exista nicio cale de întoarcere.

— Keralie!

Ochii mi s-au deschis brusc. Chipul îngrijorat al lui Varin îmi umplea tot câmpul vizual. Eram întinsă pe un pat. Patul lui Varin. Ochii lui erau larg deschişi, faţa, îmbujorată, iar părul îi stătea în toate direcţiile de parcă s-ar fi tras de el. Dar mâinile lui erau acum peste ale mele. Şi le-a retras repede atunci când a văzut că sunt trează.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat cu vocea răguşită, simţind cum îmi tremură tot corpul.

— Ţipai, şi apoi ai leşinat.

Mi-a dezlipit electrozii de pe tâmple.

— Cum te simţi?

M-am mişcat cu greu în şezut.

— De parcă le-am omorât pe reginele Quadarei.

— Nu e amuzant.

S-a încruntat.

— Poftim!

Mi-a oferit un pahar cu apă şi un baton alimentar. Mâinile îi tremurau şi respira greu. Era în stare de şoc. Ştiam cum se simte.

Stomacul meu era prea agitat pentru mâncare, dar am acceptat cu bucurie paharul.

— De ce nu mi-ai spus ce era pe tablete? a întrebat în timp ce beam. De ce nu m-ai avertizat?

— Ba te-am avertizat.

Am pus paharul gol pe podea şi mi-am frecat fruntea. Voiam să mă târăsc înapoi în întuneric. Aici era prea multă lumină.

— Şi dacă ţi-aş fi spus, nu m-ai fi crezut.

Acum, că amintirile se descâlciseră, erau imposibil de ignorat. Fiecare regină, moartă.

El a sărit din pat şi a început să străbată camera în lung şi în lat.

— Ai ştiut toată noaptea, şi totuşi nu ai spus nimic. Sunt reginele noastre!

Şi-a trecut o mână prin părul deja ciufulit.

— Însăşi temelia Quadarei este în pericol.

— Trebuia să mă asigur că respecţi înţelegerea. Eu retrăiesc amintirile, iar tu mă ajuţi să scap de Mackiel. Eu îmi respectam partea de înţelegere.

El a răsuflat chinuit.

— Nu vreau să livrez tabletele astea.

— Cui ar trebui să i le livrezi?

— Nu ştiu. Ştiu doar că trebuia să le livrez ieri-dimineaţă la graniţa cu Ludia. Dar, înainte să ajung acolo, am descoperit că geanta mea era goală.

Am afişat un rânjet sfios.

— Cunoşti, în general, conţinutul tabletelor?

M-am gândit din nou la colecţia lui de amintiri.

Privirea lui a întâlnit-o pe a mea.

— Nu, nu îl cunosc.

— Atunci, de ce de data asta ai urmărit reînregistrarea?

— Când ai înghiţit prima dată tabletele, aveai o expresie pe faţă…

A oftat din nou.

— Trebuia să ştiu ce văzuseşi.

Curiozitate. Ei bine, asta puteam înţelege.

Mi-am muşcat obrazul.

— Şi acum? *Trebuie* să le livrezi, nu?

A încuviinţat încet, dar mişcările îi erau nesigure.

— Vrei să faci ceva în legătură cu asta, nu-i aşa? am spus cu un oftat. Vrei să duci noile tablete de comunicare la autorităţile palatului.

— Tu nu?

Ceva i-a licărit în privire, ceva ce părea un imbold. Pasiune. Emoţie. Foarte ne-eonist.

— Ce pot face? Amintirile astea trebuie să reprezinte confirmările faptului că ucigaşul şi-a îndeplinit misiunea. Reginele sunt moarte.

— Şi totuşi, am putea ajuta!

A arătat spre noile tablete.

— Astea sunt dovezi!

— Ştim doar că reginele au murit, nu şi cine le-a omorât.

— Ştim că cineva trebuia să primească tabletele astea şi să fie înştiinţat de moartea lor. Asta înseamnă că noi cunoaştem una dintre persoanele implicate.

— Două, i-am reamintit. Mackiel. El a vrut ca eu să fur caseta de comunicare de la tine, iar apoi a refuzat să o vândă. *Trebuie* să fie implicat.

— Da.

Am clătinat din cap.

— Nu e destul.

— De ce nu am auzit nimic? a întrebat Varin. De ce nu a emis palatul o avertizare?

— Poate că sunt îngrijoraţi de panica pe care ar provoca-o vestea? Probabil că vom afla abia atunci când noile regine vor fi instalate pe tronurile lor. E posibil nici să nu ne spună că fostele regine au fost ucise. Probabil vor spune că a avut loc vreun accident.

M-am întins din nou pe pat; era surprinzător de confortabil. Oboseala îmi îngreuna pleoapele. Câteva ore de odihnă. Asta era tot ce îmi trebuia.

— Ar trebui să mergem la palat, a spus.

Desigur, acum se hotărâse să fie vorbăreţ.

Când nu am răspuns, a continuat:

— O astfel de informaţie, o informaţie *puternică,* care ar putea fi folosită pentru a aduce criminalul în faţa justiţiei, va fi foarte valoroasă pentru palat.

M-am ridicat din nou în şezut. Acum vorbea pe limba mea.

— Cât de valoroasă?

— Suficientă cât să nu mai fie nevoie să mai munceşti vreodată cu cineva ca Mackiel.

Munca pentru Mackiel nu fusese numai pentru bani, dar Varin nu voia – nu putea – să înţeleagă asta. El îşi acceptase statutul în lume, în timp ce eu mă răzvrăteam pe dinăuntru.

— Sunt o infractoare, am replicat, ridicând din umeri. Palatul nu îmi va oferi nimic, chiar dacă îi ajut să prindă criminalul.

— Keralie.

Tonul jos al vocii lui mi-a trimis un fior pe şira spinării.

— Vrei să fii o infractoare?

De ce presupunea toată lumea că nu eram exact cine îmi doream să fiu?

— Keralie, a mai spus o dată atunci când nu i-am răspuns.

De data asta, tonul îi era blând.

— Ce? m-am răstit la el.

— Bine. Nu trebuie să vii cu mine.

Nu voiam să merg nicăieri. Voiam să stau aici, în patul ăsta confortabil, departe de Mackiel. Dar voiam, de asemenea, să ştiu cum se va încheia treaba asta. Nu eram sigură dacă era din pură curiozitate sau conştiinţa mea cu mult întârziată ieşea la suprafaţă. Probabil că amândouă.

Dar dacă palatul chiar *m-ar fi* recompensat? Deşi nu aveam cu adevărat nevoie de bani, exista ceva ce îmi doream cu disperare. Ceva de care aveam nevoie. Familia mea.

Dacă doctorii aveau dreptate, atunci tatăl meu mai avea doar câteva săptămâni de viaţă. Nu ştiam prea multe despre palat, doar că refuzau în continuare accesul la HIDRA, în ciuda tuturor eforturilor mamei. Poate că aş fi putut schimba asta? Puteam oferi informaţiile despre asasin în schimbul unei doze de HIDRA. Dacă tatăl meu era readus la viaţă, poate că m-aş fi putut ierta.

— De dragul discuţiei, am spus, răsucindu-mi o şuviţă de păr pe degete, dacă ai merge la palat cu tabletele de comunicare, ce ai spune?

Am crezut că văd umbra unui zâmbet, dar dispăruse deja.

— Că am dovezi în legătură cu identitatea criminalului, a răspuns.

— Serios? Deja am văzut amintirile de două ori, şi tot nu am nici cea mai vagă idee.

— Ce sugerezi, atunci?

Mi-am dus o mână la piept.

— Nu cred că sugeram nimic. Doar puneam întrebări legate de planul tău.

— Bine, teoretic, atunci, ce ai face *tu* dacă ai merge cu astea la palat?

A ridicat caseta de comunicare argintie.

— Nu m-aş duce.

Am ridicat o mână în timp ce el a deschis gura să mă întrerupă.

— Aş aduna mai multe informaţii, mai întâi.

Am rânjit arogant.

— Dacă aş vrea o recompensă.

— În regulă.

A păşit spre mine.

— Şi cum ai face asta?

— Nu furi niciodată de la cineva fără să ştii mai multe despre situaţie şi despre acea persoană – urmărindu-i.

Una dintre primele lecţii ale lui Mackiel.

— Nu furăm nimic de la nimeni.

Am fluturat din mână.

— Tot aia e. Aşa cum ai spus, cunoaştem o persoană implicată – persoana care trebuia să primească tabletele de comunicare.

A încuviinţat, încurajându-mă să continui.

— Dacă aş face eu asta, *teoretic,* atunci aş aranja o nouă întâlnire ca să le predau tabletele, pentru a-i cunoaşte. Astfel, aş şti cine trage sforile. *Asta* ar fi o informaţie valoroasă pentru palat.

În speranţa că era suficient de valoroasă ca să îmi acorde acces la HIDRA.

Varin a dat aprobator din cap de parcă îmi analiza planul, dar lumina din ochii lui îmi spunea că e impresionat.

Nu că aş fi încercat să îl impresionez.

— OK, a spus. Aflu mai multe informaţii despre destinatarul vizat al tabletelor de comunicare, iar apoi duc informaţia aia la palat.

— Trebuie să stabileşti un loc de întâlnire într-un spaţiu mai public de data asta, am continuat eu. Mai sigur.

Undeva unde nu ar fi şi Mackiel.

— OK, a spus din nou, punând noua casetă de comunicare împreună cu tabletele în geanta lui de mesager. Îţi mulţumesc pentru ajutor!

S-a îndreptat spre uşă.

— Stai! am strigat, sărind din pat.

S-a oprit, dar nu s-a întors spre mine.

— Ce este?

Sperasem să fiu eliberată de aceste amintiri odată ce îmi fuseseră scoase din cap. Sperasem să pot uita ce văzusem. Dar nu puteam. Nu eram liberă. Eram legată de aceste patru regine moarte, fie că îmi plăcea, fie că nu.

Dar acum aveam un plan. Nu numai un plan pentru a ajuta palatul, ci şi pentru a-mi ajuta tatăl şi a-mi recupera familia. Am strâns din ochi, imaginându-mi braţele mamei în jurul meu, întâmpinându-mă cu căldură acasă.

Inima mi-a galopat în piept când am răspuns:

— Vin cu tine.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Marguerite
Regina Toriei

> *Regula numărul şapte: O regină trebuie să dea naştere unei moştenitoare înainte de împlinirea vârstei de patruzeci şi cinci de ani, pentru a-şi asigura descendenţa regală.*

Marguerite a inspirat adânc, în aşteptarea momentului când Iris va trece pe lângă ea.

Cadavrul ei.

Prietena ei era moartă.

Procesiunea funerară a lui Iris urma să fie cea de-a patra la care participa Marguerite de când sosise la palat. De obicei, aşteptau ca noua regină să fie instalată pe tron, dar cu planul inspectorului de a o dezmembra pe Iris pentru a găsi indicii, devansaseră şi planificaseră ceremonia la doar douăzeci şi patru de ore de când fusese găsită moartă.

Iris ar fi trebuit să fie îngropată în catacombele regale. În schimb, ea avea să se întoarcă la inspector, iar el avea să o înţepe şi să o cerceteze cu ustensilele sale în acea infirmerie rece şi sterilă a lui.

— Nu se poate odihni, spusese el. *Noi* nu ne putem odihni. Nu înainte să fie găsit asasinul.

Şi, deşi Marguerite înţelegea nevoia de a găsi răspunsuri, îşi dorea ca asta să nu o fi costat pe Iris ultima ei urmă de demnitate.

Procesiunea funerară nu era complexă. Trupul reginei era aşezat într-un sicriu din sticlă, ornat cu ceea ce iubea, iar apoi purtat prin palat de către consilierul ei, slujitoare şi membrii apropiaţi ai personalului. Prima dată avea să fie purtată prin coridoarele archiene, apoi prin cele toriene şi tot aşa, prin diferitele părţi ale palatului. Apoi avea să fie dusă înapoi în infirmerie, după cum i se promisese inspectorului.

Marguerite s-a cutremurat, ţinându-şi mâinile strânse în pumni pe lângă corp.

Palatul era cuprins de haos. În fiecare conversaţie se auzea numele lui Iris, fiecare şoaptă vorbea despre moartea ei. Şi mai era şi inspectorul, aparent peste tot în acelaşi timp. Mereu cu întrebările lui, însă fără răspunsuri la întrebările lui Marguerite.

Marguerite îşi petrecuse dimineaţa retrăind tot ce îşi putea aminti din ultimele săptămâni, pentru ca inspectorul să le înregistreze cu dispozitivul lui pe tablete de comunicare spre a le înghiţi mai târziu. Marguerite a tremurat la gândul că el îi vedea amintirile prin ochii ei. Dar avea să facă orice pentru a se asigura că vinovatul e găsit.

Chiar dacă reginele spuseseră toate aceeaşi poveste – că o văzuseră pe Iris ultima oară la curte în acea zi, după ce refuzase cererea guvernatorului archian de a le oferi curent electric –, inspectorul continua să se concentreze pe monarhi. Ochii negri i se îngustau atunci când acestea intrau într-o încăpere, degetele lui lungi zvâcnind spre dispozitivul de înregistrare de fiecare dată când acestea vorbeau. Însă Marguerite ştia că ele sunt fără de vină. Nu îşi putea imagina o regină făcând o asemenea faptă monstruoasă asupra propriei surori.

Târşâitul picioarelor pe marmură i-a atras din nou atenţia lui Marguerite la procesiune. Consilierul archian a apărut primul. În spatele lui au urmat două dintre slujnicele lui Iris. Cele două purtau rochii identice, negre, cu fustele lungi până în pământ, lăsând o urmă de material întrepătruns în urma lor. Purtau sicriul de parcă ar fi fost imponderabil, şi totuşi feţele lor afişau o asemenea durere, încât Marguerite s-a temut că aveau să se prăbuşească. Când s-au apropiat, ochii lor au găsit-o pe regina torianăşi şi-au înclinat capetele în semn de respect.

La fel ca în infirmerie, Iris părea să fie pur şi simplu adormită. Purta o rochie albă din dantelă, braţele fiindu-i aşezate pe pântec şi obrajii pudraţi cu roz. Părul ei bălan fusese împletit într-o coadă lungă

şi aşezată de-a latul gâtului, pentru a ascunde rana aceea înfiorătoare.

Iris ar fi urât să fi decis consilierul ei cu ce să se îmbrace şi cum să arate. „Complet nedemn”, i-ar fi spus. „Sunt regină. Eu decid cu ce mă îmbrac şi unde mă duc!”

Marguerite şi-a tamponat ochii cu o batistă. Avea să îi lipsească forţa vijelioasă care fusese prietena ei.

Flori şi lujeri de viţă înconjurau trupul lui Iris, grădina sa iubită fiind o parte a locului ei final de odihnă. Deasupra sicriului erau sute de lumânări aprinse; ceara care curgea avea să sigileze capacul, deşi inspectorul urma să îl desigileze în scurt timp.

În timp ce trupul lui Iris trecea pe lângă ele, vocea ei îi răsuna în minte. Ultimele cuvinte pe care i le spusese.

— M-am săturat de curte, zisese ea, apoi ochii verzi îi scânteiaseră.

— Întotdeauna spui că te-ai săturat de curte, îi răspunsese Marguerite cu un zâmbet. Şi totuşi, încă rezişti.

— O pierdere prostească de timp pentru noi.

Furia nu i se potolise la comentariul lui Marguerite.

— Am lucruri mult mai importante de făcut.

— Cum ar fi?

Marguerite fusese intrigată. Din câte ştia, nu existase niciun conflict major în interiorul Archiei.

Iris clătinase din cap.

— Nu ai înţelege.

Marguerite ştia că nu intenţionase să fie crudă. Evident, ceva o deranjase profund pe Iris în ultimele ore, deşi nu putea să fi fost guvernatorul archian cel care o înfuriase atât de tare. Trebuia să fi avut vreo legătură cu dorinţa ei de a schimba Codul Reginelor. Ceva cu care rezona mult mai profund. Personal.

Şi totuşi, Codul Reginelor dicta că reginelor nu le era permis să aibă o viaţă personală, de teamă că le-ar fi împiedicat să îşi îndeplinească îndatoririle faţă de sectorul lor. Primele patru regine ale Quadarei crezuseră că atenţia regelui era prea divizată. Nu

doar între sectoare, ci şi între cele patru soţii. Şi nemulţumirea reginelor la adresa soţului lor le afecta judecata, distrăgându-le de la îndatoririle lor. Era esenţial pentru menţinerea păcii în Quadara să se împiedice ca viitoarele regine să fie distrase.

Cu ani în urmă, Marguerite crezuse că o viaţă personală era posibilă în interiorul palatului. În timpul unuia dintre balurile de prezentare, întâlnise un pretendent şi se îndrăgostise rapid de bărbatul cu păr bălan şi creţ şi ochi albaştri, blânzi. Era primul – şi singurul – bărbat care îi arătase vreodată afecţiune. Şi fusese îmbătător.

Pe vremea când Marguerite era o fetiţă, era mai înaltă decât ar fi trebuit să fie, şi toate trăsăturile ei erau ascuţite. „Sperietoare de ciori", o numeau copiii. „Umeraş".

Când fusese adusă la palat ca o tânără femeie, se schimbase totul. Personalul nu mai vorbea decât despre frumuseţea ei izbitoare. Despre picioarele ei lungi, constituţia ei slăbuţă, dar înaltă, pometii ascuţiţi şi profilul remarcabil. Ce regină frumoasă avea să fie. Însă anii în care fusese dărâmată şi făcută să se simtă mai mică decât şobolanii ce bântuiau Jetéeul nu puteau fi reparaţi. Trecutul lui Marguerite o făcuse cine era ea acum. Când personalul o numea impresionantă, ea auzea „aspră", ştiind că fizionomia îi era ascuţită şi dură şi nu avea frumuseţea toriană tipică.

Aşa că atunci când Elias, fiul unui bancher bogat din Toria, participase la balul de prezentare, ea nu avusese nicio şansă să-i refuze afecţiunea. Era dulce şi atent şi nu vorbea decât despre frumuseţea ei. Pentru prima dată crezuse acele cuvinte, deoarece niciun bărbat nu îi mai făcuse asemenea complimente.

Însă căsătoria era interzisă de Codul Reginelor.

Marguerite încercase să îl convingă pe consilierul ei. Îşi dorea mai mult cu Elias decât să se împerecheze pentru a produce un moştenitor. Voia să îşi împartă viaţa cu el. Voia să se trezească şi să îi vadă faţa frumoasă, şi să adoarmă pe sunetul

respiraţiei lui. Voia să îl vadă ţinându-şi copila în braţe şi să o ajute să o crească împreună.

Dar consilierul ei nu putea fi înduplecat.

— Dacă renunţăm la o lege, îi spusese Jenri, atunci toate celelalte pot fi puse sub semnul întrebării. Dacă distrugem Codul Reginelor, putem distruge stabilitatea Quadarei.

Lui Marguerite i se rupsese sufletul. Până când, într-o lună, nu mai avusese menstruaţie. Nici în următoarea. Nici în următoarea. Era însărcinată. Şi nimic nu avea să stea între ea şi familia ei cea nouă, în creştere. Avea să găsească o modalitate să îl păstreze pe Elias în palat, chiar dacă nu avea să îl numească soţ.

Lui Elias îi fusese repartizată o cameră până la naşterea copilului. Un băiat avea să fie crescut de rude din afara palatului sau de tatăl băiatului, fără să aibă pretenţii la tron. Dar doctorul de la palat o informase pe Marguerite că are în pântece o fată.

În ziua în care dăduse buzna în camera lui Elias pentru a-i da vestea sarcinii ei, ar fi fost în stare să plutească – zâmbetul ei era atât de larg, încât era dureros. Însă ea nu cunoscuse niciodată durerea, nelocuind cu părinţii ei adoptivi în partea bogată a Toriei.

Până în acea zi.

Când ajunsese la dormitorul lui Elias, deschisese uşa fără să bată, incapabilă să îşi controleze entuziasmul. Iar acolo era el, cu pieptul auriu dezgolit, cu genele negre odihnindu-i-se pe obrajii proeminenţi. Inima lui Marguerite crescuse, până când o văzuse pe fata dezbrăcată de lângă el. Nu o recunoscuse – faţa ei era prea ascunsă în el. Nici nu mai conta. Trupurile lor încolăcite îi spuneau tot ce avea nevoie să ştie.

Nu o iubise niciodată. Venise la palat pentru poziţie şi pentru plata care i se oferea pentru că fusese potrivit cu o regină.

Nu avea de gând să îl lase să îi vadă lacrimile, aşa că plecase înainte măcar ca el să-şi dea seama că ea

fusese acolo. Nu mai conta. Partea lui din procesul de potrivire fusese îndeplinită.

Din acea zi, Marguerite jurase să îşi ţină copilul departe de acest loc înşelător, asigurându-se că nu avea să fie niciodată sedusă de palat şi de ispita tronului. Motivele tuturor deveneau murdare atunci când erai regină. Fiica ei avea să fie crescută fără să îşi cunoască originea, permiţându-i să aibă o viaţă mai simplă şi, spera ea, mai fericită.

Îi spusese medicului de la palat că pierduse sarcina şi ascunsese adevărul de surorile-regine cu ajutorul unor fuste largi şi umflate. Deşi Iris nu fusese în palat atunci când Marguerite îi dăduse naştere fiicei sale, pentru că cele două regine deveniseră apropiate de-a lungul anilor, Marguerite îi spusese adevărul.

Ea se gândise că regina-soră cea aspră avea să o mustre pentru încălcarea unei legi atât de vitale, dar Iris spusese:

— Ţi-ai urmat inima, aşa cum o facem noi, archienii. Ai făcut ceea ce ai crezut că e mai bine pentru fiica ta.

— Dar cum rămâne cu ce e mai bine pentru sectorul meu? întrebase Marguerite.

Iris îşi aşezase mâna palidă pe mâna lui Marguerite.

— Te vei revanşa în faţa lor.

Şi Marguerite o făcuse. În fiecare zi de atunci, se dedicase sectorului ei. Nu numai Toriei, ci întregii naţiuni. Învăţase tot ce putuse, absorbind pe cât de multă informaţie era posibil. Majoritatea nopţilor şi le petrecea studiind nu numai istoria Quadarei, ci şi a lumii.

Văzând trupul lui Iris trecând, Marguerite era fericită că fiica ei nu avea să simtă niciodată durerea pierderii unei surori-regină.

În ziua de după naşterea fiicei lui Marguerite, aceasta fusese strecurată pe furiş afară din palat cu ajutorul slujnicei ei loiale, Lali. La instrucţiunile reginei Marguerite, fiica ei fusese dată unei prietene din copilărie din Toria – cineva care fusese drăguţă

atunci când ceilalţi copii o strigau în diferite feluri. Prietena ei jurase să găsească o familie care nu avea nicio legătură cu Marguerite, care nu avea să vorbească niciodată despre adevăraţii ei părinţi.

Palatul avea să fie pierdut pentru ea. Iar ea avea să fie liberă.

Marguerite îşi petrecuse majoritatea zilelor încercând să nu se gândească la fiica ei. Avea să împlinească şaptesprezece ani anul acesta. *Şaptesprezece* – aproape de o vârstă cu Stessa. Nu putea să nu îşi compare fata cu tânăra regină şi să se întrebe cum era ea şi unde se afla acum. Iar Iris nu mai era aici pentru a-i spune că nu merită să iroseşti timpul insistând asupra trecutului.

Marguerite şi-a privit lung pentru ultima dată prietena pierdută, sperând ca aceasta să fie fericită în viaţa viitoare. Şi ştiind că, într-o bună zi, se vor întâlni din nou.

Gândul acesta o împiedicase pe Marguerite să ia legătura cu fiica ei de-a lungul anilor. În viaţa ce va urma, aveau să se întâlnească, iar Marguerite urma să îi explice de ce o ascunsese de palat şi de tron. O făcuse din dragoste. Iar dragostea era un lucru puternic.

Dar, după cum Marguerite ştia, putea fi şi teribil de dureroasă.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE
Keralie

Am părăsit apartamentul lui Varin la adăpostul întunericului. Îmi doream să fi putut dormi, dar se apropiau zorii şi noua oră de livrare a lui Varin. Pe măsură ce soarele se ivea de după clădirile argintii, lumina s-a frânt în raze. M-am întrebat dacă urma să mai văd vreodată acest oraş uluitor.

De îndată ce ne-am ocupat locurile în tren, Varin şi-a folosit linia de comunicare de rezervă pe care o avusese în apartament pentru a vorbi cu şeful lui. În timp ce expresia lui Varin rămânea neschimbată, a clipit rapid.

— Ce a spus? am întrebat imediat ce a încheiat apelul.

— Cumpărătorul nostru va fi acolo.

Şi-a ferit privirea şi a urmărit clădirile zburând pe lângă noi.

— Asta e tot?

— Deja mi-a tăiat banii din salariu pentru ziua de ieri şi se gândeşte să mă dea afară.

— Poate ar ajuta dacă aţi vorbi faţă în faţă după ce se termină toate astea? Explică-i ce s-a întâmplat. Poţi chiar să dai vina pe mine.

L-am împuns prietenește.

— Asta nu ar fi de ajutor – s-a uitat spre mine –, de vreme ce nu l-am întâlnit niciodată.

— Ha?

Cum puteai lucra pentru cineva pe care nu îl întâlniseşi niciodată?

— Slujbele ne sunt repartizate în momentul în care absolvim şcoala.

Umerii lui largi s-au lăsat de parcă îl apăsa o amintire din trecut.

— Am fost repartizat să lucrez ca mesager. Îi dau raportul şefului meu în fiecare dimineaţă.

Şi-a atins urechea cu degetul.

— Iar el mă informează de unde să preiau caseta de comunicare şi unde să o livrez. După o livrare cu

succes, plata este transferată în contul meu.

— Deci nu ai colegi de muncă?

M-aş fi descurcat neavând colegi pungaşi precum Kyrin.

— Lucrez singur.

Dar nu era numai asta. Varin făcea totul singur. Pentru un sector atât de concentrat pe comunitate, aş fi crezut că încurajează relaţiile.

— Ţi-ai dorit vreodată să faci altceva? am întrebat. Altceva în afară de a fi mesager.

— Când eram mai tânăr…

Şi-a trecut o mână prin păr.

— Nu contează. Slujbele ne sunt repartizate pe baza profilului nostru genetic. Întotdeauna voi fi mesager.

— Dar când erai mai tânăr? am întrebat.

Cu siguranţă îi era permis să viseze la mai mult?

Avea pe faţă umbra unui zâmbet.

— Voiam să fiu artist.

Nu auzisem niciodată de un eonist care să lucreze la ceva câtuşi de puţin creativ.

— Ce fel de artă?

— Peisaje, portrete, natură moartă.

A ridicat uşor din umeri.

— Orice, de fapt. Vreau să imortalizez totul atât timp cât încă mai pot.

— Tablourile din apartamentul tău, am înţeles dintr-odată. *Tu* le-ai pictat.

A încuviinţat din cap. Presupusesem că le cumpărase de la un artist ludist.

— Sunt incredibile, Varin! Serios.

— Mulţumesc! a spus scurt şi concis.

Dar îmi dădeam seama că voia să mai spună ceva, aşa că, pentru prima dată, am rămas tăcută.

— Îmi place cum arta captează nu numai exteriorul, dar şi sentimentul şi starea artistului. Ca o amintire.

Zâmbetul de pe buzele lui era mai evident acum.

— Pictezi ceea ce vezi pe acele tablete furate, i-am spus.

— Da.

S-a îmbujorat.

— Pentru ca nimeni să nu le uite.

— Şi totuşi, pictezi palatul mai mult decât orice altceva.

Mi-am amintit tuşele detaliate şi atenţia pe care o acordase subiectului.

Ochii lui ca nişte perle mi-au fixat privirea.

— E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Nu vreau să îl uit.

Am râs.

— Îl vezi în fiecare zi, ca mesager, atunci când lucrezi în Concord.

— Există o diferenţă între a fi undeva şi a vedea *cu adevărat* locul. Arta mea mă ajută să văd dincolo de aparenţele lucrurilor.

Tablourile erau în întregime despre aparenţe, şi totuşi am înţeles ce voia să spună. Lucrările lui de artă păreau să fie mult mai mult decât simple obiecte decorative. Erau o parte din el, expusă pe pânză. Acum îmi doream să mă fi putut întoarce şi să le studiez încă o dată, pentru a-l înţelege mai bine.

— Dar nimic din toate astea nu contează, a adăugat, faţa lui chipeşă întunecându-se.

— Nu contează că eşti talentat?

— Eonia nu preţuieşte arta.

Şi-a studiat mâinile.

— Sunt şi voi fi mereu doar un mesager.

Nu ştiam ce să spun. Părea învins. Apoi mi-am amintit de compartimentul lui ascuns. Era ruşinat de ceea ce crease? Sau era îngrijorat că s-ar fi putut afla că e diferit de ceilalţi eonişti? Eoniei nu îi plăceau oamenii diferiţi.

— Tu ce voiai să devii când erai mică? a întrebat el, privindu-şi mâinile.

— Hoaţă.

A şuierat printre dinţi.

— De ce minţi mereu?

— Nu mint.

Şi nu minţeam.

— Am încercat să fiu altceva. Am eşuat.

Spectaculos, chiar.

Părinţii mei nu înţeleseseră niciodată de ce uram navigatul atât de mult. Iar eu nu înţelesesem niciodată de ce ei îl iubeau. Afacerea lor de transport ne cauza multă durere şi ne costa extrem de mulţi bani şi timp, dar ei tot nu voiau să renunţe la ea, chiar şi când îi trăgea în jos. Chiar şi când eu mă întorceam acasă cu un pumn plin de quartieri după o seară la casa de licitaţii. Era ca şi cum barca reprezenta o parte din bunicul meu, la care tata refuza să renunţe atât timp cât exista.

— Ai încerca din nou? a întrebat Varin, smulgându-mă din gândurile mele.

— Nu.

Şi mă săturasem de discuţia asta.

— Uneori, eşuăm pentru că nu ne este menit să reuşim.

— Uneori, eşecul este începutul succesului.

— Unde ai auzit asta?

— La regina Corra, în timpul unui discurs transmis în direct.

Am înghiţit în sec, incapabilă să nu îmi amintesc faţa plină de băşici a Correi în timp ce ţipa.

— A fost o regină bună.

Nu acordasem atenţie politicilor Quadariene, dar ea părea să fie în general plăcută de poporul ei. Măcar nu se răzvrăteau împotriva ei. Spre deosebire de regina Marguerite. Muncitorii din Jetée se săturaseră ca ea să îşi tot bage nasul în treburile lor şi de încercările ei de a-i şterge de pe faţa pământului. Ar fi putut fi ei implicaţi în uciderea ei?

— Nu îmi vine să cred că e moartă, a zis Varin. Nu îmi vine să cred că sunt toate moarte.

Oare imaginile îl bântuiau şi pe el aşa cum mă bântuiau pe mine? Când aveau să înceapă să dispară?

Am clătinat din cap. Niciunul dintre noi nu avea timp să aştepte ca realitatea să se instaleze în minţile noastre. Nici măcar nu mă gândisem cum va afecta asta Quadara.

— Nu vom eşua, Varin. Vom afla cine a făcut asta.

Am coborât din tren la poarta eoniştilor. La ora asta atât de matinală, Casa Concordului era tăcută şi liniştită. Doar câteva gărzi quadariene stăteau lângă ieşire, pregătite să ne verifice permisele la porţile sectorului.

Curând, Casa Concordului se va umple de oameni. Oare urmau să simtă că ceva imens se schimbase în interiorul Quadarei?

În lumina slabă, domul palatului părea să strălucească precum un felinar cu gaz aproape stins. Era inima luminată a Quadarei; stinge-o, iar întreaga naţiune se va pierde.

— Suntem în întârziere, a zis Varin, cu o privire acuzatoare spre pantofii mei ludişti elaboraţi, de parcă ei erau motivul.

Mi i-am dat jos ca să pot ţine pasul cu el.

— Şeful tău chiar te va omorî pentru că ai eşuat în livrarea casetei de comunicare?

Şi-a fixat privirea înainte, mergând cu paşi siguri.

— Nu mă va omorî, dar mă va concedia, şi, dacă nu am o slujbă, data morţii mele va fi resetată.

— Data morţii?

Pomenise ceva de asta când eram la casa de licitaţii.

— Ce înseamnă asta, mai exact?

— Fiecare eonist are una. Este stabilită în ziua în care te naşti.

— Când te naşti?

S-a oprit şi m-am oprit şi eu brusc lângă el.

— Eonia îşi face griji în privinţa suprapopulării. Mai mult decât în privinţa a orice altceva. A bolilor. A progresului.

— Ce legătură are asta cu moartea?

Şi-a trecut o mână prin păr, dându-şi la o parte de pe faţă o şuviţă de păr negru.

— De îndată ce ne naştem, geneticienii eonişti fac teste pe noi pentru a stabili cât de sănătoşi suntem, determinând predispoziţia noastră pentru anumite boli şi maladii. Rezultatele noastre sunt comparate cu ale altor copii din aceeaşi generaţie. Şi, ţinând cont de toate astea, ne este stabilită data morţii.

— Desigur, am spus, deşi nu înţelegeam prea bine ce legătură avea asta cu slujba lui.

În timpul discuţiei despre data morţii lui figura i s-a schimbat – aproape ca şi cum ar fi simţit ceva. Dar a început să se mişte din nou înainte să îmi dau seama ce simte.

— Nu înţeleg.

Îmi doream ca el să o ia mai uşor.

— Cum pot determina cu exactitate de ce o să mori şi când?

Când s-a oprit de data asta, aproape că m-am izbit de el. Mâna lui mi-a poposit pe cot pentru a nu mă împiedica.

— Nu.

Buza i s-a răsfrânt uşor.

— Nu stabilesc când vom muri. Ni *se spune* când vom muri. Nu este un viitor prezis, este o poruncă. Testul determină cât timp vom rămâne sănătoşi şi, pornind de la asta, ei stabilesc data noastră de expirare.

Un icnet mi-a rămas blocat în piept.

— Te vor omorî?

A încuviinţat cu o mişcare scurtă şi rapidă din cap, apoi a continuat să se mişte de parcă nu vorbiserăm niciodată.

Am patinat pe podeaua din marmură lustruită, agăţându-mă de adevăr.

— Te ucid atunci când cred că a sosit momentul potrivit?

Respiraţia mi-a devenit sacadată, nu de la epuizare şi lipsă de somn, ci de la şoc.

— Cum pot face asta? Cum pot stabili ei când e momentul potrivit? Când e vreodată momentul potrivit?

— Ţi-am spus deja. E modul în care populaţia noastră este ţinută sub control, pentru a asigura viitorul sectorului. E modul prin care prosperăm.

Am izbucnit în râs. Nu era nimic *prosper* la eonişti. Controlaţi. Perfecţi, poate. Dar înăbuşiţi. Sufocaţi. Nici nu era de mirare că Varin se uita la

fragmente dintr-o altă viaţă şi picta ceea ce nu avea să vadă vreodată.

Nu observasem niciun pic de bucurie în Eonia în timpul scurtei mele şederi de peste noapte. Sectorul lor era de o frumuseţe incontestabilă, şi totuşi pluteau la suprafaţa vieţii, fără să se conecteze cu adevărat cu mediul înconjurător şi în niciun caz cu semenii lor.

Care era rostul în toate astea? Unde era fiorul de anticipare pe care îl simţeam în fiecare seară la casa de licitaţii a lui Mackiel? Unde era imboldul şi dorinţa de a şti cum funcţionează totul şi cât de mult valorează? Sigur, Jetéeul era întunecat şi murdar, dar toţi simţeam câte ceva. Ne păsa. *Trăiam.*

— Credeam că ne puseserăm de acord să nu judecăm, a replicat el.

— Când e data morţii tale? l-am întrebat, incapabilă să mă abţin.

— Voi trăi până la vârsta de treizeci de ani.

M-am împiedicat.

— Treizeci?

— E mai puţin decât speranţa medie de viaţă a eoniştilor, da.

L-am prins de braţ şi l-am răsucit pentru a-i vedea faţa, dar era golită de orice expresie, ochii lui nevoind să îi întâlnească pe ai mei. Nu putea să vorbească plin de indiferenţă despre moartea sa. Nimeni nu putea.

— Nu, Varin.

Am clătinat din cap.

— Nu. Asta înseamnă mai puţin decât speranţa medie de viaţă în sectorul meu. E mai puţin decât speranţa medie de viaţă în toate sectoarele.

El şi-a strâns baza nasului.

— Am o maladie. Nu este mortală, dar reprezintă o problemă pentru societate. Aşa că…

— Te vor omorî pentru că ai fi o povară? am scuipat eu cuvintele.

Ce era în neregulă cu mine? Trebuia să fiu mai drăguţă cu cineva care îmi spusese că mai avea ceva

mai mult de zece ani de trăit. Dar eram furibundă, iar lipsa lui de emoţie mă înfuria şi mai tare.

— Dar e ridicol!

Am vrut să îl scutur un pic pentru a-l face să vadă adevărul. Nu ceea ce fusese spălat pe creier să creadă.

— Nu avem timp să discutăm despre data morţii mele.

Am râs cu cruzime.

— Ba da, ai. Ai vreo doisprezece ani la dispoziţie. Aşa că de ce să nu vorbim acum despre asta?

— Nu înţelegi.

— Nu, chiar nu înţeleg. Nu e normal, Varin.

Iar reacţia lui era şi mai puţin normală.

— De ce nu fugi? De ce nu evadezi din Eonia?

El avea acces la toate celelalte sectoare din poziţia de mesager – nu trebuia să îşi asume riscuri cu gărzile zidului.

— Unde m-aş duce? Ce aş face?

Ceva din întrebarea lui m-a făcut să cred că măcar se gândise la asta.

— Eonia e tot ce am şi tot ceea ce voi fi vreodată.

Dar voia mai mult; colecţia lui de tablete de comunicare şi tablouri o dovedea.

— Până când te ucid.

— Haide!

Şi-a atins geanta de mesager.

— Trebuie să aflu cine se află în spatele acestor lucruri.

— Reginele sunt deja moarte, am spus. Nu le putem salva.

— Ştiu.

— Dar vrei să ajuţi palatul să găsească asasinul. În ce scop? Dreptate? Răzbunare?

Mi-am desfăcut braţele.

— De ce îţi pasă atât de mult de regina ta?

— Ţie de ce îţi pasă atât de puţin de a ta?

Nu o uram pe Marguerite, dar ea încerca să distrugă Jetéeul, casa mea – *vechea* mea casă.

— Pare să îţi pese mai mult de moartea reginei Corra decât de data morţii tale. Ele sunt deja moarte

– *tu* nu eşti.

Varin privea în pământ.

— Varin. Varin, uită-te la mine!

Ezita, dar şi-a ridicat în sfârşit capul. Voiam să mă întind spre el şi să îl ating, dar nu am făcut-o. Sprâncenele îi erau lăsate, la fel şi colţurile gurii. Chiar şi ochii ce semănau cu luna păreau să îşi fi pierdut din strălucire.

— De ce? am întrebat.

— De ce, ce?

Vocea îi trăda epuizarea. În ciuda staturii lui impunătoare, părea insignifiant. Sigur, nu dormise toată noaptea, dar mai era şi altceva acolo – ani întregi de extenuare. Când vorbea despre arta lui, văzusem frânturi dintr-un băiat care îşi dorea mai mult decât viaţa asta. Dar, fără speranţă, fusese dărâmat, orice urmă de luptă care mai rămăsese în el fiind distrusă. Învăţat să nu îi pese, învăţat să nu dorească. Deşi ştiam cum te simţi când eşti epuizat şi înfuriat de ceea ce ţi-a oferit viaţa, lăsam asta să mă alimenteze, în timp ce Varin îi permisese să îl distrugă. Dar visase cândva; avusese speranţă cândva – asta trebuia să fie în el. Undeva.

— De ce nu îţi pasă de propria viaţă? am întrebat. De ce nu lupţi pentru tine?

— O fac.

Dar era prea puţină înflăcărare în cuvintele lui.

L-am împuns în piept.

— Atunci, dovedeşte-o!

— De ce?

Mi-a întors cuvintele împotriva mea.

— De ce îţi pasă?

Bună întrebare!

— Torienii sunt creaturi curioase. „De ce” este întrebarea noastră favorită.

Dar ştiam că nu acesta era motivul real. Voiam ca Varin să evadeze din cuşca în care se băgase, deoarece eu însămi nu puteam evada din a mea.

— Vreau să ajut palatul să găsească ucigaşul, pentru că este ceea ce trebuie făcut, a răspuns într-un final.

— Ceea ce trebuie făcut, am murmurat.

Cât de dezamăgitor…

— Şi, a adăugat cu o figură hotărâtă, dacă ajut palatul, s-ar putea ca şi ei să mă ajute pe mine.

— Ce?

Spusese cumva că vrea să facă ceva pentru el? M-am scărpinat în ureche.

— Poţi repeta asta? Brusc, am probleme cu auzul.

Un zâmbet i-a jucat pe buze.

— Palatul m-ar putea ajuta cu problemele mele – a înghiţit – de sănătate. Dacă ajutăm palatul să găsească asasinul, s-ar putea să îmi modifice numărul de ordine pe listă.

Mi s-a strâns pieptul.

— Pe listă?

— Pentru HIDRA. Nu am fost niciodată pe o poziţie suficient de înaltă pentru a fi evaluat.

Am încuviinţat simplu din cap, simţindu-mi capul deconectat de trup.

— Sigur, am rostit amorţită. HIDRA.

Voiam să îl întreb mai multe despre listă şi cum să avansezi pe ea, dar nu îi puteam spune că şi eu urmăream tot HIDRA. Pentru că era singurul premiu pe care nu îl puteam împărţi.

— Nu poţi intra, a zis Varin când am ajuns la una dintre sălile de şedinţe din Casa Concordului, apoi şi-a apăsat mâinile pe un panou care a bipăit şi i-a afişat numele, funcţia şi sectorul pe un ecran deasupra uşii.

— Încearcă să mă opreşti!

L-am împins înainte să poată bloca uşa cu corpul lui.

— Pentru numele reginelor, Keralie, vorbesc serios! Ei se aşteaptă să livrez caseta de comunicare singur. Vor bănui că e ceva în neregulă.

Am scuturat din cap.

— Nu plec. Deja ai întârziat cu o zi; ei ştiu că ceva a mers prost. Şi ai nevoie de ochii mei.

Varin a tresărit.

— Ce?

— E treaba mea să analizez oamenii şi să le înţeleg slăbiciunile.

A clătinat din cap, aşezându-şi geanta de mesager pe masa lungă de metal din mijlocul camerei.

— Şeful meu i-a spus cumpărătorului că a existat o încurcătură care a făcut ca tabletele greşite să fie aproape livrate. Nu am nevoie de tine aici.

Ei bine, asta a durut.

— Bine. Nu mă voi băga, dar nici nu plec.

— Ce sugerezi?

— Nu eşti tipul descurcăreţ, aşa-i?

Nu am mai aşteptat să-mi răspundă. M-am uitat prin încăpere după un loc unde m-aş fi putut ascunde.

În afară de masa mare şi scaunele din jurul acesteia, camera era destul de goală. Mai multe rafturi acopereau unul dintre pereţi, pline cu cărţi despre negocierile dintre sectoare şi legislaţie. Lângă rafturi se aflau sertare metalice înşirate pe mijlocul peretelui.

Am apăsat siguranţa laterală şi am tras un sertar în afară pentru a mă uita înăuntru. Pieptul şi gâtul mi s-au strâns la vederea spaţiului închis. Am început să respir cu dificultate. Am închis ochii, dorindu-mi să existe o altă variantă. Fie intram înăuntru, fie îl lăsam pe Varin singur cu creierul din spatele uciderilor reginelor.

Mi-am băgat un picior înăuntru. Nu aveam de gând să îl las singur în chestia asta – aşa cum era singur în toate celelalte din viaţa lui. Eram băgaţi împreună în asta.

— Acela e un incinerator.

Şocul era evident în vocea lui Varin.

— Ţi-ai pierdut minţile?

— Treaba asta a fost sugerată o dată sau de două ori.

Mi-am strecurat restul corpului în spaţiul strâmt. Cenuşa îmi gâdila nasul. Pieptul şi stomacul mi s-au strâns; obrajii mi s-au încins. Mi-am pus mâinile de-o parte şi de alta a incineratorului pentru a-mi

demonstra că e destul spaţiu. Orice mişcare în vederea mea periferică era doar în imaginaţia mea.

Inspiraţie scurtă.

— E folosit pentru a distruge materiale confidenţiale imediat după o întâlnire, a adăugat pe o voce tot mai ascuţită.

Expiraţie scurtă.

Când nu i-am răspuns, a completat:

— Acolo temperatura depăşeşte o mie de grade.

Există o cale de intrare…

— Voi fi în regulă, am spus, închizând sertarul – şi cu el, calea mea de scăpare. Doar nu îl porni.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Corra
Regina Eoniei

Regula numărul opt: O regină nu poate irosi timp sau emoţii pentru dragoste. Îi este interzis să se căsătorească, pentru că reprezintă o distragere de la îndatoririle sale.

Corra ştia că îi alunecă masca. Nu era nevoie de mai mult de o privire fugitivă pentru a-şi da seama că era condusă de emoţie pură – emoţie care ar fi trebuit să fie eliminată în anii de şcoală. Era obosită, o oboseală din străfundul oaselor, iar durerea şi furia erau singurele lucruri care îi mai ţineau corpul în mişcare.

Dar nu pierduse timp să ascundă asta. Trebuia să afle ce se întâmplase cu Iris. Iar Stessa era singura pistă pe care o avea. Iris ştiuse ceva despre regina în vârstă de şaisprezece ani. Oare Stessa o redusese la tăcere?

Corra abia dacă observase că nu erau gărzi postate la uşa Stessei şi nici consilierul acesteia. Nu s-a deranjat să bată la uşă, în schimb, a împins-o atât de tare, încât aproape că a plesnit-o înapoi.

Stessa a scos un ţipăt ascuţit. O clipă, asta a distras-o pe Corra de la faptul că Stessa era în braţele unui bărbat. Lyker – consilierul ei în pregătire. Era dezbrăcat de cămaşă, dezvăluind un model complicat pictat pe piele.

— Eu eram… eu…

Corra nu ştia ce să spună. Toate cuvintele care i se învârtiseră în minte în timp ce străbătuse coridoarele spre camera Stessei dispăruseră. Corra a clipit, incapabilă să înţeleagă scena ce se desfăşura în faţa ei. Ştia că ludiştii sunt impulsivi şi pasionali, dar nu se gândise niciodată la *asta.*

— Tronul împiedică dragostea, spusese Iris în ultima sa noapte.

Acesta trebuia să fie secretul pe care Iris îl descoperise despre Stessa. Un secret pentru care merita să ucizi.

Stessa l-a împins pe Lyker de lângă ea cu o asemenea ferocitate, încât acesta s-a împiedicat.

— Nu e ceea ce crezi! a strigat la regina eonistă.

Corra a clătinat din cap cu neîncredere.

— Spune-mi, atunci, a zis ea, găsindu-şi cuvintele, ce caută *consilierul* tău în dormitorul tău, fără cămaşă şi cu *limba* vârâtă pe gâtul tău!

Înainte de a răspunde, Stessa a făcut greşeala de a privi spre Lyker.

— Stessa, a adăugat Corra. Cum ai putut? Doar cunoşti Codul Reginelor!

Stessa a oftat resemnată.

— Lyker era iubitul meu acasă.

Corra a făcut un pas în spate, amintindu-şi ziua când Lyker sosise la palat şi îmbrăţişarea călduroasă a Stessei, susţinând că acesta e modul în care se salută ludiştii.

— Ne-ai minţit?

Lyker şi-a încheiat repede cămaşa.

— Îmi pare rău, regină Corra! Am încercat să stăm departe unul de celălalt, dar nu am putut. Dragostea tânără şi toate cele, a replicat el rânjind, încercând să destindă puţin atmosfera.

— Încetează! Corra a ridicat o mână înainte de a i se adresa Stessei: Ştii că e ilegal să ai o relaţie cu cineva, darămite cu consilierul tău. Petreceţi prea mult timp împreună, timp pe care ar trebui să îl petreci concentrându-te la sectorul tău, nu la *asta*…

A făcut un gest spre ei. Era furioasă. Şi era un sentiment plăcut, greutatea durerii ei mutându-se către ceva practic. Dar totuşi trebuia să aibă grijă şi să nu lase să i se vadă furia.

— Te rog, Corra! a spus Stessa cu buza de jos tremurând. Te rog, încearcă să înţelegi! Dragostea e puternică. Nu e uşor să o alungi odată ce i-ai permis să îţi intre în suflet.

— Cum de s-a întâmplat asta? a întrebat Corra. Cum a ajuns *el* aici?

Cu cât se uita mai puţin la Lyker, cu atât mai bine. Ce plănuia fata-regină?

Ochii Stessei refuzau să se fixeze pe ai Correi când i-a răspuns:

— Era un post liber pentru un consilier ludist. Lyker a depus cerere. Asta e tot.

Dar modul cum o spusese – „asta e tot” – era de parcă ar fi încercat să ascundă ceva.

— Demitrus… s-a îmbolnăvit subit, a spus Corra, vorbind despre consilierul ludist anterior.

Cel pe care Lyker îl înlocuise la scurt timp după sosirea Stessei la palat.

— Mărite regine! Spune-mi că n-ai avut nimic de-a face cu asta!

— Nu! Adică, nu am intenţionat niciodată să îl rănesc, a spus Stessa, trăgând de una dintre mărgelele prinse în părul ei scurt.

Corra nu era sigură dacă se simţea mai şocată de recunoaşterea faptei sau de faptul că fata nu încerca să îşi ascundă greşeala.

— L-ai otrăvit.

Stessa a încuviinţat, deşi nu fusese o întrebare.

— Nu ştiam cât de rău va fi rănit. Voiam să se îmbolnăvească şi să plece. Atâta tot.

„Atâta tot”.

— Nu s-a recuperat niciodată, a replicat Corra cu un oftat adânc. Încă nu îşi poate părăsi patul.

Bătrânul consilier fusese un om blând, un ludist care se săturase de petreceri şi de obsesia sectorului său pentru aparenţe. Voia să ofere mai mult naţiunii lui. Iar Stessa se lepădase de el.

— Cum ai putut? Înainte ca Stessa să poată răspunde, Corra a izbucnit: Tu ai omorât-o pe Iris?

Văzând-o pe Stessa în braţele lui Lyker şi auzind adevărul despre Demitrus, era convinsă că descoperise adevărul.

— Voiai ca ea să dispară. Nu poţi nega asta.

— Nu fi ridicolă! a spus Lyker.

Privirea Correi a zburat spre el. Aproape că uitase că era şi el acolo, dar Stessa a intervenit:

— Nu vorbi cu regina Corra aşa!

O mică parte din Corra s-a înmuiat la apărarea Stessei. Dar asta era tot ce era. Apărare.

Ştia Iris şi despre Demitrus? Oare Stessa o omorâse ca să apere acest secret?

— Nu am ucis-o pe Iris, a răspuns Stessa, în timp ce expresia i se schimba. Şi nu am vrut să îl fac pe Demitrus să se simtă atât de rău.

— O urai pe Iris, a zis Corra. Iar ea îţi cunoştea secretul, nu-i aşa?

Stessa fusese mereu foarte clară în privinţa faptului că nu era o fană de-a lui Iris. *Asta nu o face totuşi vinovată,* a cugetat Corra. Şi nu avea nicio dovadă. Chiar dacă avea motivul, asta nu însemna că avea ceva pe care să i-l prezinte inspectorului. Până la urmă, el spusese că o mână antrenată îi spintecase gâtul lui Iris. Otrăvirea lui Demitrus fusese neglijentă; „un act pasional" l-ar fi numit inspectorul. Stessa nu era un criminal antrenat, cum nu era nici Lyker. Doar dacă nu reuşiseră să îi păcălească pe toţi şi în această privinţă.

Era posibil, presupunea ea.

Stessa şi-a îndreptat umerii, cu Lyker stând ţeapăn în spatele ei.

— *Îţi* cunosc secretul. M-ai omorî pentru asta?

Respiraţia Correi a devenit sacadată. Dar care secret? Mâna i-a căzut pe ceasul pe care îl purta la gât.

Un zâmbet viclean i-a apărut Stessei pe buze.

— Spune oricui despre mine şi Lyker, şi voi fi obligată să îţi dezvălui şi eu secretele!

— Ăsta nu este un joc! a spus Corra.

Totul era maleabil pentru ludişti; bineînţeles că un ludist nu se putea supune legilor, nici măcar Codului Reginelor. Stessa era prea tânără pentru a-şi pune trecutul frivol pe locul doi şi pentru a preţui cum se cuvine tronul.

— Nu, nu este.

Stessa o privea cu răceală.

— Dar tu ai încălcat prima Codul Reginelor.

Un tremur i-a cuprins trupul Correi. *Nu.* Stessa nu avea cum să ştie. Nu avea cum să ştie că ea crescuse

în interiorul palatului. Că simţea şi că jelea. Ar fi fost distrusă. Detronată. Şi, cel mai rău dintre toate, moştenirea mamei sale ar fi fost pătată.

— Ai iubit-o pe Iris, a spus Stessa, ridicând din sprâncene.

Corra s-a chinuit să nu lase să i se observe uşurarea. Era mai bine că îi ştia acel secret, decât pe celălalt, mai devastator.

— În felul tău, a continuat Stessa, pe cât de mult poate un eonist să iubească pe cineva cu adevărat.

Şi-a întors privirea către Lyker. Un schimb de priviri plin de subînţeles a avut loc între ei în timp ce îşi împleteau degetele.

Corra şi-a muşcat obrazul. *Bine!* Las-o să creadă asta.

Fără o inimă eonistă.

— Ce dovezi ai? a întrebat Corra. E cuvântul meu împotriva cuvântului vostru.

— Nu avem nevoie de dovezi, a spus. *Tu* eşti singura dovadă de care avem nevoie.

— Despre ce vorbeşti?

— Îţi înregistrezi amintirile pe tablete în fiecare seară, nu-i aşa?

Stessa şi-a plecat capul într-o parte.

— Aş pune pariu că Iris apare în multe dintre acele înregistrări.

A rânjit, ştiind că o încolţise pe Corra.

Chiar şi cu Iris fiind moartă, dezvăluirea relaţiei lor tot ar fi însemnat finalul domniei Correi. Lăsând la o parte faptul că relaţiile romantice erau interzise, întreţinerea unor relaţii apropiate cu un alt sector era de neiertat. Chiar dacă relaţia ei cu Iris fusese întotdeauna separată de tronurile lor. Cine ar fi crezut asta acum, că Iris nu era aici să îi susţină afirmaţiile?

Era singură în toată treaba asta.

— Ce vrei?

Corra ura cât de învinsă suna. Venise aici să îl dezvăluie pe ucigaşul lui Iris, dar acum era la mila acestei fete şi a băiatului-consilier. Fata care aproape

că îi luase viaţa lui Demitrus pentru a-şi avea iubitul alături. Atâta nechibzuinţă!

Stessa s-a mai uitat încă o dată la Lyker, şi, deşi era furioasă, Corra a simţit un junghi adânc înăuntrul ei, ştiind că nu avea să mai schimbe vreodată o astfel de privire cu o altă persoană. Se iubeau; asta era clar în fiecare mişcare de-a lor.

— Nu ne dezvălui secretul! i-a cerut Lyker în locul Stessei, cu un rânjet arogant pe faţă. Şi nici noi nu îl vom dezvălui pe al tău.

Furia ardea înlăuntrul Correi. Cum îndrăznea Stessa să îl lase pe Lyker să vorbească pentru ea?

Cine controla, de fapt, Ludia?

Dar nu îşi putea risca tronul pentru a da în vileag secretul fetei şi al consilierului ei. Trebuia să protejeze moştenirea mamei sale.

Corra s-a cutremurat, urându-se pentru ce urma să facă. A privit în sus spre domul auriu de deasupra lor, sperând că Iris nu o privea fix în clipa asta. O dezamăgise din nou şi din nou.

— Bine, a spus ea. Nu îi voi sufla o vorbă inspectorului sau oricui altcuiva despre tine şi Lyker şi ce aţi făcut. Dar chestia asta trebuie să înceteze, aţi înţeles? Lyker trebuie să demisioneze şi să se întoarcă în Ludia.

Lyker a clătinat din cap.

— Nu.

De data asta, Stessa nu l-a dojenit pentru tonul folosit.

— Niciodată! l-a aprobat ea.

Şi-a încolăcit mâna liberă în jurul lui Lyker.

— Nimic nu ne poate despărţi.

— Este interzis.

Corra a reuşit să îşi menţină vocea egală.

— Măcar noi suntem din acelaşi sector, a spus Stessa. Noi avem aceleaşi ţeluri. Spre deosebire de tine şi de Iris.

Corra nu era, de fapt, de pe nicăieri. Palatul era un loc între sectoare, şi fără Iris, nu o înţelegea nimeni. Uneori Corra se întreba dacă măcar ea însăşi se cunoştea. Tot ce ştia era că, atunci când se afla

alături de Iris, era fericită. Şi asta nu era o emoţie pe care să vrea să o înăbuşe.

O durea să îi privească pe Stessa şi pe Lyker. Nu mai putea să stea în aceeaşi cameră cu ei.

Înainte să părăsească încăperea, a spus:

— Continuaţi relaţia asta şi altcineva va afla. Mai întâi Iris…

— Acum *tu.*

Era o licărire sinistră în privirea Stessei.

— Nu uita ce li se întâmplă celor care descoperă adevărul!

Corra a trântit uşa în urma ei, tot trupul tremurându-i. Stessa şi Lyker poate că nu erau ucigaşii lui Iris, dar erau tot la fel de periculoşi.

CAPITOLUL OPTSPREZECE
Keralie

Interiorul incineratorului pulsa în vederea mea periferică de parcă era viu. Nu puteam… nu mă puteam gândi la altceva în afară de pereţii care mă apăsau, plămânii mei răspunzând pe măsură. Teama îmi alerga pe piele; o sudoare rece îmi făcea umerii să tremure. Curând, toată rochia îmi era umedă şi lipicioasă.

Nicio cale de scăpare. Nicio cale de scăpare.

Iar Varin nu înceta să se plimbe prin cameră, paşii lui fiind în sincron cu bătăile din ce în ce mai rapide ale inimii mele. Am tras cu ochiul printr-o mică gură de ventilaţie din uşă, dar nu puteam să desluşesc mai mult decât o dâră întunecată.

— Termină! i-am şoptit prin gura de ventilaţie. Îţi simt agitaţia de aici. Trebuie să te porţi normal.

— Normal? mi-a şoptit înapoi. Urmează să întâlnim persoana care e posibil să fi orchestrat asasinarea reginelor, iar eu s-ar putea să am singurele dovezi care i-ar condamna. Iar tu stai într-un incinerator. Cum aş putea să mă port normal?

Sentimentul de a fi prins într-o capcană îmi era cunoscut prea bine. Dimensiunea, întunericul… îmi bântuiau visele. Fierea mi se aduna în gât în timp ce amintirile din peşteră îmi reveneau în minte. Mirosul sărat al sângelui şi al brizei mării. Aerul rece şi umed, plămânii mei chinuindu-se în timp ce plângeam. Tata, neajutorat în braţele mele.

Mâinile au început să îmi tremure, făcând să zdrăngănească uşa metalică.

— Keralie? a întrebat el. Eşti bine acolo?

— Asta aproape că a sunat ca îngrijorare, am răspuns, respiraţia transformându-mi-se în icnete scurte.

Mi-am apăsat degetele pe gura de ventilaţie pentru a simţi aerul şi a-mi aminti de lumea de afară. O lume în care urma să revin curând.

— Doar concentrează-te pe eonistul tău interior şi te vei transforma din nou într-un robot!

Îmi doream să îmi fi putut opri şi eu emoţiile. Amintirile.

Zgomotul deschiderii uşii a amuţit răspunsul lui Varin.

— Bună dimineaţa! i-a urat Varin persoanei care intrase.

Mi-am muşcat buza, ascultând la orice ne-ar fi putut ajuta. Orice altceva am fi putut duce la palat.

Concentrează-te, Keralie! Concentrează-te! Nu te gândi la sicriul argintiu în care te-ai vârât!

— Ia un loc, mesagerule! a spus o voce.

Femeie. Cu siguranţă tulburată. Cu siguranţă nu era eonistă.

— Da, doamnă, a răspuns Varin.

Două scaune au zgâriat podeaua placată când ei şi-au ocupat locurile.

Doar o singură femeie? Surprinzător. Mă aşteptasem la o întreagă brigadă care să protejeze caseta de comunicare şi secretele pe care aceasta le păstra. Deşi… Doi contra unu… Preferam şansele astea.

— Vă cer iertare pentru întârziere! A fost o încurcătură cu livrarea.

Cumva, a reuşit să îşi menţină vocea liniştită.

— Ai caseta mea de comunicare?

— Desigur. Poftiţi!

Am auzit cum caseta de comunicare alunecă pe masa metalică, îmi doream să fi putut vedea ce se întâmplă.

Caseta s-a deschis cu un clic şi mi-am ţinut respiraţia. Totul s-ar putea termina foarte repede. Şi nu aveam nicio îndoială că femeia ar fi înarmată. Ăsta era un secret pentru care merita să ucizi. Degete fierbinţi îmi ciupeau pieptul aşa cum un muzician ludist ciupea corzile unei chitare. Poate că planul ăsta era o nebunie, până la urmă.

— Patru tablete, a comentat femeia.

Una pentru fiecare regină.

— Ce interesant…

Liniște. *Haide, Varin! Fă ceva! Fii curajos! Fii ceva*! Varin nu putea rata acest moment, nu? Doar era planul *lui,* până la urmă.

— E totul în regulă? a întrebat Varin într-un final.

Poţi să o faci. Fii curajos!

— Dacă îmi spuneţi mai multe despre sursa voastră, voi verifica împreună cu angajatorul meu. Dar totul ar trebui să fie aşa cum trebuie.

— Mai multe despre sursa mea? a repetat femeia.

— Da. Persoana care v-a trimis acest mesaj. Dacă nu este ceea ce aşteptaţi?

— Este, a spus femeia. Dar tu nu eşti.

— Poftim?

— De ce pui întrebări legate de tabletele mele? a întrebat femeia. Nu eşti plătit ca să gândeşti. Eşti plătit ca să livrezi. De ce te interesează ce este pe ele?

Rahat!

Încăperea încremenise, de parcă fusese inundată cu apă. Era mult prea cald în incinerator. Transpiraţia a început să mi se adune între umerii strânşi. Oare femeia pornise incineratorul?

— Nu mă interesează, a spus Varin, dar agitaţia se simţea în glasul lui.

— Eoniştii nu mint, a spus femeia, vocea-i oţelindu-se. Şi totuşi, tu clar mă minţi acum.

— Nu.

Varin părea prea defensiv.

— Adică, sunt puţin curios, dar…

Femeia a râs.

— *Curios?*

După modul în care rostise cuvântul, ştiam că era mult prea obişnuită cu acest concept. Ceea ce însemna că e torianã. Speram, pentru binele nostru, al tuturor, că nu îl cunoştea pe Mackiel.

Uşa s-a deschis şi am răsuflat, gândindu-mă că femeia plecase. Deşi nu aflasem prea multe, măcar Varin o văzuse destul de bine. Speram că asta e suficient pentru a merge la autorităţile palatului. M-am întins să deschid uşa incineratorului când o altă

voce m-a întrerupt. O voce melodioasă. Una pe care o cunoşteam mult prea bine.

— Ai nevoie de ajutor aici? a întrebat vocea.

Rahat! Munţi de rahat de cal!

— Mackiel.

Femeia părea surprinsă să îl vadă.

— Ţi-am spus că mă voi ocupa eu de asta.

Mackiel se afla foarte sus pe lista de persoane căutate a reginei toriene. Era periculos pentru el să fie atât de aproape de palat.

— Dar n-am vrut să ratez toată distracţia, a completat el.

Părea calm, stăpân pe situaţie, aşa cum era întotdeauna.

Ce ar fi putut avea el de-a face cu asasinările reginelor? El fusese cel care organizase asasinatul? Şi-atunci, de ce mă pusese pe mine să fur caseta de comunicare de la Varin din capul locului? Ştiam că o ura pe regina Marguerite pentru ce plănuia să facă în Jetée, dar de ce să le ucidă pe celelalte regine? Oare din cauză că îi refuzaseră accesul la HIDRA pentru a-şi salva părinţii?

— Bună, mesagerule! a spus. E o mare plăcere să te revăd.

Nu părea surprins să îl vadă pe Varin.

M-am cutremurat în interiorul incineratorului. Trebuia să tac. Să tac mâlc. Nu îl puteam salva pe Varin, dar măcar mă puteam salva pe mine.

— Bună, Mackiel! a spus Varin încet.

Mă întrebam ce îi trece prin minte. Se temea pentru viaţa lui? Sau era teama o altă emoţie pe care o eliminase? Cum putea să îşi menţină vocea aşa de indiferentă?

— Unde e Keralie? a întrebat Mackiel.

— Cine e… a început Varin.

— Nu o face pe prostul! l-a întrerupt Mackiel. Eşti suficient de drăguţ ca să o faci, dar eşti eonist, iar eoniştii nu sunt proşti.

— Nu ştiu despre cine vorbeşti, a răspuns Varin.

Mie mi se părea credibil, dar Mackiel nu era chiar aşa de uşor de prostit.

— Nu e aici, a spus femeia. Dar băiatul ştie ceva.

— Keralie ţi-a spus ce a văzut? a întrebat Mackiel.

Nu părea prea convins.

— Nu, nu a vrut să îmi spună, a răspuns Varin.

— Ah! a exclamat Mackiel. Acum, asta cu siguranţă pare a fi dulcea mea Kera.

— Dar a pus întrebări în legătură cu tabletele, a spus femeia, părând derutată. *Ştie.*

— Da, s-a arătat Mackiel de acord cu ea. Trebuie să le fi reînregistrat din amintirea lui Keralie, nu-i aşa?

Ştiam ce expresie trebuia să fi avut pe faţă – expresia pe care o vedeam în fiecare zi, extrăgând adevărul de la cei care nu voiau să îl ofere. Şi apoi era acel zâmbet, acel încântător zâmbet, care te asigura că totul va fi în regulă dacă îl urmezi. Dacă îi spui adevărul.

Dacă ai încredere în el.

Nu-i spune, Varin! l-am implorat în gând. Nu aveai nimic bun de câştigat dacă îi spuneai adevărul lui Mackiel. *Îl va folosi împotriva ta.*

— Da, a spus Varin.

O parte din pieptul meu s-a prăbuşit. De ce nu putea fi mai puternic?

— Le-am reînregistrat din memoria ei. Aşadar, tabletele sunt aşa cum au fost la început. Tranzacţia este acum completă.

— Hm! a făcut Mackiel.

Auzeam cum îi zdrăngăneau inelele în timp ce îşi împletea degetele.

— Eonist prostuţ şi frumuşel! Crezi că dacă eşti politicos şi de ajutor îţi va fi iertat totul. Aşa funcţionează lumea ta, nu-i aşa?

Îmi puteam imagina rânjetul lui Mackiel lărgindu-se cu fiecare cuvânt. Ar fi savurat asta. Manipularea adevărului era jocul lui preferat.

— Dar nu ai de-a face cu eonişti. Ai de-a face cu un torian. Ai de-a face cu mine.

— Nu înţeleg, a spus Varin.

— Mi-ai decalat programul, a spus Mackiel. Şi nu îmi place să fiu lăsat să aştept.

Vocea lui Varin a tremurat în timp ce a spus:

— Nu mai am nimic altceva pentru tine.

— Eşti sigur de asta?

— Eu… eu… s-a bâlbâit Varin.

— Ce-ar fi să facem o nouă înţelegere? a continuat Mackiel. Spune-mi unde este Keralie, iar eu nu te voi omorî!

Mi-am acoperit gura cu o mână tremurândă pentru a-mi încetini respiraţia panicată. Întunericul începuse să mă apese, ameninţând să îmi întunece vederea.

Am sperat ca Varin să îşi amintească ceea ce îi spusesem despre Mackiel. Nu putea să îl învingă. Varin era mort, fie că îmi dezvăluia ascunzătoarea, fie că nu.

— Ţi-am spus că nu îmi place să fiu lăsat să aştept, a insistat acesta, bătând cu degetele în masă. Aşadar, înainte să îmi pierd cumpătul, ceea ce nu se termină niciodată frumos, spune-mi unde este Keralie!

— Nu ştiu, a răspuns Varin. Am înregistrat amintirile şi apoi a întins-o. Nu a mai vrut să aibă nimic de-a face cu mine. Sau cu tine.

Suna precum ceva ce-aş face.

Dar Mackiel mă cunoştea prea bine.

— Ce i-ai dat în schimb? a întrebat.

La naiba! La naiba cu el! El mă crease şi ştia exact cum să mă distrugă. *Proastă, proastă!* Mackiel era un copil al lăcomiei şi al decepţiei; cum aş fi putut să mă aştept la loialitate din partea unei persoane născute dintr-un asemenea întuneric?

Vocea lui Varin s-a frânt când i-a răspuns:

— Ce vrei să spui?

Mackiel a râs şi mi l-am putut imagina cum îşi duce mâinile la ceafă şi îşi ridică picioarele pe scaunul de lângă el. Întruchiparea controlului.

— Ce. I-ai. Dat. La. Schimb, a răspuns el, lungind fiecare cuvânt. Keralie nu face nimic dacă nu are

ceva de câştigat. Aşa a fost mereu, încă de când am cunoscut-o. Deci, ce i-ai dat?

Varin nu a răspuns.

Mackiel a inspirat adânc.

— Ştiu mai multe despre pungaşii mei decât ştiu ei înşişi. Şi ştiu mai multe despre Keralie decât despre oricare altul. Când am întâlnit-o pe Keralie, era o fetiţă răvăşită de numai zece ani. Nu te-ai fi uitat la ea de două ori. Dar acum? E strălucitoare ca o stea. E luna pe un cer senin. Soarele într-o zi de vară. Nu poţi să nu o priveşti. Şi chiar şi un eonist trebuie să vadă asta. Pe lângă faţa şi frumuseţea ei, mai este un lucru care o face să fie fata care este. Familia ei.

A râs.

— Oh, mi-ar plăcea să îmi asum meritele pentru tot, dar e imposibil de negat faptul că suntem cu toţii produsul educaţiei noastre! Şi asta se vede extrem de clar în cazul lui Keralie. Poate că nu ai mai proteja-o dacă ai cunoaşte adevărul?

Voiam ca Varin să îi spună să tacă, dar nu a spus nimic. *Un laş.*

— Keralie este leită tatălui ei, a continuat Mackiel. Bineînţeles că ea nu vede asta, dar toţi ceilalţi o văd – sau o vedeau. Amândoi sunt incredibil de încăpăţânaţi. Vocea i s-a asprit: Ţi-a spus ce a păţit?

Nu. Mi-am muşcat buza pe interior. *Nu îi spune! Opreşte-te!*

Pereţii incineratorului luceau. Capul parcă îmi era cuprins de febră. Puncte negre îmi împăienjeneau vederea. Mai aveam câteva secunde până să leşin.

— Nu, a răspuns Varin. A spus că a avut o copilărie fericită.

— *A avut?* a întrebat Mackiel. Da. Până când a distrus totul.

A făcut o pauză pentru efectul dramatic. *Nemernicul!* Savura spectacolul.

— Keralie este la fel ca tatăl ei: inteligentă, hotărâtă, ambiţioasă. Dar nu şi-a dorit niciodată să

preia afacerea familiei. Când marea îl chema pe tatăl ei, Jetée o chema pe Keralie.

Îi simţeam rânjetul în voce.

— Dar tatăl ei a refuzat să renunţe, obligând-o să îl însoţească în călătoriile lui în Archia, sperând ca ea să se împrietenească cu secretele oceanului. Într-o după-amiază, în timp ce erau pe apă, Keralie a decis să îl oblige pe tatăl ei să renunţe la ea şi să o lase să fie cine îşi dorea ea să fie.

„Ce vrei să faci, Keralie? Cine vrei să fii?”

Mi-am acoperit urechile cu palmele. Nu voiam să aud asta. Nu voiam să îmi amintesc. Dar nu puteam acoperi cuvintele lui Mackiel sau amintirea feţei îngrozite a tatei, sângele şi teama.

— Dar cum îţi obligi părinţii, oamenii care te-au iubit, te-au crescut şi te-au adăpostit toată viaţa, să renunţe la tine? a întrebat Mackiel.

Varin nu i-a oferit niciun răspuns.

— Te transformi în întuneric, a răspuns tot Mackiel. Le arăţi că nu te mai pot atinge. Nu te mai pot salva.

Nu! Nu mai puteam să respir, iar în plămâni aveam numai praf şi mizerie.

— Keralie conducea barca părinţilor ei, a continuat Mackiel.

Când avea de gând să se oprească?

— Tatăl ei cu siguranţă se gândea că ea îşi întorsese deja privirea către ceruri mai limpezi. Apoi şi-a dat seama că navigau mult prea aproape de stânci.

Am închis ochii strâns, însă doar am înrăutăţit situaţia, readucând la viaţă imaginile în timp ce Mackiel îmi dezvăluia secretul.

Tata apucând cârma, eu dându-l la o parte şi ducând vasul mai aproape de ţărmul stâncos. Marea izbind stâncile, stropindu-ne feţele cu sare. Hotărârea vibrându-mi prin vene, făcându-mă să acţionez. Dinţii mei înfigându-se în buza de jos. Gândindu-mă: Voi distruge barca asta. *Chestia asta tâmpită la care părinţii mei ţin atât de mult, care ne costă atâta timp şi atâţia bani în vreme ce noi ne*

chinuim an de an. Nu vor renunţa niciodată la ea. Nu vor vedea niciodată adevărul. Dar le voi arăta eu. Există căi mai uşoare de-a obţine bogăţii. Voi distruge barca asta, şi apoi vom fi cu toţii liberi.

Îmi dorisem doar să lovesc puţin stânca, distrugând barca suficient de tare cât să nu mai poată fi reparată. Dar nu cunoscusem puterea apelor; cum aş fi putut? Îmi petrecusem tot timpul blocând toate lecţiile despre ocean pe care părinţii mei încercaseră să mi le ofere.

Când lovisem stânca, se auzise ceva ca o explozie.

Nu voi uita niciodată faţa tatălui meu în timp ce eram aruncaţi din barca ce se rupea în bucăţi. Era înspăimântat. De mine.

Mackiel a terminat de povestit întâmplarea:

— Voia ca părinţii ei să vadă că ar fi făcut orice pentru a distruge viitorul pe care ei şi-l imaginau pentru ea – un viitor pe care ea îşi dorea cu disperare să nu îl aibă. Iar tatăl ei îi stătea în cale.

A făcut-o să sune de parcă voisem dinadins să îl rănesc. Dar nu voisem. Îmi dorisem doar să elimin singurul lucru din vieţile lor care pricinuia nesiguranţă. Fără el, ei ar fi văzut că i-aş fi putut ajuta, că le-aş fi putut oferi o viaţă mai bună. Numai dacă m-ar fi lăsat.

În schimb, pricinuisem mai multă durere şi supărare decât mi-aş fi putut imagina vreodată.

— Ce s-a întâmplat cu tatăl ei? a întrebat Varin.

— E în comă şi mai are doar câteva săptămâni de trăit. Numai HIDRA îl mai poate salva acum, dar palatul nu îl va ajuta pe tatăl unei infractoare.

Vocea i-a devenit rece ca gheaţa.

Îmi doream cu disperare să îi văd faţa lui Varin. Oare povestea îi schimbase părerea despre mine? Acum avea să îmi dezvăluie ascunzătoarea, ştiind că distrusesem intenţionat afacerea familiei mele şi că îmi rănisem grav tatăl? Avea să mă abandoneze acum şi să se ducă singur la palat pentru HIDRA?

— De ce îmi spui toate astea?

Vocea lui Varin suna chinuit.

— Un eonist nu are ce căuta cu o fată ca ea.

Mackiel aproape că suna liniştitor, înţelegător.

— Spune-ne unde este, a intervenit femeia, şi vom uita şi noi de tine!

Mi-am ţinut respiraţia, aşteptând ca Varin să mă dea de gol. Nu l-aş fi învinuit.

— V-am spus, s-a ţinut Varin pe poziţie. A plecat după ce am înregistrat tabletele.

Nu am îndrăznit să oftez uşurată. Nu încă.

— Mackiel? a oftat femeia, frustrată. Ne pierdem vremea.

Dar Mackiel a spus:

— Nu avem nevoie să ne spună el unde este.

— Nu? a întrebat femeia, evident nedumerită.

A râs.

— Aşa cum am spus, îi cunosc mişcările lui Keralie pentru că eu am învăţat-o ce să facă. Eu am făcut-o. Păpuşa mea din porţelan.

Mi s-a pus un nod în gât. Cenuşa mi s-a agăţat de gene, nas şi gură. Am înghiţit nevoia disperată de a tuşi şi de a strănuta.

Femeia a întrebat:

— Atunci, unde e?

Cineva a început să se plimbe prin cameră.

— Keralie ştie mai bine decât să îşi lase ţinta nesupravegheată, a răspuns Mackiel, vocea redevenindu-i melodioasă.

Se juca cu mine.

Transpiraţia mi-a devenit ca de gheaţă în spaţiul strâmt.

— Ajunge cu jocurile! a izbucnit femeia. Unde este, Mackiel?

— Înainte să răspund, vreau să mă asigur că nu există nicio dovadă a întâlnirii noastre. Mesagerule – îi puteam simţi rânjetul în glas –, pune caseta goală de comunicare în incinerator şi porneşte-l!

Gâtul a început să îmi ardă.

— Mesagerule? a repetat Mackiel. Nu ai auzit ce ţi-am cerut?

Varin avea două opţiuni. Să îmi dezvăluie ascunzătoarea sau să îşi menţină povestea şi să mă lase să ard. O parte din mine se întreba dacă s-ar fi

bucurat să scape de mine, acum, că ştia că o merit. Cealaltă parte din mine ştia că faptul că este eonist însemna că nu poate să rănească sau să omoare o altă fiinţă umană.

Am deschis sertarul.

— Bună, Mackiel! am rostit. Ţi-a fost dor de mine?

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Stessa
Regina Ludiei

Regula numărul nouă: Fiecărei regine îi va fi desemnat un consilier din propriul sector. Aceştia vor fii singurii lor sfătuitori.

Vino la băi!

Un fior a trecut-o pe Stessa în timp ce citea cuvintele pe o bucăţică de hârtie ce îi fusese lăsată sub pernă, scrisul cursiv fiind cu siguranţă al lui Lyker. Trecuseră săptămâni întregi de când nu îi mai lăsase niciun mesaj.

Schimbul de bileţele începuse ca un joc în timpul şcolii. Regulile erau să nu lase niciodată mesajul în acelaşi loc şi să nu permită nimănui să îl găsească. Câteodată, dădeau greş, iar bileţelele erau descoperite, dar nu conţineau niciodată nume, pentru a se asigura că nu pot fi incriminaţi. Pe atunci, mesajele fuseseră un colac de salvare pentru Stessa. Secretul ei, într-o viaţă secretă.

Stessa îi spusese lui Lyker despre descendenţa ei regală în ziua în care aflase că va trebui să îşi părăsească casa pentru a revendica tronul ludist. Avea nouă ani, iar gândul că va trebui să îşi părăsească familia trimisese râuri de lacrimi fierbinţi pe obrajii ei, lacrimi care refuzau să se oprească până şi atunci când îşi ocupa locul la şcoală. Colegul ei de bancă era Lyker.

Când îşi desfăcuse codiţele împletite într-o zi, după şcoală, din păr îi căzuse o bucăţică de hârtie.

De ce eşti tristă? întreba scrisul cursiv.

În ziua următoare, Lyker găsise o bucată de hârtie mototolită în pantoful stâng. Cum reuşise să o pună acolo, nu aflase niciodată. Dar nu avea să îi uite niciodată cuvintele.

Sunt viitoarea regină ludistă.

O căutase în curtea şcolii, ştergându-i lacrimile cu mâneca lui.

— Fruntea sus! Stess, îi spusese. Doar eşti tot tu. Eşti tot prietena mea cea mai bună.

Plânsese şi mai tare atunci, cuprinzând cu braţele corpul lui deşirat.

Îi spusese despre Codul Reginelor şi cum va fi nevoită să îşi părăsească vechea viaţă şi să nu mai privească vreodată înapoi.

Atunci el o strânsese şi mai tare în braţe.

— Voi veni cu tine, spusese, neînţelegând cât de dificil ar fi fost asta. Nu vei putea scăpa vreodată de mine.

Ea zâmbise, lăsând să i se vadă strungăreaţa.

Iar în anii în care prietenia lor se transformase în dragoste, mesajele fuseseră esenţiale.

Părinţii Stessei o avertizaseră să nu lege legături prea puternice, pentru că doar i-ar fi făcut plecarea şi mai dificilă. Dar ei nu înţelegeau; de fiecare dată când se gândea să îşi părăsească casa, prietenii, familia, simţea că se destramă. Iar Lyker era singurul care ştia cum să o recompună cu zâmbetele şi glumele lui prosteşti.

Toată lumea o trata ca pe viitoarea regină ce urma să devină într-o bună zi, dar Lyker o trata mereu ca pe fata care fusese mereu. Fata care dorise să stea pe marginea canalelor şi să compună muzică. Fata care dorise să participe la toate petrecerile, cu machiajul perfect aplicat, îmbrăcată în cele mai pretenţioase ţinute. Fata care dorise să se bucure de tot ceea ce avea sectorul ei de oferit. O viaţă plină de culoare, râsete şi iubire.

Şi voia să împartă viaţa asta cu Lyker. Un băiat care vedea lumea aşa cum o vedea ea: ceva cu care să te delectezi. El era miezul tuturor petrecerilor, povestitorul şi inima tuturor atingerilor calde. Operele lui de artă decorau multe străzi ludiste; chiar şi când Stessa se plimba singură era înconjurată de prezenţa lui.

Când mama naturală a Stessei, regina Ludiei, murise, Stessa, în vârstă de numai cincisprezece ani,

pornise fără nicio tragere de inimă spre palat, lăsându-l pe Lyker, cu inima frântă, în urmă. Ea jurase că despărţirea lor avea să fie temporară. Avea să găsească o cale să îl aducă la palat.

În cele cinci săptămâni în care fuseseră despărţiţi, Stessa îşi scrisese singură scrisori, ascunzându-le prin palat şi prefăcându-se că erau de la dragostea ei pierdută. O făcuseră fericită, până când înţelesese că era posibil să nu mai vadă niciodată scrisul fluid al lui Lyker, să nu mai audă niciodată râsul lui încet sau să îi mai simtă mâinile în ale ei.

Stessa nu era o persoană violentă. Nici nu era lipsită de scrupule. Dar trebuia să fie lipsită scrupule, doar o singură dată, dacă voia să-şi reîntâlnească iubirea.

Îşi dăduse repede seama că cei care aveau cel mai mult contact cu reginele erau consilierii, care erau aproape mereu lângă ele. Consilierul ei, Demitrus, era un bătrân de şaptezeci de ani, pregătit, din punctul de vedere al Stessei, să se pensioneze. La vârsta lui, n-ar fi trezit suspiciuni dacă s-ar fi îmbolnăvit. Verificase toate parfumurile şi cosmeticele ludiste pe care îi fusese permis să le aducă la palat. Majoritatea erau sigure, vopseluri din rădăcini de plante şi minerale naturale. Dar exista una pe care era contraindicat să o înghiţi: vopseaua de păr a Stessei. Nu ştia cât de multă să-i pună în băutură. Ca să fie sigură, turnase jumătate de sticluţă.

Nu dorise decât să îl facă să se îmbolnăvească; nu se aşteptase niciodată ca vopseaua să conţină fructe de pică, ce erau des întâlnite în produsele acide de curăţare.

Demitrus fusese trimis la Unitatea Medicală Eonistă pentru a fi monitorizat. Doctorii crezuseră că va muri, şi poate că ar fi fost mai bine aşa. În schimb, îşi petrecea zilele tuşind cu sânge, în timp ce familia lui îi susţinea cazul pentru a fi urcat pe lista de aşteptare pentru HIDRA. Dar existau cazuri mult mai grave decât al lui, aşa că aşteptau doza de anul următor sau poate chiar pe cea de peste doi ani.

Stessa fusese chinuită de vină, nedorind să îşi părăsească odăile timp de mai multe zile. Toată lumea crezuse că doar plângea pentru bărbatul care fusese bun cu ea în primele sale săptămâni la palat. Când reginele îi spuseseră că e timpul să îşi aleagă un nou consilier, Stessa ceruse pe cineva mai apropiat de vârsta ei, pentru a se asigura că situaţia cu Demitrus nu se va mai putea repeta. Reginele fuseseră înţelegătoare, în special Marguerite, care o îndrăgise imediat pe tânăra suverană.

Stessa înregistrase un mesaj care să fie transmis în timpul Rapoartelor Reginelor, solicitând oricărui ludist cu aspiraţii politice să se prezinte la palat. Ştia că Lyker urmărea să primească un semn de la ea. În decurs de câteva zile, pretendenţii sosiseră pentru evaluări suplimentare. Lyker fusese primul care făcuse pasul în faţă. Fusese şocată şi nu îl recunoscuse din prima, cu tatuajele lui caracteristice acoperite cu mâneci lungi, negre. Arăta ca o umbră a lui, deposedat de orice culoare. Şi totuşi, era acolo. Iar când privirea lui o întâlnise pe a ei, zâmbetul lui fusese orbitor.

După o săptămână în care pretinsese că evaluează alţi pretendenţi, Stessa anunţase că Lyker va fi noul consilier ludist în pregătire. De îndată ce se mutase la palat, se revanşase pentru timpul pierdut; prima lui scrisoare fusese strecurată în tronul ei, între mânerul tapiţat şi cadrul de lemn.

Şi, deşi petreceau aproape fiecare moment împreună, ca regină şi consilier, Lyker continuase să ascundă mesaje pentru ea, pentru a-i aminti că îi va fi mereu alături. Şi pentru a-i aminti că e în continuare Stessa. Fata pe care o iubea.

După câteva luni, scrisorile încetaseră să mai apară, iar Stessa îşi făcea griji că Lyker nu mai e interesat de ea, fiind poate prea distras de puterea funcţiei lui de consilier în pregătire. Când îl întrebase motivul, răspunsul fusese unul simplu. El descoperise că gărzile de la palat verificau gunoiul. Noaptea, Lyker desena cu degetul cuvinte de amor pe pielea Stessei, pentru ca nimeni să nu le găsească.

Stessa s-a întrebat de ce Lyker îi solicitase prezenţa acum. Nu auzise nicio veste despre asasin; era mult prea devreme ca palatul să se fi deschis.

Băile erau localizate în partea cea mai îndepărtată a palatului şi cel mai departe de odăile ei. Era locul perfect de întâlnire. Nu s-ar fi gândit nimeni să o caute acolo, pentru că nici Stessa şi nici Lyker nu ştiau să înoate în ape adânci. Niciun ludist nu ştia. Canale cu apă deloc adâncă şerpuiau prin Ludia, permiţându-le să se răcorească în căldura toridă a verii, fără să se scufunde cu totul în apă. Apa era un inamic; turtea părul, distrugea machiajul, te făcea să îţi dai jos hainele şi bijuteriile. Te făcea obişnuit. Iar acesta nu era stilul ludist.

Băile erau localizate într-o încăpere cavernoasă, cu un tavan placat cu un mozaic auriu. Câteva bazine mici înconjurau o piscină vastă în mijlocul încăperii. Fiecare bazin era căptuşit cu plăci aurite, împrumutând apei o tentă aurie. Centrul celei mai adânci piscine se întuneca într-un auriu ca de chihlimbar.

Drăguţ! a cugetat Stessa. Plăcile mozaicului reflectându-se în apă îi aminteau de canale şi de felul în care reflectau clădirile colorate de pe mal. Înţelegea de ce Lyker voise să se întâlnească aici.

Singura ocazie cu care Stessa mai vizitase băile fusese în prima ei zi la palat. Demitrus îi arătase toate dependinţele regale, încercând să o facă să se obişnuiască cu cuşca aurie pe care avea să o numească de acum acasă. Abia dacă aruncase o privire prin încăpere atunci, nepăsându-i cât de minunat susţineau ei că este palatul. Îi era dor de părinţii ei. Îi era dor de Lyker. Nu era sigură că îşi dorea să trăiască într-o lume în care ei nu erau.

Acum Stessa studia nenumăratele bazine lucitoare, întrebându-se dacă celelalte regine frecventau locul acesta. Camera era caldă, de parcă Stessa ar fi fost înfofolită cu o pătură groasă. Căldura radia din plăcile de pe podea, atrăgând-o spre marginea bazinului principal. Transpiraţia i se aduna între umeri pe sub rochia de un roşu-rubiniu.

Şi-a scos pantofii şi ciorapii şi s-a aşezat pe marginea bazinului, băgându-şi încet picioarele în apa rece. A oftat mulţumită. De îndată ce picioarele i s-au scufundat în apă, a vrut să o inunde şi mai multă apă. Transpiraţia îi făcea pielea lipicioasă şi rochia strâmtă. Straturile exterioare ale machiajului începuseră să îi alunece de pe faţă ca o piele năpârlită.

Unde o fi? s-a întrebat în gând. Lyker nu avea obiceiul să întârzie.

Fusese dificil să se strecoare cu măsurile de securitate crescute, dar Stessa era obişnuită să se perinde prin castel fără ca celelalte regine să ştie. Mai puţin Iris – ea îi ştiuse secretul. Şi îl păstrase până când îşi dăduse ultima suflare.

Într-o seară, Iris apucase o chiflă de pe farfuria Stessei, apetitul ei fiind mult mai mare decât constituţia ei minionă. Când muşcase din pâinea pufoasă, rămăsese surprinsă să găsească o bucată de hârtie mototolită. Instrucţiunile îi spuseseră să vină la întâlnire în sala regală de bal la miezul nopţii.

Iris se aventurase în sala de bal, nefiind sigură ce avea să găsească. Când Lyker se întorsese în clipa în care ea deschisese uşa, cu numele Stessei pe buze, secretul lor fusese dat în vileag.

Iniţial, Iris fusese furioasă pe mult mai tânăra ei regină-soră. Ţipase şi înjurase şi se încruntase. Stessa încercase să o facă să înţeleagă, să îi spună că îl ştia pe Lyker dinainte să vină la palat şi că nu era doar o idilă cu noul consilier.

— Este împotriva Codului Reginelor, spusese Iris. Eşti tânără, încă nu le înţelegi importanţa. Nu poţi încălca o lege oricând doreşti.

Stessa voise să îi spună lui Iris că nu era chiar aşa de tânără, încât să nu îşi cunoască propria inimă. Dar rămăsese tăcută. Iris deja o credea impulsivă şi nechibzuită. Trebuia să îi dovedească faptul că iubirea ei pentru Lyker era mai mult decât o fantezie trecătoare.

— Vino cu mine, Iris! îi ceruse Stessa.

Lyker le urmărise, păstrând tăcerea.

Odată ajunşi în odăile ei, Stessa se dusese la măsuţa ei de toaletă aglomerată.

— Acum nu e momentul să te joci cu machiajul tău, o dojenise Iris.

Stessa o ignorase, desfăcând una dintre cutiuţele de machiaj. Înăuntru se aflau mii de bucăţele de hârtie.

— Poftim, spusese, scuturând hârtiile pe podea ca pe nişte confeti.

— Le-ai păstrat pe toate? întrebase Lyker.

Fusese periculos să aducă scrisorile la palat, dar Stessa avea nevoie să aibă cu ea o bucăţică din Lyker; o făcuse să se simtă mai puţin singură. Iar scrisul lui de mână era superb, poetic, precum poezia cu care nu îi era permis să îşi piardă timpul în interiorul palatului.

Iris se aplecase să ridice una dintre bucăţele.

— Ce sunt astea?

— Scrisori.

Stessa zâmbise la bucăţelele de hârtie, o poezie de dragoste fragmentată.

— De la Lyker. A început pe când eram copii.

Iris nu spusese nimic, vârfurile degetelor ei trecând repede prin hârtii în timp ce le citea. Unele vorbeau despre momente intime, dar Iris trebuia să afle adevărul.

După un timp, Iris se lăsase înapoi pe călcâie.

— Îmi pare rău, Stessa!

Stessei i se oprise inima în loc. Nu funcţionase. Lui Iris nu îi păsa de relaţia ei cu Lyker. Avea să o predea autorităţilor, iar Lyker cu siguranţă avea să fie izgonit din palat.

— Îmi pare rău că a fost greu pentru tine!

Ceva ardea sub trăsăturile minione ale lui Iris.

— Încearcă să ne separe de cei pe care îi iubim. Dar de ce trebuie să fim ţinuţi departe unii de alţii? Suntem regine, până la urmă.

Îi luase atunci mâna Stessei.

— Promit să nu suflu o vorbă despre secretul tău!

Stessa crezuse că se referise la părinţii ei când spusese „cei pe care îi iubim”, dar în seara

următoare, la cină, urmărise interacţiunea ei cu Corra. Deşi era aproape imperceptibil, era o diferenţă, o strălucire care îi colora trăsăturile lui Iris şi îi făcea ochii verzi să strălucească. Atunci când Iris se întorsese să vorbească cu consilierul ei, strălucirea se stinsese. Putea fi confundată cu simpla afecţiune pentru sora ei regină, dar Stessa bănuise altceva. Deoarece era o privire pe care o văzuse adeseori în ochii lui Lyker. Una plină de dragoste şi dorinţă.

În acea noapte, Stessa o urmărise pe Iris înapoi în odăile ei. Trebuia să ştie. Voia să creadă că Iris n-ar fi spus nimănui despre Lyker, dar, dintre toate reginele, ea părea să fie cea care respecta cel mai mult Codul Reginelor. Nu fusese nevoie să aştepte prea mult. Corra apăruse după vreo jumătate de oră. Stessa fusese iniţial şocată de faptul că amândouă încălcaseră Codul Reginelor, dar asta era în favoarea ei. O confruntase pe Iris în dimineaţa următoare.

Două săptămâni mai târziu, Iris fusese ucisă.

Stessa şi-a trecut o mână peste sprâncenele transpirate şi s-a strâmbat la vederea machiajului de un alb lăptos de pe palma ei. Urma să fie nevoie să îşi refacă machiajul când se întorcea în odăile sale. A început să facă vârtejuri în apă cu vârfurile degetelor, urmărind cum i se dizolvă machiajul.

Uşile băii s-au deschis. Stessa s-a îndreptat de spate, dar nu s-a întors. Nu încă.

— Ai întârziat, a spus ea. Ştii că nu îmi place să aştept.

Dar vocea îi era blândă. Jucăuşă.

S-a întors după un moment de tăcere, enervată că nimeni nu vorbise.

— Oh! a ţipat când a văzut că nu era Lyker. Credeam că eşti altcineva.

S-a ridicat în picioare împleticindu-se pe tălpile goale.

— Ce cauţi aici? Şi…

Înainte să mai apuce să întrebe ceva, a fost împinsă în mijlocul pieptului. A zburat în spate şi a lovit apa cu un *pleosc* puternic.

Indignarea Stessei ca urmare a faptului că fusese împinsă în apă în timp ce era complet îmbrăcată s-a transformat repede în groază. Căzuse în mijlocul piscinei. S-a întins către margine, lovind apa cu mâinile şi picioarele.

— Ajutor! a ţipat.

A încercat să se menţină la suprafaţă.

— Nu ştiu să înot!

Un moment mai târziu, cineva i s-a alăturat în apă. Stessa şi-a întins braţul pentru a fi dusă la loc sigur, dar, în loc să fie trasă către marginea piscinei, braţul i-a înconjurat talia şi a tras-o în jos.

Stessa a ţipat, dar strigătul ei a fost înăbuşit de apa din baie. Avea gust de chimicale. S-a gândit la bietul Demitrus şi a încercat să scuipe apa, dar tot mai mult lichid îi inunda gura deschisă. Braţele şi picioarele i se zbăteau şi se loveau de atacator în timp ce fata încerca să se îndrepte. Strânsoarea atacatorului a slăbit. Eliberată pentru o clipă, s-a împleticit spre margine. Unghiile negre au zgâriat plăcile aurii.

Stessa a deschis gura pentru a striga la orice gardă din împrejurimi, dar o mână i-a acoperit-o pe la spate. Un alt braţ a tras-o îndărăt. Braţele erau solide, musculoase. Stessa nu se putea măsura cu el.

S-a zbătut, dar, cu atacatorul agăţat în spatele ei şi rochia udă şi grea, a început să obosească. Capul i s-a scufundat în apă, coroana desprinzându-i-se. S-a întins după ea în timp ce aceasta se scufunda spre fundul piscinei. Când s-a uitat în spate, nu a putut distinge în ce direcţie era suprafaţa apei. Nu vedea decât auriu. Şi doi ochi ce o priveau de deasupra, fără nicio expresie.

Pieptul, gâtul şi nasul începuseră să îi ia foc, braţele şi picioarele îngreunându-i-se de parcă ar fi fost de plumb.

Nu! Nu! Asta nu se poate întâmpla. Era mult prea tânără. Prea frumoasă. Prea iubită. Cu o viaţă întreagă de trăit. De ce i-ar face cineva asta?

Când călcâiele Stessei au atins fundul piscinei, s-a uitat spre suprafaţa apei şi a întins o mână spre ea. Asasinul stătea pe umerii ei, ţintuind-o. A lovit cu

capul, încercând să se elibereze de greutate. Dar era lipsită de putere, picioarele înmuindu-se.

Ultima suflare i-a ars plămânii, trimiţând bule de aer către suprafaţă. Criminalul a eliberat-o în sfârşit, dar era prea târziu.

Ea îşi dorea să îi fi putut lăsa lui Lyker un ultim mesaj.

CAPITOLUL DOUĂZECI
Keralie

Mackiel şi-a înclinat melonul în timp ce eu mă strecuram afară din incinerator.

— Bună, drăguţă Kera! E minunat că ai reuşit să ni te alături!

Am recunoscut femeia de lângă el ca fiind informatorul care lucra la zidul Toriei. Ce căuta ea aici?

— Ai ştiut că sunt aici în tot timpul ăsta, i-am spus lui Mackiel, păstrând masa între noi ca măsură de siguranţă.

Femeia a întrebat:

— E adevărat?

— E ceea ce aş fi făcut eu, a răspuns el, ridicând din umeri. Şi m-am gândit că ar fi fost mai distractiv să o afum ca să iasă afară din ascunzătoare. *A fost* mai distractiv aşa, nu? a rânjit.

Nu intenţionase niciodată să îl facă pe Varin să mă trădeze spunându-i povestea accidentului meu. Mackiel voise să îmi reamintească de tatăl meu. Voise să îmi reamintească de faptul că îi răneam pe cei pe care îi iubeam cel mai mult. Dar de ce? Dacă plănuia să ne omoare pe amândoi, de ce şi-ar mai fi pierdut timpul cu asta?

— Şi acum ce facem, Mackiel? am spus, aruncându-mi braţele în lături. Ne împuşti şi apoi ne bagi în incinerator, pentru a te asigura că nu ne găseşte nimeni cadavrele?

Mackiel şi-a bătut uşor buza cu degetul.

— Mulţumesc pentru sugestie, dar nu plănuiesc să scap de tine! „Deocamdată”, promiteau cuvintele lui.

— Astea nu sunt afacerile noastre obişnuite, Mackiel, i-am spus.

Şi-a scuturat o scamă invizibilă de pe jacheta neagră pe care o furasem pentru el cu un an în urmă. Îi aparţinea vreodată ceva? M-am uitat în jos la ţinuta mea ţipătoare ludistă. Mie îmi aparţinea vreodată ceva?

— Afacerile *mele,* a spus, constau în orice şi *tot* ce produce profit. Ne cunoşti lumea, drăguţă. Ştii că numai cei mai şireţi supravieţuiesc. Iar pe timpurile astea trebuie să fim mai lipsiţi de scrupule ca oricând.

Avea dreptate. Trebuia să fim lipsiţi de scrupule pentru a supravieţui. *Eu* trebuia să fiu lipsită de scrupule.

— Nu ne implicăm în politicile sectoarelor şi în legislaţia palatului, am spus, trăgând de timp.

— Reginele s-au implicat în treburile noastre primele, a răspuns el.

Asta avea de-a face cu Jetéeul? Încă nu mi-l puteam imagina pe Mackiel, băieţelul cu care crescusem, ca fiind creierul din spatele uciderilor celor patru regine.

— De ce m-ai pus în primul rând să fur tabletele de comunicare? am întrebat. Dacă tu ai fost de la bun început destinatarul lor?

Femeia de lângă Mackiel s-a crispat. El mi-a răspuns:

— Cine a zis că mesajele îmi erau adresate?

— Dacă nu îţi erau adresate ţie, atunci cine era destinatarul?

— Nu mi-ar plăcea să vorbesc în numele altcuiva, dar mi-e teamă că destinatarul de drept nu mai poate vorbi pentru el însuşi, a răspuns el.

Femeia de lângă el a rânjit ca o maniacă.

— L-ai ucis, a spus Varin.

— Nu eu am făcut aşa ceva, a răspuns Mackiel. Dar lacheii mei e posibil să se fi lăsat puţin duşi de val. Doar ştii cum sunt ei.

Din nou, dădea vina pe lachei. Pricepea câtuşi de puţin ce întuneric lăsase să pătrundă în viaţa lui? Chiar dacă tatăl lui fusese perfid, ticluirea unui plan de a le omorî pe cele patru regine era un pic prea mult. Ceva de la care nu se mai putea da înapoi.

— De ce faci asta?

Veniserăm aici să aflăm mai multe despre cel care orchestrase toată treaba asta, dar acum voiam să aflu

mai multe despre motivul pentru care se implicase Mackiel şi de ce mă băgase şi pe mine în treaba asta.

— Ce ţi s-a promis pentru aceste tablete?

— Ce mi se promite întotdeauna.

Şi-a frecat degetele unele de altele.

— Şi am evoluat de la pungăşii.

Dincolo de munca tatălui său – nu trebuia să o mai spună.

— Nu fi supărată că încă nu m-ai prins din urmă – colţul drept al gurii i s-a ridicat într-un rânjet – *încă!*

— Încă încerci să îţi depăşeşti tatăl, am gândit cu voce tare, ignorându-i ultima batjocură. Încă încerci să faci ceva ce el nu a fost suficient de puternic să facă.

Mackiel şi-a mijit ochii conturaţi cu dermatograf.

— *Nu* vorbi despre tatăl meu!

— Una dintre micuţele tale reguli, i-am susurat eu. Nu mai joc niciun joc de-al tău. Nu mai trebuie să mă supun regulilor tale. Am făcut o pauză înainte de a şopti: Nu îl mai poţi face pe tatăl tău să te iubească, Mackiel! E mort.

Mackiel s-a aruncat peste masă spre mine. Femeia l-a prins de braţ şi l-a tras înapoi.

— Destul! a spus.

Ţinea mâna deasupra unui buzunar din interiorul jachetei.

— Trebuie să mergem, Mackiel. Am stat prea mult aici.

A privit spre mine.

Starea lui de spirit serioasă s-a stins şi a încuviinţat.

— În regulă, atunci.

A arătat înspre uşă.

— A venit timpul să îi vedeţi pe lacheii voştri preferaţi.

Nu plănuia să ne omoare aici sau poate că nu putea face faţă uciderii celui mai bun prieten al său, până la urmă. Dar nu puteam avea încredere în el, nu din nou. Însă ce apărare aveam noi? Predasem destabilizatorul lui Varin la punctul de control al

sălii de şedinţe; încăperile erau prea aproape de palat pentru a fi permisă prezenţa armelor.

Femeia şi-a atins din nou jacheta în locul în care un pistol putea fi vârât în toc. Doar că ea ar fi fost percheziţionată pentru arme, aşa cum fuseserăm şi noi.

Asta e! Nu îşi atingea haina pentru a ne avertiza că este înarmată, ci din obişnuinţă. Era la fel de dezarmată ca şi noi.

Am reevaluat rapid situaţia. Varin era înalt şi puternic. Eu eram rapidă, agilă şi imprevizibilă. Femeia era mai masivă decât mine; mai puţin puternică, mai puţin rapidă. Iar Mackiel era puternic ca un umeraş.

Am clătinat scurt din cap către Varin. *Nu plecăm.*

Sprijinindu-mă de masa metalică, am spus:

— Nu prea cred, Mackiel. Am plătit pentru o oră sala asta, iar eu vreau să stau aici de toţi banii.

O mică încruntătură s-a format între sprâncenele lui Varin, dar a tăcut din gură. Bun eonist!

Mackiel mi-a făcut cu ochiul.

— Mi-e teamă că nu pentru asta am venit, drăguţă. Dar, dacă plecăm acum, s-ar putea să avem timp mai târziu.

Mi-am mijit ochii la el şi la insinuarea lui.

— Nu merg nicăieri cu tine. Zilele în care ne ţineam reciproc companie s-au terminat. *Noi* am terminat-o.

Trebuia să mă târască afară din camera asta, şi ştiam că el nu avea puterea să facă asta.

Un muşchi i s-a încordat pe gât, singurul semn de nesiguranţă.

— Acum, hai să nu fim dificili, drăguţă! Ştii că nu îmi place deloc când eşti dificilă.

Mi-am pus o mână în şold.

— Oh, dar ce ai spus mai devreme? Tu m-ai făcut aşa cum sunt, aşa că tu eşti singurul pe care îl poţi învinui pentru asta.

Mackiel şi-a dezvelit dinţii ca un animal sălbatic.

— Plecăm! Acum!

— Sau? Nu ai nimic din ceea ce-mi doresc eu. Şi eu mereu am nevoie de ceva la schimb, nu-i aşa?

Varin a venit lângă mine, dar am făcut un pas în spate, spre incinerator. Nu voiam să fiu protejată. Voiam să mă doară. Voiam să îl doară pe Mackiel. Pentru ceea ce spusese despre tata şi pentru că mă trădase.

— Haide, Mackiel! l-am întărâtat. Ţi-e teamă să te iei de mine fără să ai lacheii lângă tine? De dulcea, inocenta de mine? Păpuşa ta de porţelan.

— O să te rănesc, a spus Mackiel printre dinţi. Dacă trebuie.

Femeia s-a mişcat spre mine, dar Mackiel a alungat-o cu o mişcare a mâinii. Era furios. Iar când era furios, nu gândea limpede. *Perfect!*

Mi-am ţuguiat buzele.

— Nu cred că îţi pasă că am înghiţit tabletele.

Mackiel a continuat să vină spre mine.

— Îţi pasă doar de faptul că nu m-am supus ordinelor tale.

— Am tot aşteptat ziua în care să o faci, dar astăzi nu e ziua aia.

— Astăzi, mâine, poimâine – ce mai contează? Pentru că tu nu m-ai făcut *niciodată* ceea ce sunt, am şuierat către el. Am vrut să fiu unul dintre pungaşii tăi. Am devenit unul. Aveam nevoie de un loc unde să stau. Mi-ai dat o cameră. Tot ce mi-am dorit, tu mi-ai oferit. Fix aşa – am pocnit din degete. Nu am fost *niciodată* a ta. Iar în ziua aia, la docuri?

M-am aplecat peste masă spre el.

— Mi-am dorit să te îneci.

A sărit peste masă şi s-a aruncat spre mine.

Din cauza furiei, nu m-a văzut când am pornit incineratorul. Când a ajuns la mine, l-am împins într-o parte, propulsându-l către perete şi spre sertarul incineratorului.

Minţisem. Bineînţeles că Mackiel mă făcuse ceea ce sunt. Mă făcuse să îmi studiez ţintele. Să înţeleg ce le motivează. Să le înţeleg mişcările. Gravitaţia. Schimbările subtile de greutate pentru a obţine ce

îmi doream. Şi ce îmi doream era ca el să se repeadă la mine.

Mackiel şi-a întins mâinile spre perete pentru a nu se izbi de el, dar, în schimb, a dat de gura flămândă a incineratorului.

Avea dreptate. Eram a lui. Şi, mulţi ani de-a rândul, crezusem că şi el fusese al meu.

Dar nu mai credeam asta.

Am închis cu o smucitură sertarul şi i-am închis siguranţa, blocându-i mâinile în căldura arzătoare.

A urlat când i-a ars carnea.

Femeia s-a grăbit să îl elibereze pe Mackiel din incinerator.

— Du-te!

L-am împins pe Varin din spate, căci rămăsese cu gura deschisă.

— Du-te, eonist prost!

Am ieşit amândoi valvârtej din cameră.

— Pune mâna pe ea! a urlat Mackiel.

Dar noi dispăruserăm deja.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Marguerite
Regina Toriei

Regula numărul zece: Consilierul din fiecare sector trebuie să fie prezent la toate întâlnirile şi implicat în luarea tuturor deciziilor, pentru a se asigura de imparţialitatea reginelor.

Inspectorul a solicitat prezenţa tuturor reginelor în sala lui de interogatorii la prima oră în acea dimineaţă. Marguerite spera la veşti bune. Bărbatul adulmeca deja de două zile prin palat; nu trebuia să aibă o pistă până acum?

Corra deja stătea de partea opusă a mesei faţă de inspector, cu mâinile împreunate în apropierea gâtului. Privirea i-a căzut pe banderola neagră pe care Marguerite o purta pe braţ. Oare tristeţea îi întuneca ochii căprui? Ştia că regina Corra simţea durerea, indiferent câte eforturi făcuse sectorul ei pentru a o scăpa de ea. Chiar şi eoniştilor le era permis să jelească. În felul lor.

A schiţat spre Corra un zâmbet reţinut şi s-a aşezat lângă ea.

— Cum rezişti? a întrebat-o.

Corra a rămas tăcută încă o clipă, de parcă îşi cântărea răspunsul. Pe Marguerite o durea sufletul, şi spera ca regina eonistă să i se deschidă, măcar de data asta. Reginele erau nevoite să rămână puternice. Împreună.

— Vreau doar ca ucigaşul să fie găsit, a răspuns Corra într-un final.

Era un răspuns sincer şi eonist, dar Marguerite ştia în continuare că o reţine ceva.

— Asta îmi doresc şi eu, a spus Marguerite.

Furia ce fierbea în ea s-a transformat în foc la pomenirea crimei. Se întreba dacă furia ar fi putut să îi transforme organele în cenuşă.

Inspectorul a alungat consilierii din încăpere, apoi a închis uşa în urma lor.

— Consilierii trebuie să fie prezenţi, inspectore, a spus Marguerite, ridicându-se în picioare. Orice le este adresat reginelor trebuie să fie auzit de noi toţi. Aşa decretă Codul Reginelor. Nu există secrete în acest palat.

Inspectorul i-a aruncat o privire tăioasă înainte să îi răspundă:

— Îmi pare rău, regină Marguerite, dar trebuie să stau de vorbă doar cu reginele.

Inima lui Marguerite a început să bată nebuneşte, şi a apucat materialul gros al fustei pentru a se linişti.

— Dar regina Stessa încă nu a ajuns.

— Voi ajunge şi acolo, a replicat el.

Marguerite a privit-o pe Corra. Ce voia să spună cu asta? S-a aşezat fără tragere de inimă pe scaun, dar corpul ei era rigid, de parcă se pregătea pentru o lovitură fizică.

— Ai găsit asasinul? a întrebat Corra, cu mâna încă aşezată pe scobitura gâtului, ceva ce Marguerite observase că e un nou obicei de-al Correi.

— Te rugăm, dă-ne veşti bune!

— Îmi pare rău, regina mea!

S-a aşezat în dreptul ei, pe partea opusă a mesei, şi şi-a ajustat dispozitivul de înregistrare din jurul urechii.

— Mi-e teamă că nu am decât veşti proaste.

— Ce este?

Marguerite s-a pregătit pentru lovitură.

— Cu puţin timp în urmă, a început el, cadavrul reginei Stessa a fost găsit…

Nu era nevoie să termine. Marguerite era deja în picioare, acoperindu-şi gura cu mâna.

— Nu. Nu. Nu. Nu. Nu. Nu!

— Vă rog, luaţi loc, regină Marguerite! a spus inspectorul, cu colţurile gurii lăsate.

— Moartă?

Marguerite ura cuvântul. Îi ardea buzele în timp ce îl pronunţa. Inspectorul a încuviinţat cu o mişcare

a capului.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Corra.

— A fost înecată, a răspuns inspectorul, privirea sa urmărindu-le reacţiile.

Examinându-le.

— S-a înecat? a întrebat Corra. Cum? Unde?

Inspectorul a clătinat din cap.

— Am spus că „a fost" înecată, nu că s-a înecat. A fost găsită la băi.

— *Mărite regine!* a spus Marguerite, lăsându-şi capul pe spate şi privind spre golul din tavan. Ce se petrece aici?

— Asta e ceea ce încerc să descopăr şi eu, a replicat el. Ştia vreuna dintre voi că regina Stessa nu ştia să înoate?

— Nu, a răspuns Marguerite, aşezându-se la locul ei.

Durerea o apăsa mai tare în scaun. *Nu Stessa. Biata Stessa! Era* atât *de tânără! De vârstă apropiată cu fiica mea. Cum se poate să fie moartă?*

— Nu ştiam asta, inspectore.

Însă Corra a spus:

— Da, ştiam.

Inspectorul şi-a fixat privirea la regina eonistă, la fel ca şi Marguerite.

— E o ludistă. Ei nu înoată. Nu ştiu cum să înoate.

— Oh! a dat Marguerite aprobator din cap. Desigur. Atunci, presupun că şi eu ştiam…

Inspectorul a fluturat o mână cu degete prelungi către ea.

— Nu vă suspectez pe niciuna dintre voi, acesta fiind motivul pentru care vă aflaţi aici. Am vrut să vă informez pe amândouă în legătură cu ce s-a întâmplat cu regina Stessa, înainte ca toţi ceilalţi din palat să fie informaţi de moartea ei.

Marguerite a ridicat din sprâncene.

— Nu ne suspectezi?

Din ultimele ei informaţii, ele erau singurele suspecte.

— Nu, a răspuns el şi a oftat uşor. Cu moartea reginei Stessa, a devenit destul de clar ce se întâmplă aici.

Ambele regine s-au aplecat peste masă, agăţându-se de fiecare cuvânt de parcă vieţile lor depindeau de asta.

— Aceasta nu e o vendetă împotriva reginei Iris, ci – şi-a dres glasul –, cred, un plan de a scăpa Quadara de toate reginele ei.

Marguerite a tresărit. Nu avea cum să fie aşa.

— De ce ar vrea cineva ca noi să dispărem?

Asta ar ameninţa însăşi temelia Quadarei.

Inspectorul a pocnit din două degete lungi către ea.

— Asta am de gând să aflu.

Corra a sărit ca arsă din scaun, speriind-o pe Marguerite.

— Dar e strigător la cer! a exclamat ea. Mai întâi Iris, iar acum Stessa. Nu ai oprit criminalul. De unde ştim că nu o să ne ia pe noi în vizor data viitoare? Vei avea încă două regine moarte pe conştiinţă!

Marguerite nu putea să nu se holbeze la sora ei regină. Nu o auzise niciodată pe Corra ridicând vocea, ca să nu mai vorbim de izbucniri de suferinţă sau frustrare.

Inspectorul nu părea să fie tulburat.

— Înţeleg că sunteţi îngrijorată…

— „Îngrijorată?” a pufnit Corra. Iris a fost ucisă! Iar acum ne spui că Stessa a fost înecată intenţionat, şi acum… şi acum…

Dar nu şi-a mai terminat propoziţia.

— Îmi cer scuze!

S-a aşezat din nou pe scaun, cu mâna la baza gâtului.

— Au fost câteva zile grele şi am dormit foarte puţin. Nu ştiu ce m-a apucat.

Dar Marguerite credea că o văzuse pe adevărata Corra, cea ascunsă sub masca rigidă. Iar fata aceea era profund îndurerată. I-a luat mâinile Correi într-ale ei.

— Nu e nevoie să îţi ceri scuze, Corra, a zis ea. Ne este permis să jelim.

Corra a încuviinţat scurt, dar a ţinut-o în continuare de mână pe Marguerite.

— Când s-a întâmplat asta, inspectore? a întrebat Marguerite. Ce ai descoperit până acum?

— Trupul ei a fost descoperit acum aproximativ treizeci de minute.

Marguerite a simţit tremurul Correi sub atingerea ei. A strâns-o uşor de mână încurajator.

— Trebuia să fie în odăile ei, odihnindu-se. Tânărul ei consilier a fost cel care a găsit-o. Atunci când a ajuns el la băi, era deja moartă.

— Lyker, a oftat Corra.

— Ar putea fi el criminalul? l-a întrebat Marguerite pe inspector.

— Hainele lui erau ude când a adus-o la mine, dar el o scosese pe regina Stessa din piscină. E dificil de stabilit fără mai multe investigaţii.

— Nu, a intervenit Corra. Nu cred că ar fi făcut-o.

Inspectorul s-a întors spre ea.

— Şi de ce spuneţi asta, regina mea?

— Pentru că se iubeau, a răspuns ea.

Ochii aproape că îi scânteiau.

Cine era fata asta care vorbea despre iubire? Ăsta nu era un concept eonist, s-a gândit Marguerite.

— De unde ştiţi asta, regina mea? a întrebat inspectorul.

Corra l-a ţintuit cu ochii ei negri.

— Pentru că am intrat ieri în camera ei şi i-am găsit împreună.

Lui Marguerite i s-a tăiat răsuflarea. Încă o lege din Codul Reginelor care fusese încălcată. Oare acesta fusese motivul pentru care Stessa o îndepărtase pe Marguerite când Lyker sosise la palat: pentru a-şi proteja secretul?

— Poate că s-au certat? a întrebat el. În majoritatea cazurilor, victimele crimelor îşi cunosc atacatorul.

— Nu. Nu s-au certat?

Şi-a dres glasul.

— Nu pot fi sigură, dar nu cred că ar fi omorât-o.

— Dar el tot m-a minţit, ceea ce înseamnă că… a început inspectorul.

— Ludiştii nu sunt ucigaşi, inspectore, l-a întrerupt Marguerite. Dacă regina Corra spune că erau îndrăgostiţi, atunci nu cred că el i-ar fi făcut vreun rău.

— Adevărat, totuşi, crimele pasionale nu sunt chiar atât de rar întâlnite în Ludia, a spus inspectorul. Dar, luând în calcul şi uciderea reginei Iris, e dificil să facem legătura dintre ambele crime şi acest tânăr, întrucât ce motiv ar fi avut pentru asta? Doar dacă Iris nu ştia despre relaţia lor?

Marguerite a schimbat o privire cu Corra, care a scuturat din cap.

— Nu cred.

El a încuviinţat.

— Totuşi, voi sta din nou de vorbă cu el, dar mă îndoiesc că ar fi implicat.

— Iar acum ce facem? a întrebat Marguerite.

A privit-o pe Corra.

— E clar că asasinul încă se plimbă în voie. Suntem în pericol dacă rămânem aici.

Nu se gândise nici măcar o dată să părăsească palatul din clipa în care păşise prima dată în el, nici măcar când Elias se dovedise a fi un impostor şi un escroc, iar întreaga sa lume se năruise peste ea. Palatul era în continuare locul unde îi era menit lui Marguerite să fie, iar poziţia de regină era cea pentru care se născuse.

— Nu avem voie să plecăm, a spus Corra, privind domul din sticlă. Dacă o facem, renunţăm la tron, domnia noastră fiind întinată. Nu putem permite ca obligaţiile noastre să fie influenţate din exterior.

— Poate că ăsta este şi planul asasinului?

Inspectorul a marcat momentul pe înregistrare.

— Nu trebuie să vă omoare pe toate, ci doar să vă alunge de la palat. Da, asta s-ar putea să fie, a spus mai mult pentru el decât pentru regine.

— Stessa, de asemenea, nu are moştenitor, a murmurat Marguerite. Era prea tânără.

— Niciuna dintre noi nu are, i-a reamintit Corra.

Marguerite nu a putut să îi întâlnească privirea, simţind că adevărul avea să fie smuls de la ea. Mama Correi fusese regină pe vremea când Marguerite rămăsese însărcinată şi, aparent, pierduse copilul. Nu ştia nimic de fiica lui Marguerite care era ascunsă în Toria.

Ţine-o în siguranţă! Ţine-o ascunsă! Asta e tot ce contează. Tronul este responsabilitatea ta, nu *a ei.*

— Am crescut numărul gărzilor, a continuat inspectorul. Ne vom asigura că ucigaşul nu mai are nici timpul necesar, nici oportunitatea de a lovi din nou.

— Ai mai spus asta o dată.

Marguerite a clătinat din cap.

— Iar acum Stessa e moartă.

— Am crezut că ucigaşul este reţinut în camera de procesare, a răspuns el.

— De ce nu îi obligi pe toţi să plece? a întrebat Corra. În momentul acesta, protecţia noastră e mai importantă decât găsirea criminalului, corect?

Marguerite nu putea să o contrazică.

— Trebuie să protejăm Quadara şi Codul Reginelor, indiferent de cost.

Şi totuşi, nu voia să îşi dea fiica în vileag. Indiferent ce i s-ar fi întâmplat ei. Fiica să nu se pregătise pentru o viaţă în interiorul palatului; nu ştia cum să fie regină. Nici măcar nu îşi cunoştea adevăraţii părinţi. Marguerite nu avea să cedeze acum. Fiica ei urma să ducă o viaţă normală. Cel mai important: fiica ei avea să *trăiască.*

Inspectorul le-a ţintuit cu ochii lui negri pe regine.

— Dacă asasinul a fost parte din palat în tot acest timp? Dacă doar aştepta momentul potrivit pentru a lovi?

Marguerite şi-a simţit limba uscată şi grea când i-a răspuns:

— Atunci suntem condamnate.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI
Keralie

— Ce s-a întâmplat acolo? a întrebat Varin în timp ce coboram scările în fugă, îndepărtându-ne de Casa Concordului.

Departe de urletele lui Mackiel.

Nu am mai privit în urmă.

Oare mersesem prea departe? O terminase, în sfârşit, Varin cu mine? Eram surprinsă că rezistase atât de mult în preajma mea.

Concordul începuse să se umple, pregătindu-se pentru treburile de zi cu zi. Oamenii se opreau şi se uitau după noi în timp ce fugeam. Ştiam că reprezint o privelişte pe cinste.

Odată ajunşi în centrul Concordului, m-am oprit şi am ridicat privirea. Rapoartele Reginelor repetau ştirile din ziua precedentă. Nimic despre uciderile reginelor.

Ce se întâmpla? De ce nu auzisem nimic? Înţelesesem nevoia de a menţine calmul tuturor, dar cu siguranţă ceva trebuia să le fi scăpat până acum? De ce se purta toată lumea de parcă nimic nu se schimbase?

Am inspirat sacadat de câteva ori. Trebuia ca toată lumea să afle ce se întâmplase. Nu voiam ca noi doi să fim singuri în treaba asta.

— Eşti bine? m-a întrebat Varin, stând alături de mine, dar păstrând distanţa.

Am scuturat din cap. Nu îl puteam privi. Abia puteam respira. Ce făcusem?

— Acum ce ne vom face? Nu am aflat nimic, a spus el.

Avea dreptate. Nu ştiam mult mai multe decât ceea ce suspectaserăm deja. A oftat.

— Puteai să mă avertizezi în legătură cu planul tău.

— Cum? l-am întrebat, regăsindu-mi vocea. Mackiel era chiar acolo. Aveam nevoie de elementul-surpriză.

— Cu siguranţă l-ai avut.

— Acum poţi să pleci, i-am spus. S-a terminat.

— Ce tot vorbeşti?

A clătinat din cap.

— Am obosit, Varin. Vreau…

Urma să spun „vreau să merg acasă”, dar nu mai ştiam unde era acasă. Cu siguranţă nu la casa de licitaţii.

Varin s-a apropiat un pas.

— Eşti speriată. Ia o gură de aer.

Mi-a scăpat un râset.

— Speriată? Tu n-ai văzut ce am făcut acolo?

Dimpotrivă, Varin ar fi trebuit să fie speriat de mine. Mă simţeam de parcă m-aş fi aflat iar pe barca tatălui meu, apropiindu-mă de stânci. Fusesem furibundă. Dorisem distrugere. Aşa că răbufnisem.

Era în mine o furie pe care nu o puteam controla. O întunecime ataşată de ea, ca o umbră lungă. Şi nu eram sigură dacă Mackiel o crease sau fusese mereu în interiorul meu.

Dintr-odată, aleea a început să se învârtească. Stele au început să strălucească; reginele râdeau de mine din ceruri.

Am început să mă prăbuşesc spre pavajul soios.

Un braţ mi-a înconjurat talia în ultima clipă.

— Keralie? a spus Varin, ţinându-mă la câţiva centimetri de sol. Eşti bine?

Lumea s-a învârtit din nou în jurul meu când el m-a pus pe picioare, lăsându-şi mâna pe braţul meu. Am privit în jos la degetele lui acoperite de costumul-piele, surprinsă de fermitatea şi puterea lor. Niciunul dintre noi nu tresărise la atingere.

— Sunt bine, i-am răspuns.

— Nu, eşti în stare şoc. Acordă-ţi un răgaz!

Deşi nu o văzusem cu ochii mei, mi-am imaginat carnea lui Mackiel căzându-i de pe oase. Cum putusem să fac aşa ceva cuiva? Cuiva pe care cândva îl considerasem prietenul meu? Şi chiar îndrăznisem să recunosc adevărul despre ziua aia de la docuri după atâţia ani?

Când sărisem în apă, mă aşteptasem ca Mackiel să se lupte din răsputeri. *Ştiam* că o va face. Voiam să îi demonstrez lui Mackiel că îi aparţineam lumii ăsteia, că şi eu puteam fi nemiloasă. Îl auzisem vorbind cu tatăl lui despre noul lui recrut cu câteva zile în urmă. Spusese că eram moale, dar că puteam fi modelată. Mă făcuse să înnebunesc de furie.

Aşa că îl provocasem să sară, să îl văd pe Mackiel cum dă din mâini şi din picioare şi să simtă cum e să fii slab. Dar îl salvasem înainte să îşi dea ultima suflare.

Crezusem mereu că nu intenţionasem să îl rănesc vreodată. Că fusese un joc, iar lui Mackiel îi plăceau jocurile. Dar astăzi nu fusese un joc. Îmi dorisem să îl rănesc pe Mackiel, poate mai mult decât îmi dorisem să scap.

„A fost pe viaţă şi pe moarte", a rostit o voce din interiorul meu. O voce care suna suspect de asemănător cu a lui Mackiel. *Lua-l-ar naiba!* Nu puteam să mi-l scot din minte. Din viaţă. Din mine.

L-am împins pe Varin la o parte.

— Trebuie să stau jos.

Lăsându-mă să alunec pe sol, mi-am aşezat fruntea pe genunchi.

Varin s-a lăsat pe vine lângă mine.

— Ai făcut ce trebuia. Ne-ai salvat.

— Da, dar fără niciun ajutor din partea ta.

M-a surprins cu un râset jos, din adâncul pieptului.

— Nu sunt cel mai rapid atunci când sunt încolţit.

Figura lui era blândă. Pentru prima dată, nu părea să mă judece, iar ăsta ar fi fost singurul moment în care l-aş fi iertat dacă ar fi făcut-o. Şi nu mă privea de parcă eram distrusă. O păpuşă din porţelan. M-a privit de parcă eram puternică.

— Niciodată nu au fost rostite cuvinte mai adevărate, am zis cu un zâmbet firav.

— Chiar vrei să renunţi acum?

Şi-a încruntat sprâncenele închise la culoare.

— Ne-am pierdut dovezile, am adăugat, referindu-mă la tabletele de comunicare

reînregistrate. Şi încă nu ştim cum anume e Mackiel implicat.

— Avem destule informaţii. Mă pot duce singur la palat, dacă vrei?

Mă testa. Voiam sau nu să ajut reginele? Voiam sau nu să fac ce e corect? Eram mai mult decât o hoaţă?

„Cine vrei să fii?”

— Sunt implicată în asta mai mult ca niciodată. Dar Mackiel tot îşi va cere partea.

Mi-am trecut un deget de-a latul gâtului.

— Doar dacă nu vrei tu să te retragi?

Varin putea să dispară în Eonia; Mackiel şi lacheii lui nu l-ar găsi acolo.

— Ţi-am spus, am de gând să văd treaba asta dusă până la capăt.

Şi-a trecut o mână prin părul brunet.

— Nu eşti singura care are nevoie de ceva.

— HIDRA, am spus.

Nu era o întrebare.

A încuviinţat, ceva fiind ascuns în spatele expresiei sale – speranţă?

Păcat că amândoi ne doream acelaşi lucru. Puteam să îl las aici şi să mă aventurez la palat pe cont propriu pentru a face rost de HIDRA, dar el m-ar fi putut raporta cu uşurinţă autorităţilor de la palat. Până la urmă, în cine ar fi avut încredere gărzile de acolo? Într-o hoaţă sau într-un mesager eonist?

Aveam nevoie de Varin alături de mine. Până când primeam ceea ce doream. Urma să mă îngrijorez mai târziu în legătură cu trădarea mea.

— Suntem implicaţi în treaba asta împreună, a spus el. Dar gata cu minţitul! Gata cu şiretlicurile!

Mi-am întins mâna pentru a bate palma.

— Împreună, am spus când mâinile ni s-au atins. Promit!

Trebuia să fie mai înţelept decât să aibă încredere într-o hoaţă.

Nu mai rămăsese decât un singur loc unde să mergem. Şi era de parcă fuseserăm atraşi acolo de la bun început, căci acela era locul de unde începuse

toată povestea. Paşii mi-au devenit mai hotărâţi în timp ce urcam iar treptele Casei Concordului şi intram în palat.

— Avem nevoie de un plan, a spus.

— *Noi* suntem planul, am rânjit. Nimeni nu va suspecta o fată toriană micuţă şi prostuţă şi un eonist tânăr şi naiv.

Am gesticulat din cap spre el.

— Avem asta sub control. Tu şi cu mine. Mergem la autorităţile de la palat şi le spunem că avem informaţii despre uciderile reginelor. Le spunem despre Mackiel şi despre tabletele de comunicare.

— Cum plănuieşti să ne infiltrăm în palat? a întrebat, holbându-se la domul auriu. Sunt gărzi eoniste care păzesc intrarea şi încă şi mai multe în interior.

I-am aruncat o privire enervată.

— Nu ne infiltrăm.

Sprâncenele i s-au încruntat.

— Nu?

— Chiar atât de puţină încredere ai în mine?

Mi-am încolăcit mâna pe braţul lui, simţind cum muşchii i se încordează de la atingere, dar nu s-a retras.

— Prostuţul de Varin! Suntem invitaţi. Toată lumea este.

A ridicat din sprâncene.

— Vom participa la curte?

— Vom participa la curte, am confirmat. Şi am face bine să arătăm pe cât de bine putem.

A clătinat din cap, oftând dezamăgit.

— Deci spunem nu infiltrării în palat, dar da furtului altor haine?

Am pocnit din degete spre el.

— Acum începi să te prinzi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

Corra
Regina Eoniei

Regula numărul unsprezece: Puterea reginei nu poate fi transferată fiicei sale decât în cazul decesului sau al abdicării.

Corra s-a întors în odăile ei după întâlnirea cu inspectorul. Nu îi venea să creadă că acum şi Stessa era moartă. Trebuia să îşi revină. Le îngăduise propriilor emoţii să preia controlul şi înţelesese asta un pic prea târziu. Mai existase o singură ocazie când emoţiile Correi o dovediseră – ziua în care murise mama ei.

Corra nu se aşteptase să devină regină înainte să împlinească vârsta de cincizeci şi cinci de ani, de vreme ce data morţii mamei ei fusese stabilită la vârsta de nouăzeci de ani, acordându-i Correi suficient timp pentru a-şi perfecţiona tehnica de a-şi ţine emoţiile sub control. Până atunci, credea că nici nu va mai simţi nimic. O eonistă adevărată, pregătită să preia tronul.

Dar mama ei începuse să refuze tratamentele medicale lunare pentru inima ei slabă. Într-una dintre puţinele lor întâlniri, mama ei îi spusese că voia să se ducă pe lumea cealaltă pentru ca fiica ei să păşească în lumină.

Corra încercase să discute cu ea, dar aceasta nici nu voia să audă. Un an mai târziu, mama ei fusese trimisă la infirmeria palatului pentru a-şi da ultima suflare.

Cu moartea mamei ei devenind iminentă, Corra evadase din palat pentru prima dată în viaţă. Era important să fie găsită de consilierul mamei ei în interiorul Eoniei – pentru a se asigura că toată viaţa sa de până atunci, petrecută în interiorul palatului, era ţinută secretă. În cele câteva zile pe care Corra le petrecuse în Eonia, ştiuse că mama ei luase decizia corectă. Percepuse o afinitate pentru sectorul despre

care doar auzise şi nu se putea imagina simţindu-se mai apropiată de Eonia dacă ar fi crescut acolo.

Când consilierul eonist ajunsese la apartamentul a cărui adresă i-o oferise mama ei, susţinând că aceea era adresa Correi, ea era deja pregătită să se întoarcă în singura casă pe care o cunoscuse vreodată.

După sosirea la palat, îşi vizitase mama la infirmerie. Corra ţinuse mâna inertă a mamei ei şi îi şoptise cuvintele pe care aceasta i le spusese cândva:

— Promit să fiu răbdătoare! Să fiu calmă. Să fiu altruistă. Şi să conduc cu o mână de fier. O inimă de fier.

Şiruri de lacrimi brăzdau obrajii Correi.

— Te iubesc, mamă!

Îşi îngropase faţa lângă trupul mamei sale pentru a-şi ascunde lacrimile.

Când părăsise infirmeria palatului, promisese să îşi lase tristeţea în urmă.

Dar nu era uşor să facă asta cu Iris. Iar acum, cu Stessa.

Corra voia să dispară. Mai mult decât atât, voia să poată să jelească, să o doară – *să simtă,* la fel ca toţi ceilalţi. Ura modul în care o dezonora pe Iris cu fiecare răspuns nesincer.

Cât timp avea să îşi mai poată păstra masca la locul ei? Şi care era rostul? Viaţa ei era în pericol, la fel ca şi a lui Marguerite.

Corra le-a salutat dând din cap pe cele două gărzi postate la uşile odăii ei înainte de a se retrage. După ce s-a aşezat pe pat, a oftat epuizată.

Un bocet ciudat, ca al unui animal rănit, a răsunat de-a lungul coridorului. Corra s-a gândit la Lyker, distrus de durere. Nu avea să reuşească niciodată să îşi şteargă din minte imaginea unei Stesse inerte şi lipsite de viaţă. Corra era bucuroasă că nu o văzuse astfel pe Iris; îşi întorsese capul când trupul ei îi trecuse prin faţă în timpul procesiunii de înmormântare. Îi permitea să se agaţe de ultimele imagini ale iubirii ei, vibrând de viaţă, făcând ceea ce ştia ea cel mai bine să facă: să domnească.

Corra nu i-ar fi dorit vreodată cuiva să treacă prin agonia pierderii unei persoane dragi, nici măcar unui duşman. Nu că ea ar fi avut duşmani, dar cine altcineva ar fi putut să ucidă reginele dacă nu un adversar mârşav şi nevăzut?

Poate că asasinul fusese trimis de peste ocean? Angajat de o naţiune rivală, care îşi dorea ca naţiunea Quadarei să se prăbuşească. Dar ce naţiune? Nu existase niciodată vreo rivalitate internaţională, ci doar Războaiele Dintre Sectoare.

— Tu ce ai face? a şoptit Corra în tăcerea din odaie, sperând că Iris o urmărea din ceruri. Ce ai face dacă încă ai fi aici? Ai fugi din palat pentru a-ţi salva viaţa?

A rânjit în întuneric.

— Nu, bineînţeles că nu. Ai rămâne. Ai lupta.

Un suspin i-a bolborosit în gât.

— De ce nu ai luptat? De ce i-ai lăsat să te nimicească de parcă nu ai fi fost nimic? O flacără în întuneric. Nimic mai mult decât oricine altcineva.

A clătinat din cap.

— Dar tu erai *totul.* Nu înţeleg.

Inima ei frântă a înţepat-o. S-a lăsat pe spate, permiţându-le lacrimilor să îi curgă liber pe obraji.

— Dacă plec, îmi pierd tronul. Dacă rămân, e posibil să îmi pierd viaţa.

Şi-a frecat faţa cu palma.

— Tu ce ai vrea să fac?

Erau două lucruri foarte diferite: ce ar fi făcut Iris şi ce ar fi vrut Iris să facă *ea.*

— Mi-ai spus că suntem împreună în chestia asta.

Şi-a băgat faţa în pernă şi a plâns, obiceiul de a-şi ascunde emoţiile fiind puternic înrădăcinat.

— Te voi vedea din nou? a şoptit. Oare sectorul fără graniţe există pentru reginele decedate? Acela va fi locul unde vom fi împreună? Împreună în felul în care nu ni s-a permis niciodată să fim în timpul vieţii?

Întrebările Correi au rămas fără răspuns, deşi spera că nu rămân neauzite de reginele din ceruri.

Un bubuit în uşă a ridicat-o brusc pe Corra din pat.

— Cine-i acolo? a strigat.

— Nu îţi face griji, regină Corra! a strigat una dintre gărzi prin uşă. Avem situaţia sub control.

— Lăsaţi-mă să intru! a urlat o voce furioasă. Ea a fost… Ştiu că ea a fost!

Lyker.

— Nu te apropia! l-a avertizat garda.

S-a auzit o bufnitură puternică, apoi un geamăt.

— Opriţi-vă! a ţipat Corra.

A deschis larg uşa dormitorului.

— Nu îl răniţi!

Lyker era pe jos, din nas curgându-i sânge în valuri pe podeaua lustruită din marmură. Una dintre gărzi îi legase lui Lyker mâinile la spate. Cealaltă gardă îşi freca nodurile degetelor ce începuseră să se învineţească.

— Vă rog! le-a spus ea. Este îndurerat de pierderea reginei Stessa.

Gărzile şi Lyker au privit-o surprinşi. Ochii lui Lyker erau roşii; era sigură că la fel erau şi ai ei.

S-a dat într-o parte.

— Lăsaţi-l să intre!

— Eşti sigură, regină Corra? a întrebat una dintre gărzi.

Nu a făcut nicio mişcare pentru a-l elibera pe Lyker. Regina a încuviinţat din cap.

— Puteţi pleca, le-a spus gărzilor după ce l-au pus pe Lyker pe picioare şi l-au împins în odaia ei, iar acestea privit-o de parcă îi mai crescuse încă un cap. Acum! le-a poruncit.

— Da, regină Corra.

Au făcut o plecăciune şi au ieşit din cameră, dar nu înainte de a-l privi lung pe Lyker.

— Îmi pare rău! i-a spus ea de îndată ce au rămas singuri. Trebuie să fii foarte îndurerat.

Dar Lyker nu o privea. Se holba la patul ei şi la şerveţelele împrăştiate pe pătură. Corra uitase să le ardă în incinerator.

— Lyker? a spus după un moment lung.

A privit-o în sfârşit, cu faţa transformată de durere.

— Tu ai făcut asta.

Tonul lui era jos, dar puternic, şi diferit de cel al băiatului pe care îl văzuse mai devreme cu Stessa. Lumina dispăruse din privirea lui, fiind înlocuită de ceva sinistru şi sălbatic.

El a încuiat uşa. Înainte ca ea să apuce să îl întrebe ce face, s-a repezit la ea. A împins-o în perete, încolăcindu-şi mâinile în jurul gâtului ei. Capul i s-a izbit de zid, lăsând să curgă lacrimi proaspete pe obrajii ei.

— Opreşte-te!

Dar el era prea puternic, iar furia lui, prea aprigă.

— Tu ai omorât-o! Tu ai omorât-o! Tu ai omorât-o!

— Regină Corra! au strigat gărzile, bătându-i în uşă. Sunteţi bine?

„Nu”, a încercat ea să spună, dar nu mai avea suficient aer în plămâni. Pieptul ei se chinuia să se umple cu aer. Privirea a început să i se întunece.

— De ce? a plâns el, lovind cu pumnul peretele de lângă faţa ei.

Era mult mai solid decât ea, bicepşii lui ţintuind-o în loc.

— De ce?

— Lăsaţi-ne să intrăm!

Gărzile continuau să lovească în uşă.

Corra s-a zbătut, dar lipsa oxigenului o făcea să nu-şi mai simtă greutatea picioarelor, de parcă ar fi fost scufundată în apă. Oare aşa se simţise şi Stessa când murise? Pieptul arzând, gâtul jupuit, trupul lipsit de putere, ameţită?

Spera că da, deoarece nu era prea dureros.

Lyker şi-a apropiat faţa de a ei. Obrajii şi gâtul îi fuseseră inundate de un roşu furios, asortându-se cu părul lui.

— Nu o vei vedea acolo, a rostit el.

Corra a clipit. Nu ştia despre ce vorbeşte. Ochii umflaţi ai băiatului s-au umplut de lacrimi.

— Nu meriţi să fii cu ea.

Pieptul i s-a cutremurat.

— Nu te voi lăsa.

S-a îndepărtat, iar Corra a căzut pe podea.

A înghiţit o gură de aer usturătoare, simţindu-şi gâtul amorţit şi arzător în acelaşi timp.

Lyker s-a aplecat deasupra ei, privind-o ameninţător şi ţinându-şi mâinile în păr. A lăsat să îi scape un urlet plin de agonie.

— Regină Corra! a strigat o gardă prin uşă. Ce se întâmplă?

— Sunt bine, a răspuns ea răguşită. Suntem bine. Am dărâmat eu o lampă, atâta tot.

S-a târât până la pat şi s-a agăţat de pături ca să se ridice. Odată ajunsă în şezut, s-a întors spre Lyker. El privea în gol.

— Nu eu am omorât-o pe Stessa, a rostit ea, cu mâna pe gâtul ce o ardea. Nu mi-aş omorî niciodată o soră-regină.

El i-a aruncat o privire.

— Te-am ameninţat.

Corra a încuviinţat.

— Eraţi speriaţi. Voiaţi să vă protejaţi…

A tuşit răguşit.

— Voiaţi să vă protejaţi iubirea. Înţeleg.

El a scos un râs ca un lătrat.

— Un eonist înţelege dragostea. Sigur!

— Am iubit-o pe Iris.

Corra a icnit, apoi a zâmbit printre lacrimi. Era prima dată când o rostea cu voce tare.

— Am iubit-o.

Voia să o spună din nou şi din nou, dar asta nu ar fi adus-o pe Iris înapoi. Şi totuşi, aducea un pic de lumină în întunericul care o cuprinsese în ultimele zile.

— Aş ucide pentru Stessa.

Lyker îşi încleştase pumnii pe lângă corp.

— Ai crezut că noi o omorâserăm pe Iris. Tu nu ai ucide din dragoste?

Corra l-a cercetat cu atenţie. Era evident că băiatul era distrus, la fel de distrus ca inima ei. Ar fi omorât

ea pentru Iris? Nu era sigură. Tot ce ştia era că Iris fusese inima ei, iar acum inima ei dispăruse.

O crimă din răzbunare era înfăptuită din inimă. Nu, nu ar fi vrut să comită – şi nu ar fi putut să o facă – o crimă din dragoste.

— Vino aici! i-a cerut ea, bătând uşor cu palma locul de alături.

Lyker a privit-o de parcă ar fi urmat să îl atace cu un destabilizator. Ea a clătinat din cap.

— Nu o să-ţi fac rău.

El s-a apropiat precaut. Când a ajuns lângă pat, ea a întins mâinile. Îi tremurau.

— Îmi pare rău pentru pierderea ta! a spus ea. Îţi cer iertare că am crezut că tu sau Stessa aţi fi fost capabili de o asemenea răutate! Sincer, îmi pare rău!

Şi-a dus mâna la ceasul ascuns.

— Dar nu aş fi rănit-o niciodată pe Stessa sau pe cineva la care ea ţinea. Palatul a fost mereu casa mea, iar oricine face parte din el reprezintă familia mea.

Niciodată nu zisese ceva mai adevărat. Îşi dorea ca Iris să îi fi putut vedea curajul.

— Tu nu eşti ca alţi eonişti, nu-i aşa?

Şi-a mijit ochii spre ea.

Corra a încercat să râdă, dar nu a lăsat-o gâtul.

— Cred că ai fi surprins de cât de multe simt, de fapt, eoniştii.

— Îmi doresc ca eu să nu fi putut simţi, a spus el. Îmi doresc să nu o fi iubit-o.

— Să iubeşti pe cineva înseamnă să rişti să ţi se frângă inima, a rostit Corra. Dar acele momente în care sunteţi împreună triumfă în faţa oricărei greutăţi.

Lyker s-a aşezat lângă ea.

— Nu sunt sigur că mai cred asta. Nu acum.

Corra ştia cum se simte el; durerea era aproape prea greu de suportat. Dar apoi s-a gândit la mama ei.

— În timp, o vei face.

El şi-a lăsat capul în jos, părul coafat căzându-i în ochi.

— Nu ştiu ce să fac fără ea. Ea e motivul pentru care sunt aici. Ea e motivul pentru tot.

— Ce voiai să faci înainte de asta?

Corra a gesticulat arătând încăperea decorată cu auriu din jurul lor.

— Ce voiai să faci cu viaţa ta?

Înainta pe un teren periculos, pentru că eoniştii nu trebuiau să îşi pună viitorul la îndoială sau să îşi dorească mai mult. Dar nu îi păsa. Trebuia să stea de vorbă cu cineva despre durerea ei.

— Nu îmi amintesc să îmi fi dorit vreodată ceva mai mult decât mi-o doream pe Stessa, a răspuns el, iar lacrimile continuau să îi brăzdeze faţa.

— Dar aveai alte pasiuni?

Ludiştii erau cunoscuţi pentru nevoile şi dorinţele lor; cu siguranţă exista şi altceva.

Lyker îşi studia acum braţele tatuate.

— Voiam să devin un poet renumit la nivel mondial.

— Ah! a exclamat Corra. Şi ai renunţat la asta pentru Stessa.

— Şi aş face-o din nou, a replicat el cu asprime, dacă aş primi o nouă şansă!

— Eu aş alege-o pe Iris iar şi iar.

Şi-au zâmbit unul altuia.

— Ai putea pleca, a spus ea. Te-ai putea întoarce la viaţa ta ludistă.

Lyker a scuturat din cap.

— Nu pot, nu acum. Stessa voia să fie regină, însă era dispusă să renunţe la tron pentru mine, pentru fericirea mea. Acum, că ea nu mai e…

A înghiţit în sec.

— Acum, că ea nu mai e, trebuie să îi onorez amintirea. Trebuie să fiu aici, să mă asigur că tot ce şi-a dorit ea ca regină şi pentru sectorul ei nu va fi uitat.

Corra şi-a reţinut lacrimile, gândindu-se cât de tare se înşelase în privinţa celei mai tinere regine. Avusese speranţe şi visuri pentru domnia ei, iar acestea fuseseră distruse din faşă, aşa cum fuseseră şi ale lui Iris.

— Stessa ar fi fost mândră de tine, a spus ea.

— Îţi mulţumesc, regină Corra!

— Îmi faci o favoare? l-a întrebat.

— Orice.

— Aş vrea puţină apă pentru gâtul meu.

— Îmi pare rău că te-am…

— Mi-ai cerut deja scuze. L-a întrerupt cu o fluturare a mâinii: Acum am nevoie de apă, nu de scuze.

El i-a întâlnit privirea.

— Vorbeşti exact ca regina Iris.

Corra a zâmbit larg.

— Da, nu-i aşa?

La o oră după ce plecase Lyker, Corra s-a trezit cu un gât îngrozitor de iritat, de parcă cineva i-ar fi trecut o lamă neagră înainte şi înapoi prin gâtlej. Ochii îi erau lipiţi din cauza lacrimilor uscate şi a amărăciunii. Adormise în costumul-piele auriu. Coroana îi era încinsă.

S-a ridicat brusc în picioare, însă Lyker plecase.

Camera era inundată de fum.

S-a înecat, s-a rostogolit din pat şi s-a lovit de podea. Alături de ea se afla paharul de apă pe care Lyker i-l dăduse înainte să se vâre sub pături. Îl rugase să rămână până când avea să adoarmă.

— Lyker! a ţipat, apoi a tuşit. Eşti aici?

Dar numai tăcere şi un pocnet ciudat i-au răspuns.

Foc.

— Gărzi! a strigat.

Dar vocea sa nu putea ajunge la ele. Rănile provocate de strânsoarea lui Lyker şi fumul care i se aduna în gât erau prea mult; vocea îi devenise o şoaptă. Nu vedea unde izbucnise focul, dar îl simţea. Costumul-piele începuse să se zbârcească şi să se băşice de la căldura intensă. Venea din baia ei.

— Gărzi!

Din nou, niciun răspuns.

A rupt o bucată de material din pătură şi a şters cu ea apa vărsată pe jos, lângă pat. Punându-şi cârpa umedă la gură, s-a târât de-a lungul podelei,

găsindu-şi drumul din memorie. Simţurile îi erau toate afumate: ochii, nasul, gura. Podeaua placată era fierbinte. Pocnetul se auzea tot mai tare.

Dar avea să lupte. Aşa cum ar fi făcut-o Iris. *Ar fi trebuit să o facă.* Nu avea de gând să fie următoarea pe lista reginelor moarte.

O dâră subţire de lumină i-a atras privirea. Golul de sub uşă! A înghiţit de câteva ori pentru a-şi umezi gâtul – parcă înghiţise acid –, apoi şi-a apăsat gura pe spaţiul gol de sub uşă şi a strigat:

— Ajutor! Foc!

Nişte umbre s-au mişcat de cealaltă parte a uşii. Gărzile ei. Slavă reginelor! O auziseră.

Mânerul uşii a zdrăngănit undeva deasupra capului ei. S-a îndepărtat târâş, permiţându-le să deschidă uşa în interior. Focul vuia în spatele ei. Ceva a explodat şi i-a umplut părul cu aşchii. Tăblia patului ei. Camera se prăbuşea în jurul său.

— Regină Corra! Nu putem deschide uşa! a strigat o gardă, acoperind vuietul. Este blocată de ceva?

Corra a inspirat adânc şi s-a ridicat în picioare, pipăind să găsească blocajul.

S-a prăbuşit înapoi pe podea.

— Nu e nimic aici.

Gărzile au început să se izbească de uşă cu tot trupul.

— E încuiată! a ţipat cineva.

Dar nu îşi amintea să o fi încuiat. Şi, deşi îşi dorea să nu o fi făcut, s-a gândit la Lyker. Oare se răzgândise şi încuiase uşa la loc? Atunci, cum ar mai fi putut pleca?

— Puteţi descuia de pe partea dumneavoastră, regină Corra? a întrebat o gardă.

S-a ridicat încă o dată repede în picioare şi a pipăit uşa în căutarea încuietorii. În trecut, nu încuiase uşa decât atunci când o vizita Iris.

Degetele înmănuşate i s-au zgâriat de ceva aspru. Nu mai era nicio încuietoare – clanţa fusese smulsă cu totul.

— Nu pot să o descui! a ţipat ea.

S-a dus la fereastră şi a început să bată în geam. Vedea siluetele de pe cealaltă parte a geamului prin norul de fum.

— Spargeţi geamul!

— Daţi-vă la o parte, regină Corra! au strigat gărzile.

Corra s-a prăbuşit iar la podea.

— Grăbiţi-vă!

Fumul i-a cuprins plămânii, umplându-i fiecare gol, fiecare celulă, până când a început să îşi simtă trupul de parcă se transformase în fum şi cenuşă.

— Grăbiţi-vă!

Costumul-piele pe care îl purta încerca să îi menţină temperatura corpului, dar nu se putea împotrivi focului.

Un trosnet puternic s-a auzit în spatele ei şi, deşi vederea îi era înceţoşată, acum vedea flăcările roşii puternice şi furioase.

S-a ghemuit în colţul cel mai îndepărtat al camerei, ţinându-şi cârpa peste gură. Nu mai era udă, iar costumul-piele începuse să se topească, fragmentându-se. Şi-a acoperit faţa cu mâinile.

Acesta e finalul. Avea să se revadă cu Iris mai curând decât îşi închipuise. Avea să îşi vadă iar mama. *Iartă-mă, mamă!*

Iar acum înţelegea la ce se referea Lyker când îi spusese „nu o vei vedea acolo”. El nu voise să o omoare pe Corra, pentru că nu voia ca aceasta să se revadă cu dragostea lui pierdută în vreme ce el încă era prins pe tărâmul muritorilor. Atunci, cine pornise focul?

Un obiect s-a izbit de fereastra dormitorului în timp ce gărzile încercau să îl spargă. Sticla a gemut, urmând să se spargă în curând, dar Corra nu îşi putea ridica capul. Căldura îi înconjurase trupul şi mintea, şi şi-a amintit de îmbrăţişarea lui Iris.

Vin! a rostit în gând, ţinându-şi mâna pe ceasul de la gât, peste costumul-piele distrus. Dar nu era speriată.

Curând, aveau să fie împreună, despărţirea încheindu-se.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU
Keralie

De ce continuau cu toată mascarada asta? Când avea palatul de gând să recunoască faptul că reginele erau moarte şi că nu mai era nimeni care să apară la curte? Nu înţelegeam. Localizaseră deja moştenitorii regali? Stăteam la coadă să vorbesc cu cine anume, mai exact?

— Nu te mai foi! i-am atras atenţia, ţinându-mi mâna pe mâneca lui Varin. Arăţi de parcă plănuieşti ceva.

— Noi *chiar* plănuim ceva, a răspuns el, tot băgându-şi şi scoţându-şi mâinile din buzunarele jachetei.

Ţinuta lui furată îi era prea mică, dar nu mă deranja cămaşa care îi stătea fix pe pieptul lat. Mâinile şi privirea îmi stăruiau fără să îmi dau seama. S-a retras de lângă mine, obrajii lui proeminenţi îmbujorându-se. Încă nu se obişnuise să fie atins.

Procesul aprobării accesului la regina Marguerite ne luase toată dimineaţa. Mai întâi, ne înregistraserăm în camera de procesare şi fuseserăm percheziţionaţi pentru orice arme sau obiecte periculoase. Apoi fuseserăm conduşi într-un amfiteatru împreună cu alţi o sută de quadarieni care călătoriseră la palat. Fuseserăm obligaţi să urmărim toate Rapoartele Reginelor din ultimul an pentru a se asigura că nu le solicitam reginelor lucruri pe care deja le refuzaseră. După aceea, gărzile ne împărţiseră grupul pe sectoare.

Acum mergeam de-a lungul unui coridor cu tavanul arcuit împreună cu alţi vizitatori torieni. Varin îşi ţinea capul în jos, sperând să nu-şi dea seama nimeni că e prea frumos să fie altceva decât un eonist perfect obţinut prin inginerie genetică. Îşi ascunsese linia de comunicare într-un loc sigur din exteriorul palatului pentru a păstra aparenţele. Îşi dăduse părul pe spate în stilul tradiţional torian, iar

barba nerasă de două zile îi înăsprea aspectul. Nici măcar eu nu l-aş fi identificat în mulţime ca fiind un impostor. Totuşi, degetele îmi tot zvâcneau, dorindu-mi să mi le trec prin părul lui – aşa cum îl văzusem pe el făcând de nenumărate ori – pentru a-i elibera buclele mai lungi.

Mai multe candelabre din cristal atârnau din tavan precum ţurţurii din copaci în timpul unei furtuni de iarnă. Toate celelalte obiecte erau îmbrăcate în aur. M-am luptat cu nevoia de a atinge bogăţia exorbitantă, păstrându-mi mâinile vârâte la subsuori. Trebuia să fiu bună. Şi mai bună. Ca Varin. Poate aşa m-ar răsplăti cu HIDRA.

Portretele reginelor toriene plecate dintre noi ne urmăreau cu ochii lor pictaţi.

— Par atât de vii! a murmurat Varin, întinzând mâinile către tablouri.

— Nu mai atinge chestii! i-am cerut, repetând cuvintele pe care mi le adresase el când eram în apartamentul lui.

Colţul stâng al gurii i s-a ridicat, dar nu a spus nimic.

Mulţimea ne-a împins înainte, cu toţii disperaţi să o vadă pe regina Marguerite. Urmau să aibă parte de o surpriză. Varin a aruncat câteva priviri spre torienii din jurul nostru, de parcă ar fi fost consternat de lipsa noastră de organizare.

Trebuia să recunosc, o parte din mine era încântată să se afle în palat. Pe vremea când aveam zece ani, mă jucam de-a regina toriană – tronul meu fiind făcut din perne zdrenţuite – în timp ce Mackiel juca rolul consilierului reginei. Unul dintre jocurile noastre favorite. În general, ajungeam să ne ciondănim pentru cine avea să conducă anumite părţi ale Toriei. Întotdeauna îl obligam pe el să conducă Jetéeul şi diversele afaceri sordide ce se petreceau acolo, iar eu îmi atribuiam casele bogate şi afacerile legale de-a lungul Plutirii. Mackiel spusese că sunt egoistă. Niciodată nu îl contrazisesem.

Obişnuiam să ne jucăm jocul ăsta zile întregi, până când mă plictiseam de poveste.

— Să conduci Toria e plictisitor, obişnuiam să spun, dărâmând cu o lovitură tronul făcut din perne.

Nu îmi amintesc ca Mackiel să fi fost vreodată de acord cu mine.

Am răsucit cu degetele medalionul de forma casetei de comunicare. Oare jocul din copilărie însemnase mai mult pentru el decât doar o modalitate de a ne pierde timpul? Oare îşi dorise mereu să se amestece în politicile de la palat, să dovedească faptul că e mai puternic decât tatăl lui, *mai bun* decât tatăl lui, în timp ce eu mă bucuram de plăcerea de a fi pungaş, având acces la tot şi la orice îmi doream?

Am lăsat medalionul să-mi cadă înapoi pe încheietura mâinii.

Mulţimea era dirijată de gărzi spre o deschizătură largă, purtându-ne şi pe noi odată cu ea.

Am păşit într-o încăpere circulară unde tavanul înalt din sticlă era, de fapt, vârful domului din sticlă al palatului. Soarele strălucea, trimiţându-şi razele în jos pe cadranul quadarian înălţat, frângând lumina în raze şi evidenţiind cuvintele gravate în plăcile de marmură din încăpere.

Sala tronului.

Dar nu puteam vedea reginele pe tronurile lor – sau pe oricine le-ar fi înlocuit. Erau ascunse după un paravan din lemn bogat ornamentat, înconjurând cadranul. Patru uşi se puteau observa prin paravan, una pentru fiecare regină, păzite de câte o gardă.

Mulţimea a icnit de uimire în spatele nostru. Unii torieni se împingeau să ajungă în faţă, nerăbdători să vadă după paravan. Ceafa a început să mă furnice, fiind disperată să aflu ce aveau să ne spună tuturor oamenii de la palat despre reginele absente.

— Lumina Quadarei, a şoptit Varin, privirea fiindu-i atrasă de lumina ce cădea prin dom. Este extraordinară!

Degetele i-au tremurat de parcă îl rodea să picteze imaginea.

Am încuviinţat din cap, rămasă şi eu fără cuvinte. Quadarienii antici credeau că naţiunea se născuse fix

în acest loc, dezvoltându-se ca o spirală în sensul acelor de ceasornic. La început, ţinutul fusese fertil şi luxuriant, mulţumită resurselor abundente. Prima regiune devenise Archia, de îndată ce fusese lipită de uscat. Ţinutul se dezvoltase apoi înspre sud; resursele erau mai puţin disponibile, dar poziţia permitea accesul la zona de coastă şi la mările generoase. *Toria.* De acolo, ţinutul se schimba. Pentru a compensa faptul că aveau foarte puţine resurse naturale, ludiştii creaseră peisaje şi canale artificiale şi îşi umpluseră timpul liber cu activităţi de divertisment. În final, apăruse Eonia. Fiind regiunea cea mai nordică, cu temperaturi ce scădeau brusc, culturile şi animalele nu erau capabile să supravieţuiască. Eonia nu avusese de ales şi fusese nevoită să îşi construiască un oraş întins şi să se concentreze pe tehnologie pentru a supravieţui într-o regiune în mare parte îngheţată.

Era imposibil de negat că sala denota putere.

— Uau! am murmurat, uitând scopul pe care îl aveam.

Greutatea sălii mă apăsa – semnificaţia şi istoria acesteia. Ne-am apropiat de punctul exact unde sectoarele se întâlniseră cândva. Îmi dădeam seama după gurile căscate din jurul meu că şi ceilalţi simţeau acelaşi lucru.

Ne-am apropiat de gardă când ne-a venit rândul.

— Unul câte unul, a spus garda, ridicând o mână.

Am schimbat o privire cu Varin.

— Poţi să o faci, a zis Varin. Faci ceea ce trebuie. Doar să nu fii arestată.

— Îţi faci griji pentru mine?

A strâns din buze înainte să îmi răspundă:

— Doar ai grijă.

Am încuviinţat din cap îngheţată de frică. Ceva mi se rostogolea prin stomac. Am făcut un pas în faţă, lăsându-l pe Varin în urmă, împreună cu restul mulţimii de torieni.

Oare urma să îl întâlnesc pe consilierul reginei Marguerite? Nu ar fi fost evident că ceva se întâmplase cu ea? De ce nu închiseseră curtea în

timp ce aşteptau ca noile regine să îşi ocupe tronurile?

Înainte să apuc să repet pentru ultima dată ce voiam să spun, garda a deschis uşa din paravan şi m-a condus prin ea. Mi-am dres glasul.

Să-i dăm drumul!

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

Marguerite
Regina Toriei

Regula numărul doisprezece: De îndată ce o regină moare, fiica acesteia sau cea mai apropiată rudă de gen feminin trebuie adusă imediat la palat pentru a urca pe tron.

Respiraţia lui Marguerite a început să devină neregulată, culoarea scurgându-i-se din obraji şi lumina dispărându-i din privire.

— Intrăm în criză de timp.

Oameni mişunau în jurul ei, fluturând din mâini spre braţele, faţa şi părul ei.

— Spuneţi-ne, regină Marguerite! Vă rugăm! Înainte să fie prea târziu!

Deja este prea târziu, a cugetat Marguerite. S-a sprijinit de perne, incapabilă să îşi mai ţină capul sus. *Nu. Mi-am promis că nu o voi face. Nu o pot implica în asta. Nu acum.*

Medicul palatului purta un costum-piele argintiu, o mască argintie şi o încruntătură adâncă. Inspectorul stătea lângă el, urmărind fiecare mişcare cu un interes detaşat. Vorbeau în şoaptă între ei.

E pe moarte.

Ea nu avea nevoie ca el să o spună cu voce tare. Dar, cu toate astea, nu voiau să o lase să moară în linişte.

Otravă.

Cuvintele erau şoptite de cei adunaţi în infirmerie. Ea îşi studiase hărţile palatului, încercând să îşi dea seama cum o ucisese criminalul pe Iris, cum evitase să fie prins în camera de procesare când palatul intrase în izolare şi apoi o omorâse pe Stessa o zi mai târziu, când consilierul ei, Jenri, intrase grăbit în odaie. Era acoperit cu cenuşă şi avea o tăietură mare de-a lungul braţului.

Marguerite sărise în picioare, trântind scaunul în spatele ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Regina mea, murmurase Jenri. A fost un incendiu… Regina Corra nu a reuşit să…

Dar ea nu mai auzise finalul frazei. Se prăbuşise, fustele grele amortizându-i căderea.

Iniţial, Jenri crezuse că era din cauza şocului. O dusese la infirmerie pentru a fi ţinută sub observaţie. Atunci începuse să aibă convulsii.

Otravă – pulverizată pe pergamentul hărţilor şi asimilată în fluxul sangvin prin piele.

Mai întâi Iris, apoi Stessa şi Corra. Asasinul…

Lui Marguerite nu-i venea să creadă ce se întâmplă. Trecuseră mai puţin de două zile de la moartea lui Iris şi toate reginele fuseseră ucise. Acum era rândul ei să moară. Spera să nu fie separată de surorile ei regine în viaţa de apoi.

Măcar ea avusese mai mulţi ani de trăit. Stessa, Corra şi Iris – ele fuseseră atât de tinere! *Prea* tinere. Ca…

Nu! Nu avea să sufle nicio vorbă. Fiica ei trebuie să stea departe de influenţa palatului. Mai ales acum. Era mult prea periculos să o implice în acest dezastru.

— Trebuie să o sedez, a spus medicul, încercând să ajungă lângă patul ei.

Erau mult prea mulţi oameni în infirmerie.

— E posibil să încetinească otrava.

— Nu! s-a împotrivit Jenri. Avem nevoie de ea lucidă. Trebuie să aflăm unde este fiica ei!

Doctorul l-a privit o clipă pe inspector, apoi a clătinat din cap.

— Atunci soarta îi este pecetluită.

Faţa îngrijorată a lui Jenri s-a iţit deasupra ei.

— Sunteţi ultima regină, a spus el. Fără fiica domniei voastre, Quadara va rămâne fără niciun conducător – fără nimic. Vă rog, regina mea!

— Asta e ceea ce vor ei, a reuşit să spună, speriindu-se de propria-i voce.

Suna de parcă un metal zgâria un alt metal.

— Cine? a întrebat Jenri, dându-i pe spate părul îmbibat de transpiraţie de pe fruntea lipicioasă.

Şi-a întors privirea de la el.

— Oricine ne-o fi făcut asta.

— Atunci, nu îi lăsaţi să învingă, a spus Lali, slujnica ei.

Desena conturul unor cerculeţe pe spatele mâinii lui Marguerite.

Cu o familie supravieţuitoare formată numai din bărbaţi, Marguerite se temuse că această zi avea să vină cândva. Ştia că trebuie să dea naştere unei moştenitoare; era o lege din Codul Reginelor, până la urmă. Din fericire – sau din nefericire, depinde cum priveai problema –, toate parteneriatele de după Elias nu produseseră nicio sarcină. Marguerite nu suporta gândul de a alege încă o dată între copilul ei şi tron. Şi totuşi, aici ajunsese, fiind pusă în faţa aceleiaşi dileme, şaptesprezece ani mai târziu.

Marguerite s-a aplecat brusc în faţă. O găleată i-a fost aşezată sub bărbie înainte să dea afară puţinul pe care îl mai avea în stomac. Medicul îi dăduse să inhaleze ceva pentru a încuraja vomitatul, sperând că aşa ar fi eliminat toxina, dar nu făcuse altceva decât să o slăbească.

S-a întins, simţindu-şi corpul uşor şi mintea învăluite în ceaţă.

Încă un spasm a cuprins-o din interior. S-a ghemuit şi a urlat în agonie. *Gata!* le-a implorat pe reginele ce o urmăreau în tăcere din ceruri. *Vă rog! Opriţi asta!*

— Vă cer iertare, regina mea! a spus Lali, plecând capul. A trebuit să le spun consilierilor despre fiica domniei voastre. Pentru Quadara.

Marguerite a vrut să îşi smulgă mâna din strânsoarea lui Lali, dar nu avea puterea necesară. Avusese încredere în ea. Crezuse că ea n-ar mai fi pronunţat cuvintele acelea vreodată. „Fiica domniei voastre”. Dar Lali o trădase, iar acum Jenri îi cerea imposibilul. Decisese că Toria e mai importantă decât dorinţele ei, mai importantă decât bunăstarea fiicei ei.

Dar nu era nici decizia lui, nici a slujnicei ei.

— *Vă rog!* a insistat Jenri. Trebuie să îmi spuneţi unde este. Spuneţi-mi ca să vă salvaţi sectorul, să salvaţi naţiunea!

— Nu pot, a zis regina. Nu este pregătită.

Dar era mai rău de-atât. Mult mai rău, întrucât cum ar fi putut fi pregătită fiica ei să preia tronul torian atâta timp cât ea nici nu ştia că are sânge regal? Nu avea de gând să îşi arunce fiica în viaţa asta fără niciun avertisment. Iar palatul nu mai era pe cât de sigur îl crezuse Marguerite.

Dar ce ar însemna asta pentru preaiubita ei Toria şi restul Quadarei? Marguerite era o regină rară; când ajunsese prima dată la palat, îşi dăduse seama că nu se putea concentra numai pe sectorul ei. Voia să fie implicată în toate deciziile. Voia să facă Quadara mai puternică, nu numai Toria. Acum naţiunea era destrămată, iar singura soluţie era să dezvăluie locaţia fiicei ei.

— Nu a mai rămas nimeni, a spus Jenri.

Părea să aibă cu adevărat remuşcări din cauza situaţiei în care se aflau.

— Ştiţi că nu v-aş fi cerut aşa ceva decât dacă nu aş mai fi avut nicio altă opţiune.

— Oricine altcineva, a rostit ea răguşit, scrutând frenetic încăperea. Te rog, Jenri! Dacă mie mi s-a întâmplat asta, atunci cu siguranţă i se va întâmpla şi ei.

Prea tânără! Mult prea tânără!

Lali ştia cât de mult o costase pe Marguerite acest secret de-a lungul anilor. Ştia că însemna totul pentru ea – să se asigure că fiica ei e ţinută departe de această lume.

Cum putea să facă aşa ceva?

Cineva a apucat-o de bărbie când şi-a dat ochii peste cap. Durerea din piept era prea puternică, iar oboseala, prea agresivă. Marguerite tânjea după linişte.

Maşinăria care era ataşată de ea a început să ţiuie nebuneşte.

— O pierdem! a anunţat medicul. Mai avem doar câteva minute.

— Spuneţi-ne, regină Marguerite! a implorat cineva.

Vederea lui Marguerite s-a întunecat.

— Spuneţi-ne ca să salvăm Quadara!

— Nu mai există nicio altă rudă femeie, a spus cineva. Nu putem găsi pe nimeni care să preia celelalte tronuri. Toria este singura noastră speranţă. *Domnia voastră* sunteţi singura noastră speranţă!

Marguerite s-a cutremurat, respirând sacadat. Nu putea să îşi dea copilul acestui blestemat palat al întunericului şi al morţii. Era mamă şi, deşi nu îşi mai văzuse copilul de la naştere, *trebuia* să îşi protejeze fiica.

Era, în acelaşi timp, regină.

Jurase să protejeze Toria, jurase să menţină pacea între sectoare. Fără regine, Quadara ar fi fost cuprinsă de haos. Naţiunile de peste oceane şi-ar fi întors privirile către cea mai bogată naţiune. Quadara trebuia să rămână puternică.

Oare putea să aleagă în continuare viitorul fiicei ei în detrimentul viitorului naţiunii?

— Regină Marguerite, a început inspectorul. Trebuie să…

— Nu! a ţipat. Lăsaţi-mă în pace!

Dar cineva a prins-o de umeri. Jenri.

— O vom proteja. *Eu* o voi proteja. Nu voi îngădui ca această tragedie să se repete, dar trebuie să protejăm Codul Reginelor. Trebuie să salvăm Quadara.

Marguerite voia să râdă. Jenri nu împiedicase pulverizarea otrăvii pe preţioasele ei hărţi; inspectorul nu împiedicase asasinul să le ucidă pe surorile-regine. Cum puteau ei să oprească o umbră fără nume?

A închis ochii şi şi-a muşcat buza când un nou spasm a pus stăpânire pe ea. Era doar în imaginaţia ei sau era mai puţin agresiv? Trupul i-a amorţit, de parcă ar fi plutit spre reginele care o aşteptau deja. Preaiubitele ei surori-regine.

— Regină Marguerite! a chemat-o o voce din această lume, aducând-o înapoi pe acest tărâm. Pentru asta aţi muncit toată viaţa. Nu o lăsaţi să cadă în ruină. Nu îl lăsaţi pe asasin să câştige!

Îi vorbea Lali.

— Nu îi lăsaţi să distrugă Toria!

„Te vei revanşa faţă de ei”, îi spusese Iris cu ani în urmă, când pe Marguerite o măcina gândul a ceea ce îi făcuse Toriei ascunzându-şi fiica. Era o decizie care o bântuise în fiecare zi de atunci.

Oare la acest moment se referise Iris? O şansă de a se mântui? Dar cum rămânea cu fiica ei? Cu siguranţa ei? Cu un asasin liber în palat, cum ar fi putut să o bage în asta cu bună ştiinţă?

Marguerite şi-a întors capul.

— Juri, Jenri? a întrebat, încercând să îl găsească cu privirea. Juri că va fi în siguranţă?

— Da, regina mea, a răspuns el de undeva de lângă ea. Va fi în siguranţă aici, cu mine. Mă voi duce singur să o recuperez. Nu mă voi mişca de lângă ea în timp ce va fi aici până când vom găsi asasinul. Vă promit! Toria şi fiica domniei voastre vor fi în siguranţă.

Dacă Jenri promitea să aibă grijă de fiica ei, asigurându-se că nimic nu i se întâmpla, atunci încă mai puteau salva Quadara.

Cu şaptesprezece ani în urmă, pusese bunăstarea fiicei ei mai presus de bunăstarea naţiunii. Încălcase Codul Reginelor. Acum era şansa ei de a îndrepta lucrurile. Şi nu avea să o facă numai pentru poporul ei; se revanşa în faţa întregii Quadara. *Trebuia* să o facă. Întrucât toate reginele erau moarte, asta era singura opţiune. Jenri urma să o aducă pe fiica ei la palat şi să o înveţe datinile reginelor acum decedate.

A oftat epuizată, abia reuşind să îşi concentreze privirea la consilierul ei.

— Harta de deasupra biroului meu…

Harta pe care îşi plimba degetele în fiecare seară înainte de a se retrage în pat. Trupul i s-a cutremurat, pieptul apăsându-i pe plămâni.

— Întoarce-o.

Cu un ultim efort, l-a fixat pe Jenri cu privirea – sperând să transmită fiecare emoţie şi fiecare gând care i se învârteau prin suflet.

— Îţi va arăta unde să o găseşti pe fiica mea.

PARTEA A TREIA

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE
Keralie

Pot s-o fac. Pot să fac ceea ce trebuie.

Nimeni de aici nu ştie cine sunt. Sau ce am făcut.

Varin mi-a arătat un zâmbet firav, încurajator, înainte ca garda să închidă uşa din paravan în urma mea, blocându-mi vederea spre el. Am inspirat adânc pentru a mă linişti.

— Cu ce te pot ajuta, domnişoară Corrington? a întrebat o femeie.

Vocea aceea… o voce pe care o auzisem în multe anunţuri toriene. De Anul Nou. De Ziua Sectoarelor. Vocea care declara sfârşitul Jetéeului. Vocea pe care crezusem că nu o voi mai auzi niciodată.

M-am întors cu faţa spre tron. Acolo stătea o femeie cu piele palidă, ochi căprui şi o coroană bogat împodobită pe părul auriu ce începuse să încărunţească.

M-am împiedicat şocată, genunchiul lovindu-mi-se de podeaua de marmură.

— Regină Marguerite! am icnit, îndreptându-mă de spate. Domnia voastră sunteţi!

Vie! Cum?

— Asta este ideea generală a curţii. Să vii să vorbeşti cu regina ta. Îngrijorarea i-a aprins ochii căprui.

— Eşti în regulă?

— Da, desigur.

M-am ridicat în picioare.

Am clătinat încet din cap. Cum de nu era moartă?

S-a încruntat.

— Pare că nu te simţi bine. Să chem un medic?

Acum, că eram în apropierea podiumului, vedeam celelalte tronuri. Lângă regina Marguerite stătea o femeie cu tenul închis la culoare, îmbrăcată într-un costum-piele auriu, cu părul negru împletit şi legat în vârful capului.

Regina Corra.

De cealaltă parte a ei stătea o fată mai tânără, mai apropiată de vârsta mea. Purta o rochie ludistă cu dungi de culoare roz şi portocaliu-aprins, amintindu-mi de rochia ludistă pe care o furasem. Părul negru era scurt şi ţepos în jurul coroanei bătute cu pietre preţioase.

Regina Stessa.

Iar alături de ea stătea o femeie mică, palidă, cu cel mai alb păr pe care îl văzusem vreodată. Grimasa de pe figura ei era în contrast cu trăsăturile sale ca de zână. A privit scurt spre mine, de parcă mi-a simţit privirea. Ochii îi erau de un verde-aprins.

Regina Iris.

Mi-a picat faţa. Aproape că am căzut din nou din picioare.

Vii. Toate.

Regina Marguerite a părut alarmată.

— Să îţi fac rost de un scaun?

Imposibil! Imposibil!

O văzusem pe regina Marguerite murind. Le văzusem pe toate murind. Văzusem viaţa scurgându-se din ochii lor de parcă le-o luasem eu cu propriile mâini. Şi totuşi, eram sigură că aceste femei nu erau nişte impostoare. Erau reginele de drept ale sectoarelor.

Ceea ce însemna că ce? Fusesem păcălită? Tabletele de comunicare fuseseră o minciună? Un alt joc de-al lui Mackiel?

Nu. Şi Varin văzuse amintirile. Ceea ce nu putea însemna decât că… că ceea ce văzusem nu era o înregistrare a uciderilor lor.

Văzusem *planul* de a le ucide pe regine.

Paşii mei înapoi spre camera de procesare erau vioi, de parcă nici nu atingeam podeaua. În viaţă. Reginele erau în viaţă.

— E totul în regulă? a întrebat Varin, repezindu-se spre mine de cum am intrat în încăpere. Ai lipsit cam o jumătate de oră. Credeam că s-a întâmplat ceva. Te-au crezut? Trebuie să te fi crezut, cu toate reginele moarte şi cu tine ştiind exact cum au murit

– dar nu am văzut nimic. Nu am văzut cum au reacţionat. Ce au spus? Ne vor recompensa? Cine era pe tron?

Erau cele mai multe cuvinte pe care îl auzisem rostindu-le deodată în poate chiar tot timpul în care fusesem cu el. Ochii îi erau deschişi larg, obrajii întunecaţi, sprâncenele încruntate, iar părul dat pe spate îi era acum ridicat în direcţii diferite, de parcă îşi tot trecuse mâna prin el. Şi, deşi simţeam că trecuseră doar câteva minute de când vorbisem cu regina Marguerite, ceasul din camera de procesare confirma faptul că trecuse o jumătate de oră. Trebuia să fi fost şocul, distorsionându-mi percepţia timpului.

— Sunt în viaţă, am şoptit.

S-a aplecat spre mine, de parcă nu m-ar fi auzit bine.

— Reginele?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Da, reginele. Regina Marguerite era pe tron; ea este cea cu care am vorbit.

— Cum? Ai văzut tabletele de două ori, iar *eu* am văzut reînregistrarea.

Un muşchi i s-a încordat pe gât.

— Ştiu ce am văzut.

Nu înţelegeam de ce devenea atât de defensiv.

— Tabletele de comunicare înregistrează amintirile, corect?

— Da, aparatul de înregistrare preia imaginile din mintea ta în timp ce ţi le reaminteşti.

— Dar dacă persoana s-a gândit la detaliile crimelor din nou şi din nou, până când a devenit o parte din ea, *ca* o amintire?

El a încuviinţat încet.

— Este posibil să se poată înregistra aşa ceva pe tablete de comunicare.

— Nu înţelegi?

L-am apucat de vesta lui toriană.

— Tabletele nu erau înregistrări ale morţilor lor, ci un *plan* pentru uciderea lor. Nimic din toate astea nu s-a întâmplat!

Ceva ce semăna cu uşurarea l-a străbătut; umerii i s-au îndreptat puţin.

— I-ai spus reginei Marguerite ce am văzut?

Am clătinat din cap.

— De ce aş face-o? E în viaţă. Toate sunt. I-am vorbit doar despre Mackiel şi despre cum conduce el piaţa neagră.

— Dar…

Varin m-a studiat de parcă nu îmi înţelegea reacţia, sau poate că ştia să se aştepte la ce era mai rău din partea mea.

— *Ai de gând* să îi spui ce am văzut? Să spui cuiva?

— Să le spun că am văzut reginele ucise, inclusiv toate detaliile oribile?

Am clătinat din nou din cap.

— Palatul mai degrabă m-ar închide pentru trădare decât să mă creadă – am *furat* dovezile, ai uitat?

Mi-am desfăcut larg braţele.

— Dovada noastră era că reginele sunt moarte, dar nu sunt. Iar fără tablete pe post de dovezi, sunt o infractoare care vorbeşte despre asasinarea reginelor.

— Dar asta înseamnă că asasinul nu a apucat să îşi pună încă în aplicare planul.

Şi-a ţuguiat buzele.

„Promisiunea unei înţelegeri nu este o înţelegere încheiată”. Deşi voiam să scap de Mackiel, lecţiile lui mă aduseseră până aici.

— Avem nevoie de mai multe informaţii înainte de a putea face o înţelegere cu palatul, am spus. Slabe speranţe să ne răsplătească pentru dovezi ale unor crime care nici măcar nu au avut loc, şi dacă ne întoarcem şi le spunem, iar apoi asasinul atacă, vom fi implicaţi. Noi doar susţinem că nu suntem implicaţi. Iar motivul pentru care nu au încredere în noi?

Mi-am răsucit brăţara în jurul încheieturii mâinii.

— Nu spun nimic până când nu sunt sigură că nu voi fi arestată din cauza asta.

— Le voi spune eu, a zis el. Eu nu sunt infractor.

Atunci mi-aş pierde orice putere de negociere.

— Nu poţi.

— De ce nu? Nu voi lăsa reginele să moară.

Acum nu era momentul ca Varin să prindă tupeu.

Am oftat frustrată şi mi-am scărpinat ceafa.

— Te rog! Acordă-mi puţin timp să mai găsesc informaţii.

— Nu trebuie să faci asta de una singură, a spus încet. Nu mai eşti singură în treaba asta. Putem avea încredere în palat. Putem avea încredere în gărzi. Dacă le spunem ce ştim, îi putem ajuta să găsim asasinul *împreună* cu ei şi ne putem folosi cunoştinţele pentru a demonstra că suntem de partea lor.

A strâns din buze.

— Eşti nevinovată până la proba contrarie, Keralie. Suntem aici ca să îi ajutăm, ai uitat?

Doar că eu eram o infractoare.

— Mă voi asigura că nu ţi se întâmplă nimic, a spus. Voi garanta pentru tine.

Mi s-a încălzit inima. Chiar şi cu Mackiel păzindu-mi spatele, nu mă simţisem niciodată în siguranţă. Am studiat figura sinceră a lui Varin, dar era clar că ăsta nu era un joc pentru el.

— E un lucru corect ceea ce facem, a adăugat.

Părea să creadă că încă mai era ceva bun în mine, că nu eram imposibil de salvat. Dar întotdeauna fusesem dispusă să iau ce îmi doream de la alţii, indiferent de consecinţe şi fără urmă de regret. Şi iată-l pe Varin, cu o expresie a feţei sinceră, cu speranţă în voce. Mă privea de parcă eram altcineva. Cineva care îmi doream să fiu. Cineva demn de dragostea părinţilor mei.

— În regulă, am spus. Le vom spune autorităţilor. Şi să sperăm că nu mă vor arunca în închisoare.

Mi-a arătat un zâmbet firav.

— Nu o vor face.

Trebuia să mă gândesc mai târziu ce să fac în legătură cu HIDRA.

— Haide! a adăugat.

Ne-am aşezat la coada care se îndrepta spre ieşirea din camera de procesare.

Mă gândeam la ce urma să le spun gărzilor despre modul în care procurasem tabletele de comunicare de la bun început, când Varin a spus:

— Sângerezi. Ce s-a întâmplat?

Şi-a mijit ochii după ce s-a uitat la fusta mea.

Rochia mea furată era pătată cu sânge.

— Rahat!

Am suflecat materialul. Sânge proaspăt curgea din genunchiul rănit.

— Am căzut pe el. Trebuie să mi se fi deschis rana de ieri.

Cum de trecuseră abia douăzeci şi patru de ore de când începuse toată nebunia asta? De când îl întâlnisem pe Varin?

— Ai nevoie de un costum-piele, a anunţat el, jucându-se cu materialul negru ascuns sub mânecile cămăşii.

— Te oferi, cumva, să te dezbraci pentru mine? am întrebat rânjind.

A gemut, deşi umbra unui râset i s-a simţit în geamăt.

— Nu. Spuneam doar că, dacă ai fi avut un costum-piele, acesta ţi-ar fi vindecat rana.

— Sugerezi, cumva, să mă dau drept eonistă? Varin, eşti plin de surprize.

Nu a răspuns, privirea sa urmărind ceva din spatele meu.

— Ce este? am întrebat.

— Nu ne mişcăm.

Am privit către aglomeraţie. Erau o mulţime de oameni din diferite sectoare. Unii radiau, fericiţi după întâlnirea cu regina lor. Alţii purtau discuţii aprinse unii cu ceilalţi, gesticulând. Eoniştii, ca de obicei, erau uşor de recunoscut. Costumele-piele dintr-o singură culoare şi expresiile liniştite contrastau cu discuţiile aprinse şi ţinutele colorate. Dar avea dreptate; nu mai înaintasem deloc.

— Ce mai stăm? l-am întrebat pe torianul din faţa mea.

Bărbatul a ridicat din umeri.

— Gărzile nu le mai permit oamenilor să plece.

O greutate mi-a apăsat din nou pieptul. M-am împleticit în spate.

— Rahat! am murmurat.

O gardă a apăsat un buton de lângă uşa de ieşire. Un perete metalic a coborât din tavan, blocând uşa cu un pocnet.

— Palatul vă cere scuze pentru întârziere.

O gardă avea o linie de comunicare înfăşurată în jurul urechii; a apăsat un buton, iar vocea i-a răsunat în toată încăperea. Părea să se audă de peste tot şi de nicăieri în acelaşi timp.

— Dar în acest moment nu putem permite nimănui să părăsească sala de procesare.

Toată lumea a început să vorbească în acelaşi timp. Se strigau întrebări către gărzi.

— De ce?

— Ce s-a întâmplat?

— Când putem pleca?

— Am planuri pentru după-amiază!

— Nu puteţi face asta!

Dar gărzile erau eoniste; întrebările nu le tulburau. Se uitau sfidător la mulţime.

— Trebuie să ies de aici, am bombănit.

— E în regulă, a zis Varin. Doar au nevoie de încă puţin timp.

— Nu, ceva e în neregulă.

M-am uitat în jur prin mulţime.

— Poate că ne-a găsit Mackiel.

— Ai spus chiar tu că Mackiel e un infractor căutat. Nu ar risca să vină la palat.

— Dar dacă el este asasinul?

Pereţii începeau să se strângă în jurul meu, iar capul să mi se învârtă. Încăperea era prea mică. Prea aglomerată. Prea puţin aer.

Există o cale de intrare, dar niciuna de ieşire.

Varin s-a întins spre mine, mâinile lui înmănuşate zăbovind pe braţul meu.

— E în regulă. El nu-i aici.

— Nu ştii asta.

A dat aprobator din cap.

— Aşteaptă aici! Voi afla ce se întâmplă.

Şi-a făcut loc prin mulţime ca să ajungă la gărzi. Am încercat să mă concentrez pe propria-mi răsuflare şi să îmi amintesc cât de diferită era această încăpere faţă de o peşteră. Mult mai mare. Mult mai mulţi oameni. Şi nu aveam să fiu lăsată în urmă aici, cu tata murind în braţele mele.

Varin era palid la faţă când s-a întors.

— Am auzit gărzile vorbind. Regina Iris e moartă.

— Dar am văzut-o în sala tronului.

— Acesta trebuie să fie motivul pentru care au închis palatul; speră că au prins asasinul în interior.

Am aruncat o privire prin încăpere, începând să respir precipitat.

— Mackiel.

E aici. O ştiu. Pot să îl simt, prezenţa lui pulsează în interiorul pereţilor.

— Ia o gură de aer! Suntem în siguranţă aici, a spus Varin.

Regina Iris nu era în siguranţă în propriul palat.

— Nu am de gând să îl aştept să mă găsească închisă aici, ca într-o cuşcă.

— Nu avem de ales. Acum nu ne putem comporta dubios. Ai avut dreptate. Avem nevoie de dovezi.

Eram prea stresată pentru a sărbători faptul că avusesem dreptate.

— Voi ieşi afară.

Am înclinat din cap spre intrarea în sala tronului.

— Voi găsi asasinul înainte să lovească din nou. Îl voi opri.

— Dacă te găsesc gărzile plimbându-te pe coridoarele palatului, vor crede că pui ceva la cale. La urma urmelor, ai lucrat totuşi pentru Mackiel.

— Nu mă vor găsi, am spus, înaintând prin mulţime.

Varin a încercat să mă urmărească, dar era prea lat în umeri, prea vizibil.

Acum, că aveam un plan, plămânii începuseră să mi se relaxeze. Deţineam din nou controlul. Puteam respira din nou. Urma să cercetez culoarele

palatului, căutându-l pe Mackiel. De îndată ce aveam să îl găsesc, urma să îl aduc târâş în faţa gărzilor şi să îl fac să spună adevărul. Nu numai că l-aş fi predat pe conducătorul pieţei negre, ci şi un criminal cu sânge rece. Urma să fiu recompensată cu HIDRA. Aveam să îmi revăd familia.

— Stai aici! l-am lăsat pe Varin să îmi citească pe buze. O să mă întorc repede.

M-am lipit de perete şi m-am îndreptat către cea mai apropiată uşă. O gardă escorta o femeie enervată din coridorul alăturat. I-am pus piedică atunci când am ajuns în prag. În timp ce gărzile erau distrase, ajutând-o să se ridice de pe jos, m-am strecurat afară, înapoi în palat.

Nimeni nu se pricepea mai bine ca mine la a localiza o ţintă şi la a o lovi. Iar Mackiel era următorul pe lista mea.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE
Keralie

Coridoarele placate cu marmură erau tăcute şi liniştite.

M-am furişat, paşii fiindu-mi la fel de silenţioşi precum umbrele aurii aruncate de domul de deasupra. Nu m-ar găsi nimeni, nu dacă nu aş vrea să fiu găsită. Fusesem antrenată pentru asta. Am presupus că ar fi trebuit să îi mulţumesc lui Mackiel. Nu puteam scăpa de senzaţia că el nu era departe, de parcă mă urmărea. El urmărea întotdeauna.

Zumzetul din interiorul sălii de procesare se auzea în toate coridoarele conexe, şi totuşi restul clădirii părea abandonat. Am înaintat spre centrul palatului, simţind cum mi se ridică părul pe ceafă.

Pe coridor răsunau voci precum ploaia la atingerea sticlei. Dacă aş fi vrut să aflu mai multe despre asasin, trebuia să mă apropii mai mult de sunetele vieţii.

Vocile începuseră să se audă din ce în ce mai tare şi să fie tot mai neliniştite. Un plânset răsuna de-a lungul coridorului, atrăgându-mă spre el.

Am început să fug, menţinându-mi paşii lini, silenţioşi.

Când am luat colţul, m-am oprit brusc să mă ascund de un grup de oameni din interiorul unei grădini înconjurate de ziduri.

Grădina era verde, luxuriantă şi plină de flori. Domina roşul, boboci rubinii fiind împrăştiaţi prin frunzişul de smarald. O bucăţică de cer albastru nepătat se iţea de sus. Priveliştea libertăţii era magnetică.

Toate femeile care plângeau purtau rochii archiene largi, cu multe straturi – personalul de la palat. Feţele le erau îngropate în palme, umerii cutremurându-se de bocete. Siluete în costume-piele stăteau în apropiere cu mâinile pe destabilizatoare. Gărzi.

S-au aplecat să se uite la ceva…

Şi, deşi o voce din străfundul minţii mi-a spus că ştiam deja la ce se uită, trebuia să văd cu ochii mei. Am făcut încă un pas în faţă, ţinându-mi respiraţia în tot acest timp.

De parcă reginele din ceruri mi-ar fi auzit gândurile, o gardă s-a dat în lături, asigurându-mi o vedere perfectă în grădină.

La prima vedere, părea că pur şi simplu doarme, trupul moale fiind întins pe divanul din lemn, cu faţa întoarsă spre cerul albastru şi părul blond-deschis curgând în valuri pe spătarul scaunului. Dar nu puteai ignora tăietura de-a lungul pielii ei palide, atât de adâncă, încât se vedea ceva alb.

Coloana vertebrală.

Stomacul mi s-a strâns şi m-am întors repede în spatele peretelui. Înainte de a mă putea opri, m-am aplecat şi am dat să vomit. Dar stomacul meu era gol. Ultima masă pe care o luasem fusese ieri.

Mai rău decât să îi văd trupul măcelărit era modul în care tabletele de comunicare îmi aminteau toate detaliile pe care nu le puteam vedea cu ochii mei: cuţitul subţire în mâna criminalului, senzaţia lamei tăind prin pielea ei ca prin unt, perdeaua de sânge în timp ce i se prelingea pe gât şi mâinile reginei Iris când mâinile i se întindeau spre gât, apoi spre ucigaş, împroşcând verdeaţa din jurul ei.

Nu era nicio floare roşie. Roşu era sângele.

Am icnit din nou. Şi din nou.

Trupul mi-a mai zvâcnit de câteva ori înainte ca tremuratul să înceteze.

Întrucât regina Iris fusese ucisă exact cum văzusem pe tablete, bănuielile îmi erau confirmate. Tabletele de comunicare erau instrucţiuni pentru uciderea reginelor, trimise asasinului de către persoana care orchestrase crimele. Ceea ce însemna că Mackiel livrase tabletele reînregistrate criminalului sau *el* era criminalul.

Trebuia să îi spun lui Varin. Reginele erau omorâte exact aşa cum văzuserăm noi. Singura întrebare era cine urma?

De când părăsisem camera de procesare, două gărzi fuseseră postate în exteriorul uşii.

Nimeni nu intră, nimeni nu iese.

Rămânând în afara câmpului lor vizual, m-am uitat în jur după ceva – orice prin care m-aş fi putut strecura să ajung în camera de procesare. Trebuia să existe o cale…

Acolo. O gură de ventilaţie în perete, aproape de nivelul podelei. Trebuia să mai fie una corespunzătoare în camera de procesare, permiţând aerului să intre în închisoarea lor improvizată.

Am alunecat pe plăcile de marmură, înjurând când genunchiul meu rănit a intrat în contact cu podeaua. Varin avusese dreptate; aveam nevoie să se vindece sau aveam să las urme de sânge pe oriunde m-aş fi dus. Mi-am scos şperaclul de pe brăţară şi am început să desfac pe rând şuruburile. De îndată ce am desfăcut şi al patrulea şurub, am ridicat grilajul şi m-am târât prin tunel.

Coloana de ventilaţie pleca în două direcţii. Am luat-o la stânga.

Teama din ce în ce mai intensă de a mă afla într-un spaţiu strâmt era surprinzător de reconfortantă, blocând imaginea sângelui ce despica pielea unui gât palid şi mâna pătată de sânge care ţinea cuţitul. Dacă aş fi continuat să mă mişc, concentrată la altceva – chiar şi la presiunea ce mi se acumula în piept –, atunci nu aş fi cedat.

Nu mai văzusem atât de mult sânge de la accidentul tatălui meu. Vinovăţia a început să mă strângă cu gheare lacome.

Concentrează-te, Keralie! Concentrează-te!

Vocile din camera de procesare se reduseseră la un murmur, de vreme ce oamenii ţinuţi captivi se resemnaseră cu gândul că fuseseră reţinuţi pe durată nedeterminată. Oricât de mult sperasem că asasinul fusese închis în această încăpere, mă îndoiam totuşi de asta.

M-a trecut un fior, făcându-mă să mă simt de parcă umbra asasinului era agăţată de mine, plimbându-se pe holurile palatului, iar acum

strecurându-se prin coloana de ventilaţie ca o şoaptă abia auzită în urma mea.

Orificiul era aşezat la nivelul podelei în camera de procesare. Nu vedeam prea multe de la acel nivel, numai pantaloni, tivuri de rochii şi pantofi. Unii se aşezaseră, indignaţi de necazul care dăduse peste ei. Alţii, în majoritate eonişti, refuzau să se aşeze, stând nemişcaţi în picioare. Ieşind în evidenţă.

Varin.

Nu era departe de gura de aerisire, însă mult prea departe ca să îl pot striga fără să atrag atenţia gărzilor. Aveam nevoie de o cale de a mă întoarce în sală, şi exista un singur mod de a intra neobservat într-o încăpere.

Să creez o diversiune.

Asta avea să necesite o scamatorie mai sofisticată decât să pui cuiva o piedică. Trebuia să fie ceva mai mare. Mai zgomotos.

Amplificatoarele gărzilor. *Da.* Asta ar funcţiona.

M-am târât repede înapoi prin coloana de ventilaţie ignorând presiunea din piept şi am ieşit din nou pe coridor. Deşi era pustiu, palatul începea să revină la viaţă; tocurile făceau *tropa-tropa* pe podea, iar vocile erau purtate de-a lungul culoarului.

Intră repede! Ieşi şi mai repede!

Doar două gărzi era postate la intrarea în camera de procesare. Am rânjit; făceau lucrurile prea uşoare.

Mi-am studiat brăţara înainte să îndepărtez un talisman în formă de bilă. Mackiel mi-l dăduse pentru prima misiune.

„Va fi ca şi cum ai fura dulciuri de la un copil”, spusese el.

Ceea ce, desigur, fusese exact ceea ce mă pusese să fac. Ceva ce el deja perfecţionase de la vârsta de şase ani.

„Dar trebuie să i le iei fără ca mititelul să îşi dea seama că au dispărut”.

Păruse destul de uşor la momentul respectiv. Un copilaş era foarte uşor de distras. Un copilaş nu ar fi ripostat. Un copilaş nu ar fi putut să pună să fiu arestată.

Doar că nu înţelesesem că, atunci când un copil avea în mână ceva ce îşi dorea – ceva ce iubea –, nu era chiar aşa de uşor să îl distragi. În final, trebuise să îi cumpăr alte dulciuri pentru a face schimb cu copilul. Nu ştiusem atunci că Mackiel urmărea întotdeauna. Crezusem că nu îmi descoperise trucul. Câţiva ani mai târziu, îmi dădusem seama că el îmi apreciase ingeniozitatea.

În ziua aceea mă răsplătise cu un talisman mic, rotund. Primul dintre multele ce aveau să urmeze.

Am aruncat talismanul pe coridor, în dreapta mea. S-a spart în bucăţele mici de sticlă.

— Nemernicul! am mormăit pe un ton scăzut.

Îmi spusese că talismanul e o piatră preţioasă.

Gărzile au intrat imediat în acţiune; una dintre ele i-a indicat celeilalte să meargă în direcţia zgomotului. Îndată ce aceasta a plecat, eu eram în spatele celeilalte gărzi, cu mâna în buzunarul ei şi luând amplificatorul.

Cealaltă gardă a strigat:

— E doar o bucată de sticlă, trebuie să fi căzut din candelabru.

Înainte să apuce să revină la postul său, eu eram înapoi în coloana de ventilaţie cu amplificatorul în mână.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT
Keralie

Nu intrase nimeni în camera de procesare, dar cineva împărţise butelci cu apă, batoane alimentare eoniste şi pături. Nu aveau să părăsească încăperea asta prea curând.

Gărzile continuau să urmărească mulţimea de oameni cu feţele golite de orice expresie. Nu ştiam când ucigaşul avea să lovească din nou. Trebuia să acţionez. *Acum.*

Am dus dispozitivul în dreptul gurii.

— Regina Iris e moartă, am rostit pe un ton jos, autoritar. Veţi rămâne cu toţii în camera de procesare până când va fi prins asasinul.

Am făcut o pauză pentru ca dezvăluirea să îşi facă efectul.

— Credem că acesta ar putea fi în această cameră. Nu îl vom lăsa să scape.

Am mai făcut o pauză, pentru efectul dramatic.

— Nu intraţi în panică!

Era suficient. Toţi cei care stătuseră jos s-au ridicat brusc în picioare, îmbujoraţi, cu gurile deschise din cauza şocului. Alţii s-au îmbulzit către gărzi, în căutare de răspunsuri. Toată lumea striga, ţipa sau leşina.

Oamenii s-au îmbulzit peste gărzi, cu vocile şi pumnii ridicaţi, înfuriaţi şi indignaţi.

— E adevărat? a întrebat cineva.

— Regina Iris, moartă. Cum? a strigat altcineva.

— Un ucigaş? În această încăpere? Daţi-ne drumul!

— Nu vreau să mor!

— Păstraţi-vă calmul!

Gărzile şi-au folosit propriile amplificatoare şi au împins mulţimea înapoi cu bastoanele lor. Unii au ridicat destabilizatoarele în semn de avertizare.

— Păstraţi distanţa!

Dar aceştia nu voiau să asculte. Mulţimea era ca un tăciune într-o cutie cu chibrituri şi nimic nu ar

mai fi putut stinge flacăra.

Diversiunea perfectă.

M-am târât afară din coloana de ventilaţie.

— Regina Iris a fost omorâtă aşa cum am văzut noi. M-am strecurat uşor lângă Varin, şoptindu-i în ureche: *Exact* la fel.

M-a fixat cu privirea.

— Tu ai făcut asta?

Umerii i s-au lăsat, şi părea uşurat să mă vadă.

I-am arătat amplificatorul.

— Oamenii merită să ştie adevărul.

Şi-a strâns buzele pline de parcă raţionamentul meu nu l-ar fi convins.

Am inspectat mulţimea amărâtă şi înfuriată. Aproape că îmi părea rău că provocasem un asemenea haos.

— Ce am ratat?

— Au eliberat oamenii unul câte unul.

Varin a gesticulat din cap către ieşirea extrem de bine păzită din partea dreaptă a încăperii.

Am ridicat din sprâncene.

— Îi interoghează, nu îi eliberează. De asta suntem aici. Gărzile cred că l-au prins pe asasin.

— Dar tu nu crezi, a observat el.

— Nu. E prea deştept pentru asta.

— Tu chiar crezi că Mackiel e ucigaşul, nu-i aşa? Dar cum rămâne cu mâinile lui?

Am înghiţit în sec.

— Atunci lacheii lui îi fac treaba murdară, ca de obicei. El se află în centrul chestiei ăsteia, o ştiu.

Ar face orice să salveze Jetéeul şi afacerea tatălui său. Oare uciderea celorlalte regine era doar o diversiune? Ca să nu suspecteze nimeni un torian?

Varin a oftat şi şi-a trecut o mână prin păr.

— Acum ce plănuieşti?

— Cine zice că plănuiesc ceva?

Am rupt o bucată din batonul lui alimentar şi am luat o gură de apă din butelca lui. Stomacul mi-a bolborosit în semn de răspuns, enervat că nu mâncasem de mai bine de o zi. Am luat o gură şi mai

mare de apă. Varin mi-a urmărit buzele lipite de gura butelcii.

— Cunosc expresia aia de pe faţa ta, a spus.

Am înghiţit.

— În regulă, ai dreptate. O să mă întorc acolo ca să îl găsesc pe prietenul nostru ucigaş.

— O să mă laşi iar în urmă?

L-am bătut uşor pe umăr.

— Tu află tot ce poţi de aici! Gărzile de la palat sunt oameni *de-ai tăi.* Cu siguranţă poţi să obţii ceva din treaba asta?

— Îmi dai de ales?

Ce trebuia făcut impunea intervenţia unui hoţ, nu a unui mesager.

— Tu foloseşte-te de abilităţile tale! Eu mă voi folosi de ale mele.

Fără să mai aştept să îmi răspundă, m-am strecurat din nou prin mulţime.

Peste palat se aşternuse liniştea, pe măsură ce întunericul învăluia ziua scurtă de iarnă. Deschiderile din domul de deasupra noastră se întunecaseră într-un chihlimbariu-închis; curând, reginele urmau să se retragă în odăile lor. Dacă lacheii se aflau în spatele acestor crime, atunci aveam nevoie de o deghizare mai bună. Şi, deşi eram bună la a mă furişa fără să fiu descoperită, ar fi fost mai bine dacă nu aş fi purtat o rochie pătată cu sânge de la genunchiul meu rănit. În cazul în care m-ar fi găsit cineva.

Varin avea dreptate; aveam nevoie de un costum-piele. Şi ştiam un loc unde cu siguranţă aş fi găsit unul. Odăile reginei Corra.

După o oră de furişat pe coridoare, am descoperit un tipar; clădirea era împărţită în patru, precum însăşi Quadara. Pe măsură ce continuam să înaintez către est, obiectele de mobilier se împuţinau – mai practice, mai puţin frivole şi somptuoase. Mai puţine candelabre atârnau din tavanul poleit cu aur; acestea erau înlocuite de cabluri cu lumini albastre încastrate în pereţi. Parcă păşeam printr-o peşteră luminată.

Erau lumini eoniste – absorbind putere din fibre încorporate în suprafaţa domului auriu ce captau razele soarelui.

Imediat ce am luat colţul, am văzut două gărzi încadrând intrarea. Era prima uşă pe care o întâlneam şi care era în vreun fel păzită. Trebuia să fie intrarea în odăile reginei Corra. M-am furişat pe culoarul vecin şi am găsit ce căutam. O gură de aerisire. Mi-am scos şperaclul de pe brăţară şi am desfăcut repede şuruburile.

Imediat ce am desfăcut grilajul, m-am strecurat în cameră, silenţioasă ca o umbră.

Ieşirea îngustă din tunelul de ventilaţie dădea în ceea ce părea să fie camera de zi, deşi mobilierul părea departe de a fi confortabil. Precum apartamentul lui Varin, totul era lucios: podele lustruite, mese din metal lucios şi scaune albe uzuale. Nici măcar regina eonistă nu trăia în lux – am presupus că ar fi fost în antiteză cu un sector hotărât să obţină şi să păstreze egalitatea.

Mai puţin dacă aveai o maladie ca a lui Varin.

O durere mi-a apărut în piept la gândul uciderii lui la vârsta de treizeci de ani, de parcă ar fi fost vreun animal rănit. Nu era corect. Varin era un om bun şi abia dacă începuse să îşi trăiască viaţa. Sigur trebuia să existe o cale să putem folosi amândoi HIDRA?

Mi-am strecurat degetele pe sub uşa unui dulap când am auzit un trosnet surd. M-am întors, lăsându-mă la pământ, pregătită să dau nas în nas cu nemilosul ucigaş, un cuţit argintiu strălucindu-i în mâinile însângerate. Dar nu se mişca nimic. Nicio fluturare a unei umbre în întuneric. Am inspirat scurt şi încet şi am aşteptat.

Nimic.

Am căutat în camera alăturată, cu pumnii încleştaţi, sursa zgomotului. Dar încăperea era goală. Zgomotul trebuie să fi venit de la gărzile de afară.

Lângă pat era un mic panou pe care l-am recunoscut. Mi-am trecut mâna peste acesta. A apărut un raft cu haine, patru costume-piele în nuanţe aurii atârnând de bara metalică. Un fior mi-a

traversat şira spinării când am luat materialul între degete. Oare puteam să îl port, ştiind că materialul conţinea microorganisme conştiente?

Strânge din dinţi, Keralie! Asta e pentru HIDRA. Şi pentru regine. Fă ceea ce trebuie!

Repede, mi-am lepădat hainele toriene, tresărind când fusta scrobită mi-a trecut peste genunchiul rănit. Rana încetase să mai sângereze, dar încă era proaspătă şi furioasă pentru că nu îi acordasem timpul necesar să se vindece. Costumul-piele nu numai că avea să îmi ofere o deghizare corespunzătoare, dar urma să şi prevină redeschiderea rănii. Mi-am băgat rochia torianã în incineratorul de lângă biroul reginei Corra, apoi mi-am tras pe cap un costum-piele auriu amuţit.

O senzaţie stranie mi-a cuprins pielea când costumul mi s-a strâns pe trup. Un efect răcoritor, liniştitor, precum fulgii de nea pe pielea dezgolită. Broboane de sudoare, care îmi făceau vechea rochie să mi se lipească de spate, au fost absorbite instantaneu, iar durerea din genunchi a început imediat să se domolească. Mi-am întins mâinile şi picioarele, simţindu-mi muşchii debordând de energie. Mi-am tras şi mănuşile pentru a completa ţinuta. Mă simţeam de parcă îmbrăcam o piele diferită.

Acum mă puteam plimba prin palat fără să las în urmă o dâră de sânge, pentru că cine ştie cine ar fi urmărit-o.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ
Keralie

Am continuat să cercetez palatul în căutarea asasinului. Sau a asasinilor. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mi se părea mai logic ca lacheii lui Mackiel să fi fost în spatele crimelor. Şi nu aş fi fost deloc surprinsă dacă Mackiel le-ar fi permis să ia crimele asupra lor, spălându-se pe mâini de ei.

După aproximativ o oră, încă nu descoperisem vreun semn al prezenţei lacheilor. Poate că erau în ascunzătoare, acum, că gărzile erau în alertă. M-am hotărât să mă întorc la Varin să văd dacă el descoperise ceva.

Furtuna pe care o creasem în camera de procesare căpătase amploare, permiţându-mi să ies cu uşurinţă prin gura de aerisire. Oamenii aruncau spre gărzi mâncarea şi apa pe care o primiseră. Zgomotul era asurzitor, iar încăperea duhnea a transpiraţie şi urină. Oare nu îi lăsau pe oameni să iasă din sală nici ca să se uşureze? Nu avea să mai dureze mult până când să izbucnească o adevărată revoltă în camera asta.

Oare atunci vor deschide uşile? Să menţină pacea?

Varin stătea în partea din faţă a sălii, împreună cu gărzile de la palat. Îşi dăduse jos hainele toriene pentru a-şi dezvălui costumul-piele. Nu putea să se abţină să nu ajute.

Mi-am făcut loc prin mulţime spre partea din faţă a sălii.

— Hei, i-am şoptit, stând aproape de el.

Varin a tresărit speriat, ochii lui inspectându-mă de sus până jos.

— Keralie?

Mă privea într-un fel în care nu o mai făcuse vreodată.

— Ce? am întrebat, înainte să îmi amintesc că eram îmbrăcată cu costumul-piele al reginei Corra.

Mă privea aşa pentru că acum arătam ca o eonistă – ca el? Privirea lui mi s-a plimbat pe trup. Răspunsul său trebuie să îmi fi trimis valuri de

căldură care să îmi încălzească faţa, însă am rămas totuşi rece, mulţumită noilor mei prieteni, microorganismele.

Şi-a dres glasul şi a zis:

— Te-ai întors.

M-am asigurat că vocea îmi sună normal când i-am răspuns:

— Ce se întâmplă aici? Ce-am ratat?

— Gărzile refuză să ne ofere orice altă informaţie.

Figura lui era precaută.

— Se pare că anunţul tău a fost suficient pentru a porni un război.

— Ups! am spus cu un rânjet spăsit. Eu voiam doar să creez o diversiune. Bazează-te pe mine să depăşesc aşteptările!

— Dacă gărzile nu le spun ceva curând, nu ştiu ce s-ar putea întâmpla. Au trecut câteva ore de când acestea au primit noi informaţii.

M-am uitat la ceasul de pe peretele sălii de procesare; aproape că venise noaptea.

— Şi de când te-au angajat pe tine pe post de gardă la palat?

Am gesticulat cu capul înspre gărzile care îşi ţineau destabilizatoarele în aer, pregătite să doboare următoarea persoană care ridica pumnul.

— Nu m-au angajat. Aveau nevoie de ajutor să controleze mulţimea. Iar eu sunt…

— Eonist, l-am completat.

— Voiam să spun puternic.

Mi-am muşcat buza, abţinându-mă să-i dau o replică. Nu trebuia să facă să fie aşa de uşor.

— Ai reuşit să afli ceva despre ucigaş?

— Nu încă. Şi totuşi, am reuşit să îmi procur acest minunat costum de la regina Corra.

Mi-am împins şoldul în faţă şi mi-am fluturat mâinile.

— A făcut să fie mai uşor să mă mişc prin palat.

— Ai furat de la regină? a şuierat.

— Tu ai sugerat asta.

— Ba nu!

— Ai zis că am nevoie de un costum-piele.

— Keralie.

Numele meu era o şoaptă pe buzele lui.

Am rânjit.

— Nu-ţi face griji, nu voi spune nimănui de Varin, geniul criminal!

Varin m-a ignorat şi a gesticulat din bărbie spre gărzile palatului care se luptau să împingă în spate primul rând de protestatari.

— Mi-au dat voie să mă uit pe lista cu toţi cei care au intrat în palat înainte ca regina Iris să fie ucisă.

— Mackiel? am ghicit.

— Nu.

De ce o parte din mine era dezamăgită?

— Cine altcineva ar putea fi?

Şi-a mijit ochii.

— Nu ştiu. Dar în camera asta nu vom găsi niciun răspuns.

— Noi? am întrebat. Nu-nu. Tu rămâi aici.

S-a apropiat de mine.

— Nu te las să te întorci acolo cu un criminal în libertate.

— Mă „laşi”?

Mi-am încrucişat braţele la piept.

— Pe mine nu mă „lasă” nimeni să fac ceva. Fac ce vreau eu, când vreau eu.

— Keralie. Îmi fac griji pentru tine.

Nu am putut ignora fiorul care mi-a străbătut şira spinării când mi-a pronunţat numele cu acea expresie intensă pe figură.

— Şi vreau să ajut. E şi misiunea mea tot atât cât e şi a ta.

— *Varin,* am spus, având aceeaşi hotărâre în voce. Eşti prea mare şi prea lat să încapi prin coloana de ventilaţie. O să faci să fim observaţi *şi* arestaţi.

— Sunt mesager, a replicat el. E meseria mea să mă mişc rapid şi silenţios. Iar eu pot să ne scot de aici fără să fie nevoie să ne strecurăm prin colana de ventilaţie.

— Sigur! am râs eu. Atunci, care e planul tău cel genial?

— Să cerem să fim eliberaţi.

— Tu chiar vorbeşti serios?

I-am studiat figura.

— Pe cine încerc să păcălesc? Tu vorbeşti mereu serios.

A ridicat o mână înmănuşată.

— Taci din gură, bine?

— De ce?

— Pentru că, deşi arăţi ca o eonistă, *aia* – a arătat spre gura mea – este departe de a fi eonistă.

Am deschis gura să îl contrazic, dar am ridicat din umeri. Avea dreptate.

— Vino cu mine! a spus.

I-am arătat printr-un gest că aveam să tac din gură. Doar de data asta.

Varin s-a apropiat de o gardă a palatului care vorbea într-o linie de comunicare pe un ton jos. Îmi doream să fi putut auzi vocea de la celălalt capăt al liniei. Oare se apropiaseră vreun pic de prinderea criminalului? Şi, dacă o făcuseră, ce ar fi însemnat acest lucru pentru mine? Pentru noi?

— Christon, i-a spus Varin gărzii. Aceasta este colega mea, Keralie.

Christon s-a uitat spre mine; mă aşteptam ca expresia să i se schimbe, însă doar a dat băţos din cap spre mine.

— Are experienţă în a se confrunta cu criminali.

Mi-am acoperit cu un tuset hohotul de râs. Varin mi-a aruncat o privire de avertizare înainte de a continua:

— Credem că putem ajuta investigaţia. Dar vom avea nevoie de acces în palat.

Christon m-a studiat cu ochii lui căprui – nu palizi, ca ai lui Varin –, şi mi-am ţinut respiraţia. *Fii eonistă, Keralie! Fără emoţii. Amorţită.*

— Cum poate ajuta un mesager?

Deşi tonul lui Christon era neutru, era crud să spui aşa ceva.

— Eu şi Christon am crescut împreună, a spus Varin, de parcă asta ar fi explicat mojicia lui Christon.

— De fapt, Varin nu mai este mesager, am spus eu.

Şi cam atât cu tăcerea mea. Nu aveam de gând să permit ca Varin să fie înjosit.

— Conduce investigaţia pentru a doborî notoriul district al infracţionalităţii din Toria. Jetéeul, ai auzit de el?

Christon l-a privit derutat pe Varin.

— Dar el a fost antrenat pentru a fi mesager.

— Adevărat. Dar abilităţile lui depăşesc livrările de casete de comunicare sau simplul stat de pază ca o statuie a unei gărzi.

Cu grijă, Keralie; nu începe să pui problema într-un mod personal!

— Acest lucru a fost recunoscut de către şeful lui, aşa că i-a fost acordată rara şansă de a fi promovat. Acum lucrează pentru regina Marguerite.

Varin s-a mişcat lângă mine, dar nu aveam de gând să îl las să strice asta declarând adevărul.

— Varin conduce echipa, am spus. Eu îl urmez.

Am încercat să nu râd.

Christon l-a întrebat pe Varin:

— Este adevărat?

Varin putea să îmi distrugă povestea; putea să continue să se poarte ca un eonist şi să spună adevărul. Sau putea să îşi dorească mai mult. Pentru el.

— Este, a răspuns Varin, semeţindu-şi umerii.

Îmi venea să îl bat pe spate pe Varin şi să îmi arunc braţele în jurul lui. În schimb, doar am dat din cap spre el în semn de aprobare.

— În regulă, a spus Christon, evident surprins. Presupun că inspectorului i-ar prinde bine ajutorul.

— Inspectorul? a întrebat Varin.

— Inspectorul Garvin, a răspuns Christon în semn de lămurire.

— Desigur, a spus Varin, deşi ceva i-a traversat repede figura în spatele expresiei lui stoice. Vom raporta orice descoperire.

Christon ne-a escortat până la ieşirea din camera de procesare şi a încuviinţat către garda de la uşă să

ne elibereze. De îndată ce am rămas singuri pe coridoarele palatului, m-am întors repede spre Varin.

— Ai reuşit!

— *Noi* am reuşit, m-a corectat el.

Părea încântat de înşelătorie, deşi mă îndoiam că ar fi recunoscut-o.

— Care a fost faza cu inspectorul?

— Am verificat lista cu toţi cei care au intrat în palat înainte să moară regina Iris.

Şi-a scărpinat bărbia, pe care începuse să se vadă urma unei bărbi proaspăt crescute.

— Inspectorul Garvin nu era pe listă.

— Oh!

— Ceea ce înseamnă că se afla deja în palat înainte ca regina Iris să fie ucisă.

— De ce ar fi fost un inspector în palat *înainte* de orice crimă?

A privit de-a lungul coridorului.

— Nu ştiu.

— Ar putea fi implicat?

Privirile ni s-au întâlnit din nou.

— Am auzit de inspectorul Garvin. Este…

S-a scărpinat pe ceafă.

— Diferit.

Puteam umple singură golurile.

— *Îmbunătăţit prin inginerie genetică.*

— Da, dar asta nu înseamnă că e malefic. Nu înseamnă că e un criminal.

Cuvintele parcă îi erau din oţel.

Am ridicat mâinile.

— Tu ai spus malefic, nu eu. Dar cine l-ar controla pe inspector? Dacă el este ucigaşul?

— Cineva care trebuie să aibă ceva de câştigat din uciderea tuturor reginelor.

Nu făcuserăm niciun progres în aflarea identităţii ucigaşului.

— Vino! a adăugat el o clipă mai târziu. Să îl găsim pe inspector. El este singura pistă pe care o avem.

— Şi dacă ne întâlnim cu alte gărzi?

— Le vom spune ce i-ai spus tu lui Christon.

— Eşti de acord să spui şi mai multe minciuni? am întrebat.

S-a uitat la mine câteva clipe lungi.

— Poate că influenţa ta îşi pune amprenta asupra mea.

Mi-am lipit trupul de al lui. Din păcate, costumele-piele împiedicau orice schimb de căldură.

— Dacă asta e ceea că îţi doreşti, nu trebuie decât să ceri.

— Încetează, Keralie!

Dar a zâmbit. Sau, cel puţin, mi s-a părut că văd un zâmbet. Îmi era greu să îmi dau seama, de vreme ce nu îl văzusem făcând-o niciodată. Apoi câte o gropiţă i-a apărut de ambele părţi ale gurii şi a afişat un zâmbet larg, cu toţi dinţii. Pentru o clipă, am uitat unde sunt şi ce fac. Nu mai existau decât Varin şi acel zâmbet.

CAPITOLUL TREIZECI
Keralie

Mă strecuram alături de Varin pe coridoare, evitând personalul, în timp ce palatul se acomoda cu noua realitate îmbibată de sânge. Am explorat fiecare coridor umbrit şi fiecare colţ întunecat. M-am furişat prin mai multe coloane de ventilaţie, iar Varin a tras cu urechea la conversaţii dintre gărzi. Am căutat şi am ascultat şi am aşteptat ca inspectorul să îşi facă simţită prezenţa. Am verificat fiecare încăpere, am deschis toate uşile care erau descuiate şi pe cele care nu erau. Şi totuşi, inspectorul ne scăpa.

Încuiam la loc una dintre uşile pe care le descuiasem mai devreme cu şperaclul, când două gărzi au apărut pe coridor. Mâinile li s-au dus rapid la destabilizatoare, gata să le scoată din tocuri.

— Ce faceţi? a întrebat una dintre gărzi, cu privirea fixată pe şperaclul din mâna mea.

— Eu… am început, înainte ca Varin să mă întrerupă:

— Verificăm uşile, a rostit cu o asemenea hotărâre, de l-aş fi crezut chiar şi eu. Încercăm să ne dăm seama cum ar fi putut un asasin să intre pe atâtea uşi încuiate pentru a ajunge la grădina reginei Iris fără să observe nimeni.

— Exact, am spus, gesticulând spre ei cu şperaclul meu. Noi testăm uşile.

Varin mi-a aruncat o privire care spunea clar să „tac din gură”.

— Şi cine sunteţi voi? a întrebat garda.

Mi-am ţinut gura de data asta.

— Îl ajutăm pe Christon, a spus Varin. Poţi verifica, dacă e nevoie.

A doua gardă a încuviinţat şi a făcut fix asta, ducând mâna la linia de comunicare. Am încercat să nu rânjesc atunci când Christon ne-a confirmat povestea.

— Ce aţi descoperit, în acest caz? a întrebat garda, punându-şi destabilizatorul înapoi în toc, hotărându-se că nu mai reprezentam o ameninţare.

— Orice infractor banal ar fi putut descuia uşile astea, a răspuns Varin.

Banal? M-am forţat să nu mă uit urât la el.

— Dar plimbatul prin palat fără să fie văzut este partea mai dificilă.

A gesticulat înspre cele două gărzi din faţa noastră.

— Măsurile de securitate sunt unele fără precedent.

Era adevărat, întâlnisem numeroase gărzi. Unii doar dăduseră din cap spre noi în semn de salut, costumele-piele pe care le purtam fiind deghizarea perfectă; alţii ne întrebaseră dacă suntem gărzi ale palatului şi ce făceam. Varin se folosise de numele lui Christon oricând fusese nevoie să înăbuşe suspiciuni.

— Ce urmează acum? a întrebat cealaltă gardă.

Varin m-a privit înainte să răspundă:

— Îl căutăm pe inspector. Avem nevoie de mai multe detalii în legătură cu uciderea reginei Iris.

Am dat solemn din cap, deşi mai multe detalii erau ultimul lucru de care aveam nevoie. Aveam toate detaliile evenimentului, dar niciunul despre făptaş. Putea fi el acest inspector îmbunătăţit prin inginerie genetică de care tot auzeam, dar pe care încă nu reuşiserăm să îl vedem?

— Inspectorul Garvin este instalat în infirmeria palatului.

Garda a gesticulat din cap de-a lungul coridorului.

— Se află în partea cealaltă a palatului. Vă vom escorta până acolo.

Am scuturat uşor din cap, sperând că Varin avea să înţeleagă sugestia. Era puţin probabil ca minciunile noastre firave să fraierească un inspector.

— E-n regulă, a răspuns el. Îmi este cunoscută locaţia. Vom termina aici, apoi ne vom îndrepta spre infirmerie.

Am scuturat de clanţă de parcă tocmai ce terminam de făcut ceva.

— În regulă, a spus garda. Mult noroc amândurora!

De îndată ce aceştia au dispărut pe coridor, am spus:

— Începi să devii bun la asta.

A făcut o grimasă.

— Nu îmi place sentimentul pe care îl am atunci când mint.

Am înclinat din cap într-o parte.

— „Sentimentul?”

— Ştii ce vreau să spun.

— Va deveni mai uşor. În curând nu vei mai putea distinge adevărul de minciună.

O încruntătură mică i-a apărut pe fruntea netedă.

— O spui de parcă ar fi un lucru bun.

Am rânjit, deşi pieptul îmi ardea de parcă aş fi înghiţit ceva amar. Nu voiam să îl transform pe Varin în ceva ce ar fi semănat câtuşi de puţin cu mine.

Ne-am îndreptat repede către partea opusă a palatului în căutarea inspectorului. Am îngheţat în loc când am luat colţul şi am găsit o mulţime de oameni adunaţi pe un coridor larg.

Voiam să fug. Să mă ascund. Erau mult prea mulţi oameni. Prea mulţi ochi. Cineva trebuia să îşi dea seama că nu aveam ce să căutăm aici. Poate chiar asasinul.

Personalul era mâhnit, cu mâinile împreunate şi cu feţele cuprinse de durere.

— Ce caută aici? i-am şoptit lui Varin.

— Nu sunt sigur.

Mulţimea se dădea în lături pe marginile coridorului şi privea înainte. Spre noi. Am încercat să intru într-o cameră descuiată, dar oamenii blocau uşile.

Ştiau. Christon ne descoperise minciunile. Care era pedeapsa pentru înşelarea gărzilor şi pentru furişarea prin palat?

— Trebuie să ieşim de aici, am spus, disperată să găsesc o cale de scăpare.

— Calmează-te!

Varin m-a prins de cot.

— Nu la noi se uită.

Avea dreptate. Privirea lor stăruia asupra a ceva ce venea de-a lungul coridorului. Ceva într-o cutie din sticlă.

Un sicriu.

— Regina Iris, a murmurat Varin.

Mărite regine! Nu voiam să îi încă o dată văd trupul distrus.

Sicriul era acoperit de lumânări care se topeau şi era purtat de slujitorii ei. Şi se îndreptau direct spre noi.

— Trebuie să scăpăm de aici, am spus din nou.

— Este o procesiune funerară.

A clătinat din cap.

— Ar fi suspect să plecăm. Şi lipsit de respect.

Ultima oară când participasem la o înmormântare fusese la cea a părinţilor lui Mackiel. Mă ţinuse strâns de mână pe toată durata ceremoniei. Cum de se schimbase totul în trei ani?

Mai participasem la o singură înmormântare în afară de asta. La cea a bunicului meu, când aveam şase ani. Nu îmi aminteam prea multe, decât că toată lumea vorbea despre el de parcă ar fi fost încă în viaţă. Când ajunsesem acasă după ceremonie, îmi întrebasem părinţii când aveam să îl mai vedem. Tatăl meu izbucnise în lacrimi. Nu îl mai văzusem niciodată atât de îndurerat. Până în ziua în care îi distrusesem barca, afacerea şi viaţa.

— Haide! a spus Varin, trăgându-mă într-o parte, lângă restul personalului de la palat. Stai nemişcată şi nu face gălăgie!

— Nu pot promite nimic.

Am încercat să par detaşată, dar cuvintele parcă mi se lipeau de gură. Nu voiam să o mai văd încă o dată pe regina Iris. Nu voiam să mi se amintească de faptul că o dezamăgisem.

Însă era prea târziu.

Figura ei era cuprinsă de pacea morţii, mult mai paşnică decât încruntarea pe care o văzusem cu ore în urmă la curte. Deşi nu puteam vedea tăietura de pe gât, mi-o aminteam la perfecţie. Atât de pe tabletele de comunicare, cât şi de la vederea ei în grădina proprie.

Uram că ultima şi cea mai persistentă amintire pe care o voi avea cu ea urma să fie a uciderii ei înfiorătoare. Oare la asta eram cu toţii reduşi în momentul morţii? Un trup distrus? Dar cum rămânea cu tot ceea ce fusese înainte de asta? Simple amintiri ce se vor şterge definitiv cândva.

Şi, deşi am încercat să nu o fac, m-am gândit la tata. Oare urma să îl dezamăgesc din nou? Fără HIDRA, urma să treacă în sectorul fără graniţe înainte ca vara să înfierbânte coasta Toriei. Ar fi pierdut pentru mine. Mă îndoiam că mama ar mai vrea să aibă de-a face cu mine după moartea lui.

Oare aveam să mi-l mai amintesc peste câţiva ani? Oare voi uita sunetul vocii lui? Oare voi uita cum mă numea marinar de uscat, cineva care nu era deloc obişnuit cu secretele oceanului, în timp ce se juca prin părul meu? Oare amintirile alea însângerate din interiorul peşterii ăleia oribile urmau să fie tot ce îmi va mai rămâne de la el?

Mâinile au început să îmi tremure.

— E în regulă, a şoptit Varin.

El trebuie să fi crezut că mă gândeam la biata regină Iris, dar, ca de obicei, mă gândeam la mine însămi.

Ceva mi-a atins degetele şi am tresărit. Însă era Varin. Mi-a strâns mâna într-a lui.

Dar scena semăna prea mult cu înmormântarea părinţilor lui Mackiel, cu Varin preluând acum rolul celui care consola. Mi-am tras mâna. Nu eram pregătită să am încredere în Varin.

După trădarea lui Mackiel, nu eram sigură că mai puteam avea încredere în cineva.

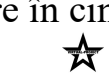

Ştiam că ne îndreptăm în direcţia infirmeriei atunci când murmurul de voci ne-a atras înainte. O

adunare de gărzi şi oameni din personalul palatului blocau intrarea într-o cameră. Am zărit în fugă pe cineva care intrase în încăpere, îmbrăcat într-un costum-piele gri.

— Inspectorul, a şoptit Varin.

— De unde ştii? i-am şoptit şi eu.

— Costumele-piele *gri* sunt purtate numai de inspectori.

L-am tras pe Varin într-o parte.

— Nu putem intra acolo.

— De ce nu?

— Sunt mult prea mulţi oameni. Trebuie să îl urmărim pe inspector fără ca el să ştie că o facem. Doar aşa va renunţa la prefăcătorie.

— „Nu furi niciodată de la cineva fără să ştii mai multe despre situaţie şi despre persoană”.

Mi-a repetat cuvintele pe care i le spusesem ceva mai devreme. Am dat aprobator din cap.

— Trebuie să aşteptăm până rămâne singur.

— Nu putem rămâne aici până atunci. E prea suspect.

Avea dreptate. Avuseserăm noroc până în acest punct, dar, dacă ne mai furişam prin palat, cineva trebuia să îşi dea seama că nu facem nimic oficial.

Am examinat împrejurimile. Puteam să mă strecor în coloana de aerisire şi să continui să mă mişc prin palat nevăzută, dar Varin era prea lat în umeri.

— Haide! i-am spus, trăgându-l în jos pe coridor.

Am început să apăs clanţele tuturor uşilor de pe ambele părţi ale culoarului.

— Ce faci? m-a întrebat.

— Numai uşile încuiate ascund ceva important. Caut… O uşă s-a deschis cu uşurinţă, făcându-mă să exclam: Aha!

Varin şi-a băgat capul prin cadrul întunecat al uşii.

— O debara?

Din fericire, încăperea era destul de mare; pieptul nu mi s-a strâns la vederea ei.

— Intră!

L-am împins înăuntru prin deschizătură.

— Va trebui să aşteptăm să se elibereze infirmeria.

Debaraua era plină cu spălătoare de podele şi diverse produse de curăţenie. Clorul îmi ardea nasul şi ochii. M-am aşezat pe vine, trăgându-mi genunchii la piept. Nu simţeam nicio durere – genunchiul îmi fusese vindecat aproape în totalitate de costumul-piele. Mi-am odihnit capul pe un raft.

Varin a închis uşa şi s-a lăsat pe vine lângă mine.

— Eşti epuizată, a remarcat. Ar trebui să te odihneşti.

Am scuturat din cap. Oboseala începea să îmi apese pe umeri precum o pătură grea, dar trebuia să rămân trează. Trebuia să descopăr asasinul sau asasinii şi să îmi câştig accesul la HIDRA. Trebuia să salvez reginele.

— Dacă nu putem afla nimic despre asasin? am întrebat, studiindu-i în lumina slabă faţa perfectă obţinută prin inginerie genetică. Dacă nu poţi dobândi accesul la HIDRA?

Dacă toate astea erau în van şi amândoi părăseam palatul cu mâna goală? Iar ăsta nici măcar nu ar fi fost cel mai rău deznodământ.

Puteam fi daţi în vileag ca fiind nişte mincinoşi, pretinzând că suntem gărzi ale reginei Marguerite. Sau Mackiel şi lacheii lui ne-ar fi putut prinde, adăugându-şi încă două crime pe listă. Sau poate inspectorul urma să ne găsească şi să ne dezmembreze cu uneltele lui eoniste.

— Vom găsi dovezi despre asasin, Keralie, a spus Varin cu o voce hotărâtă. Sunt sigur de asta.

— Pentru că speri să o facem?

Mi-am fluturat mâinile.

— Asta nu înseamnă nimic. Nu avem nimic!

— Ştiu.

Şi-a studiat picioarele.

Mărite regine! De ce trebuia să fiu mereu aşa de necioplită?

— Hei!

Mi-am încolăcit mâna pe braţul lui – nu a tresărit.

— Nu asta am vrut să spun.

— Ba da, ai vrut.

Şi-a ridicat faţa pentru a mă privi.

— Tu mereu vorbeşti serios.

Am cugetat puţin, gândindu-mă la tachinările mele din trecut. Chiar vorbisem serios? O parte din mine o făcuse – cea care voia să îl ţină la distanţă pe Varin pentru a mă asigura că nu mă poate răni. Sau că nu aş fi putut eu să îl rănesc. Nu puteam să îl rănesc pe Varin aşa cum îi rănisem pe tata sau pe Mackiel. Nu voiam să îl pierd şi pe el.

Trebuia să îmi controlez emoţiile în preajma lui, să mă port mai mult ca o eonistă. Dar cu cât mă uitam mai mult în ochii lui palizi, cu atât îmi pierdeam mai mult controlul.

— Îmi pare rău că sunt o persoană atât de respingătoare! am rostit cu o jumătate de zâmbet.

Mi-am învârtit brăţara de pungaş pe încheietură, talismanele argintii zdrăngănind unele de altele.

S-a încruntat.

— Nu eşti respingătoare, Keralie. Eşti…

Un milion de cuvinte mi-au trecut prin minte cât timp a ezitat. Niciunul dintre ele nu era potrivit.

— Protectoare.

Ăsta nu era unul dintre ele.

— Protectoare? am repetat.

— Când vine vorba de tine.

Şi-a ferit privirea precaută. Nu i-am dat drumul la braţ aşa cum aş fi făcut-o în mod normal. M-a privit din nou după un moment.

— Înţeleg. Ai fost în slujba lui Mackiel timp de şapte ani, dar, de fapt, ai fost singură în tot acest timp. Nu i-a păsat de tine. Şi tu crezi că eşti vinovată pentru groaznicul accident pe care l-ai avut cu tatăl tău, dar…

— Eu *sunt* vinovată.

— Poate că nu eşti respingătoare, a spus, dar cu siguranţă îţi place sunetul vocii tale.

Mi-am fluturat mâna înmănuşată către el.

— Dă-i drumul, atunci! Scena-ţi aparţine.

— Asta nu e o glumă.

S-a întors să mă privească.

— Trebuie să te ierţi. Cu toţii facem greşeli. Trebuie să trecem peste ele.

— Nu, am spus. Nu până nu o repar.

Până nu repar totul.

— Cum poţi să o repari?

Mi-am muşcat obrazul. Acum era momentul să îi spun că îmi doream HIDRA pentru tata.

— Nu ştiu, am răspuns în schimb. Dar trebuie să fac lucrurile să fie mai bine. Trebuie să îmi îndrept greşelile. Să încep o nouă viaţă.

Una departe de Mackiel şi de fata care obişnuiam să fiu.

Mi-a luat mâna şi răsuflarea cu o strângere uşoară. De data asta nu m-am retras. Am tremurat la atingerea lui, şocată de ea – era diferită de felul în care mă atingea Mackiel. *El* era diferit. Varin nu se folosea de mine, nu juca vreun joc, transformându-mă în altceva. Şi, deşi nu simţeam niciun pic de căldură din cauza costumelor-piele, însemna mai mult pentru mine decât tot ce experimentasem în ultimii şapte ani.

Ochii au început să mă usture. Mi-am înghiţit lacrimile.

— O vei face, Keralie, a spus încet.

Am inspirat întretăiat.

— Şi tu? am întrebat. Ce vei face dacă eşuăm?

Şi-a lăsat capul pe spate şi s-a uitat în sus.

— Va trebui să profit la maximum de timpul pe care îl mai am.

Indiferent ce se întâmpla, aveam să mă asigur că Varin nu urma să îşi petreacă acel timp singur.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU
Keralie

M-am trezit cu capul odihnindu-se pe umărul lui Varin, cu mâna lui în jurul taliei mele. Nu voiam să mă mişc, decât dacă m-aş fi mişcat mai aproape de el, căutându-i atingerea. Pentru prima dată după foarte mult timp, eram mulţumită.

Până în momentul în care mi-am amintit unde sunt.

Ceva fusese răsturnat în timp ce eu dormeam iepureşte. Fusesem incapabilă să evadez din palat, chiar şi în vise. Lichidul se vărsase pe hainele mele şi prin părul meu. Camera mirosea acum a parfum, chimicale sau ambele.

— Varin, am spus, scuturându-i umărul. Trezeşte-te!

Pleoapele i-au tresărit înainte să deschidă ochii. Pupilele i s-au dilatat şi contractat. Inima îmi bătea cu putere în piept în timp ce privirea lui se fixa asupra mea.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat.

Mi-am tras mâna din jurul lui.

— Am adormit.

A aruncat o privire prin cameră; tavanul din sticlă dezvăluia domul de deasupra noastră. Încă era lumină afară.

— Aveam nevoie de odihnă, a spus el.

Am oftat. Nu l-am contrazis, dar părea neglijent şi crud să adormi în timp ce un ucigaş plănuia să doboare reginele una câte una.

Varin s-a întins, muşchii mişcându-i-se lipiţi de ai mei.

— Acum ce ar trebui să facem?

— Ar trebui…

Răspunsul mi-a fost întrerupt de un zgomot – un fluierat melodios –, ceva ce contrasta cu tristeţea care atârna greu asupra palatului.

Am crăpat uşor uşa, uitându-mă prin mica deschizătură când am auzit paşi apropiindu-se.

Fluieratul a început se audă din ce în ce mai tare, devenind aproape asurzitor, în timp ce o siluetă îmbrăcată în gri a trecut prin faţa uşii.

— Inspectorul, am citit pe buzele lui Varin.

Ne-am strecurat afară din cameră, menţinând o distanţă sigură în vreme ce îl urmăream pe inspector înapoi la infirmerie. Coridorul era învăluit de o linişte mormântală. Inspectorul şi-a apăsat palma pe uşă, degetele fiindu-i întinse ca nişte picioare de păianjen. Deci *asta* era modificarea lui genetică.

Inspectorul a păşit înăuntru, lăsând uşa deschisă în urma lui.

Am încuviinţat din cap către Varin şi am şoptit:

— Urmează-mă şi nu face zgomot!

Ne-am strecurat pe după colţ în camera alăturată, ghemuindu-ne după un dulap, costumele-piele nedându-ne de gol cu nimic mişcările. Trebuia să fi furat un costum-piele cu ani în urmă!

Inspectorul continua să fluiere în timp ce scotea ustensile ascuţite, fiecare mai letal decât următorul, şi le punea pe masă. Lângă aceasta se afla o targă acoperită cu un cearşaf alb; pe ea era întinsă regina Iris, rana fiindu-i expusă la răcoarea şi izul de cabinet medical din încăpere.

Fusese destul de rău să văd cum sângele reginei Iris acoperea grădina, dar să îi văd trupul inert expus ca un rebut îmi întorcea stomacul pe dos. Sângele părea să îi fi fost scurs din trup: buzele îi erau albe, pielea îi era de un albastru palid, iar tăietura sângeroasă era acum o bucată groasă de piele – de parcă ar fi purtat o mască şi urma să se ridice în orice moment şi să şi-o smulgă.

Mi-am apăsat pumnul pe gură şi m-am forţat să nu o rup la fugă.

Inspectorul s-a oprit din fluierat şi şi-a ataşat de ureche o linie de comunicare, aşezând microfonul în dreptul gurii.

— O lamă ascuţită a ucis-o pe regina Iris, a rostit el.

Am tresărit, crezând că vorbea cu noi, dar a continuat fără să se întrerupă. M-am cutremurat în

timp ce desfăcea pielea de pe gâtul reginei Iris cu mâinile sale înmănuşate.

— O lamă foarte ascuţită.

Acum îi înţelegeam modificarea genetică. Degetele lui erau perfect concepute pentru această meserie.

Mi-am apăsat şi mai tare pumnul pe gură, dorindu-mi să mă întorc în camera de procesare. Duhoarea urinei şi mirosurile corporale sunau chiar bine în acest moment prin comparaţie cu acest loc straniu. Varin m-a strâns uşor de umăr, deşi şi el era palid la faţă. A încuviinţat o dată din cap. Trebuia să aflăm mai multe despre acest inspector misterios şi de ce fusese el aici înainte de asasinarea reginei Iris.

— Mă îndoiesc că a fost vreuna dintre celelalte regine, a continuat inspectorul. Le-am cercetat trecutul şi niciuna nu are antecedente de violenţă sau antrenament în mânuirea armelor. Singura ciudăţenie este regina Corra.

Dar tabletele de comunicare demonstrau faptul că regina Corra se află şi ea pe lista asasinului. Nu putea fi implicată.

— Nu găsesc nicio informaţie despre părinţii ei adoptivi, ci doar un nume. Asta ar putea însemna că are ceva de ascuns – poate că a fost crescută de o familie care se opune Codului Reginelor?

A scos un fierăstrău argintiu.

— Şi este lipsită de emoţie, iar unii ar susţine că e necesar pentru a fi un ucigaş de succes.

Era ciudat să aud un eonist vorbind despre regina lui cu un ton la fel de lipsit de emoţie. Am privit spre Varin, dar ochii lui erau fixaţi la ciudatul bărbat din faţa noastră.

— Dar, a continuat, din experienţa mea am observat că oamenii ucid din pasiune, pentru atingerea unor scopuri, şi ce ar fi avut regina Corra de câştigat din asasinarea surorii ei regină?

A arătat spre trupul de pe masă de parcă ar fi avut un public.

— Şi totuşi, meticulozitatea acestei crime nu seamănă cu crimele pasionale pe care le-am întâlnit

investigând alte ucideri. Asta a fost o ucidere profesionistă.

Ce voia să spună?

A apăsat un panou pe perete, făcând să apară altă targă. A tras deoparte un cearşaf şi un miros ciudat a umplut camera.

— Cel de-al doilea trup nu a prezentat nicio amprentă, deşi e clar că forţa a fost un factor. Înecul ei nu a fost un accident.

Regina Stessa moartă? Nu! Şi când? Ochii mari ai lui Varin îi oglindeau pe ai mei. Ne petrecuserăm aproape toată ziua căutându-l pe asasin, şi totuşi acesta nu îşi încetinise ritmul, ucigând reginele după cum fusese planificat.

Inspectorul şi-a folosit degetele pentru a culege ceva de pe rochia reginei Stessa.

— Un fir de păr, a constatat el. După culoare, nu pare să îi aparţină reginei; ar putea fi al criminalului nostru. Voi face teste suplimentare.

A aşezat ustensilele pe masă.

Cu asta, a părăsit încăperea, trecând fix pe lângă ascunzătoarea noastră. Am aşteptat câteva clipe înainte să ne ridicăm în picioare.

Am privit trupul albăstrui al reginei Stessa.

— Când s-a întâmplat asta?

Varin stătea în picioare, clătinând din cap.

— Trebuie să fi fost ucisă în timp ce dormeam noi.

— Eşuăm, Varin.

Şi-a trecut o mână peste a mea înainte să avanseze în încăpere şi să studieze ustensilele inspectorului.

— Nu cred că e implicat şi inspectorul.

— Nu este mai aproape de adevăr decât suntem noi.

— Nu. Se pare că doar asasinul ştie adevărul. Iar acesta…

S-a întrerupt, atenţia fiindu-i captată de utilajele şi ustensilele ce atârnau pe perete.

— Ce este?

Puteam îndrăzni să sper că găsise HIDRA? Dacă era doar o singură doză? Eram dispusă să îl condamn

pe Varin pentru sănătatea tatălui meu? Oare i-aş smulge-o din mână şi aş fugi din camera asta? Cum aş ieşi din palat?

Cum aş trăi cu mine însămi?

A ridicat un mic tub argintiu, din mijlocul căruia se ridica un vârf ascuţit.

— Nimic important, a răspuns, însă vocea îi devenise aproape o şoaptă.

M-am apropiat iute de el pentru a vedea ce îl captivase atât de tare.

— Varin?

— Este un test genetic. Testul care îţi stabileşte ziua morţii.

S-a holbat la obiect un moment prelung, închizând pentru scurt timp ochii. L-a acoperit cu mâinile, de parcă şi-ar fi dorit ca acesta să dispară. Cum se putea ca un lucru atât de mic şi de insignifiant să provoace o asemenea durere?

— Stabileşte totul.

Când a deschis ochii, privea în gol.

— Mi-aş dori să fi putut fi altceva decât un mesager. Mi-aş dori să fie la fel de uşor pe cât este să fiu bun la meseria mea, aşa cum i-ai spus lui Christon.

— Îmi pare rău, Varin!

M-am mai apropiat cu un pas.

— Testul trebuie să fie aici pentru momentul când nasc reginele.

— Dacă nu putem opri criminalul? a întrebat, privindu-şi pumnul încleştat. Dacă nu găsim nimic cu care să negociem?

— Dar mai devreme ai spus…

— Dacă mă înşel?

Disperarea îi reapăruse pe chip. Voiam să o şterg de pe faţa lui, din viaţa lui. Dar nu ştiam cum.

Mâna mi-a şovăit lângă umărul lui.

— Varin, care este…

— Ar trebui să ne despărţim, m-a întrerupt el.

— *Poftim?*

S-a răsucit pe călcâie, ţinând în continuare în mână testul genetic, cu o expresie împietrită.

— Eu o să mă duc după inspector, să văd ce altceva mai pot afla. Tu ar trebui să te duci să le avertizezi pe regina Corra şi pe regina Marguerite.

— *Acum* vrei să ne despărţim? Ce s-a întâmplat cu rezolvarea acestei probleme împreună? Cu apăratul reciproc?

— Intrăm în criză de timp.

Evident, nu se referea numai la reginele rămase. A pus testul genetic înapoi unde îl găsise.

— Nu ştim care dintre regine urmează. Trebuie să acoperim mai mult teren. Ai avut dreptate de la bun început.

Expresia feţei i s-a îmblânzit.

— Pot să înregistrez asta pe o tabletă de comunicare?

A rânjit.

— Du-te, Keralie! Te voi găsi eu mai târziu.

— Vom trece peste asta.

Nu mă refeream numai la găsirea asasinului.

— Vom îndrepta lucrurile. Vom găsi o cale.

Rânjetul i s-a mai şters un pic.

— Mulţumesc!

L-am strâns uşor de braţ înainte să o zbughesc din cameră.

Urma să opresc asta.

PARTEA A PATRA

CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI

Nu trebuia să mai existe niciun fel de comunicare până când fapta nu era săvârşită. Până când erau moarte.

Toate.

Şi totuşi, asta nu o împiedica să se plimbe agitată prin cameră, sperând, dorind şi aşteptând să audă ceva – orice. Ardea să fi fost în palat atunci când se întâmpla. De parcă ar fi putut *vedea* transferul de putere – la ea.

A pornit vechiul radio din casă pe Rapoartele Reginelor, pregătindu-se pentru anunţ. *Toate reginele moarte.*

Apoi urmau să vină după ea. Sau acesta era planul. Dar asta doar dacă mama ei ar fi cedat şi i-ar fi dezvăluit locaţia. Ar face-o totuşi, nu-i aşa? Dacă ar fi împinsă pe marginea prăpastiei. Toată lumea ceda în acel moment critic, momentul dinaintea morţii.

Nu mai avea răbdare. Se jucase destul de-a ţăranca. Destul cu ascunsul! Destul cu prefăcătoria! Destul cu complotatul! Destul cu visatul! Curând, avea să fie chemată pentru a-şi revendica tronul torian. Nu numai că urma să o înlocuiască pe mama ei, Marguerite, ci şi pe celelalte regine.

Regina Quadarei.

Îi cam plăcea cum suna asta.

Arebella Carlona, în vârstă de şaptesprezece ani, descoperise că e moştenitoarea tronului pe când avea zece ani. Pentru majoritatea copiilor, acesta ar fi fost un motiv de fericire. Visuri cu ospeţe, rochii vaporoase, bijuterii strălucitoare şi pretendenţi chipeşi. Dar Arebella aflase un alt detaliu, poate chiar mai important decât acesta. Ea nu avea să moştenească niciodată tronul.

Cea mai crudă întorsătură a sorţii, ca un asemenea dar să îi fie fluturat prin faţa ochilor, dar luat înainte

ca ea să apuce să îl prindă. Şi totul din cauza mamei ei naturale, regina Marguerite.

Arebella ştiuse dintotdeauna că fusese adoptată, dar i se spusese că mama ei trecuse în sectorul fără graniţe la naştere. Fusese crescută de o profesoară care râvnise să aibă copii, dar nu găsise niciodată momentul sau bărbatul potrivit. Arebella nu avea nimic în comun cu mama ei adoptivă, dar aprecia libertatea pe care i-o acorda şi faptul că mama ei nu îi punea niciodată prea multe întrebări. Când mama ei murise de insuficienţă cardiacă atunci când Arebella avea paisprezece ani, ea purtase un văl negru timp de o lună – durata standard de doliu în Toria, în semn de respect pentru cei decedaţi. Rareori se mai gândea la ea acum. Se îndoia că mama ei ştiuse adevărul despre moştenirea sa.

Din fericire, exista un băiat care ştia. Un tânăr viclean şi oportunist.

Când Arebella aflase adevărul de la băiatul acesta, plânsese după puterea care ar fi trebuit să fie a ei. În timp ce ea se îmbufnase şi plânsese, el începuse să comploteze. Se pricepea la asta. De-a lungul timpului, o ajutase pe Arebella să înţeleagă că soarta ei stă în propriile-i mâini. Putea încerca să obţină tronul, dacă îşi dorea.

Şi îşi dorea. Voia Toria pentru ea.

Arebella era obsedată de control. Deşi nu îşi putea controla mereu gândurile, putea controla Toria. Voia să facă ea regulile. Să schimbe legile. Şi voia tronul la care avea dreptul din naştere. Nu avea să îi permită mamei ei naturale, cea care o trimisese departe de palat, să îi dicteze viaţa.

Dar planul ei nu începuse cu ideea asasinării reginelor. Nici măcar o Arebella în vârstă de zece ani nu era atât de diabolică. În schimb îşi folosise curiozitatea, ca orice bun torian, pentru a aduna informaţii. Trimisese băiatul să pună întrebări oricui ar fi putut să îi ofere răspunsurile corecte. Era imperios necesar să nu ştie nimeni cine era sursa întrebărilor. Astfel, nimeni nu ar fi văzut-o venind.

Tot ce trebuia să facă Arebella era să fie în mijlocul schimbării. În mijlocul furtunii.

Era o fată isteaţă. *Prea* isteaţă, dacă îl întrebai pe profesorul ei. Avea o sete insaţiabilă de cunoaştere, mai puternică decât a oricărui alt copil torian. Odată ce Arebella începea să pună întrebări şi primea răspunsuri, nu se mai oprea. *Învaţă totul şi le vei şti pe toate* – o zicală populară din Toria. Iar Arebella voia să cunoască totul.

Cum moştenesc reginele tronul?

Cât de mult control au reginele asupra sectoarelor lor?

Ce pot schimba reginele?

Ce nu pot schimba reginele?

Câtă influenţă au reginele asupra sectoarelor celorlalte regine?

Nu ştia cum să se oprească din a pune întrebări. O întrebare îi umplea mintea de îndată ce ultima i-o părăsea.

Timp de patru ani, nu făcuse decât să adune informaţii. Când mama ei adoptivă murise, iar ea moştenise mica sumă de bani pe care femeia o pusese deoparte, îşi începuse ascensiunea la tron. Ştia că simpla ei prezenţă nu avea să inspire o revoluţie. În schimb, avea nevoie să îşi facă aliaţi puternici. Băiatul ajutase să o pună în legătură cu alte persoane ce voiau să o doboare pe regina torianã. Patronii din Jetée.

Arebella participase la fiecare întâlnire lunară, cuvintele lor furioase alimentând tăciunele ce pâlpâia în interiorul ei. Era indignată de mizeria în care trăiau, în timp ce reginele trăiau într-o asemenea grandoare. Când regina Marguerite anunţase la Rapoartele Reginelor că plănuieşte să demoleze Jetéeul, Arebella ştiuse că trebuie să intervină. Aceştia erau torieni, până la urmă – poporul *ei.* Poporul pe care *ea* ar trebui să îi conducă.

Curând, vocea Arebellei era cea mai puternică în timpul revoltei.

Arebella aflase că în Codul Reginelor era stabilit ce se putea şi ce nu putea fi împărţit cu celelalte sectoare, iar cei care locuiau şi lucrau în Jetée voiau să împartă totul. Voiau tehnologie eonistă; voiau cele mai proaspete recolte archiene şi ultimele noutăţi ludiste în materie de modă şi jucării. Dar reginele nu aveau de gând să permită asta.

În timpul acestor întâlniri lunare în Jetée, punctul de interes al Arebellei se extinsese mai departe de graniţele Toriei către celelalte sectoare. Îşi dăduse seama că nu ar fi fost suficient să conducă un singur sector.

Însă informaţiile pe care le adunase din Jetée erau limitate şi subiective. Arebella folosise ce îi mai rămăsese din moştenire pentru a angaja o fostă slujnică de la palat pe post de profesor particular. Femeia nu avea cunoştinţă de adevărata descendenţă a Arebellei. Nimeni altcineva nu avea.

După câteva lecţii, Arebella pusese una dintre întrebările la care îşi dorea cel mai mult să afle un răspuns:

— A existat vreodată o singură regină a Quadarei?

Obosise să tot audă despre Războaiele dintre Sectoare din trecutul îndepărtat.

Profesoara ei se oprise şi se uitase la ea.

— Nu, Arebella. Am avut şi vom avea mereu patru conducătoare. Câte una pentru fiecare sector. La începuturile Quadarei, era un singur rege, dar naţiunea are cel mai mare succes şi este cel mai paşnică atunci când există patru regine. Ştii asta.

Arebella se foise agitată în scaun.

— Da, răspunsese ea, cu sprâncenele încruntate deasupra serioşilor ochi căprui. Dar a existat vreodată un moment când nu a fost nimeni care să moştenească tronul?

Profesoara ei râsese, enervând-o şi mai tare pe Arebella.

— Nu. De la instituirea Codului Reginelor, întotdeauna am avut patru conducătoare. Asigurarea descendenţei regale este de maximă importanţă pentru regine.

Arebella se îmbufnase.

— *Ar putea* exista vreun moment în care să fie mai puţin de patru regine?

Profesoara nu se oprise să se gândească la motivul pentru care Arebella ar întreba aşa ceva, deoarece era obişnuită cu întrebările neobosite ale elevei ei, aşa că răspunsese în mod veridic:

— Presupun că, dacă ceva i s-ar întâmpla unei regine înainte să aibă un copil *şi* dacă toate rudele ei de gen feminin ar fi trecut deja în sectorul fără graniţe, atunci sectorul ar rămâne fără regină.

Arebella se aplecase în scaun. *Asta devine interesant,* îşi zisese în sinea ei.

— Şi atunci ce s-ar întâmpla?

Profesoara se uitase o clipă prin ea, de parcă nu ar fi fost sigură de răspuns, căci nu se întâmplase niciodată un eveniment atât de teribil.

— Celelalte regine vor asigura regenţa pentru acel sector, cred, până când ar fi găsită o regină potrivită.

— Reginele vor moşteni puterea reginei moarte? Îi vor prelua sectorul?

— Da.

Expresia profesoarei devenise şovăielnică.

— Dar nu îţi face griji, e foarte puţin probabil să se întâmple asta!

Arebella rămăsese tăcută tot restul lecţiei, nemaiascultând niciun alt cuvânt pe care i-l spusese profesoara. Singurul gând care i se învârtea prin mintea-i de obicei ocupată era faptul că, dacă toate reginele ar fi murit, regina rămasă ar moşteni puterea lor şi ar conduce toate sectoarele. Regina nu numai că ar putea schimba Toria, ci întreaga naţiune în bine. Regina ar putea dărâma zidurile care despărţeau sectoarele şi îi împiedicau pe quadarieni să călătorească şi să îşi împartă resursele cu ceilalţi după bunul plac. Torienii ar avea atunci acces la toată tehnologia şi la toate resursele medicale ale eoniştilor pentru a-şi dezvolta oraşele şi pentru a se asigura că nu va mai exista o altă izbucnire a unei epidemii. Ar putea vizita Ludia în vacanţe şi s-ar putea bucura de nenumăratele oferte de divertisment.

Ar putea călători în Archia şi ar putea mânca fructe proaspete din copaci – nu mere vechi de săptămâni întregi, importate din insula luxuriantă.

Quadara ar fi cu adevărat o naţiune unită. Dacă ar avea doar o singură regină.

Şi dacă acea regină ar fi ea.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI TREI
Keralie

Am simţit miros de fum înainte să-l văd.

Mackiel îmi lăudase mereu sincronizarea. Ştiam când să îmi abordez ţinta, când să încep escrocheria, când să îmi atribui premiul şi când să mă retrag. „E un dar", îmi spusese el, „nu ceva care ar putea fi învăţat".

Sigur, puteai învăţa pe cineva să fie mai atent la detalii. Mai rapid. Mai silenţios. Dar nu puteai preda arta sincronizării. Însă de când îi furasem lui Varin caseta de comunicare, sincronizarea mea nu putea fi mai tulburată de atât.

Fumul care plutea îmi amintea de perioada de după moartea părinţilor lui Mackiel, când el nu voia să îşi părăsească dormitorul cu săptămânile, iar curentul electric era tăiat din cauza facturilor neplătite. Pentru a ne încălzi, smulsesem scânduri mucegăite din podea şi le arsesem în mijlocul casei de licitaţii. Mackiel preluase, în cele din urmă, conducerea afacerii tatălui său, dar fumul rămăsese în pereţi ca o amintire nedorită timp de aproape un an.

Mirosul pregnant de fum din interiorul palatului îmi părea nelalocul lui. Din câte văzusem, nicio fereastră nu era deschisă către lumea exterioară în afară de cea dinspre grădina reginei Iris. Şi cu siguranţă nu exista niciun coş de fum.

Palatul era încastrat într-un dom de sticlă, iar cineva aprinsese un băţ de chibrit în interior. Nu exista nicio scăpare. Nu ar fi trebuit să plec niciodată de lângă Varin.

Mă aşteptam să se declanşeze un fel de sirenă, o avertizare, dar nu s-a întâmplat nimic. Am mers pe urma mirosului de-a lungul holului, ştiind cu precizie unde mă vor purta paşii.

Spre odăile reginei Corra.

Limbile de flăcări cuprindeau draperiile de la fereastra dormitorului din interior. Faţa copleşită de

teroare a reginei Corra era lipită de ea, mâna ei înmănuşată lovind în sticlă.

O siluetă înconjurată de flăcări roşii.

Gărzile palatului şi slujitori înconjuraseră intrarea în dormitorul reginei Corra, încercând să o ajute pe regina condamnată.

— Daţi-vă înapoi! a strigat una dintre ele către oamenii strânşi în jurul său.

A aruncat un scaun către geam. A ricoşat, lăsând suprafaţa neatinsă.

M-am lăsat la podea lângă gura de aerisire din perete prin care intrasem mai devreme şi am deşurubat repede zăvorul, fără să-mi pese dacă mă vede cineva. Însă metalul era prea fierbinte la atingere, iar costumul-piele s-a zdrenţuit când mi-am pus palmele pe suprafaţă. Un vălătuc de fum s-a învârtejit prin coloana de aerisire către mine, o furtună imposibil de stăpânit.

M-am înecat, ridicându-mă în picioare din pricina plămânilor care mi se împotriveau. Nu puteam intra acolo.

Prea târziu. Mereu prea târziu.

Cineva a trecut în grabă pe lângă mine, neobservând – sau nepăsându-i – că nu sunt una dintre ei, atenţia lor fiind îndreptată doar spre salvarea reginei. Cărau găleţi de apă, dar se ţineau la distanţă, incapabili să stăpânească flăcările prin geam.

Faţa însângerată a tatălui meu mi-a apărut în faţa ochilor. Nu puteam să nu fac ceva. Nu, nu de data asta.

— Dă-o încoace! am spus, înşfăcând o găleată metalică de la un slujitor rămas cu gura deschisă.

A scos un sunet de protest când am aruncat apa de-a lungul coridorului. I-am aruncat o privire.

— Apa nu ne este de folos dacă nu spargem geamul.

Şi, deşi nu voiam – nu voiam să văd –, m-am apropiat de fereastră. Ochii înroşiţi ai reginei Corra vărsau râuri de lacrimi, şi nu îmi dădeam seama dacă o făcea din cauza fumului sau a groazei.

Am azvârlit găleata cât de tare am putut. A lovit geamul, ricoşând din el prin braţele mele până în piept.

A rămas doar o zgârietură şi nimic mai mult. Sticla trebuie să fi fost securizată.

Mi-am luat avânt pentru o nouă aruncare.

Alţi membri ai personalului mi-au urmat exemplul, vărsând apa şi izbind găleţile de fereastră. Din nou şi din nou.

Mâna reginei Corra s-a încleştat pe ceva de sub scobitura gâtului ei. Privirile ni s-au întâlnit. Am împărtăşit un moment în timp. Ştia că acesta îi e sfârşitul. Îi sunase ceasul.

Următoarea mea aruncare aproape că mi-a frânt încheietura. Găleata a căzut pe podea. Mâna reginei Corra a apăsat geamul fierbinte, în căutarea alinării. M-am chinuit să nu îmi întorc privirea, dar nu am putut împiedica imaginile de pe tabletele de comunicare să mă învăluie, oferindu-mi detaliile pe care nu voiam să mi le amintesc.

O scânteiere încinsă. Lumină. Flăcări arzând. Tuse. Ţipăt. Lacrimi. Piele umflându-se şi băşicându-se. Plânset. Implorare. Piele închisă la culoare acoperită de cenuşă precum un mormânt este acoperit de pământ.

Asasinul urmărind cum regina Corra a ars până a devenit cenuşă.

Doar că asta nu era de pe tabletele de comunicare; asta se întâmpla acum.

Am privit în jur înnebunită. Asasinul era aici, asigurându-se că regina Corra se stinge. Dar unde?

Erau mult prea mulţi oameni în tot felul de ţinute – din diferite sectoare. Nu conta că regina Corra este eonistă; feţele lor afişau aceeaşi groază, o regină murind sub privirile lor.

Nu ieşea nimeni în evidenţă. Nu urmărea nimeni cuprins de încântare.

Dar inspectorul supraveghea, cu degetele-i lungi pe linia de comunicare. Pe oricine ar fi anunţat, ar fi ajuns prea târziu.

M-am îndepărtat de fereastră împleticindu-mă, costumul-piele devenind dintr-odată prea strâns pe corp.

Eram o impostoare.

Furasem de la o regină condamnată. Fusesem în camera ei nu mai departe de ieri. Aş fi putut lăsa un bilet, avertizând-o cu privire la moartea ei iminentă. Aş fi putut să fac lucrul corect.

Eu şi Varin fuseserăm egoişti. Trebuia să le fi spus gărzilor detaliile de pe tabletele de comunicare de îndată ce ajunseserăm la palat, chiar dacă nu aveam dovezi. Aşa cum sugerase Varin.

Nu. Eu fusesem cea egoistă. Îmi păsase doar de HIDRA. Pentru tata. Pentru mine. Pentru a-mi răscumpăra greşelile.

— Lăsaţi-mă să ies! Lăsaţi-mă să ies! a strigat regina Corra bătând cu pumnii în geam.

Dar nu voiam să îi întâlnesc privirea. Nu mai puteam urmări nici măcar un moment în plus.

Nu o puteam vedea murind. Nu din nou.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI PATRU
Arebella

El era aici.

Gândul i-a provocat o senzaţie de încântare Arebellei, deşi ştia că nu acesta era *momentul* pe care îl aşteptase – deoarece nu el urma să îi comunice veştile.

Personalul Arebellei o informase că el îi aştepta sosirea în sala principală de primiri. În timp ce cobora în grabă treptele, mintea ei plină de întrebări începuse să îşi închipuie de ce se afla el aici şi ce avea să îi spună.

Existau mai multe variante – planul ei putea să ia mai multe întorsături. Iar el era parte din acel plan. O parte integrantă. Ea înţelegea că cei mai mulţi oameni se concentrau pe ce era fix sub nasul lor, dar Arebella se gândea la trecut, prezent şi viitor – toate deodată. Adesea, era epuizant.

Îl întâlnise pentru prima dată atunci când el îi vizitase casa împreună cu mama lui. Aceasta obişnuia să le viziteze odată la câţiva ani. Arebella crezuse că femeia e doar o prietenă de-a mamei ei. Îi plăcea compania femeii, de vreme ce aceasta îi povestea despre mama ei cea bună şi inteligentă, care se presupunea că murise la naştere. La una dintre vizite, îşi adusese cu forţa şi fiul. Acesta fusese la început îmbufnat şi necioplit, refuzând să se joace cu Arebella, care avea zece ani.

Când Arebella îl numise şobolan ignorant din Jetée, o insultă pe care o auzise pe mama ei folosind-o cândva, el izbucnise şi spusese:

— Măcar eu ştiu de unde provin.

Arebella fusese redusă la tăcere, diversele sensuri a ceea ce spusese el învârtindu-i-se prin minte. Schimbase tactica pe loc, hotărându-se să se împrietenească cu băiatul, mai degrabă decât să şi-l facă duşman. Durase câteva luni, dar, în cele din urmă, el îi spusese.

Arebella era fiica reginei Marguerite.

Aflase adevărul în timp ce exersa căutatul pe ascuns prin lucrurile oamenilor şi dăduse peste o scrisoare de la însăşi regina, ascunsă într-un sertar încuiat de-al mamei sale. În scrisoare se vorbea despre fiica reginei Marguerite, pe nume Arebella, care avea nevoie de un cămin în afara palatului şi de un părinte care să nu afle niciodată de dreptul Arebellei la tron.

În timp ce Arebella făcuse o criză, furioasă că mama ei îi ascunsese adevărul, el îi sugerase să facă ceva în legătură cu asta.

— Visează la mai mult! îi spusese el. Doreşte-ţi mai mult! Nu cere! *Ia-ţi* singură!

Pe atunci, el era doar un slăbănog cu o privire de şoim. Era atent la tot, mai ales la Arebella. În anii ce urmaseră, se transformase într-un tânăr fermecător, bine îmbrăcat şi cu o prezenţă ireproşabilă. Arebella îşi dăduse seama că tânjeşte după vizitele lui, nu doar ca să discute despre planurile lor de a distruge domnia lui Marguerite, ci mai ales să îi vadă faţa şi să îi audă glasul melodios. Dar reputaţia lui vorbea de la sine. Ea îşi promisese să îşi păzească inima, şi totuşi, pe măsură ce se apropiaseră şi prietenia lor virase către atracţie fizică, ea îşi uitase promisiunea făcută. Inima nu îi mai aparţinea ei înseşi.

Înainte de fiecare întâlnire, îşi imagina ce avea să poarte ea, ce avea să poarte el şi ce îşi vor spune. În general, ghicea corect ceea ce oamenii aveau să îi răspundă, căci ea gândea rând pe rând o mulţime de posibilităţi, dintre care una trebuia să fie cea corectă. Dar nu şi în cazul lui. El întotdeauna o lăsa îngândurată. Iar asta făcea lucrurile interesante.

Deseori, se întrebase dacă şi el avea aceleaşi sentimente pentru ea. Se gândea că aşa trebuia să fie, căci altfel de ce ar fi rămas alături de ea şi şi-ar fi riscat viaţa pentru a pune în aplicare planurile lor, dacă el nu avea sentimente profunde faţă de ea? Dacă afecţiunea lui era doar o farsă?

În timp ce se apropia de sala principală de primiri, s-a întrebat dacă astăzi era ziua în care el avea să îşi declare dragostea pentru ea. Oare de asta nu putuse

aştepta până când toate reginele erau moarte înainte să o revadă?

Când a intrat în sală, şi-a ascuns mâinile între pliurile fustei pentru a-şi disimula tremuratul. Cei mai mulţi considerau tremuratul a fi un semn de slăbiciune, dar Arebella tremura de nerăbdare.

Nu îi mai păsa de ce era el aici. Voia veşti. Orice fel de veşti.

Stătea cu spatele la ea, dar nu privea spre foc. Îşi ţinea trupul la distanţă de flăcări. Ceva era diferit. Întotdeauna o aştepta cu o figură sinceră şi deschisă. Deja asta era mult mai interesant decât ce îşi imaginase.

— Spune-mi! a zis ea, neputând să nu vorbească piţigăiat. S-a rezolvat?

— Nu încă.

El nu s-a întors.

— Dar cred că vei fi convocată la palat cât de curând.

Ea şi-a trecut o mână peste gură.

— Excelent, înseamnă că totul merge conform planului!

De ce era şi el aici? Conveniseră să nu se mai vadă până când ea ajungea la palat.

— Nu chiar totul, drăguţă, a spus, întorcându-se cu faţa spre ea în cele din urmă.

Arebellei i s-a tăiat răsuflarea.

— Ce s-a întâmplat cu mâinile tale?

Erau pline de băşici şi înnegrite. Arse. Acum înţelegea de ce păstrase distanţa faţă de foc, cu toate că avea totuşi nevoie de căldură în încăperea răcoroasă. De vreme ce mama adoptivă a Arebellei murise şi îi lăsase o avere mică drept moştenire, trebuia să şi-o economisească. Curând, acele griji aveau să rămână în urma sa, iar ea se va putea bucura de căldura constantă din palat, obţinută din razele soarelui ce cădeau pe domul auriu. Avea să poarte rochia ei favorită chiar şi în miezul iernii, cea cu mâneci scurte şi decolteu…

— Planul nu a fost deviat de la curs, a răspuns Mackiel, readucând-o cu picioarele pe pământ. Dar

am nevoie de ajutorul tău.

A plutit spre el cu braţele întinse.

— Cine ţi-a făcut asta? a întrebat.

— Keralie. Dar nu-ţi face griji, va primi ceea ce merită. La final.

— Te doare?

Şi-a trecut degetele de-a lungul bărbiei lui fine. Cum avea să schimbe rana sa povestea? Oare ar mai fi vrut să se culce cu ea? Se pregătise îmbrăcând cea mai bună lenjerie a ei, ca de fiecare dată.

El a clătinat din cap.

— Am luat nişte analgezice eoniste puternice. Dar mi-ar prinde bine o – a rânjit cu subînţeles – mână.

A scos din buzunar un sul de bandaje cu degetele tremurânde.

Arebella a încuviinţat din cap şi a început să îi bandajeze mâinile cu grijă.

De aproape, arătau chiar mai rău, carbonizate şi distruse. Nu aveau să se vindece. *Nu aveau cum.* Ce mai rămăsese din piele mirosea a cărbune. Voia să strâmbe din nas şi să se îndepărteze, dar s-a forţat să nu o facă.

Când a terminat de bandajat mâinile, i-a spus:

— Nu-ţi face griji! Când o să fiu regină, o să îţi acord o doză de HIDRA.

Arebella nu avea să fie nevoită să îşi discute hotărârile cu nimeni altcineva. Ea putea face regulile după cum dorea.

— O să te vindec.

Dacă îşi păstra pielea carbonizată, exista o şansă de a o vindeca, dar dacă îi amputau mâinile, nu mai exista posibilitatea de a le repara. Iar Mackiel avea mâini atât de îndemânatice; ar fi fost păcat să i le retezi.

— Ştiu că o vei face, a spus el. Regina mea.

I s-a luminat toată faţa.

— Au ajuns veştile la popor? a întrebat ea, plimbându-şi mâinile pe pielea de sub cămaşa lui.

A oftat în timp ce îşi trecea mâna peste pieptul lui neted. Atingerea îi calma mintea, permiţându-i să se

gândească la câte un singur lucru odată – un efect puternic şi unul dintre motivele pentru care îl iubea.

Ea i-ar fi alinat lui durerea distrăgându-i atenţia, iar el ar fi ajutat-o.

Mackiel a gemut la atingerea ei.

— Palatul nu a suflat nicio vorbă. Probabil că ascund crimele până când găsesc rudele de gen feminin.

Şi-a dus mâinile mai jos, iar el şi-a lăsat capul pe umărul ei, mângâindu-i gâtul cu răsuflări fierbinţi.

— Dar nu vor găsi nicio rudă de gen feminin.

— Nu, a zis el, respirând greoi. Nu a mai rămas niciuna. În afară de tine…

— Iar asasinul nostru?

— Perfect, a reuşit el să răspundă. Rapid, silenţios şi letal.

Să audă că planurile ei dădeau roade reprezenta o uşurare plină de fericire, precum ploaia după o zi înăbuşitoare de vară. Mintea îi era liniştită, calmă. Ar fi făcut orice pentru a păstra acel sentiment. Planul pe care îl pusese în mişcare pe când avea paisprezece ani începuse să prindă contur. Planul de a salva Jetéeul. Planul de a dărâma zidurile dintre sectoare şi de a împărţi resursele între sectoare. Şi planul ca ea să fie singura şi unica regină a Quadarei. Tremura gândindu-se la cât de bine ar fi făcut-o asta să se simtă.

Poate i-ar fi liniştit gândurile pentru totdeauna.

— Se va termina înainte să…

Vocea i s-a stins atunci când ea şi-a lipit trupul de al lui, având grijă să nu îi atingă mâinile.

— Înainte de finalul săptămânii. A fost dificil cu atâţia oameni în palat. S-ar putea termina mai devreme dacă asasinul are oportunitatea de a comite crimele.

— Precum am plănuit.

— Da.

— Bun.

L-a atras într-o sărutare.

Restul s-a pierdut între respiraţii fierbinţi şi gemete joase.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI CINCI
Keralie

Trupul a preluat controlul în timp ce mintea mi-a luat-o razna. Am fugit de foc, de imaginile ce îmi ardeau ochii. Nu eram sigură de locul spre care fugeam, dar aveam nevoie să mă distanţez de privirea îngrozită a reginei Corra, în caz că m-ar fi arătat cu degetul.

Prea târziu. Prea târziu.

Oamenii împânzeau coridoarele pe măsură ce fumul se răspândea pe hol. Şi totuşi, nu m-a oprit nimeni în timp ce fugeam pe lângă ei. S-au împrăştiat în toate direcţiile, având ochii mari, panicaţi, de parcă nu mai văzuseră coridoarele palatului până atunci…

Camera de procesare! Fugeau din camera de procesare! Cum scăpaseră de acolo?

Acum fiind liberi, se îmbrânceau şi ţipau unii la ceilalţi în timp ce o rupeau la fugă. Dar mergeau în direcţia greşită. Nu era altceva decât moarte în interiorul palatului. Nici nu era de mirare că nu erau interesaţi de mine – eram doar un alt suflet pierdut rătăcind pe coridoare.

Am evitat trupurile agitate, mergând contra curentului. Nu era nici urmă de speranţă în urma mea.

Intră repede! Ieşi şi mai repede!

Eram aici de mult prea mult timp.

Un braţ m-a apucat de talie, m-a tras într-o cameră din apropiere şi a închis uşa în urma noastră.

— Varin! am ţipat când l-am văzut.

Am expirat sacadat.

Privirea lui mi-a scanat faţa, obrajii îmbujorându-i-se.

— L-am pierdut pe inspector în mulţime. Dar am dat peste Christon. Mi-a spus că vizitatorii palatului au biruit gărzile. Nu au reuşit să evadeze prin ieşirea păzită; în schimb, au dat buzna în palat, sperând să găsească o altă cale de scăpare.

— Nu mai există nicio altă cale de scăpare, am spus.

Eu dezlănţuisem acest haos. Nu ar fi trebuit să îi informez despre moartea reginei Iris. Dacă încă o persoană mai era rănită, era din vina mea.

Prea mult sânge pe mâinile mele.

— Ai găsit-o pe regina Corra la timp? a întrebat.

Am clătinat din cap. Nu era nevoie să mai spun altceva.

— Nu este vina ta, a spus.

Mi-am întors privirea.

— Mereu este vina mea.

Înainte să îmi dau seama ce se întâmplă, Varin m-a cuprins cu braţele. Instantaneu, corpul mi-a înţepenit, dar îmbrăţişarea era cunoscută, precum o amintire foarte veche.

Şi era o amintire foarte veche. Mama obişnuia să îmi ofere cele mai reuşite îmbrăţişări. Stătea cu braţele în jurul meu, cu capul sprijinit pe al meu, minute în şir, fără ca vreuna dintre noi să spună ceva. Avea darul de a comunica fără să folosească niciun cuvânt. Niciodată nu mă simţisem mai iubită decât atunci când eram în braţele ei. Tata fusese diferit. Chiar şi când ne certam, întotdeauna încheia discuţia cu „te iubesc mai mult decât iubeşte barca mea un vânt de douăsprezece noduri şi o mare caldă". Pe vremea aceea pretinsesem că nu aveam idee la ce se referă, dar minţisem.

Indiferent de alegerile pe care le făcusem, părinţii mei mă iubiseră. Până când avusese loc accidentul.

Mi-am apăsat obrazul de pieptul lui Varin. Mirosea a pin şi a săpun – mirosul costumului-piele. Ochii m-au înţepat şi i-am închis strâns.

Nu credeam că aveam să mai fiu atinsă astfel vreodată.

— Nu avem timp pentru asta.

M-am îndepărtat cu greutate.

— Regina Marguerite este singura regină rămasă, şi ştim cele mai puţine informaţii despre moartea ei.

A încuviinţat uşor din cap.

— Doar că va fi otrăvită.

— Exact. Nu ştim nimic mai mult despre asasin decât ştiam înainte să ajungem la palat. Au trecut aproape două zile.

Varin avusese dreptate de la bun început; trebuia să ne fi dus direct la autorităţi cu informaţiile pe care le aveam, indiferent de consecinţe. Nu aveam dovezi, dar încă o mai puteam salva pe regina Marguerite.

— *Trebuie* să oprim asta.

— Nu e treaba ta. Să salvezi reginele, a spus el. Nu e treaba ta să salvezi pe nimeni.

Ştiam la *cine* se referă.

— Ce ştii tu?

Mi-am mijit ochii spre el.

— Tu nu ai iubit niciodată pe nimeni. Cum ai putea şti cum este să răneşti o persoană iubită? Nu-mi spune mie ce să simt!

Ochii i-au scânteiat.

— Ştiu cum este să fii rănit.

— Din cauza datei morţii tale? am protestat. Crezi că propria-ţi moarte este dureroasă? Imaginează-ţi sentimentul de a fi responsabil pentru moartea altcuiva!

Am clătinat din cap.

— Este mai rău, mult, mult mai rău. Dacă nu primesc o doză de HIDRA pentru tata, atunci el e…

— *Poftim?* m-a întrerupt. Nu ai pomenit niciodată de HIDRA. Am crezut că vrei bani!

Mi-am aruncat braţele în aer.

— Am minţit, bine? Chiar eşti atât de surprins? Tot ce fac este să mint şi să înşel şi să fur. Nu sunt chiar atât de diferită de Mackiel. El m-a făcut ceea ce sunt, ai uitat?

— Keralie.

Numele meu era ca un geamăt pe buzele lui.

— Trebuia să îmi fi spus adevărul.

— Nu voiam să ştii că amândoi urmărim acelaşi lucru. Poate că tu m-ai fi predat autorităţilor pentru a obţine ceea ce îţi doreşti.

Suna ridicol, rostit cu voce tare. Varin era loial, o demonstrase de nenumărate ori, chiar şi când

furasem de la el, când îl insultasem şi când îl târâsem după mine în tot dezastrul ăsta.

— Nu te-aş fi predat, m-a contrazis el. Te-aş fi lăsat să iei doza de HIDRA pentru tatăl tău. El are nevoie de ea.

Ei bine, asta m-a făcut să mă simt şi mai rău.

Am zâmbit cu tristeţe.

— Nu vreau să-ţi sacrifici viitorul pentru al meu – sau al tatei.

— Mackiel a spus că tatăl tău este în comă? a întrebat, iar eu am dat aprobator din cap. Atunci situaţia lui este mai rea decât a mea. E ceva ce trebuie făcut.

— Ce maladie ai?

Era întrebarea pe care ar fi trebuit să i-o fi pus atunci când o pomenise prima dată. Întrebarea pe care o evitase când fuseserăm în infirmerie.

— De ce este data morţii tale stabilită la vârsta de treizeci de ani? De ce ai nevoie de HIDRA?

M-a surprins că nu a tresărit.

— Orbesc.

Am icnit, mâna zburându-mi la piept.

— Am o boală genetică rară, a continuat el. Este degenerativă. Deja mă chinui să văd în lumina puternică a soarelui şi pe timpul nopţii, iar vederea mea periferică nu este deloc grozavă.

A înghiţit în sec.

— Voi fi complet orb până la împlinirea vârstei de treizeci de ani.

— Dar ochii tăi sunt superbi.

Proasta de Keralie! Un lucru atât de prostesc pe care să-l spui!

A zâmbit.

— Un simptom al bolii.

— Dar HIDRA o va vindeca? am întrebat.

— Boala mea nu a fost niciodată suficient de urgentă pentru a mă urca mai sus pe lista de aşteptare şi a fi evaluat. Nu e ca şi cum aş fi pe moarte. Cel puţin, nu în momentul ăsta.

Un zâmbet i-a apărut în colţul gurii.

Cumva, durea chiar mai mult faptul că el încerca să glumească despre asta.

— Îmi pare rău! am spus. Trebuia să îţi fi spus adevărul de la bun început. Dar nu sunt bună la a avea încredere în alţii. Uită-te la Mackiel!

Am râs cu amărăciune.

— A fost cel mai apropiat prieten al meu, şi a încercat să mă omoare. De două ori.

M-a privit un moment lung.

— Poţi avea încredere în mine.

— Da. Pentru că eşti eonist. Eşti bun, loial, înţelegător, altruist, sincer.

— Nu.

A clătinat dezaprobator din cap.

— Poţi avea încredere în mine pentru că sunt prietenul tău, Keralie. Iar prietenii *adevăraţi,* prietenii care ţin unii la ceilalţi, nu mint.

Voiam să cred asta, dar mă mai arsesem şi înainte. Poate că Mackiel *chiar îmi furase* abilitatea de a-mi păsa. Poate că devenisem fata care trebuia să devin după antrenamentul lui Mackiel. Şi nu mai exista cale de întoarcere din asta.

— Crezi că oamenii se pot schimba? am întrebat. Sau crezi că ne este predestinat să urmăm o anumită cale?

Varin a inspirat adânc înainte să expire cu încetineală. Nu îl mai văzusem niciodată atât de răvăşit, de torturat. Nu îmi dorisem să îl rănesc cu vorbele mele, dar o făcusem.

— Trebuie să cred că ne putem schimba. *Trebuie* să cred că pot fi mai mult decât un mesager, mai mult decât îmi cere sectorul meu să fiu, mai mult decât data stabilită a morţii mele. Iar tu, a adăugat ridicând dintr-o sprânceană, mă faci să cred că visurile mele nu sunt în van. Că pot obţine ceea ce îmi doresc. Chiar dacă ar fi doar pentru o scurtă perioadă de timp.

Arta lui. *Mărite regine!* Acum înţelegeam de ce nu încercase niciodată să îşi urmeze visurile: deoarece totul i-ar fi fost smuls cu cruzime. Să nu mai picteze niciodată. De îndată ce şi-ar fi pierdut

vederea, singurul lucru care îi aducea bucurie în viaţă ar fi devenit imposibil.

Inima mi s-a strâns, iar ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Vreau să cred că există ceva mai mult planificat pentru tine, am rostit eu. Pentru amândoi.

— Mulţumesc!

Umbrele gropiţelor din obraji se vedeau pe fiecare parte a feţei lui.

— Haide! am adăugat, ştergându-mi lacrimile. Poţi să o faci mai bine de atât. Arată-mi dinţii!

A rânjit, dinţii lui albi strălucind în camera întunecoasă.

Am râs.

— Mai bine, dar tot are nevoie de îmbunătăţiri.

A făcut un pas nesigur spre mine.

— Mackiel nu a furat nimic de la tine, a spus încet.

Nu i-am răspuns.

— Keralie, a şoptit. Dacă există vreun lucru de care să fiu sigur, acela este că tu eşti tu însăţi. Nu te poate obliga nimeni să faci ceva din ceea ce nu vrei să faci. Uită-te cum te-ai plimbat prin palat, fără să bănuiască cineva ceva!

Eu fixam podeaua cu privirea.

— Nu sunt sigură că ştiu cine sunt fără el. Nu sunt sigură că pot să mă descurc singură.

— Deja o faci.

Şi-a lăsat uşor mâinile pe umerii mei.

— Asta e în totalitate realizarea ta, nu a lui. Tu vrei să ajuţi reginele. Tu vrei să îl ajuţi pe tatăl tău. Toate astea sunt ale tale.

M-am uitat în sus, în ochii lui, şi o gură de aer mi s-a blocat în piept. Expresia îi era înfierbântată, de parcă privirea lui m-ar fi putut tăia în două şi s-o dezvăluie pe adevărata Keralie prinsă în interior.

„Cine vrei să fii?”

Ochii lui, ca nişte luni argintii, îmi scrutau chipul. Inima mi se izbea de cutia toracică. În acel moment, nu mă simţeam ca fiind cea mai bună hoaţă de buzunare a lui Mackiel. Nu mă simţeam precum fata

care îşi distrusese familia. O fată în care nu puteai avea încredere.

Nu mă simţeam singură.

Acela a fost momentul în care mi-am dat seama că nu voiam să fiu altcineva decât fata care eram acum în faţa lui Varin. Fata la care se uita cu atâta dorinţă în privire.

L-am înşfăcat de tricou şi l-am tras spre mine.

Buzele îi erau mai moi decât mă aşteptam. Şi mai calde. În tot acest timp, mi-l imaginasem ca fiind făcut din acelaşi metal lucios pe care Eonia părea să îl iubească. Nesimţitor şi rece.

Dar nu era aşa. Chiar deloc.

Gura i s-a mişcat în acelaşi timp cu a mea, cuprinzându-mi buzele cu ale lui. Pielea îi mirosea a ceva sărat şi puţin picant. Acesta era adevăratul Varin, nu ceea ce îl făcea să fie acel costum-piele.

Mi-am smuls mănuşile şi l-am apucat de ceafă, desfăcându-mi degetele pe sub buclele lui. Părul îi era mătăsos – totul la el era moale.

Inima a început să îmi bată mai repede, dacă asta era posibil, căldura cuprinzându-mă de fiecare dată când ne atingeam piele pe piele.

Apoi mi-a dat drumul. În acel scurt moment în care pierduserăm contactul fizic, am rânjit unul la celălalt, surprinşi şi înflăcăraţi. L-am tras iar de gât, dar şi-a ridicat mâinile să mă oprească.

— Şi eu vreau să te simt, a zis, obrajii închizându-i-se la culoare la auzul propriilor cuvinte.

Inima mi-a tresăltat în piept. Şi-a desfăcut capsele costumului de la încheieturi şi şi-a scos mănuşile. Cu mâinile libere, mi-a dat o şuviţă de păr de pe faţă cu degete tremurătoare. Apoi a trasat o linie arzătoare de-a lungul obrazului meu până la buze. Îmi făceam griji că ne rataserăm momentul, dar gura i s-a întors către a mea.

Mi s-a tăiat răsuflarea, uitând deja blândeţea lor – a lui. Nemaifiind limitat de costumul-piele, mâinile i s-au înfipt în părul meu, trăgându-mă înspre el. Acum îl puteam simţi pe el, *cel adevărat.* Puteam să

îl văd pe el, cel adevărat. Şi era tot numai căldură. Şi mâini. Şi buze.

Căldură şi răcoare mă străbăteau, luptându-se pentru poziţia dominantă, în timp ce costumul-piele se chinuia să îmi menţină constantă temperatura crescândă. Senzaţia din stomac era apropiată de cea a temerii, şi totuşi voiam să îmbrăţişez sentimentul, să mă acopăr cu el şi să nu îi mai dau drumul niciodată.

A continuat să mă sărute, iar eu nu eram sigură când să mă opresc. *De ce* ar trebui să ne oprim? Încă mai aveam multe de făcut – prea multe. Cu toate astea, nu voiam să mă retrag. Era evident că şi el simţea acelaşi lucru, mâinile lui plimbându-se pe trupul meu, atingerea fiindu-i aproape la fel de intimă precum sărutul. M-am cutremurat gândindu-mă cum ar fi fost să îl ating pe Varin fără să ne stea în cale costumele-piele.

Ochii i-au licărit de dorinţă, făcându-mă să cred că voi lua foc sub privirea lui. În acel moment, nu m-am putut imagina sărutând pe altcineva.

Cum puteau oamenii să sărute străini cu o asemenea lipsă de sentimente? Să se sărute fără să aibă sentimente? Cum puteau face ceva atât de intim, atât de revelator, cu cineva pe care nu îl doreau? Alţi hoţi de buzunare se foloseau cu uşurinţă de puterea seducţiei, de parcă nu însemna absolut nimic.

Mackiel încercase să mă înveţe puterea sărutului, să îi fac pe bărbaţi să uite, iar apoi să fur de la ei. Acum înţelegeam, pentru că era un plan perfect – distragerea perfectă. Dar nu puteam să o fac. Încercasem, ba chiar fusesem foarte aproape de câteva ori. Dar când sosise momentul, nu putusem să o fac. Iar acum ştiam de ce.

Primul meu sărut fusese menit să fie cu Varin.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞASE
Arebella

Cele mai perfecte şapte cuvinte au trezit-o pe Arebella în toiul nopţii.

— Aţi fost convocată la palat, domnişoară Arebella.

S-a ridicat rapid în capul oaselor, fără să fie nevoie să i se spună cine sau de ce o chemase. *Acesta* era momentul pe care îl aşteptase – momentul pe care îl plănuise din nou şi din nou până când toate planurile ei deveniseră o încurcătură de iţe în mintea sa. A privit pe fereastră; încă era întuneric.

Nu avea timp de pierdut.

— Îmbracă-mă în cele mai bune haine! i-a spus slujnicei ei, sărind din pat.

Nu era nevoie să îşi alunge somnul din ochi, deoarece nici nu dormise, *de fapt.* Arebella nu cunoştea inconştienţa profundă de care alţii păreau să se bucure. Câteva ore răzleţe de linişte din când în când erau tot ce putea ea să obţină. Creierul ei era mult prea activ.

— Şi repede! a adăugat.

Slujnicei îi tremurau mâinile în timp ce îi lega corsetul Arebellei şi îi punea fusta largă pe talia îngustă.

Arebella a pufnit ameninţător.

— Chiar nu e momentul potrivit să fii neglijentă. Fă lucrurile cum trebuie sau nu le mai face deloc!

Femeia cu aspect de şoricel a încuviinţat din cap, mâinile devenindu-i sigure, deşi acum îi tremura buza. Arebella a blestemat slăbiciunea femeii. Slujnica fusese a mamei ei adoptive şi niciodată nu o plăcuse pe Arebella. S-ar fi descurcat bucuroasă fără niciun ajutor, dar nu ajungea la numeroşii nasturi de pe spatele ei.

A prins mâna femeii într-a ei. Fragila femeie a tresărit, aşteptându-se la ce era mai rău. Arebella nu fusese niciodată crudă cu ea, dar nici bună nu fusese.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor! i-a spus Arebella cu un zâmbet forţat.

De ce să nu înceapă să îşi exerseze cordialitatea acum, înainte să ajungă la palat?

De îndată ce Arebella a fost îmbrăcată într-o rochie aurie şi strălucitoare, a coborât scările în holul principal cu o lampă în mână pentru a-şi lumina calea. Fuseseră aprinse mai multe lumânări pentru a face economie de energie electrică. Nu era o casă grandioasă, deoarece asta era tot ce îşi putea permite cu un singur venit, dar avea trei dormitoare şi o sală de primiri, unde personalul de la palat o aştepta.

Venele îi fremătau, iar inima îi cânta. Asta era ziua – prima zi din noua ei viaţă –, viaţa pe care ar fi trebuit să o trăiască de la bun început. A recitat din nou şi din nou cuvintele în minte pentru a pregăti acest moment. Îşi exersase în faţa oglinzii expresiile faciale. Şoc. Tristeţe. Veneraţie. Neîncredere. Şi le perfecţionase pe toate.

Când a intrat în sala de primiri şi a găsit un singur bărbat, aproape că s-a întors pe călcâie. Nu aşa îşi imaginase ea că avea să se întâmple. Unde erau ceilalţi membri ai personalului ei regal?

Când o regină murea, un convoi format din membri ai personalului palatului şi gărzi trebuia să călătorească pe străzile principale ale Toriei, oprindu-se la palat. Un anunţ trebuia să fie transmis la cel mai recent Raport al Reginelor, informând poporul din sector unde şi când putea să tragă cu ochiul la viitoarea regină toriană. Asta era tradiţia. Iar ea se îmbrăcase pentru asta, ştiind că Mackiel ar fi aşteptat să treacă trăsura ei – pentru a-i semnaliza următoarea etapă a planului lor. În schimb, va trebui să îi trimită un mesaj.

Bărbatul din faţa ei era mai tânăr decât se aşteptase. Îşi imaginase cum avea să arate consilierul ei. Poate urma să fie o femeie mămoasă, iar Arebella s-ar fi împrietenit imediat cu ea, luându-i mâna într-o strânsoare blândă, dar fermă. Sau poate că urma să fie un bărbat stoic, o figură paternă pe care să îl câştige de partea sa cu ambiţia şi inteligenţa ei.

Arebella a clipit, dar scena nu i-a dispărut din faţa ochilor. Nu putea controla asta. Căci era real.

— Domniţă Arebella, a început bărbatul înalt şi slab, apoi a făcut o plecăciune când ea i-a întâlnit privirea.

Domniţă? Deşi nu era *regina* Arebella, nu încă, îi plăcea totuşi cum sună.

— Îmi cer iertare că vă solicit la această oră! a spus bărbatul. Numele meu este Jenri.

Oare ar fi jucat în continuare rolul consilierului stoic? Arebella a rămas derutată preţ de un moment, mintea ei chinuindu-se să îşi imagineze din nou viitorul.

— Bună dimineaţa! i-a răspuns. Cu ce vă pot ajuta?

Asta avea să fie partea cea mai grea – să pretindă că nu ştie cine este cu adevărat. În ceea ce ar fi trebuit să o privească, o vizită de la palat era o ocazie uriaşă şi plăcută – la orice oră. Aşa că Arebella a zâmbit larg.

Jenri a înghiţit zgomotos înainte de a face un pas în faţă.

— Sunt consilierul Toriei.

— Oh?

Arebella şi-a dus o mână înmănuşată la piept; inima îi bătea nebuneşte sub degete.

— Ce fascinant! Ce vă aduce în casa mea?

Disconfortul lui Jenri o făcea pe Arebella să fie optimistă; reuşise să îl păcălească. Nu fusese sigură dacă putea să păcălească pe cineva de la palat – cineva antrenat să observe înşelăciunile – până în acest moment. Îşi dorea să fi fost şi Mackiel aici, pentru a o vedea reuşind.

— Îmi este teamă că am nişte veşti dificile, a răspuns Jenri, cu o strâmbătură pe faţă. S-ar putea să vreţi să vă aşezaţi, domniţă Arebella.

Şi-a încleştat dinţii în semn de răspuns. Nimeni nu îi spunea ce să facă. Şi, curând, urma să îi dea ea *lui* porunci.

— Stau bine în picioare.

Nu putea nega faptul că obrăznicia lui Mackiel se lipise şi de ea.

— Mulţumesc! a adăugat în ultimul moment.

Jenri a încuviinţat din cap.

— Mi s-a spus că ştiţi că aţi fost adoptată?

— Da.

Asta este, s-a gândit. *Dar nu zâmbi! Pari puţin îngrijorată! Derutată.*

— Dar mama mea adoptivă a murit acum câţiva ani. Am moştenit această casă după moartea ei.

— Îmi pare rău să aud asta!

Arebella a dat din cap posacă.

— Dar ce legătură are asta cu palatul?

— Are o legătură destul de importantă.

Jenri şi-a dres glasul.

— Îmi doresc să fi existat un mod mai uşor de a vă spune asta. Cu toate acestea…

— Îmi puteţi spune.

Arebella a făcut un pas în faţă, cu palmele întinse.

— Nu sunt atât de fragilă pe cât par.

Oare cuvintele aveau să îi iasă uşor pe gură sau se va lupta să le scuipe? Şi cum o va spune, mai exact? Arebella şi-a muşcat obrazul. *Concentrează-te! Rămâi ancorată în prezent! Aminteşte-ţi totul! Fiecare cuvânt.*

El i-a zâmbit.

— Nu, presupun că nu sunteţi. Puterea se află în sângele dumneavoastră.

— Sângele meu?

Era sigură că el îi putea auzi pulsul.

— Da. A privit podeaua înainte să continue: Ştiţi, mama dumneavoastră naturală, ei bine, a fost regina domnitoare a Toriei.

Arebella a lăsat să îi scape un icnet bine sincronizat.

— Regina Marguerite?

Un zâmbet i s-a lăţit pe faţă.

— Cu adevărat?

Bărbatul a încuviinţat scurt din cap.

— Îmi este teamă că femeia care v-a luat de la palat nu v-a informat despre descendenţa

dumneavoastră, din cauza credinţei ei personale împotriva tronurilor.

Arebella şi-a reţinut un pufnet. Avea de gând să dea vina pe doamna Delore că nu o informase şi să pretindă că Marguerite îşi dorise ca ea să moştenească tronul? Nu era sigură dacă minciuna o făcea să îl placă mai mult sau mai puţin pe Jenri. Ar fi fost în interesul ei să nu aibă încredere în el? Sau să se bazeze pe el? Va trebui să învârtă variantele în minte peste noapte, în timp ce toată lumea va dormi. Prima ei noapte la palat; cât de palpitant!

Concentrează-te! s-a apostrofat.

— Acestea sunt veşti surprinzătoare, a spus ea după un moment de reflecţie planificat. Habar nu am avut că sunt descendentă a unei linii regale. Cât de emoţionant! Oh!

Şi-a încruntat sprâncenele.

— Dar, dumneavoastră fiind aici… Asta nu înseamnă… că ea…

Vocea îi tremura de nerăbdare, deşi putea fi foarte uşor confundată cu teama.

— Aţi spus „a fost”.

— Da. Îmi este teamă că regina Marguerite a decedat, a răspuns el plecând capul. Am venit cât de repede am putut.

Îşi imaginase acele cuvinte de nenumărate ori. Se gândea că poate încă şi le imaginează, dar el nu le spusese exact aşa. Nu aşa cum îşi dorea ea să le spună. Crezuse că avea să existe mai multă dramă, mai multă pompă. Mai multe plânsete. Şi mai mulţi oameni. Însă nu era decât acest consilier. Cât de dezamăgitor!

El îi aştepta răspunsul.

Şi-a înfipt unghiile în palme, pentru a nu se pierde în gânduri. O tehnică pe care o învăţase de la Mackiel. „Durerea este realitate”, îi plăcea lui să spună.

— Dar e cumplit! a rostit ea într-un final.

A spus „cumplit” în loc de „teribil”, pentru că „teribil” suna prea distant, iar „cumplit” era mai apropiat de „mort” – poezia îi făcea plăcere.

— Îmi pare rău să vă aduc această veste, a adăugat bărbatul cu faţa desfigurată de emoţie şi oboseală. De obicei reginele sunt crescute având cunoştinţă de descendenţa lor şi sunt pregătite pentru ziua aceasta atât de dificilă.

În interiorul ei se dădea un adevărat război. Ar trebui să plângă? Era prea mult? Nu o întâlnise niciodată pe femeia aia, şi se presupunea că abia ce aflase că e înrudită cu ea. Care era reacţia potrivită la moartea cuiva, dacă eraţi înrudiţi, dar nu vă întâlniserăţi niciodată? Cineva pe care nu l-ar fi întâlnit faţă în faţă decât în momentul când era deja moartă?

Totuşi, femeia respectivă o adusese pe această lume, ceea ce merita un pic de recunoştinţă. A fornăit, apoi a întrebat:

— Ce s-a întâmplat?

Da, asta era una bună. Mult mai bună decât „Oh, mărite regine! Nu biata mea mamă!” pe care o preferase în ultimele câteva luni. Câteodată, simplitatea era cea mai bună.

— A fost otrăvită, a răspuns Jenri cu buza tremurândă. Doctorii au făcut tot ce au putut pentru a o salva, dar au ajuns prea târziu. Îmi pare foarte rău, domniţa mea!

Ce interesant! Nu ştiuse cum urmau să fie ucise reginele, doar că aveau să fie aranjate şi că moartea mamei ei avea să fie suficient de lentă pentru a-i îngădui să recunoască. Era mai sigur să nu ştie. Astfel, răspunsurile Arebellei ar fi fost mai sincere.

Jenri a păşit spre ea şi i-a pus o mână pe braţ, nenumărate riduri adunându-se în jurul ochilor lui în timp ce o studia. Era emoţionat. Cald. Moale.

Uşor.

— Sunt sigură că aţi făcut tot ce v-a stat în putere, a şoptit ea, hotărându-se să îi imite blândeţea, în speranţa că îi va conecta.

„Găseşte un lucru pe care şi-l doresc”, spunea Mackiel, „apoi dă-le acest lucru şi vor fi ai tăi”.

— Mi-e teamă că asta nu este tot, a continuat bărbatul.

— Nu?

Cu greu îşi stăpânea entuziasmul. Era pe cale să o numească regina întregii Quadara.

— Celelalte regine sunt, de asemenea, moarte.

Şi-a dres glasul.

— Asasinate.

Arebella şi-a mişcat umerii în sus şi în jos, pentru a da impresia că respiră cu dificultate.

— Cum e posibil aşa ceva?

— Nu cunoaştem încă toate detaliile, dar puteţi fi sigură că veţi fi în siguranţă cu mine.

Arebella aproape că a pufnit în râs. Evident că va fi în siguranţă. Asta era opera ei.

Acum mama ei nu îi mai putea controla viaţa din culise. Arebella va primi, în sfârşit, ceea ce îşi dorise dintotdeauna şi ceea ce i se datora. Iar Quadara urma să îşi câştige cea mai bună regină.

— Îmi mai pot vedea mama? a întrebat fata. Doar o dată?

Părea cererea potrivită, să îi permită Arebellei să îşi ia la revedere. O tradiţie quadariană atât de ciudată – ziua în care trebuia să îţi întâlneşti mama naturală era ziua în care îţi luai rămas-bun de la ea. Poate că asta era o lege din Codul Reginelor pe care ar fi putut să o schimbe? Nu voia ca propriul ei copil să o cunoască pe patul de moarte.

Oare voi avea copii? s-a întrebat Arebella. *Îmi* doresc *copii?* Presupunea că ar fi putut schimba şi această lege, dacă dorea. De îndată ce devenea regină.

— Da, domniţă, a răspuns Jenri, smulgând-o din gândurile ei. Este prezentabilă.

Arebella şi-a ţuguiat buzele auzind descrierea trupului mamei ei ca fiind prezentabil. Din câte ştia despre moarte, era urâtă, iar domniţele ca ea ar trebui să îşi întoarcă privirea de la aceasta. Nu că planifica să o facă, dar era mereu indicat să ştie ce ar *trebui* să facă domniţele ca ea.

— Vă voi solicita să veniţi de îndată la palat, a continuat el. Putem trimite după lucrurile dumneavoastră de îndată ce ajungeţi acolo.

— Voi locui la palat?

Vocea îi era vioaie.

— Veţi fi următoarea regină a Toriei.

A afişat un zâmbet firav.

— Sunt sigur că veţi fi o regină minunată, iar eu vă voi rămâne alături la fiecare pas, aşa cum i-am promis mamei dumneavoastră. Tonul vocii i-a scăzut apoi: Aşa cum am fost *pentru* mama dumneavoastră.

Sper că nu chiar la fiecare pas, a gândit ea.

— Vă mulţumesc!

S-a uitat în sus spre el, cu ochii lucindu-i de lacrimi de fericire nevărsate. *Lasă-l să creadă că sunt lacrimi de jale!*

— Duceţi-mă acolo acum! Sunt pregătită.

Şi chiar era.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞAPTE
Keralie

Câteva ore mai târziu, m-am trezit în ultima rămăşiţă de lumină a stelelor ce cădea prin domul de sticlă. Încă o zi începea şi, odată cu ea, şi cea de-a treia mea zi în palat, a patra de când îi furasem caseta de comunicare lui Varin, şi nu eram deloc mai aproape de prinderea ucigaşului. *Noi* nu eram mai aproape.

M-am întors şi mi-am dat seama că eram încolăcită pe un covor prăfuit. Mi-am reţinut un strănut pentru a nu-l trezi pe Varin şi m-am ridicat în capul oaselor. În sfârşit, am studiat locul în care ne ascundeam: pereţii erau acoperiţi cu role de material, iar pe două mese lungi din mijlocul camerei erau aşezate maşini de cusut şi rochii pe jumătate cusute.

Croitoria palatului.

Arăta ca şi cum croitoresele plecaseră în grabă, acele maşinilor acestora fiind încă înfipte în materiale lungi. Fără îndoială că fugiseră de mulţimile de vizitatori furioşi şi derutaţi ce umpluseră coridoarele sau pentru că simţiseră miros de fum. Nimănui nu îi păsa de rochii când reginele erau ucise pe coridoare.

Trebuia să o găsesc pe regina Marguerite înainte să o găsească asasinul. În acest moment, nu îmi mai păsa dacă mă arestau. Atâta timp cât ea m-ar fi ascultat – suficient cât să nu mănânce sau să bea orice înainte de a fi testat. Asasinul nu avea să învingă. Aveam să fac ceea ce trebuia să fi făcut de la bun început. Aveam să le spun celor de la palat tot ce ştiu.

M-am întors în locul unde dormisem pentru a-l trezi pe Varin, dar el nu era acolo, iar locul de lângă mine era rece. Unde se dusese? Nu putea să mă fi abandonat, dar priveliştea covorului gol îmi provoca un gol în stomac.

Oare fusese prins? Poate că inspectorul ne găsise aici şi îl scosese din cameră. Oare o făcuse asasinul?

De ce nu mă luase şi pe mine? Oare Mackiel încă se mai juca cu mine?

Nu trebuia să fi adormit. Însă nu mai dormisem o noapte întreagă de câteva zile bune.

M-am scuturat de praf şi am crăpat puţin uşa să văd dacă trece cineva. Convinsă că e liber, m-am strecurat în hol.

De ce era aşa de linişte? Unde era toată lumea? Mi-am strâns pumnii.

Varin va fi bine. Totul va fi bine. Găseşte-o pe regina Marguerite! Opreşte acest dezastru! Găseşte-l pe Varin mai târziu!

Am pornit spre odăile reginei Marguerite. Pe drum, am trecut pe lângă infirmerie. Uşa era întredeschisă. Am împins-o, apoi am înlemnit pe culoar. Patru trupuri erau întinse pe tărgi de metal, fiind acoperite cu cearşafuri din picioare până în creştetul capului.

Patru – patru regine. Toate moarte.

— Nu! am şoptit.

Picioarele mi s-au înmuiat, apoi m-am prăbuşit. Braţe puternice m-au prins din spate, susţinându-mă.

— Varin, am şoptit. Am ajuns prea târziu!

— Nu e Varin, a rostit o voce blândă.

Am privit în jos. Degete lungi şi ciudate se întindeau pe talia mea, în locul unde mă prinsese.

Inspectorul.

M-am smuls din prinsoarea lui şi am intrat rapid în infirmerie, strecurându-mă printre tărgi, spre peretele cel mai îndepărtat. Dar nu aveam unde să mă duc; inspectorul bloca singura ieşire.

— Te-ai întors aşa de curând? a continuat el, nepărând surprins să mă găsească aici.

— O ajut pe regina Marguerite, am replicat, repetând minciuna pe care i-o turnasem lui Christon. Încerc să ajut la găsirea asasinului.

— Chiar aşa?

Şi-a înclinat capul într-o parte, studiindu-mă.

Nu m-am putut abţine să nu îmi arunc privirea către a patra targă. Eşuasem.

Inspectorul şi-a înfăşurat linia de comunicare în jurul urechii pentru a înregistra discuţia.

Unde era Varin? Doar el putea să mă scoată din dezastrul ăsta.

— Da, am răspuns.

— Şi ieri, când mă ascultai înregistrându-mi raportul autopsiei, era pentru a o ajuta pe regina Marguerite?

Ştia că fusesem aici?

— Oh, da! a zis tot el, citindu-mi confuzia pe faţă. Ştiu că eşti de ceva vreme în palat.

A fluierat scurt, apoi a zâmbit.

— Singura întrebare care a mai rămas este „de ce" eşti aici.

— De ce eşti *tu* aici? am ripostat eu. Erai în palat înainte de moartea reginei Iris. De ce să fi venit aici înainte să existe o crimă pe care să o investighezi?

— Asta este neadevărat, a răspuns el. Am sosit după ce regina Iris fusese ucisă.

— Numele tău nu era pe lista de vizitatori!

— Autorităţilor nu le este solicitat să se treacă în registru.

Nu! Nu! Nu putea fi atât de simplu.

— Dar tu erai aici, a adăugat, încruntându-se.

A deschis o casetă de comunicare prinsă la talie şi a răscolit printre sute de tablete de comunicare. Trebuie să o fi rugat pe regina Marguerite să îşi amintească toate interacţiunile pe care le avusese la curte în ziua respectivă şi să le înregistreze. A ales una, a închis ochii şi şi-a pus tableta de comunicare pe limbă pentru a înghiţi amintirea.

Când i-a deschis, privirea îi era oţelită.

— Da, ai fost aici de la bun început. Ai oferit informaţii despre un infractor căutat pe nume Mackiel. Asta s-a întâmplat înainte ca regina Iris să fie asasinată.

— Nu întoarce lucrurile împotriva mea!

Am arătat cu degetul înspre el.

— Încercam să ajut!

Inspectorul a privit spre cadavrele acoperite.

— Şi ai făcut-o?

— Asta nu e din vina mea!

Unde o fi Varin? Dacă păţise ceva, nu aveam să mi-o iert niciodată.

— Asta rămâne de stabilit, a replicat el.

Pe culoar s-au auzit paşi. În vreme ce inspectorul privea spre uşă, am apucat cel mai apropiat şi ascuţit bisturiu.

— Salut! a strigat inspectorul la cel care trecea pe coridor. Ai ajuns la timp. Cred că am găsit-o pe Keralie a ta.

Aproape că mi-a scăpat bisturiul din mână din cauza şocului când Varin a intrat în încăpere, urmat de mai multe gărzi.

Nu!

— Daţi-i drumul! am ţipat.

Varin era alb la faţă când a gesticulat din cap spre mine.

— Da. Ea este.

Înainte să apuc să reacţionez, m-au înconjurat gărzile. Una mi-a dus mâinile la spate şi m-a încătuşat. Am ascuns bisturiul în manşeta costumului-piele.

— Ce faci? am întrebat. Ce se întâmplă, Varin?

A clătinat din cap, nevoind să vorbească, faţa fiindu-i plină de emoţie. Emoţie pe care nu trebuia să o simtă.

— Keralie Corrington din Toria, a rostit una dintre gărzi. Te arestăm pentru asasinarea reginei Iris, a reginei Stessa, a reginei Corra şi a reginei Marguerite. Sentinţa ta va fi stabilită ulterior.

— Ce? am ţipat, răsucindu-mă, smucind cătuşele. Nu am rănit pe nimeni!

— Ei bine, asta nu este în totalitate adevărat, nu-i aşa? a întrebat o voce cunoscută.

Mackiel a intrat în încăpere şi s-a aşezat lângă inspector. Deşi ştiusem că e implicat, inima mi s-a zbătut în piept ca un rozător înfricoşat. Am vrut să fug. Am vrut să urlu. Şi am vrut să râd de cât de absurd era totul. Eu şi Mackiel, amândoi în palat, ca în jocurile noastre din copilărie. Dar nu era nimic copilăresc în expresia feţei lui.

Sprâncenele îi erau încruntate deasupra ochilor conturaţi cu dermatograf, privirea fiindu-i pătrunzătoare. Mirosul de ars era pregnant chiar şi prin bandaje.

Am înghiţit în sec.

— OK, recunosc că l-am rănit pe el – *şi a meritat-o –,* însă nu eu am ucis reginele.

Am smucit din bărbie către Mackiel.

— El este asasinul vostru!

Inspectorul a clătinat din cap.

— Mackiel a sosit abia azi-dimineaţă. Reginele erau deja moarte.

Asta nu putea fi adevărat. Mackiel *trebuia* să fie în spatele acestei tărăşenii. Unde erau lacheii lui? Duşi, acum, că faptele letale fuseseră îndeplinite?

— Dar cu gura ta ai zis că e un infractor căutat! am protestat eu.

Mackiel spusese mereu că palatul îi ştie numele şi faţa. De asta mă punea pe mine să fur pentru el de fiecare dată când mă aflam în apropierea Concordului.

— *Tu* ai spus asta, a răspuns inspectorul. După ce ai adus acuzaţii la adresa lui în faţa reginei Marguerite, am solicitat ca el să fie adus la palat. Ne-a fost de foarte mare ajutor şi şi-a reabilitat numele.

Desigur! O altă minciună. Un alt joc. Palatul nu ştia nimic despre Mackiel. Dar de ce pretinsese că ştiu? Fusese doar ca să mă pună pe mine să îi fac treburile murdare?

Mackiel a ridicat dintr-o sprânceană, în colţurile gurii sale cu buze pline apărând un rânjet.

— Aş vrea să pot spune că mă bucur să te văd, drăguţă, dar în aceste circumstanţe – a ridicat un umăr firav – e mai degrabă un şoc să aud ce ai făcut în lipsa mea.

— Ce am făcut *eu?*

— De ce nu îi spui şi lui Keralie ce mi-ai spus mie? l-a îndemnat inspectorul pe Varin, care nu se mişcase din cadrul uşii.

Îmi tremurau picioarele. *Nu! Nu era posibil. Nu Varin!*

— Am dovezi, a răspuns Varin, evitându-mi privirea.

— Dovezi? am întrebat. Despre ce vorbeşti? Tabletele de comunicare înregistrate?

Cineva m-a tras de încheietură.

— Am luat-o, a spus garda din spatele meu.

M-am răsucit şi am văzut cum îmi scoate brăţara de pungaş de la încheietură. I-a dat-o inspectorului, care a desfăcut unul dintre talismane. Era cel pe care mi-l dăduse Mackiel când reuşisem să intru în casa unui guvernator torian, care susţinea că este mai presus de Jetée şi de plăcerile pe care acesta le are de oferit, dar era cunoscut faptul că îşi petrecea tot timpul liber bând şi pariind. Era misiunea pe care o îndeplinisem cu două săptămâni înainte ca Mackiel să îmi ceară să îi fur lui Varin caseta de comunicare.

Talismanul era o sticluţă din argint.

— Nu înţeleg… am început, dar inspectorul a răsucit dopul sticluţei cu degetele lui subţiri.

Micuţul dop i-a sărit în mână.

— Nu ştiam că face chestia aia.

Nu mai eram sigură cu cine vorbesc.

Inspectorul a ţinut sticluţa cu fundul în sus.

— Gărzile nu verifică bijuteriile vizitatorilor.

Câteva firicele de pulbere au căzut de pe micuţa buză a sticlei.

— Locul perfect pentru a ascunde otravă.

— Nu! m-am opus, smucindu-mi capul spre Mackiel, ai cărui ochi albaştri erau măriţi de o surprindere falsă. El mi-a dat aia. Nu ştiam că se desface!

— Şi ce spui de asta? a întrebat inspectorul.

A desfăcut un talisman mic sub formă de carte. L-a deschis şi o flacără s-a aprins în interior.

— Nu! am rostit din nou.

Inspectorul a continuat să desfacă de pe brăţară alte talismane, mijindu-şi ochii negri, inclusiv şperaclul meu şi talismanul de forma unei casete de

comunicare. Le-a pus pe o bancă şi a început să le întoarcă pe toate părţile.

Nu am înţeles ce făcea până când talismanele au început să se potrivească unele cu altele ca un puzzle. Formau o lamă – o lamă foarte îngustă, cu talismanul de forma unei casete de comunicare la bază, pe post de mâner, iar şperaclul reprezentând vârful ascuţit.

— Nici asta nu ştiam că face, am spus încet.

Inspectorul a tăiat aerul cu noua armă cu o mişcare amplă.

— Ai o armă destul de mortală aici.

Am tras cu forţă de legăturile mele.

— El a făcut asta! am ţipat la Mackiel. Lucrez pentru el! El mi-a dat fiecare talisman! El este cel care le-a ucis pe regine!

Mackiel doar se uita la Varin.

— Varin? Lămureşte lucrurile, te rog!

Privirea mi-a fugit la Varin. *Nu-mi spune că m-ai trădat! Nu pentru Mackiel.* N-ar fi făcut-o. N-ar fi *putut.* Aveam încredere în el!

Varin şi-a ridicat încet capul, dar nu voia să îmi întâlnească privirea.

— Acum câteva ore, în croitorie, am adormit.

Nu înţelegeam. *Amândoi* adormiserăm.

— Când m-am trezit, tu nu mai erai acolo. Te-am găsit pe coridor, prinzându-ţi la loc pe brăţară talismanul în formă de sticluţă.

Asta nu se întâmplase niciodată. De ce s-ar întoarce împotriva mea?

— Regina Marguerite a fost găsită otrăvită la scurt timp după aceea, a completat inspectorul încuviinţând din cap.

— Iar cu o zi în urmă. Varin şi-a dres glasul: Când eram în debara, de asemenea ai dispărut. Am crezut că te-ai dus la toaletă. Când te-ai întors, părul tău era umed şi miroseai a parfum.

— Când a murit Stessa, a completat inspectorul. Băile parfumate.

— Îl plăteşti! i-am scuipat lui Mackiel. Nu-i aşa? Îi dai ceea ce îşi doreşte. Acum îţi aparţine, nu?

Ce idioată! Crezusem că însemn ceva pentru Varin, dar mă înşelasem. Toată lumea putea fi cumpărată, iar Mackiel afla mereu preţul.

— Nu, drăguţă, a răspuns Mackiel cu o clătinare a capului.

— Mi-aţi înscenat totul, am şoptit, pieptul strângându-mă dureros.

Vederea mi se înceţoşa din cauza lacrimilor.

— Voi toţi.

— Te înşeli.

Varin m-a privit fix în ochi pentru prima dată.

— *Tu* mi-ai întins *mie* o cursă. M-ai făcut să cred că vrei ajutor. M-ai făcut să cred în tine, dar ai minţit în tot acest timp. M-ai minţit în legătură cu tatăl tău, m-ai minţit în legătură cu faptul că îţi pasă. Tot ce voiai să faci era să le ucizi pe regine. Planul *tău* a fost cel pe care l-am văzut pe acele tablete de comunicare. În tot acest timp, ai spus că eşti cea mai bună. Ar fi trebuit să te ascult.

A râs cu cruzime.

— Cât de bine ne-ai păcălit pe toţi!

A început să mi se învârtă capul. M-am aruncat în faţă. Gărzile m-au oprit, trăgându-mă înapoi.

— Şi asta ce mai e? a întrebat Mackiel, făcând un pas spre mine.

Am tresărit când degetele lui arse au trecut peste blazonul eonist brodat pe umărul costumului-piele pe care îl purtam. A ridicat o sprânceană, ştiind foarte bine că acest costum nu era – *nu putea fi* – al meu.

— Acela îi aparţine reginei Corra, a spus inspectorul. Slujnica ei a raportat că lipseşte un costum-piele din odăile sale.

Mackiel a ţâţâit.

— Aceeaşi regină Corra care a fost arsă de vie de către cineva care i-a incendiat camera. Din interior.

Arăta rău. Ştiam că arăta rău. Dar nu era adevărat! De ce nu mă asculta nimeni?

— Spune-ne! a zis una dintre gărzi, respiraţia sa fierbinte lovindu-mi faţa. De ce ai făcut-o?

Am scuturat din cap, părul lovindu-mă peste faţă.

— Nu am ce să vă spun! Nu am de ce să le ucid pe regine! De ce să o fi făcut? Nu am niciun motiv!

— Niciun motiv?

Mackiel şi-a întins mâinile carbonizate.

— Dar ce îţi doriseşi tu mereu în copilărie?

Figura lui afişa hotărâre, dar buzele încordate i-au zvâcnit. Voia să zâmbească.

— Toată bogăţia din sector şi să conduci Toria.

Am scuturat din cap. Ăla era un joc. Un joc pe care îl jucasem în copilărie. Nu însemnase nimic.

— Nu!

M-am repezit din nou înainte, disperată să mă eliberez de aceste legături şi aceste minciuni.

— I-am văzut amintirile lui Mackiel, a intervenit inspectorul. Ceea ce spune este adevărat.

Toată lumea mă privea de parcă eram o fată sălbatică şi periculoasă. Dar nu eram cine credeau ei că sunt. Nu îi aparţineam lui Mackiel. Deşi trebuia să recunosc că păream vinovată: mă furişasem prin palat timp de trei zile; fusesem în odăile reginelor, având toate şansele să le ucid; Varin le spusese despre arma crimei – oferindu-le dovezi concrete –, iar Mackiel dăduse glas motivului meu.

— Ce spui de asta? a întrebat una dintre gărzi în timp ce îmi scutura legăturile.

Un bisturiu a căzut pe podea, pecetluindu-mi soarta.

— Doar v-am spus, a intervenit Mackiel, clătinând trist din cap. Este nemiloasă.

Nu mai puteam face sau spune nimic pentru a-i combate minciunile.

Inspectorul a ţinut pumnalul într-o mână şi a ridicat bisturiul cu cealaltă. M-a străpuns cu ochii lui închişi la culoare.

— Duceţi-o în închisoarea palatului!

CAPITOLUL TREIZECI ŞI OPT
Arebella

Arebella nu era nevoită să se prefacă odată ajunsă la palat. Surprinderea ei era reală. Entuziasmul ei era real. Admiraţia ei era reală. Nu mai văzuse niciodată o asemenea extravaganţă. Chiar şi pe timpul nopţii, palatul era o bijuterie cu un dom auriu. Se imagina cutreierând coridoarele labirintice, cu mâinile întinse pentru a atinge uşor pereţii auriţi.

Frumos. Totul era aşa.

A zâmbit privind în jos la rochia ei aurie, ştiind prea bine cât de mult îi aparţinea acestui loc fără măcar să se străduiască. Acesta era locul naşterii ei – adevăratul ei cămin, şi, în sfârşit, fuseseră reuniţi.

Odată instalată în odăile personale şi prezentată celorlalţi membri ai personalului ei, Jenri a adus-o la infirmeria palatului. Mirosea a produse chimice, care îi ardeau nările şi îi înţepau ochii. Arebella a clipit, simţind lacrimi în ochi şi suspine formându-se în gât.

Se aşteptase să vadă patru trupuri dezgolite, însă era doar unul singur, acoperit cu un cearceaf alb. Mama ei.

Inspectorul a împins-o uşor în faţă cu degetele lui lungi.

Era ciudat, să stea deasupra trupului mamei ei, ştiindu-se responsabilă pentru moartea acesteia. Arebella ştia că ar fi trebuit să simtă vreun fel de tristeţe, pentru că aceasta era femeia care o adusese pe lume, însă simţea numai vârtejuri înţepătoare de amărăciune. Niciun pic de vină. Mama ei crezuse că Arebella avea să fie slabă, incapabilă să ducă pe umeri povara coroanei. Nici că se putuse înşela mai tare de atât.

A încuviinţat din cap către inspector.

— Sunt pregătită.

El a ridicat cearceaful.

I-a scăpat un ţipăt. Mackiel o avertizase să nu se aventureze niciodată în Concord pentru a vedea

Rapoartele Reginelor, de teamă că ar recunoaşte-o cineva. Acum ştia de ce. Mama ei avea acelaşi păr lung, castaniu, aceeaşi mandibulă proeminentă şi aceeaşi gropiţă în bărbie. Dar sprâncenele mamei ei erau mai deschise la culoare, iar nasul era mai lung.

— Arată la fel ca mine! a exclamat.

Şi-a acoperit faţa cu mâinile. O tulbura ceva. Şi nu era amărăciune.

O mână a atins-o pe umăr.

— Îmi pare rău, domniţă! a rostit Jenri.

Asta era tot ce auzise astăzi. „Îmi pare rău pentru pierderea suferită, domniţă!” „Condoleanţele mele, domniţă!” „Cum vă simţiţi, domniţă?” „Cum v-aş putea ajuta, domniţă?”

Se săturase de asta. Când aveau să li se epuizeze lacrimile şi să o numească regină?

Arebella şi-a lăsat mâinile jos şi şi-a mai privit o dată mama, expirând uşor pe gură.

— Sunt bine. Doar că e un adevărat şoc pentru mine să văd pe cineva decedat.

Nu îşi văzuse niciodată mama adoptivă după moarte.

A încercat să se convingă că e adevărat. Fusese un şoc să vadă că seamănă atât de mult cu mama ei. Un şoc, căci, chiar şi moartă, părea vie. S-a convins că nu era vină – de ce s-ar simţi vinovată pentru cineva pe care nu o cunoscuse niciodată? Sângele era doar sânge. Deşi le lega, nu însemna nimic. Mama ei o învăţase asta. O alungase pe Arebella, privând-o de drepturile ei din naştere. Era clar că legăturile de sânge nu însemnaseră nimic pentru ea. Până la urmă, toată lumea sângera, toată lumea murea. Arebella doar se asigurase că se întâmplă la momentul potrivit. Moartea mamei ei fusese plină de semnificaţie, permiţându-i Arebellei să urce pe tron, iar asta ar fi trebuit să însemne ceva. Moartea era adeseori fără nicio semnificaţie.

— Vă vom acorda un moment, a adăugat Jenri, gesticulând din cap spre inspector.

De îndată ce aceştia au plecat, Arebella şi-a acordat timp să o privească cu adevărat. S-a întrebat

cum ar fi fost să fi trăit înconjurată de dragostea ei. Nu era un scenariu care să îi mai fi rulat până atunci prin minte. Marguerite fusese o regină minunată – aşa auzise de la Jenri întreaga călătorie cu trăsura spre palat.

„Cea mai puternică, cea mai bună şi cea mai înţeleaptă regină". Cuvinte care ar fi trebuit să îi aducă linişte Arebellei – aşadar, în timpul în care mama ei nu se afla lângă ea, aceasta îşi petrecea marea parte din timp pe tronul torian. Însă îi provocaseră durere. O durere cum Arebella nu mai simţise niciodată.

— Îmi pare rău, mamă! a şoptit Arebella.

Se simţea ciudat, însă exista ceva în expresia morţii reginei Marguerite ce o făcea să vrea să îşi uşureze sufletul în faţa ei şi să îi dezvăluie cele mai întunecate dorinţe. Iar asta ar fi fost unica ei şansă înainte de procesiunea funerară. Cu asasinul în arest, reginele urmau a fi înmormântate în curând în pântecele palatului, fără a mai fi văzute vreodată.

— Sper că nu ai suferit prea mult, a spus.

S-a gândit că otrava părea o cale uşoară de a muri, dar, după cum suna, durase cel mai mult dintre toate şi fusese cea mai dureroasă. Iar pentru asta, Arebellei chiar *îi părea* rău.

— Vreau să ştii că nu a fost nimic personal, a continuat, gesticulând din mâini spre trupul inert al mamei ei. Moartea ta nu a fost în zadar. Într-o bună zi, în sectorul fără ziduri, ne vom întâlni şi îţi voi explica de ce am făcut asta. Îţi voi explica de ce a trebuit ca tu să mori pentru ca eu să trăiesc cu adevărat.

Cuvinte i s-au învârtit prin minte, unele care poate că ar fi sunat mai bine, mai pline de înţeles, dar nu era timp pentru o a doua şansă. Căci viaţa nu îţi oferea niciuna.

A scuturat din cap pentru a-şi limpezi mintea.

— Rămas-bun, mamă!

Acum, femeia care era întinsă pe masă cu buze albe precum creta şi pleoape vineţii nu mai însemna nimic pentru ea.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI NOUĂ
Keralie

Celula mea era de două ori mai mare decât peştera în care rămăsesem blocată acum şase luni. Ştiam asta pentru că petrecusem patru zile examinând fiecare piatră şi fiecare crăpătură. Ştiam cât de departe îmi puteam întinde mâinile înainte să lovesc pereţii. Am comparat celula cu peştera din nou şi din nou, până când nu îmi mai puteam da seama ce era amintire şi ce era realitate. Eram chinuită de întuneric şi sânge şi întuneric şi sânge, avându-mă numai pe mine pe post de companie. Nu mi-aş fi imaginat niciodată că aş vrea să mă întorc în peşteră, cu tatăl meu inconştient alături, dar ar fi fost mai bine decât această alternativă. Senzaţia de apăsare în piept era singurul lucru care îmi amintea că sunt încă aici. Încă în viaţă.

Păreau să fi trecut săptămâni de când coborâsem în întuneric. Săptămâni întregi de când nu îl mai văzusem pe Varin. De când mă trădase. Tot nu îmi puteam imagina motivul pentru care o făcuse. Doar dacă nu cumva îi oferiseră HIDRA pentru a mă preda şi pentru a-i acoperi pe Mackiel şi pe lacheii lui. Şi totuşi, Varin spusese că i-ar oferi tatei doza de HIDRA în loc să o folosească el. Era asta o minciună? Oare îl învăţasem prea bine?

Trebuia să fi ştiut mai bine decât să am încredere în el. Şi îl uram pentru asta. Lăsasem garda jos şi fusesem trădată, din nou.

Unde era Mackiel acum? Dar lacheii lui? Îl convinsese Mackiel pe inspector şi de nevinovăţia lor? Stăteau, cumva, acum, pe tronurile reginelor, mâinile lor gri, în descompunere, strângând mânerele din lemn de mahon?

Deşi păreau să fi fost săptămâni, trecuseră doar două zile. Ştiam asta datorită celor şase mese pe care mi le oferiseră de la sosire. Terci fără gust pentru ceea ce puteam numai să presupun că era dimineaţă, pâine veche la prânz şi tocană fadă seara.

Celula duhnea a vomă – voma mea. La doar câteva minute după ce fusesem aruncată în mica încăpere, puţina cantitate de mâncare şi apă pe care o aveam în stomac şi-a croit drum prin trupul meu şi a acoperit toată podeaua. Smulseseră de pe mine costumul-piele al reginei Corra, îmbrăcându-mă în cârpe din rochii neterminate pentru palat. Nu aveam nimic cu care să împiedic teama arzătoare să mă cuprindă, iar cârpele erau în permanenţă îmbibate de transpiraţie.

Poate că întunericul era blând; mă puteam preface că sunt în altă parte – într-un loc mai mare. Undeva unde respiraţia nu era dureroasă, unde nu eram chinuită de greaţă şi palpitaţii ale inimii.

Inspiraţii adânci, sacadate. Expiraţii adânci, sacadate. Sunt blocată aici. Nu voi mai scăpa niciodată.

Teama mea de locuri strâmte preluase complet controlul asupra trupului şi minţii mele. M-am ghemuit, sperând să mă fac mai mică şi să nu fiu zdrobită în interiorul camerei. Senzaţia de derută era un tovarăş constant în întuneric.

A doua zi după ce fusesem azvârlită aici, inspectorul mi-a făcut o vizită. Mi-a pus aceeaşi întrebare iar şi iar.

„De ce o făcusem?”

Indiferent de câte ori îi spuneam că nu o făcusem, tot nu mă credea. Mackiel îi fermecase pe toţi cu minciunile lui, aşa cum mă fermecase şi pe mine când aveam numai zece ani. Ce ciudat că fusese nevoie ca el să mă trădeze pentru ca eu să văd în cele din urmă adevărul! Cultivase sămânţa lăcomiei în inima mea, care devenise un vrej întortocheat, cuprinzând fiecare părticică din mine.

Gâtlejul îmi era carne vie de cât îmi urlasem nevinovăţia. Deşi existau mai multe celule în adâncul închisorii palatului, toate erau goale – nu mai era niciun alt prizonier care să îmi ţină de urât. Oare îi îndepărtaseră gărzile de teama abilităţilor mele superioare de a ucide? Oare credeau că aş putea ucide pe cineva doar uitându-mă la el? Gărzile

erau postate la uşa de la intrare în închisoare, dar mă vizitau doar pentru a-mi aduce mâncarea cu o garnitură de scuipat.

Nu era nimic care să îmi distragă atenţia de la a mă imagina cum putrezesc. Piele transformându-se în oase. Oase în cenuşă. Dar era o prostie. M-ar fi omorât înainte să se întâmple asta.

Această celulă era doar un preambul al evenimentului principal: spânzurarea mea. Deoarece o infracţiune atât de gravă precum crima este pedepsită prin metoda preferată a sectorului. Iar Toria prefera mângâierea gingaşă a funiei în jurul gâtului.

Ce noroc pe mine!

Acum îmi doream să fi avut acel pumnal – brăţara mea de pungaş – pentru că ştiam ce aş face cu el. I-aş fi găsit un cămin primitor între două coaste de-ale lui Mackiel.

Poate că eram, până la urmă, asasin.

Am ştiut că plănuiesc să mă ucidă din ziua în care mâncarea a început să fie mai bună. Nu mai era mâncarea tipică de închisoare. Era mâncarea de tipul „urmează să te ucidem, aşa că ai putea să te bucuri atât cât mai poţi”.

Era seara celei de-a treia mea zi în închisoare şi a şasea zi în interiorul palatului. Drept cină, mi-au adus o porţie de pui fript cu două chifle unsuroase cu usturoi. Preferatele mele.

Am azvârlit chiflele de-a lungul camerei.

Mackiel. Sigur le spusese care era mâncarea mea preferată. Ultima mea cină.

Continua să se joace cu mine.

Nu îl puteam lăsa să câştige ultimul joc dintre noi. Mi-am lăsat furia să mă cuprindă. Voi ieşi de aici. Îi voi arăta lui Mackiel cât de bine mă antrenase.

Asta era doar o altă misiune. Ultima lecţie a lui Mackiel. Scenariul: să fiu încuiată într-o celulă cu nimic altceva decât inteligenţa mea. Nu aveam nici măcar nasturi sau fermoare ori şireturi; zdrenţele de la rochiile vechi erau intenţionat lipsite de accesorii.

Materialul aspru se freca de pielea mea, care devenise din ce în ce mai sensibilă cu cât petreceam mai mult timp departe de aer proaspăt şi soare.

Aveam nevoie de ceva cu care să sparg încuietoarea. *Orice.* Dar gărzile nu îmi dăduseră tacâmuri; îmi cunoşteau toate trucurile. M-aş fi putut folosi de orice pentru a evada. Până la urmă, reuşisem să evadez din camera de procesare, să mă furişez prin palat şi să ucid toate cele patru regine fără ca nimeni să mă vadă.

Am râs în sinea mea.

Am mâncat puiul şi am păstrat oscioarele, ascunzându-le sub pat. Aveam de gând să aştept ca acestea să se întărească până când le-aş fi putut sparge în aşchii.

Apoi aveam să sparg încuietoarea.

Speram că am suficient timp.

CAPITOLUL PATRUZECI
Arebella

Zilele de după arestarea asasinului au fost cele mai frumoase din cei şaptesprezece ani ai Arebellei. Dar trebuia să ascundă acest lucru. Trebuia să pară ca un peşte pe uscat, o fiică îndurerată, o regină fără experienţă, pentru încă puţin timp. Până când era acceptabil să fie regina care se născuse să fie. Regina care se pregătise toată viaţa să devină.

Aşteptase atât de mult; mai putea aştepta câteva săptămâni până când să îşi etaleze adevăratele abilităţi. Rulase toate scenariile în minte târziu în noapte; câteva zile ar fi fost prea puţin, dar câteva săptămâni nu ar fi ridicat suspiciuni. Câteva luni? Ei bine, nu putea aştepta atât de mult.

Arebella ştia că planul ei ascuns de a conduce Quadara nu va fi lipsit de opoziţie. Dacă ar fi fost găsită orice rudă de sânge, atunci acestea şi-ar fi putut ocupa pe drept locurile, dar Mackiel îi promisese că avusese grijă de ele şi că niciun descendent nu se va arăta – *nu se va putea* arăta.

Totuşi, asta încă o făcea pe Arebella să fie agitată. Chiar şi ajunsă la palat, tot exista o şansă ca totul să se prăbuşească în jurul ei. Planul ei perfect, distrus. Şi, deşi totul mersese ca uns până acum, se simţea neliniştită. O carte de joc nesupusă şi neaşteptată putea dărâma întregul castel. Se întreba cine sau ce ar putea fi acea carte şi cum ar putea să o elimine fără să îşi distrugă tot planul. Da, ea era la palat, dar încă aştepta. O aşteptare perpetuă. Urma să fie numită regina Toriei, dar asta nu fusese niciodată ambiţia ei. Pentru a schimba Toria şi pentru a-i îmbunătăţi statutul, trebuia să fie regina tuturor sectoarelor. Dacă nu, tot ceea ce făcuse fusese în zadar.

Noaptea, în timp ce mintea ei parcurgea toate detaliile a ceea ce se petrecuse şi a ceea ce urma să se întâmple, imaginea mamei sale moarte nu putea fi uitată. Uneori şi-o imagina vorbindu-i din lumea fără

graniţe. Îi spunea că înţelege, că îi pare rău că o privase pe Arebella de ceea ce era al ei de drept. Alteori, îşi imagina pielea mamei ei desfăcându-se de la o tăietură a gâtului, bale negre picurându-i de pe buze, părul plutindu-i împrejurul coroanei ca şi cum ar fi fost scufundată sub apă şi flăcări roşii reflectându-se din ochii ei. O arăta pe Arebella cu un deget scheletic şi deschidea gura să ţipe, blestemând-o pentru tot ceea ce le făcuse ei şi surorilor ei regine.

Însă nu era din cauza vinei, îşi spunea Arebella. Nu, era doar şocul. Mama ei fusese primul cadavru pe care îl văzuse vreodată, iar imaginea era puţin probabil să o părăsească vreodată. Până la urmă, Arebella sucea mereu gândurile pe toate părţile. Moartea nu era cu nimic diferită.

Va înlocui acea imagine cu altele mai importante. Cum ar fi cea cu ea fiind prima regină unică a Quadarei şi prima ei poruncă: să se demoleze zidurile ce separau sectoarele. Numai atunci Toria şi torienii vor putea prospera cu adevărat.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI UNU
Keralie

Mă gândeam la detaliile spânzurării mele – urma să fie publică sau urma să dispar din această lume, fără ca mama şi tata să ştie vreodată ce s-a întâmplat cu mine? – când pe treptele din piatră s-au auzit coborând paşi.

Mi-am ridicat privirea. Oscioarele de pui încă nu se întăriseră. Asta putea fi şansa mea de a obţine o armă.

— Bună!

Acea voce. O lampă electrică a apărut în întuneric, luminând faţa lui Varin. Bravo lui – reuşea să pară mâhnit. Trebuie să fi petrecut ceva timp exersând în faţa oglinzii.

— Pleacă de aici!

Am continuat să examinez podeaua împuţită a celulei. Nu ar fi avut nimic asupra lui care să mă ajute.

— Nu!

Vocea îi era mai puternică, mai hotărâtă. A aşezat lampa între noi, pe podea.

— Bine. Poţi să stai, din partea mea, dar nu vreau să îţi aud scuzele de trădător.

A lăsat să-i scape un râset sec.

— Eu? Un trădător? *Tu* m-ai jucat pe degete, Keralie.

Am vrut să ignor durerea din vocea lui. Chiar dacă îl uram, încă îl aveam la suflet, pe care mi-l deschisesem pentru prima oară de când îmi părăsisem părinţii. *Proastă, proastă ce eşti, Keralie!*

— Aş prefera să nu îmi irosesc ultimele ore din viaţă contrazicându-mă cu privire la cine pe cine a păcălit mai bine, am bombănit. Dar, pentru cultura mea generală, ce ţi-a oferit Mackiel ca să mă trădezi?

M-am ridicat în picioare, aruncându-mi braţele în lături.

— Nu e nimeni aici care să îţi audă minciunile. Spune-mi adevărul! Măcar atât merit. Ce-ai primit la schimb pentru mine? Ţi-a oferit o doză de HIDRA? Ai văzut că eşuam şi ţi-ai făcut rost de o înţelegere mai bună?

— Nu mi-a dat nimic.

A făcut un pas în faţă, şi am observat că în ochii lui licăreau lacrimi nevărsate.

— Nici nu ştiam că se află în palat înainte să vorbesc cu inspectorul. Mackiel a confirmat ceea ce te văzusem făcând.

— Destul!

M-am apropiat de el cât de mult am putut, cu barele dintre noi.

— Spune-mi. Adevărul!

A apucat barele de fiecare parte a feţei mele.

— Eu ţi-am spus adevărul. De ce nu poţi face şi tu acelaşi lucru? Ai chiar atât de multă mândrie, încât să nu poţi recunoaşte ce ai făcut? Spune-mi de ce m-ai trădat!

M-am împleticit în spate – furia lui era palpabilă.

— Mă crezi capabilă de crimă?

Vocea mi s-a stins aproape de tot.

— Nu te-am crezut.

Privirea lui m-a săgetat.

— Până când te-am văzut cu acea sticluţă de otravă. Până când totul te-a indicat pe tine. Nu am putut întoarce spatele adevărului.

Mi-am trecut unghiile peste faţă.

— Asta nu s-a întâmplat *niciodată!* Şi nici nu ştiam că brăţara mea poate face asta! Chiar nu vezi? A fost Mackiel în tot acest timp. Mi-a înscenat totul!

A oftat şi a clătinat din cap.

— Am venit aici ca să văd dacă vei recunoaşte şi dacă îmi vei spune de ce.

— Mackiel, noul tău cel mai bun prieten, ţi-a spus de ce! am izbucnit. Hai să nu mai despicăm firul în patru!

— Nu asta.

A clătinat din nou din cap.

— Am crezut…

Figura i s-a îmblânzit.

— Am crezut că tu şi cu mine…

A oftat, trecându-şi mâinile prin păr.

— Presupun că m-am înşelat.

— Şi eu am crezut că ţii la mine! am completat. Bănuiesc că ne-am înşelat amândoi.

Ne-am pironit unul pe altul. Cuvinte, discuţii, zile, clipe pe care am fi putut să le petrecem împreună au rămas în van. Îmi arătase o cale, o altfel de viaţă, una plină de onoare şi loialitate şi, poate, chiar de dragoste. Dar ne privase pe amândoi de astea.

— Tu chiar crezi că eu am făcut-o, am spus încet. De ce?

— Pentru că te-am văzut, a spus, trecându-şi o mână peste ochi.

Cât de mult dormise de când fusesem arestată? Dacă el mă credea vinovată, de ce încă îl tortura asta? Şi de ce mie încă îmi mai păsa?

— M-ai văzut făcând ce?

— Nu te mai juca cu mine! a spus. Vrei să mă faci să mă îndoiesc de ceea ce am văzut.

— Nu mă joc niciun joc. Încerc să îmi salvez viaţa!

A înghiţit în sec.

— Nu mai pot să mă cert cu tine, Keralie. Dacă nu vrei să îmi spui adevărul, atunci nu pot să te oblig. Eşti cea mai mare mincinoasă, până la urmă.

Cuvintele lui m-au lovit în plin. Nu îl puteam convinge că sunt nevinovată. Aparent, văzuse ceva care îl întorsese împotriva mea. Ceva în care credea mai mult decât credea în mine.

Cum putea să îşi pună credinţa în ceva ce văzuse atâta timp cât el orbea?

Şi totuşi, nu îl putea face să se îndoiască de sine însuşi. Cuvintele îmi ardeau pe vârful limbii, cuvinte care m-ar fi putut elibera, dar care l-ar fi dărâmat pe el. Nu îl puteam distruge astfel pe Varin. Nu puteam să îi folosesc boala împotrivă. Până la urmă, nu îl uram cu adevărat.

— Ai crezut că faci lucrul corect, am spus, înţelegând. Ai crezut că eu sunt asasinul. De-asta m-

ai dat pe mâna lor.

Presupun că asta făcea lucrurile mai uşor de înţeles, mai degrabă decât faptul că Varin mă trădase. Mi-am pus mâna peste a lui pe una dintre barele celulei, disperată după atingere, dar mănuşile costumului-piele pe care îl purta erau din nou la locul lor.

— Dar nu am făcut-o. Ai acum încredere în mine!

Şi-a ferit privirea.

— Nu pot.

Şi, deşi înţelegeam de ce – era eonist, făcut să creadă în adevăr şi logică –, inima mi s-a frânt auzindu-i cuvintele. Am crezut că el era mai mult de atât. Dar încă nu învăţase să îşi asculte inima în detrimentul minţii.

— Poftim!

Mi-a împins ceva printre zăbrele.

— Ce este? am întrebat, culegând o hârtie mototolită de pe jos.

Nu ştiam la ce să mă aştept, dar mi-am pierdut răsuflarea când am netezit-o şi am văzut o schiţă complexă făcută în creion.

— Eu sunt.

Ochii mi se reflectau de pe hârtie, iar pe faţă aveam un zâmbet şiret.

— Când ai făcut asta? am întrebat.

— Nu contează.

Şi-a studiat picioarele, cu umerii căzuţi.

— Este o minciună. Totul a fost o minciună. O poţi adăuga la colecţia ta.

Lacrimi mari mi-au curs din ochi, pătând hârtia. Le-am şters, nedorind să stric şi mai mult desenul. Păream fericită. Păream frumoasă. Păream un om bun. Păream o persoană care avea toată viaţa în faţă.

Era o minciună.

— De ce îmi dai asta acum? am întrebat, dorindu-mi ca vocea să îmi fi părut mai puternică.

— Nu am nevoie de ea.

Nici măcar nu voia să-şi aducă aminte de mine.

Mi-am înghiţit lacrimile.

— Îmi poţi face o favoare? l-am întrebat.

— Nu te voi ajuta să scapi de aici.

— Nu asta.

Am inspirat sacadat şi am spus:

— Găseşte-mi părinţii – găseşte-o pe mama!

Tata avea să moară în câteva săptămâni.

— Spune-i ce s-a întâmplat! Spune-i că am încercat să îndrept lucrurile!

Acum nu mai aveam să o fac niciodată.

— Spune-i că îmi pare rău!

A încuviinţat din cap.

— O voi face.

— Te rog, nu îi spune ce crezi despre mine!

Încă nu puteam pune în aceeaşi frază cuvintele „asasin", „regine" şi „eu". Era prea ridicol.

— Probabil că oricum vor auzi despre asta din Rapoartele Reginelor.

A luat lampa de pe jos, apoi a pornit spre scări. Ezitând la capătul lor, a privit în urmă o ultimă dată.

— Am vrut să cred că nu e adevărat, că *nu am văzut* ceea ce am crezut că am văzut. Dar…

— Nu ai încredere în mine. Nu ai avut niciodată.

— Nu e vorba de asta. Am… *am avut.* Am avut încredere în tine. Mai multă decât am avut vreodată în oricine altcineva. Mai multă decât îmi voi mai permite vreodată să am în altcineva.

Ochii îi erau plini de tristeţe.

Ce văzuse de îl făcuse să se îndoiască de mine? Cum putea să greşească atât de tare?

— Îmi pare rău! am spus.

Chiar dacă nu schimba nimic, chiar dacă tot mergeam la spânzurătoare, îl voiam de partea mea. Voiam ca el să creadă în noi. Aveam nevoie ca momentul perfect pe care îl avuseserăm în croitorie să mă însoţească până la final. Voiam să cred în băiatul care desenase această minunată schiţă a mea.

— Îmi pare rău că te-am rănit! Dar nu le-am ucis eu pe regine. Jur!

A lăsat să-i scape o răsuflare fierbinte.

— Cu cât negi mai mult, cu atât este mai rău. E ca şi cum tu nici nu ai şti ce ai făcut. Crezi atât de mult în minciunile tale, încât ţi-au devenit realitate.

Era adevărat? Mă aflam într-o stare de negare? *Nu.* Nu făcusem eu asta. Mackiel o făcuse. Lacheii o făcuseră. Şi mi-o puseseră mie în cârcă.

Mi-am plecat capul, incapabilă să îl văd cum pleacă.

— Rămas-bun, Varin! am şoptit.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI DOI
Arebella

În sfârşit, sosise ziua încoronării Arebellei. Îşi imaginase această zi mai mult decât oricare alt moment din viaţa ei. Pentru ea, marca o adevărată schimbare. Nu momentul când murise mama ei sau acela când ajunsese la palat, ci momentul în care îi fusese atribuit tronul torian şi dobândise puterea tuturor reginelor ce o precedaseră.

Cu asasinul în închisoare şi execuţia ei stabilită pentru mai târziu în acea seară, sosise timpul. Timpul ca toţi consilierii să îşi depăşească suferinţa şi să îşi accepte noua regină, deoarece Quadara avea nevoie de ea. Acum mai mult ca niciodată. Publicul quadarian nu fusese încă anunţat de uciderile reginelor, dar urma să fie de îndată ce Arebella suia pe tron. Astfel, nu avea să existe panică în masă.

Nu mai putea aştepta să înregistreze primul ei Raport al Reginelor pentru ca întreaga naţiune să îl vadă.

Croitoresele de la palat îi făcuseră o rochie superbă, croită după fiecare formă a corpului Arebellei. Se întreba dacă o va mai purta vreodată. Poate că o putea purta în fiecare zi? Sau ar fi fost prea mult? Dar oare îi păsa? Era pe cale să devină regină, mai presus de orice.

A încercat să nu se gândească mai mult decât trebuie şi a intrat în rochie de parcă ar fi intrat într-o altă viaţă – adevărata ei personalitate ieşind la suprafaţă.

Rochia era albă ca gheaţa, cu dantelă de la gât până la talie, unde era petrecută cu o centură lată din mătase. Când s-a întors şi s-a privit în oglindă, a observat spatele rochiei larg deschis, lăsându-i la vedere pielea de un alb lăptos. Fusta îi cădea până în pământ cu o trenă lungă în urmă, care putea acoperi distanţa de la odăile ei până la tronul torian – o tradiţie de încoronare reprezentând locul de unde provenea regina şi cel spre care se îndrepta.

Arebella a mai privit o dată la reflexia ei, îndesându-şi o şuviţă de păr sub coroana aurie înainte de a pleca.

Personalul palatului o întâmpina în vreme ce mergea de-a lungul coridorului, iar soarele îşi arunca razele prin domul de deasupra ei, făcându-i rochia albă să pară aurie. Jenri invitase tot palatul să participe.

— Au nevoie de frivolitate în acest moment, spusese el. Au nevoie să sărbătorească.

Au nevoie să depăşească momentul, se gândise Arebella.

Personalul a cântat imnul de încoronare: o combinaţie de doar patru note, intonate în diverse moduri. Patru note simbolizând patru sectoare. Şi patru regine.

În curând va fi doar una, s-a gândit Arebella. Deşi Jenri şi ceilalţi consilieri încă nu o numiseră regină peste toate cele patru sectoare, ea ştia că asta era singura opţiune rămasă.

Arebella nu se putea abţine să nu zâmbească. Ştia că radiază – mai frumoasă decât şi-ar fi putut imagina vreodată. Pentru un scurt moment, s-a întrebat ce ar fi spus mama ei despre asta. A alungat gândul şi a lăsat momentul să îi pătrundă fiinţa.

Fii prezentă! Fii aici! Fii fericită!

Mackiel stătea într-un coridor alăturat; şi-a înclinat melonul cu mâinile bandajate atunci când ea a trecut prin dreptul lui, afişând un zâmbet şiret. Totul mersese conform planului. Mai mult decât atât. Totul mersese perfect. Nimeni nu suspecta nimic.

Iar mintea ei era liniştită. Nu avea viziuni cu regine ucigaşe seducând comercianţi ai pieţei negre sau îngropându-i mama sinistră.

Avea să devină în sfârşit regină. Şi, în curând, prima regină a Quadarei.

Mackiel o avertizase să nu facă asta. Îi spusese că avea să îi între în minte Keralie; era o fire bolnavă. Dar Arebella avea nevoie să îi vadă faţa, fata care căzuse pentru ca ea să se ridice.

Arebella se gândise de multe ori la fata care stătea în închisoarea palatului. Şi, deşi Keralie servise scopului ei, Arebella se chinuia să o lase în urmă şi să se concentreze la viitorul ei. Prezenţa ei o tulbura pe Arebella, ca o pietricică strecurată în pantof.

Dacă Arebella ar fi putut să o vadă pe fată, poate că ar fi putut să şi-o şteargă din minte.

Două gărzi au escortat-o pe Arebella în închisoarea palatului. Le-a cerut să o lase singură, dar au refuzat, destabilizatoarele lor fiind scoase din tocuri şi armate. Asta era opera lui Jenri, s-a gândit Arebella. Nu pleca de lângă ea pe parcursul zilei şi posta gărzi la uşa ei pe timpul nopţii pentru a avea grijă de siguranţa reginei. O promisiune făcută mamei ei, îi spusese el.

Arebella şi-a blestemat mama pentru că îi controla viaţa din mormânt.

— Bună! i-a spus prizonierei.

Keralie a ridicat privirea. O expresie i-a traversat faţa în timp ce o studia pe tânăra regină îmbrăcată în rochia ei aurie preferată, asortată cu coroana aurie de pe cap.

— Cine eşti? a întrebat Keralie.

— Regina Arebella, a avut ea bucuria de a rosti pentru prima dată.

Keralie continua să o fixeze cu privirea.

— Fiica reginei Marguerite?

Arebella a încuviinţat din cap.

— Îmi pare rău pentru mama domniei voastre!

Arebella a înclinat din cap.

— Îţi pare rău că ai omorât-o?

Keralie şi-a dres glasul enervată, dar nu a mai spus nimic altceva. Evident, se săturase să îşi tot apere nevinovăţia.

— Ne-am mai întâlnit vreodată? a întrebat Keralie dintr-odată, înclinându-şi capul. Îmi păreţi cunoscută.

— Nu, a răspuns Arebella cu fermitate.

Trebuia să o abată pe Keralie de la subiectul ăsta, dar nu se gândise prea mult la această vizită. Nu mai avea ce să plănuiască. Avea tot ceea ce îi trebuia şi

ce îşi dorea, iar mintea ei plină de întrebări continua să rămână extrem de tăcută. În cea mai mare parte a timpului. În afară de gândurile fantomatice cu mama ei şi pietricica asta din pantof. Măcar putea scăpa de unul dintre ele.

— Mă bucur să văd că aţi adus gărzile cu domnia voastră, a bombănit Keralie.

Arebella s-a zbârlit.

— Asta e o ameninţare?

Keralie şi-a ridicat mâinile. Unghiile îi erau pătate de ceva verde – mâncare?

— Ce v-aş putea face eu vreodată, regină Arebella?

Aceasta a privit spre gărzile din spatele ei înainte de a răspunde:

— Eşti o fată descurcăreaţă. Nu voi face greşeala de a te subestima. Nu aşa cum au făcut-o toţi ceilalţi.

Toate reginele acelea, ucise de chestia asta mică?

Arebella vedea cât de ridicol părea. Părea atât de… inocentă cu ochii ei mari şi albaştri şi trăsăturile delicate. Deşi era dărâmată, părul blond i se cârlionţa în bucle mici şi murdare. Arăta ca o păpuşă ce fusese uitată afară în mizerie şi ploaie.

Mackiel făcuse o alegere bună.

— Chiar mi-ar plăcea să pot lua toate astea ca pe un compliment.

Keralie a fluturat din mâini, arătând spre celula din jurul ei.

— Dar faptul că voi toţi credeţi că eu sunt capabilă să le ucid pe regine fără ca nimeni să mă vadă este ridicol.

Arebella a făcut un pas spre ea, făcând ochii mari.

— *Compliment?* Ce cuvânt interesant foloseşti!

Keralie a oftat sacadat.

— Spuneţi-mi! a continuat ea. Spuneţi-mi ce de ce aţi venit aici!

Arebella a rânjit. Un rânjet nemilos.

— Execuţia ta este programată mai târziu în seara aceasta. Şi vei muri după metoda preferată a sectorului tău.

Trăiau după legile sectorului şi mureau după regulile lor.

— Sectorul *meu*… a cugetat Keralie cu voce tare. Sectorul *tău.* Cât de interesant! Ştiţi, chiar îmi păreţi cunoscută.

S-a holbat la Arebella cu o asemenea intensitate, încât aceasta a trebuit să se uite în altă parte.

— Spânzurare, a spus Arebella, ignorând privirea pătrunzătoare a lui Keralie. Vei muri prin spânzurare.

— Mi-am imaginat că aşa va fi, a răspuns Keralie ridicând din umeri, deşi figura ei arăta că îi păsa mai mult decât lăsa să se vadă. Altceva, regina mea?

— Asta e tot ce ai să-mi spui? a întrebat Arebella, ridicând dintr-o sprânceană.

Credea că avea să se simtă împăcată văzând fata asupra căreia căzuse vina, dar nu simţea nimic. Spera că va fi suficient să îi permită minţii să se concentreze la altceva.

— Mai vrei să spui ceva înainte să fii spânzurată?

— Da, a răspuns Keralie, mijindu-şi ochii. Ţineţi-vă gărzile alea aproape!

— Altă ameninţare?

A ridicat din nou din umeri.

— Doar că asasinul se află încă în interiorul palatului. Aţi face bine să aveţi grijă, sau o să vă revedeţi mama mai curând decât credeţi.

Arebella şi-a ţuguiat buzele pentru a-şi înfrâna un zâmbet.

— Keralie, nu crezi că e timpul să accepţi adevărul?

Când Keralie nu a răspuns, Arebella s-a răsucit pe călcâie şi s-a îndreptat spre scări.

— Rămas-bun, Keralie!

Şi mulţumesc!

— Fie ca celelalte regine să te întâlnească în sectorul fără graniţe!

Împreună, şi totuşi separate. A rânjit.

— Şi fie ca ele să aibă parte de răzbunare.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI TREI
Keralie

Mai târziu în acea zi, am primit un alt vizitator. Unul care m-a făcut să şuier şi să scuip precum pisica maidaneză pe care încercasem să o prind în faţa casei de licitaţii când eram copil.

— Stai departe de mine! am urlat când Mackiel a închis uşa închisorii în urma lui şi a coborât treptele spre celula mea. Gărzi!

Pentru prima dată, voiam să fie aici jos.

— Gărzi!

— Calm, calm, drăguţă! a rostit el, vocea fiindu-i la fel de liniştitoare ca de obicei atunci când s-a apropiat. Nu ţi-a fost dor de mine?

— De ce mai eşti aici încă? am întrebat. Doar ai primit ce ţi-ai dorit!

Regina Marguerite era moartă; Jetéeul avea să supravieţuiască în continuare, afacerea lui era în siguranţă.

— De ce aş pleca?

Şi-a semeţit umerii.

— Am fost invitat să rămân la palat de către buna mea prietenă, regina Arebella. Voi fi confidentul ei regal.

Am clătinat din cap. Nu îi auzisem niciodată numele până în această dimineaţă.

— Oh, da! a spus, citindu-mi confuzia pe faţă. Suntem prieteni de mulţi ani.

A apucat două zăbrele ale celulei cu mâinile nebandajate. Şi vindecate. Am răsuflat şocată.

— Oh, ai observat?

A mişcat din degete spre mine.

— Minunata noastră nouă regină mi-a acordat permisiunea să folosesc o doză de HIDRA. Doza de anul acesta. Nu-i aşa că sunt norocos?

A rânjit.

M-am luptat cu impulsul de a ţipa. Tata era în pragul morţii, Varin avea să fie ucis la vârsta de

treizeci de ani pentru că orbea, iar lui Mackiel i se acordase o doză preţioasă de HIDRA? Nu era corect.

— Vrei să îţi spun un secret? m-a întrebat. Eşti blocată aici, nu mai e mult până când vei fi spânzurată, aşa că de ce nu?

A ridicat din umerii lui înguşti.

Am strâns din buze. Nu voiam să aflu nimic din ceea ce Mackiel îmi spunea de bunăvoie. Ar fi fost doar un truc.

— Vrei să ştii de ce HIDRA este atât de rară?

Nu i-am răspuns.

— HIDRA a fost cândva o femeie. Dar nu o simplă femeie, ci un medic. Un medic *obţinut prin inginerie genetică.*

O femeie? Dacă un medic putea vindeca orice rană şi orice boală, de ce nu ajuta mai mult de o persoană pe an?

Când nu am spus nimic, a fluturat dintr-o mână spre mine.

— Ştiu la ce te gândeşti, ca şi lacheii mei, dar nu. Ea era altceva.

A rânjit.

— A fost modificată pentru a putea lucra cu oamenii bolnavi şi cu cei cu boli contagioase fără să se îmbolnăvească vreodată. Într-o zi, a ajutat la înlăturarea unui ciob de sticlă din abdomenul cuiva, dar s-a tăiat la mână făcând asta. Sângele i-a picurat în rana pacientului. Şi *bum* – şi-a lipit palmele cu un pocnet –, rana a început să se vindece!

A zâmbit la fel de încet precum treceau zilele mele în închisoare.

Am strâns din dinţi. Nu voiam să răspund. Nu voiam să îl las să vadă cât de tare mă răneau cuvintele lui.

— Partea tristă, a continuat el fără niciun pic de tristeţe, este că ea a murit cu mulţi ani în urmă. Dar, înainte de a fi îngropată, i s-a extras tot sângele din trup.

Şi-a studiat mâinile.

— Au încercat să îl reproducă, dar toate testele au eşuat. În schimb, i-au diluat sângele pentru a crea

mai multe doze. Însă au mai rămas doar câteva, şi mă îndoiesc că vor ajuta un infractor şi un asasin.

Spatele mi s-a lovit de peretele cel mai îndepărtat al celulei după ce m-am îndepărtat de el împleticindu-mă.

— Drăguţă costumaţie, apropo! a comentat el despre cârpele de pe mine. Deşi nu pot spune că te avantajează prea tare culoarea.

— Lasă-mă-n pace! i-am cerut. Am lucruri mai importante de făcut astăzi.

— Presupun că da.

A oftat, apoi a tras de gulerul cămăşii.

— Drăguţa mea Kera, cât de mult îmi doresc ca lucrurile să se fi încheiat altfel!

— Altfel? am mârâit. Mi-ai înscenat asta! Tu te-ai aflat în spatele întregii afaceri, iar lacheii tăi ţi-au făcut treburile murdare, aşa cum au făcut-o mereu. Astăzi voi muri eu în locul tău.

— În locul meu? a întrebat, arătând cu degetul cu un inel către el însuşi. O, nu, nu am ucis eu reginele! Şi nici lacheii mei nu au făcut-o. Ei sunt tot în Toria, având grijă de casa de licitaţii cât timp eu sunt aici. Credeam că lămuriserăm deja asta? Voi fi mai clar. *Tu* – a arătat cu degetul spre mine – le-ai omorât pe regine.

— Nu mai e nimeni aici, Mackiel. Lasă vrăjeala!

— Drăguţă, te înşeli. Din multe puncte de vedere. Şi chiar îmi doresc ca lucrurile să se fi terminat altfel; nu plănuisem niciodată să fii prinsă. Aia e din vina *iubitului* tău.

Privirea i s-a oţelit când a pronunţat cuvântul. Ura i se plimba pe sub piele, la un pas de a fi expusă, adevăratul Mackiel ascunzându-se după aparenţele fermecătoare.

— I-a spus inspectorului despre tine înainte să sosesc eu. A trebuit să îmi modific planurile.

— Atunci, recunoşti?

În sfârşit, cineva care spunea adevărul.

— Tu ai plănuit asta? Tu l-ai mituit pe Varin?

— Da şi nu.

A înclinat capul; melonul lui fusese înlocuit cu un joben auriu – nu i se potrivea.

— Am fost implicat, dar nu l-am mituit pe Varin. Şi chiar nu am vrut să fii prinsă. Am investit prea mult timp şi bani în tine pentru a te privi cum mori. Chiar şi după mica noastră neînţelegere.

Şi-a răsucit mâinile pe toate părţile în lumina slabă, de parcă verifica dacă există imperfecţiuni.

— Eu…

Picioarele ameninţau să îmi cedeze.

— Ce vrei să spui?

— Kera.

Îmi doream ca el să înceteze să îmi mai pronunţe numele. Nu voiam să fie el ultima persoană care să îl pronunţe. Oricine în afară de el.

— Ai fost bună, prea bună, în meseria ta, a spus. Din păcate, fuga nu a fost niciodată ceva ce să faci bine.

A întins o mână.

— Am încercat mereu să te învăţ…

„Intră repede! Ieşi şi mai repede!”

— Nu, am şoptit. Nu eu am făcut-o.

Dar figura lui a confirmat-o. Nu minţea.

A rânjit.

— Aveam nevoie de un asasin, dar nu e deloc uşor să angajezi unul. Nu fără să fie nevoie să îmi împărtăşesc planul cu un străin – cu cineva care m-ar fi putut trăda cu uşurinţă. Acum aproximativ un an, mi-am dat seama că am asasinul perfect.

Acum un an… când Mackiel a început să se poarte ciudat cu mine. Distant.

— Aveam deja pe cineva cu abilităţile necesare pentru a intra şi a ieşi fără să observe nimeni. Micuţa şi dulcea mea Kera. Cea mai bună hoaţă a mea. Te antrenasem bine.

— Dar nu le-am omorât eu.

Nu aş fi putut. Nu aş fi făcut-o. Nu era posibil.

— Ba ai făcut-o, drăguţă! Doar că nu îţi aminteşti. Îţi par cunoscute astea?

A ţinut ceva în palmă.

— Tablete de comunicare, am murmurat.

Mackiel a clătinat din cap.

— Sunt mai mult de-atât.

— Ce sunt?

Nu voiam să îmi răspundă.

— Nişte chestii mititele şi uimitoare.

A luat una dintre tablete şi a ridicat-o în dreptul ochilor.

— Sunt un model nou de tablete de comunicare, mai evoluate. Şi ilegale, de vreme ce au câteva efecte adverse nedorite.

A ridicat din umeri.

— Dar îi mai ştii pe prietenii mei de la zid?

„Prieteni" în niciun caz nu era cuvântul pe care l-aş fi folosit pentru gărzile zidului pe care le şantaja Mackiel.

— Au fost bucuroşi să mă anunţe când a sosit ultimul transport cu această tehnologie eonistă interzisă. Tabletele trebuiau să fie livrate de un oficial ludist pentru a vedea dacă ar putea fi folosite în scopuri de divertisment. Tot ce a trebuit să fac a fost să interceptez livrarea.

Atunci spusese adevărul despre destinatarul iniţial al tabletelor de comunicare, cum că acesta era mort.

— Ai făcut foarte bine că le-ai furat de la mesager şi că te-ai asigurat că nu puneam mâna pe ele înghiţindu-le. Ingenios din partea ta, chiar! Plănuiam să ţi le dau cu forţa sau să ţi le ascund în mâncare, dar a fost cel mai bine să nu ştii că fusesem implicat.

— Nu înţeleg, am spus.

— Biata Kera! Nu înţelegi? Tabletele conţineau planurile de a le ucide pe regine. Planurile *mele*. Înainte să le furi pentru mine, tabletele erau goale. Inofensive. Dar lucrurile devin interesante atunci când înregistrezi gânduri pe ele.

A rânjit cu toţi dinţii lui de câine şi stomacul mi s-a întors pe dos.

— Când am aflat că încercai să livrezi din nou tabletele la Casa Concordului, ţi-am făcut o vizită pentru a mă asigura că urma să te îndrepţi spre palat, m-a lămurit el. Ai crezut că decizia ta de a veni aici ţi-a aparţinut ţie. Ai crezut că mintea îţi aparţinea ţie.

Furasem tabletele de la Mackiel. Le înghiţisem pentru a-l împiedica pe Mackiel să pună mâna pe ele.

Mackiel. Mackiel. Mackiel. El a fost mereu.

— Ce fac?

Vocea aproape că îmi devenise o şoaptă, adevărul apăsându-mă cu putere.

— Sunt o formă de control.

Ochii lui conturaţi cu dermatograf mă priveau cu atenţie.

— Odată înghiţite, mai trebuie doar să activezi trei mici declanşatoare.

A aruncat tableta în aer şi a prins-o cu cealaltă mână.

— Atinge arma crimei.

Şi-a trecut un deget peste încheietura goală.

— Intră în palat.

A gesticulat spre ceea ce ne înconjura.

— Vezi reginele.

A rânjit, mişcând patru degete spre mine.

— Apoi nimic nu te va mai opri din punerea în aplicare a planului – planul meu.

A lăsat degetele în jos unul câte unul.

— Tu, asasinul meu perfect!

Control.

M-am holbat la mâinile mele. Tremurau.

— Unul dintre jocurile tale, Mackiel?

Figura i s-a îmbunat pentru o clipă.

— Mi-e teamă că nu.

— Atunci eu *chiar* le-am ucis?

— Da. Ştiu că e greu de înţeles, având în vedere că nu îţi aminteşti, dar ai făcut-o, iar toate dovezile demonstrează asta. De fapt, inspectorul a găsit ADN-ul fiecărei regine pe brăţara ta de pungaş. Ţi-au găsit chiar şi un fir de păr pe trupul înecat al reginei Stessa. Asta aşteptau – dovezi concrete – înainte să te poată condamna.

Mi-am amintit cum ţineam cuţitul în mână când îi tăiam gâtul reginei Iris, dar asta era pe tabletele de comunicare. Nu simţisem mânerul devenind

alunecos şi cald când sângele acoperise lama. Nu simţisem mirosul de sânge.

Nu eu. Nu era posibil să fi fost eu.

Doar că Mackiel spunea că tabletele de comunicare nu erau doar instrucţiuni pentru asasin, ci controlau atât trupul asasinului, cât şi simţurile acestuia. Şi nu puteam nega obiectul în care se putea transforma brăţara mea. Purtasem cu mine o armă mortală în timp ce fusesem în palat. Avusesem cu mine arma timp de luni bune, completată când Mackiel îmi dăduse talismanul pentru că furasem cu succes caseta de comunicare. Acesta fusese planul lui de la bun început, pus în mişcare cu un an în urmă.

Am început să clatin nebuneşte din cap.

— Nu, nu, nu, nu, nu!

Eu eram asasinul. Asasinul *lui Mackiel.* Varin avusese dreptate; mă văzuse cu sticluţa de otravă pentru că eu o *otrăvisem* pe regina Marguerite. Părul meu fusese ud şi parfumat pentru că o înecasem pe regina Stessa. Iar rochia mea, pătată de sânge – crezusem că era de la genunchiul meu rănit, dar acum înţelegeam adevărul. Era sângele reginei Iris. Şi nu puteam nega că fusesem chiar acolo când regina Corra era înghiţită de fum şi cenuşă.

M-am prăbuşit la podea, ştergându-mi frenetic mâinile pe cârpele cu care eram îmbrăcată.

— Nu poate fi adevărat!

Nu se putea să fi ucis reginele într-un mod atât de violent, atât de necugetat! Aveam propria-mi minte. Nu eram o armă. Nu intenţionasem niciodată să rănesc pe nimeni, să vărs sânge.

Dar o făcusem. Stricasem lucruri. Le distrusesem. Aşa cum îmi distrusesem tatăl.

— Ăsta e unul dintre beneficiile drăguţelor ăstora mititele.

A învârtit o tabletă între degete.

— Înlături amintirile crimelor de parcă ar fi viziunile pe care le-ai văzut. Pentru că le-ai înfăptuit exact în acelaşi mod. Cine ar putea sesiza diferenţa?

Mi-a făcut cu ochiul.

— Cu siguranţă, nu tu.

Mi-am cuprins burta cu braţele. Simţeam că mi se face rău.

Ce fusese în mintea mea în acele momente? Când omorâsem fiecare regină cu mâinile mele? Avusesem vreun gând de-al meu? Sau eram dar un vas gol, gata să fie ocupat? Pentru a fi folosit de cineva ca Mackiel. Asasinul perfect, spusese.

O păpuşă, doar asta eram pentru el. Ceva cu care să se joace. Ceva pe care să îl folosească. Cât timp mă pregătise pentru asta, pentru cea mai rea faptă posibilă?

— De ce? am gemut.

— Hai, hai! a gângurit Mackiel în timp ce eu tremuram. Nu te prăbuşi! Asta nu e Kera pe care o ştiu eu.

Nu era de mirare că Varin mă dăduse pe mâna lor. El văzuse ce făcusem. El văzuse adevărul.

Doar că nu era adevărat – nu adevărul pe care îl aveam în inimă. Da, eram egoistă. Lacomă. Răutăcioasă, chiar – uneori. Dar nu eram un asasin. Nici măcar Mackiel nu mă putea transforma în asta.

O clipă, am fost capabilă să îmi ignor dezgustul, strânsoarea din stomac la vederea mâinilor mele, şi să îmi amintesc că Mackiel spusese că nu voia să fiu prinsă.

— Eşti aici ca să mă eliberezi? am întrebat cu o voce tremurată.

Puteam explica. Îi puteam spune inspectorului că nu deţinusem controlul asupra acţiunilor mele. Asta trebuia să însemne ceva, nu?

S-a încruntat.

— Mi-e teamă că nu, scumpa.

— Dar ai spus…

— Ştiu.

Şi-a întins mâinile vindecate.

— Crede-mă, nu am vrut să se termine astfel. Aşa cum ai spus şi tu, trebuia să scapi. Tabletele de comunicare ţi-au spus să pleci după uciderea reginei Marguerite, dar în mintea ta se dădea o luptă. În schimb, te-ai întors la eonistul ăla blestemat. Din

cauza lui ai fost prinsă. Şi aveam planuri atât de mari cu tine…

— Şi mai multe crime?

Am sărit în picioare.

— Cum îndrăzneşti să mă foloseşti! Cum îndrăzneşti să mă faci să ucid reginele! Să ucid pe oricine! Am crezut că ţii la mine?

— Ţin, a spus, aplecându-se în faţă, apucându-se de zăbrelele celulei. Nu vezi, drăguţă? Nu aş avea încredere în nimeni altcineva în afară de tine să îndeplinească o misiune atât de importantă.

Râjetul i-a devenit veninos.

— Dar tu eşti cea care mi-a întors prima spatele. Ai avut mai multă încredere în eonistul ăla nefolositor decât în cel mai apropiat prieten al tău. Ţi-a *păsat* că el avea să sufere dacă nu îşi livra caseta de comunicare. *Eu* trebuia să merg cu tine la palat. Nu trebuia să îţi pese de nimeni altcineva în afară de mine!

Ochii i s-au aprins, dezlănţuind o adevărată furtună.

— Mi-ai forţat mâna.

— *Eu* ţi-am forţat *ţie* mâna? Tu m-ai forţat să ucid!

Furia mi-a propulsat corpul înainte. M-am bucurat de ea. Voiam sa uit ce făcusem.

— Îmi doresc să nu ne fi întâlnit niciodată! Mi-ai luat totul!

A înclinat din cap.

— Presupun că da, de vreme ce ultimele tale ore aproape că s-au scurs.

— De ce ai venit aici, dacă nu să mă eliberezi? Doar ca să jubilezi?

A părut nesigur pentru un moment.

— Am vrut să îmi iau rămas-bun, presupun.

— Rămas-bun?

L-am scuipat în faţă. Toată lumea voia să îşi ia rămas-bun. Ei deciseseră cine sunt eu, ce făcusem şi cum aveam să fiu pedepsită.

„Cine vrei să fii?”

Ei bine, nu terminasem. Nu încă.

— Refuz să te las să îmi spui adio.

— Refuzi?

A râs.

— Nu poţi să refuzi un adio. Poţi doar să îl primeşti, drăguţă.

— Serios? l-am întrebat. Ei bine, uită-te la mine cum îmi iau adio!

L-am apucat de guler şi l-am izbit cu faţa de zăbrele. A icnit. I-am tras un pumn în burtă printre zăbrele. S-a încovoiat, paltonul desfăcându-i-se.

Mâinile mi-au zburat în umbrele buzunarelor lui de la palton.

— Bine, Kera! a şuierat el. Lupţi până la final.

Atunci m-a apucat de încheietură.

— Dar voi avea nevoie de asta.

Mi-a luat din mână şperaclul pe care i-l furasem.

— Bună încercare, totuşi!

— Lua-te-ar naiba!

M-am zbătut în prinsoarea lui.

— Îmi pare rău, drăguţă! Chiar îmi doresc să te fi putut elibera. Şi îmi va fi dor de tine.

— De ce?

M-am desprins de el, lacrimile doborându-mi hotărârea şi începând să îmi curgă pe faţă.

— De ce nu vrei să mă ajuţi? După toate prin câte am trecut împreună.

Oare nu mai rămăsese nimic din vechiul Mackiel? Nimic care să îi mişte inima atunci când mă privea? Nimic din copilăria noastră în Jetée?

A ridicat privirea la palatul de deasupra noastră.

— La final, omul trebuie să facă cele mai bune înţelegeri pentru el însuşi.

A rânjit la mine.

— Tu ai fost biletul meu spre putere, şi nu am de gând să stric asta eliberându-te.

— Regina Arebella, am spus, acum înţelegând. Ea a orchestrat crimele!

„Acceptă adevărul!” Asta îmi spusese când mă vizitase, şi mi se păruse ciudat să îi spună asta cuiva care erai convinsă că ţi-a ucis mama.

Nu „recunoaşte” adevărul, ci „acceptă”. Iar acum mi-am amintit unde o mai văzusem. Fata cu boneta albastră de la casa de licitaţii, pe care Mackiel o condusese spre locul ei. Fusese acolo în tot acest timp.

Mackiel a ridicat dintr-o sprânceană.

— Oare? s-a întrebat el. Presupun că nu vei afla niciodată. Dar voi avea mai multă putere aici, din poziţia de confident al Arebellei, decât aş fi putut avea vreodată în Jetée. Şi mă voi asigura că nimeni nu îmi va mai ameninţa afacerea vreodată. Nici măcar o regină.

Privirea i s-a asprit.

— Nimeni nu îmi va uita *vreodată* numele.

Faimă. Despre asta era vorba, de fapt? Tatăl lui Mackiel spusese mereu că nu avea să realizeze nimic în viaţă, iar el era hotărât să îi demonstreze contrariul.

Îmi simţeam lacrimile mai grele acum, înceţoşându-mi vederea. Înceţoşându-l pe Mackiel. Blocând odiosul adevăr.

— Ieşi afară!

De data asta, m-a ascultat. Şi-a înclinat jobenul auriu şi m-a lăsat plângând în hohote pe podeaua închisorii.

Îndată ce nu i-am mai putut auzi paşii, mi-am şters lacrimile cu mâna dreaptă. În mâna stângă aveam cea de-a doua lamă pe care o furasem din buzunarele lui Mackiel.

Da, mă învăţase bine.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI PATRU
Arebella
Regina Toriei

Regula numărul treisprezece: Numai o regină poate ocupa tronul. În momentul preluării tronului, aceasta acceptă responsabilitatea conducerii sectorului până la finalul vieţii.

Arebella s-a aşezat pe tronul ei, neputând să nu privească spre tronurile goale de lângă ea. Un mic zâmbet i-a apărut în colţurile gurii. Sus, pe podium, simţea cum puterea începe să îi curgă prin trup. Puterea de a conduce un sector – în curând, o naţiune. O naţiune ce nu va mai fi divizată.

Mackiel îşi făcuse treaba; nicio altă rudă de sânge nu mai putuse fi găsită. Curând, Arebella avea să fie numită singura quadariană în viaţă cu sânge regal. Următorul pas era evident: avea să devină regina Quadarei.

Odată instalată, tot personalul palatului şi toţi consilierii şi-au ocupat locurile în faţa ei. Unii torieni încă erau îmbrăcaţi în negru, feţele fiindu-le acoperite de văluri. Era evident pe feţele încordate ale consilierilor că nu erau fericiţi având o singură regină pe podium. Sistemul lor se destrăma.

Arebella a privit cadranul quadarian din spatele ei. Era o zi înnorată; puţină lumină trecea prin vârful domului auriu de deasupra lor până jos, pe bijuteria aurie de pe mijlocul feţei cadranului. Legile din Codul Reginelor erau greu de descifrat în lumina slabă, ceea ce era potrivit, s-a gândit Arebella, pentru începutul unei noi ere. Ea avea să rescrie toate regulile.

Mackiel a rânjit la ea din primul rând. O făcuseră. Chiar o făcuseră.

— Tu ai solicitat această întâlnire, i-a spus Arebella lui Jenri. Care este ordinea de zi?

Pari surprinsă! Pari scandalizată! Fă-i să creadă că asta nu a fost niciodată intenţia mea! Ultimul act.

— Da, regină Arebella, a răspuns Jenri. Îmi e teamă că am eşuat.

Şi-a dres glasul.

— Am eşuat în a găsi precursori regali pentru Archia, Ludia şi Eonia.

Şi-a ridicat bărbia.

— Cum e posibil aşa ceva? Am crezut că este o parte a Codului Reginelor să asigure descendenţa regală?

El a schimbat o privire cu ceilalţi consilieri.

— Nu ştim ce s-a întâmplat, dar se pare că orice urmă a descendenţilor regali a dispărut.

— Ce înseamnă asta pentru mine? a întrebat, înainte să îşi dea seama de greşeala făcută. Ce înseamnă asta pentru *celelalte* sectoare? Cine va ocupa tronurile?

El a răsuflat adânc, părând exasperat. Cearcăne negre i se cuibăriseră sub ochi. Ea se îndoia că el dormise de când aflase de moartea mamei ei. Dar asta nu era problema ei; de fapt, putea să fie în avantajul ei.

— Ei bine? a întrebat. Nu putem lăsa sectoarele fără conducător. Raportul meu Regal este programat să fie difuzat în această seară, după execuţie. Trebuie să acţionăm rapid. O naţiune fără conducător este o naţiune slabă.

„Asta e. Îndreaptă-i către apă… dar nu îi împinge în ea…”, îi răsuna în minte vocea lui Mackiel. El a încuviinţat din cap abia perceptibil către ea.

— Aveţi dreptate, regina mea, a răspuns Jenri. Nu mai putem aştepta niciun minut în plus. Oamenii nu vor fi fericiţi să audă că le-am ascuns adevărul. Au început să se răspândească zvonuri cum că ceva îngrozitor s-a întâmplat. Trebuie să anunţăm morţile reginelor şi urcarea domniei voastre pe tronul torian pentru a menţine pacea.

— Da, da.

Arebella a încuviinţat din cap un pic cam prea entuziast.

— Aşa trebuie.

Jenri a făcut un semn către unul dintre membri personalului lui.

— Înregistraţi un Raport al Reginelor special, în care să detaliaţi morţile reginelor, care să fie difuzat după anunţul încoronării reginei Arebella!

Arebella s-a îndreptat de spate pe tron. Aşteptând… Aşteptând…

Când el nu a mai adăugat nimic, Arebella s-a ridicat în picioare.

— Regina mea? a întrebat-o. Mai este ceva despre care doriţi să discutăm astăzi?

Erau toţi nebuni? Ce mai aşteptau?

— Trebuie luată o decizie, a răspuns ea, vocea sa umplând sala cavernoasă.

— O decizie? a întrebat el, cearcănele începând să i se umfle. În legătură cu ce, regina mea?

Nebuni erau, în acest caz.

— Pentru celelalte sectoare.

Şi-a reţinut frustrarea din voce.

— Toria este protejată, dar cum rămâne cu celelalte?

— Îmi pare rău, regina mea! Dar, aşa cum am spus, nu am putut găsi nicio rudă în viaţă. Vom continua căutările pentru alte descendente de gen feminin, acelea care nu sunt înrudite direct cu reginele, dar va trebui să efectuăm teste genetice pe întreaga populaţie a Quadarei. Ar putea trece ani buni până să găsim pe cineva cu sânge regal.

— Ani?

Arebella şi-a strâns o clipă buzele.

— Nu putem lăsa celelalte sectoare fără regină atâta timp, nu-i aşa?

— Nu, a răspuns el nesigur, privind către ceilalţi consilieri care dădeau din cap în semn de aprobare. Presupun că nu.

— Atunci trebuie pus în aplicare un alt sistem. Nu avem de ales.

Răbdarea începea să i se termine. Sigur, el vedea că nu mai aveau alte opţiuni. Când el nu a spus nimic, ea a adăugat:

— Temporar, bineînţeles.

Jenri s-a întors către ceilalţi consilieri şi au început să discute aprins. Parcă trecuseră ore întregi până să se întoarcă din nou către Arebella.

— Sunteţi singura quadariană supravieţuitoare cu sânge regal, a început el.

Arebella şi-a plecat capul cu înţelepciune.

— V-am putea face responsabilă pentru celelalte sectoare, însă…

— Dacă asta este ceea ce trebuie făcut, l-a întrerupt, atunci voi îndura povara suplimentară.

— Dar, regina mea.

Jenri avea ochii mari.

— Dacă le-aţi prelua tronurile, nu ar mai exista cale de întoarcere. Nu ar fi temporar.

Arebella ştia toate astea, dar s-a forţat să îl privească plină de confuzie.

— De ce?

— Este parte din Codul Reginelor, ceva ce trebuie să respectăm. Pentru că, dacă cineva cu sânge regal preia tronul, atunci acela preia puterea acelui sector până în ziua morţii.

— Dar acele legi au fost scrise doar pentru regina respectivului sector, a intervenit unul dintre consilieri.

Era o femeie înaltă cu părul alb. *Alissa.* Arebella şi-a amintit-o de la una dintre întâlnirile de prezentare din ultimele câteva zile. Era căsătorită cu fosta slujnică a reginei Corra.

— Când o regină îşi preia tronul, este legată de acela până la moarte.

— Nu se menţionează nicăieri că nu poate ocupa decât un singur tron, a spus Jenri.

Da! Da! În sfârşit, încep să se prindă.

— Jenri, a spus Arebella, plecând uşor capul, voi face orice doreşte sectorul meu sau ce doresc celelalte sectoare să fac. Orice este în interesul Quadarei.

L-a pironit cu privirea.

— E ceea şi-ar fi dorit şi mama.

„Asta e! Joacă-te cu slăbiciunea lui!” Vocea lui Mackiel îi suna clar în minte.

Jenri li s-a adresat celorlalţi consilieri:

— Aveam de gând să aşteptăm până când găseam o rudă îndepărtată, dar Arebella propune o soluţie mai rapidă. Dacă avem de ales între a anunţa sectoarele că reginele lor sunt moarte şi că nu le-a preluat nimeni tronurile şi a le anunţa că reginele lor sunt moarte, iar ultimul descendent regal va conduce toate sectoarele, atunci nu avem altă opţiune decât să o punem pe regina Arebella la conducerea întregii Quadara.

— Pentru totdeauna? a întrebat Ketor, bătrânul şi stoicul consilier eonist. I-am cere prea mult.

— Până în ziua morţii ei, a clarificat Jenri. După cum dictează Codul Reginelor. Nu putem ocoli legile în vremuri atât de instabile.

Asta este! Asta este! Arebella şi-a strâns fustele în mâini pentru a se opri din tremurat.

— Nu, a rostit un alt consilier.

Avea părul roşu, şi era evident după ochii umflaţi şi roşii că plânsese. *Lyker.* El trebuia să fie. Auzise personalul palatului şoptind despre relaţia lui scandaloasă cu regina Stessa.

— Asta nu este ceea ce Stess… Asta nu este ceea ce regina Stessa şi-ar fi dorit. Ea voia să protejeze Ludia şi să o ţină la distanţă de celelalte sectoare. Ce ar putea şti această… A privit-o pe Arebella şi s-a corectat: Vreau să spun, ce ar şti regina despre dorinţele celorlalte sectoare? Abia ce a ajuns aici. Nici nu ştia că este de sânge regal până acum şase zile. Şi este atât de tânără!

Cum îndrăznea! Abia dacă era cu puţin mai mare decât ea.

— De acord, a spus Ketor. Şi regina Corra ar fi fost împotriva a aşa ceva.

Dar este moartă. Toate sunt moarte. Arebella şi-a muşcat limba pentru a se împiedica să răspundă. Mackiel a ridicat subtil o mână, cu palma îndreptată spre ea. „Inspiră profund! Nu îi lăsa să ştie ce vrei”. Ştia că asta voia el să spună.

— Atunci o învăţaţi pe Arebella tot ce ştiţi, a replicat Jenri. Vă asiguraţi că va conduce cu înţelepciune.

— Ce altă opţiune mai avem? i-a întrebat pe ceilalţi consilieri când aceştia nu au răspuns. Regina Arebella are dreptate. Nu putem aştepta ani de zile până când va fi găsit cineva potrivit. E prea riscant.

— Dar Codul Reginelor… s-a lamentat Alissa.

A privit spre pereţii din jurul lor, dar cuvintele de pe aceştia erau încă neclare din cauza puţinei lumini solare ce pătrundea pe sus.

— Acestea sunt vremuri disperate, a răspuns Jenri. Trebuie să facem ce este bine pentru Quadara. Reginele ar fi fost toate de acord cu asta.

Alissa şi-a plecat capul.

— Da, regina Iris ar face orice pentru sectorul ei. Presupun că şi dacă asta ar fi însemnat ca un torian să îi preia tronul.

Ketor a încuviinţat solemn din cap, în timp ce Lyker a rămas tăcut. Evident, nu era de acord cu ceilalţi consilieri.

— Regină Arebella?

Privirea aspră a lui Jenri căzuse iar asupra ei.

— Alegerea este a domniei voastre.

Da. Da. Da.

— Desigur, a răspuns ea. Voi face ceea ce este corect pentru Quadara, pentru poporul meu. Şi voi respecta amintirea reginelor decedate.

Nu te uita la Mackiel! Nu te uita la Mackiel! s-a avertizat ea, pentru că ştia că nu ar fi fost capabilă să îşi ascundă rânjetul.

— Bun, a spus Jenri. Sunteţi deja regină; tot ce mai trebuie făcut acum este să vă aşezaţi pe fiecare tron şi să vă declaraţi loialitatea pentru fiecare sector.

Arebella s-a ridicat în picioare.

— Sunt pregătită.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI CINCI
Keralie

Am aşteptat treizeci de minute înainte să îmi pun planul în aplicare. Trebuia să mă asigur că Mackiel plecase, şi aveam nevoie de timpul suplimentar pentru a-mi aduna gândurile şi pentru a mă aduna pe mine însămi de pe podea.

Ucisesem reginele. Nu mă mai puteam ascunde de adevăr. Nu dacă voiam să scap de aici. Şi totul avea sens, într-un final. De ce fusesem mereu atât de aproape de moartea fiecărei regine, dar prea târziu pentru a le salva. Cum le-aş fi putut salva pe regine de mine însămi?

Crezusem că sincronizarea mea fusese defectuoasă de când ajunsesem la palat, nereuşind să salvez reginele, dar ajunsesem fix la timp. Exact aşa cum planificase Mackiel. Eu, păpuşa lui cu cheiţă. Asasinul cu ceas.

Dar asta nu avea să mă distrugă. Toate celelalte greşeli îmi aparţinuseră. Barca părinţilor mei, rana tatei, anii mei de hoţie şi fuga de acasă. Dar nu şi asta. Da, le omorâsem pe regine, dar nu eram vinovată. Venisem la palat ca să le salvez, nu ca să le rănesc. Mâna mea poate că le doborâse, dar Mackiel controlase lama. *El* era vinovatul.

Nu îl puteam lăsa să scape nepedepsit.

Eram la jumătatea scării închisorii, pregătită să mă lupt cu gărzile de după uşă, când paşi uşori s-au auzit din coridorul alăturat. Am fugit spre capătul scării şi am împins uşa, aşteptând ca străjerul să ia colţul şi să ia cunoştinţă cu pumnul meu ridicat. Nu eram dispusă să folosesc lama lui Mackiel pe altceva în afară de o uşă încuiată.

Străjerul a deschis uşa; primul meu pumn i s-a înfipt în burtă, trimiţându-l la pământ. M-am aruncat peste el, al doilea pumn ţintind spre tâmpla lui.

— Opreşte-te! a spus garda. Eu sunt!

— Varin? m-am oprit, cu pumnul deasupra feţei lui. Ce cauţi aici?

S-a rostogolit pe o parte şi şi-a ridicat mâinile. Iniţial, am crezut că le ridicase în semn de capitulare, dar ţinea în mâini un cuţit pentru unt şi o furculiţă.

— Mă gândeam că te-ai fi putut folosi de astea, a spus el. Ca să evadezi.

— Te-ai întors ca să mă ajuţi? Dar ai spus că…

— Te cred, m-a întrerupt. Cred că nu tu le-ai omorât pe regine. Nu ştiu ce am văzut, dar ştiu că nu erai tu. Nu avea cum să fi fost tu.

Ochii lui albaştri m-au străpuns, făcându-mi inima şi mintea să o ia razna.

— M-am înşelat. Şi mă voi revanşa faţă de tine. Dar mai întâi trebuie să ieşim de aici.

— Ei bine… eu…

Cum puteam explica tot ce *se* petrecuse? Nu avea niciun motiv să se îndoiască de ceea ce văzuse – avusese dreptate în ceea ce mă privea – în legătură cu totul.

— Pot să mă ridic? a întrebat.

Încă eram peste el, cu pumnul încleştat.

— Sigur.

Am roşit şi m-am dat repede jos de pe el.

— Scuze!

Ne-am holbat unul la celălalt. Înainte să mai pot spune ceva, m-a prins, braţele lui înconjurându-mi talia.

— Îmi pare atât, atât de rău!

Cuvintele lui erau şoapte în părul meu unsuros.

— Mă poţi ierta?

L-am împins, deşi voiam să mă pierd în braţele lui. Crezusem că nu aveam să îl mai văd vreodată, iar acum îşi dorea să îl iert? Iată-l aici, îndepărtând tot ce era logic şi eonist la el şi având în schimb încredere în inima lui. Având încredere în mine. În ciuda a toate.

Nu îmi puteam găsi cuvintele şi îmi simţeam gâtul strâns de emoţie. Am încuviinţat din cap, în schimb.

— Atunci, hai să ieşim de aici!

M-a apucat de mână.

— Vin după tine în mai puţin de o oră.

Dar nu îl puteam lăsa să facă asta fără să ştie adevărul. Dacă era prins ajutându-mă să scap din palat, atunci viaţa lui ar fi fost încheiată.

Ar fi putut el să *mă* ierte?

— Ce? m-a întrebat Varin. Ce este?

Am scuturat din cap, gata să-mi scape câteva lacrimi. Nu voiam să înceteze să mă mai privească aşa cum o făcea. De parcă eram totul pentru el. Inima şi viitorul lui. Fata din acel desen. Nu voiam să distrug asta. Nu voiam să ne distrug pe noi.

— Keralie, a şoptit, degetele lui înmănuşate cuprinzându-mi faţa. Vom ieşi de aici. Împreună. Nu-ţi face griji!

— Nu despre asta e vorba. Trebuie să afli adevărul înainte să fugi cu mine.

Am inspirat adânc şi am expirat uşor.

— Eu… eu le-am omorât pe regine…

Încă mi se părea greşit să spun asta, chiar dacă ştiam adevărul.

Postura i s-a schimbat imediat, umerii prăbuşindu-i-se şi braţele căzându-i în lături. S-a albit la faţă de parcă trântisem uşa în nasul emoţiilor lui.

— Opreşte-te! i-am spus repede, întinzându-mă spre el. Lasă-mă să îţi explic.

I-am spus despre noua tehnologie eonistă şi cum Mackiel folosise tabletele pentru a mă controla. Varin a rămas tăcut în tot acest timp, doar o umbră a unei emoţii apărându-i în privire atunci când i-am explicat cum fusesem controlată.

— Mă vei ierta? am întrebat, simţind că mă dor măruntaiele.

Nu eram sigură că pot părăsi acest loc dacă nu m-ar fi iertat. Una era să mă ajute să scap, crezând că mi se înscenase toată treaba. Acum ştia adevărul. Eu ucisesem reginele. Poate că îi ceream prea mult. El era eonist. Credea în bunătate şi în dreptate. Ştia doar să vadă şi să judece ceea ce avea în faţa ochilor. Şi totuşi, era aici. Continuând să mă privească în ochi.

— Da, a spus el, deşi vocea îi era aspră şi precaută.

— Voi înţelege dacă nu mai vrei să evadezi cu mine.

M-ar împinge pe scări înapoi în celulă? Ar vrea să privească atunci când mă spânzurau?

Mi-a tras faţa spre a lui şi m-a sărutat uşor pe buze. Mi-am înfipt mâinile în părul lui, simţindu-mă încă o dată ancorată în realitate şi mai mult ca mine însămi decât o făcusem de zile bune. De ani întregi.

Apoi s-a desprins de mine.

— Normal că vreau să fiu cu tine. Nu deţineai controlul asupra acţiunilor tale. Nu este vina ta. Ar fi putut fi oricine altcineva sub controlul lui Mackiel…

Dar masca lui stoică era din nou la locul ei.

Mi-am trecut mâna peste maxilarul lui aspru.

— La ce te gândeşti?

Voiam să îi smulg masca de pe faţă şi să îi dau foc.

— Mă gândeam că am pierdut prea mult timp.

M-a luat din nou de mână.

— Şi că îl voi omorî pe Mackiel dacă îl mai văd vreodată.

— Unde sunt toate gărzile? am întrebat în timp ce părăseam închisoarea.

Era ciudat, ţinând cont de faptul că trebuia să îmi întâlnesc călăul în mai puţin de o oră.

— S-ar putea să le fi spus că inspectorul are nevoie de ei, a răspuns ridicând din umeri, pentru a pregăti spânzurarea.

L-am privit surprinsă.

— Şi te-au crezut?

Şi-a ferit privirea, aşa încât abia i-am auzit vocea când a spus:

— Sunt eonist. Şi, pe lângă asta, eu te-am predat lor. Au încredere în mine că nu te voi ajuta.

L-am strâns uşor de mână.

— Eu te iert, ţine minte asta!

M-a privit o clipă, cu speranţa luminându-i ochii, şi a deschis gura pentru a mai spune ceva.

M-a bufnit râsul.

— Putem vorbi mai târziu despre asta.

Ne-am repezit de-a lungul unui coridor din partea archiană a palatului. Înainte să apuc să le alung, imagini cu regina Iris mi-au răsărit în minte.

— De ce mergem pe aici? am întrebat, oprindu-mă în loc.

Chiar dacă eram dispusă să accept faptul că nu deţinusem controlul asupra faptelor mele atunci când îi tăiasem gâtul reginei Iris, asta nu însemna că voiam să mă întorc în locul unde avusese loc fapta.

— Grădina archiană e singura cale de acces spre lumea exterioară în afară de camera de procesare, şi nu avem nicio şansă să putem ieşi prin uşa păzită. Nici măcar tu nu poţi.

A rânjit.

— Va trebui să escaladăm stânca şi să ne urcăm pe un vas, apoi să mergem undeva unde nu ne va găsi nimeni.

Se gândise mult la asta. O viaţă şi un viitor planificate pentru noi, amândoi. O viaţă pe fugă. Nu aveam să îmi mai văd familia niciodată – sau ce mai rămăsese din familia mea.

M-a tras de mână.

— Haide!

— Nu.

— Nu?

— Nu merg.

S-a încruntat.

— Dar este singura cale de ieşire.

— Nu părăsesc palatul.

Şi-a mijit ochii.

— Vreau să fiu liberă, dar nu înainte ca inspectorul şi restul palatului să afle adevărul. Nu îi pot lăsa pe Mackiel şi pe Arebella să scape cu asta. Ea şi-a omorât propria mamă! Nu poate rămâne regina toriană.

— Eşti dispusă să îţi rişti viaţa pentru asta?

Eram obişnuită să mă pun pe mine înaintea tuturor. Să fur ce îmi doream, să fac ce mi se părea mai natural. Să caut să mă îmbogăţesc repede şi uşor. Să mă gândesc că dorinţele mele sunt mai importante decât ale oricui altcuiva. Dar acum

aveam ocazia să fiu altcineva. Cineva demn de dragostea părinţilor mei. Fata care mă crescuseră să fiu.

Arebella nu putea fi lăsată să conducă Toria. Dacă era dispusă să îşi ucidă propria mamă, de ce altceva mai era capabilă? Şi, cu Mackiel alături de ea, întunericul avea să se răspândească din Jetée până în Plutirea şi chiar şi în palat. Deşi nu le puteam readuce la viaţă pe regine, asta o puteam face. Nu conta ce se putea întâmpla cu mine. Reginele meritau răzbunare.

— Hai să îl găsim pe inspector! am spus, trăgându-l pe Varin după mine. Mai avem o singură întâlnire la curte.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI ŞASE
Arebella
Regina Toriei

Regula numărul paisprezece:
Este de datoria reginelor să asigure pacea între sectoare.

Arebella s-a aşezat prima dată pe tronul archian. Era potrivit, de vreme ce regina Iris era prima care murise. Mackiel radia din mulţime, jobenul stându-i strâmb pe cap. Aveau multe motive să sărbătorească în acea seară.

Concentrează-te! s-a certat Arebella. Acesta era momentul la care visase în ultimii doi ani. Urma să aibă mai târziu timp să se bucure de compania lui Mackiel.

Alissa stătea în picioare în mulţime lângă soţia ei archiană. I-a aruncat o privire resemnată înainte să urce pe podium.

— Regină Arebella.

Suna nesigur, vocea ei umplând cu greu încăperea enormă.

— Vă rog să ridicaţi mâna dreaptă!

Arebella a făcut aşa cum i se spusese. Nu îşi putea ascunde tremurul de anticipare. Jenri i-a zâmbit încurajator, interpretând greşit tremurul ei. *Prea moale!* s-a gândit Arebella. S-ar putea să fie nevoie să îl înlocuiască, în timp.

— Repetaţi după mine! a rostit Alissa. Eu, regina Arebella.

— Eu, regina Arebella.

— Promit să apăr toate crezurile sectorului meu – şi-a scuturat capul pentru o clipă înainte să continue –, ale *Archiei.*

Arebella a repetat cuvintele zâmbind spre noul ei consilier archian. Timpul i se aşternea înainte precum o mână întinsă. Avea să o câştige de partea ei, până la urmă.

— Şi, cu acest Jurământ al Reginelor, a încheiat Alissa, viaţa mea este a Archiei, iar Archia este viaţa mea. Până la finalul vieţii mele.

Arebella a înghiţit în sec. *Asta chiar se întâmplă.* Archia era a ei.

— Iar cu acest Jurământ al Reginelor, a adăugat ea clar, vocea sa umplând încăperea aurie şi grandioasă.

O rază de soare i-a încălzit spatele pe măsură ce astrul se chinuia să răzbată printre nori. Un nou răsărit.

— Viaţa mea este a Archiei, iar Archia este viaţa mea. Până la…

Uşa archiană de acces spre curte s-a izbit de perete. Inspectorul a intrat, flancat de doi oameni. Înainte să apuce să vadă cine erau aceştia, au fost înconjuraţi de gărzi.

— Nu e nevoie, a rostit calm inspectorul. Sunt aici la porunca mea.

— Cine este?

Arebella s-a ridicat de pe tron.

Gărzile i-au adus în faţă pe cei doi intruşi.

— Keralie, a rostit Arebella, surprinsă.

Alături de ea stătea complicele ei eonist, cu o figură hotărâtă şi cu umerii semeţiţi.

Keralie a rânjit.

— Regină Arebella.

Arebella le-a poruncit gărzilor să o ia pe Keralie, dar cuvintele ei au fost acoperite de ale inspectorului când acesta a spus:

— Keralie are nişte informaţii foarte importante pentru curte.

Nu. Nu. Nu! Nu acum! Nu când era pe punctul de a primi tot ce îşi dorise vreodată.

— Încheiaţi ceremonia de încoronare! a ţipat Arebella.

Dar Alissa nu se uita la ea.

— Regina Arebella, a rostit Keralie clar şi răspicat, este adevăratul vostru asasin!

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI ŞAPTE
Keralie

— Eu? Asasinul? A spus regina Arebella râzând. I s-a adresat Alissei: De ce îi permiţi să îmi irosească timpul?

A fluturat din mână a nepăsare şi s-a aşezat înapoi pe tronul archian.

Am încercat să fac un pas în faţă, dar o gardă m-a prins de braţ, neştiind pe cine să creadă.

— Dar nu le este permis tuturor să participe la curte, regina mea? am întrebat batjocoritor.

— Luaţi-o de aici!

Şi-a ferit privirea de parcă simplul fapt că mă vedea o făcea să o usture ochii.

— Mi-a ucis mama şi a evadat din închisoare. Este o infractoare! Vocea i-a devenit ascuţită: Luaţi-o de aici!

Garda şi-a înteţit strânsoarea şi a început să mă tragă în spate.

Dar nu aveam de gând să îngădui să fiu redusă la tăcere.

— Da, *sunt* o infractoare! am ţipat. Dar nu sunt o asasină, oricât de mult şi-ar fi dorit Mackiel să fiu. Pentru *tine.*

— Minte! a ţipat în replică regina Arebella, sărind încă o dată de pe tron. De ce vă holbaţi toţi ca proştii? Recunoaşte că este o infractoare, şi voi totuşi o ascultaţi? *Eu* sunt regina voastră. Vă poruncesc să o spânzuraţi! Acum!

Jenri a privit uluit de la regina Arebella la inspector şi înapoi.

— Ce se întâmplă aici?

Inspectorul a ocolit gărzile şi s-a apropiat de podium.

— Îmi cer scuze pentru confuzie!

Vocea îi era calmă.

— Keralie şi acest băiat – a gesticulat din cap spre Varin, care stătea lângă mine – m-au găsit în infirmerie. Mi-au împărtăşit nişte informaţii foarte

interesante. Informaţii despre asasin, pe care curtea ar trebui să le audă.

— Dar ai dovezi de netăgăduit, inspectore, l-a întrerupt regina Arebella, arătându-mă cu degetul. Ea le-a ucis pe regine.

— Asta este adevărat.

Inspectorul şi-a mijit ochii negri spre mine.

— Chiar şi probele prezentate de acest tânăr indică asta.

A îndreptat un deget lung spre Mackiel, care stătea printre consilieri, de parcă acolo i-ar fi fost locul. Dar locul lui nu era nicăieri altundeva decât într-o celulă din închisoare.

Furia reverbera din Varin în valuri. Îi dispăruse complet masca de eonist stoic.

— Şi atunci, de ce îmi irosiţi timpul? a întrebat regina Arebella.

— Recunoşti? m-a întrebat Jenri. Le-ai ucis pe regine?

— Da, le-am omorât cu mâna mea. Dar nu cu sufletul sau cu mintea.

Am clătinat din cap.

— Nu aş alege niciodată să ucid pe cineva.

Avea să îmi ia mult timp să accept în totalitate cele întâmplate, dar, pentru moment, voiam să alung amintirile înfiorătoare şi să mă asigur că reputaţia îmi e restabilită.

— Mă aflam sub controlul altcuiva. Cu ajutorul tabletelor de comunicare. Sub controlul *ei.*

S-a auzit cum publicul a inspirat cu putere. Regina Arebella abia dacă a pufnit la auzul acestei sugestii.

— Ce tot vorbeşte acolo? l-a întrebat Jenri pe inspector.

Inspectorul a zâmbit uşor.

— Înainte să mă abordeze Keralie, aveam o teorie în legătură cu asasinul, dar puzzle-ul nu era complet. Toate dovezile o indicau pe această tânără domnişoară – a gesticulat înspre mine –, şi totuşi, ceva nu părea în regulă. Am început să îi cred dezminţirile. Am vrut şi mai multe dovezi.

— Mă bucur că cineva mă asculta! am bombănit.

— Te ascultam, a încuviinţat inspectorul, aşa cum am ascultat pe toată lumea din interiorul palatului. Pe cei vechi şi pe cei noi.

Privirea i se plimba între Arebella şi Mackiel.

— Keralie fiind sub controlul altcuiva era ultima piesă necesară din puzzle pentru ca acesta să fie complet.

— Ce tot vorbeşti acolo? a cerut să afle regina Arebella. Tabletele de comunicare nu îi obligă pe oameni să facă nimic.

A râs forţat.

— Sunt pentru a înregistra amintirile. Cu toţii ştim asta.

— Ah!

Inspectorul a ridicat o mână.

— O tabletă *normală* de comunicare nu poate, dar există câteva care pot. Cunosc toate tehnologiile eoniste, inclusiv pe cele care au fost interzise în sectorul nostru. Una dintre aceste tehnologii trecute pe lista neagră era o formă de control emoţional. În loc să fie nevoie să treacă prin ani întregi de şcoală, copiii eonişti ar fi înghiţit tablete care le suprimau gânduri şi sentimente. Dar efectele adverse erau prea grave, provocându-le copiilor un comportament ciudat, fără o voinţă proprie. Aceştia raportau, de asemenea, pierderi de memorie. Experimentele au fost sistate. Chiar dacă au fost interzise în Eonia, acestea şi-au croit drum spre celelalte sectoare prin intermediul pieţei negre. Permiţându-le să fie cumpărate la cel mai mare preţ de către oamenii de cea mai joasă speţă.

— Arebella l-a angajat pe Mackiel, iar el m-a păcălit să fur tabletele şi să le înghit, am spus. Ei m-au controlat. Ei m-au făcut să…

Am inspirat adânc.

— M-au forţat să le îndeplinesc ordinele. Apoi, când toată treaba murdară a fost făcută, Mackiel a venit la palat să se desfete cu succesul său.

Inspectorul şi-a întors privirea către Mackiel.

— Ce spui de această acuzaţie?

Mackiel şi-a înclinat jobenul auriu.

— Nu ştiu nimic despre aceste tablete avansate despre care vorbeşti.

— Nici eu, a intervenit regina Arebella. Asta este o poveste elaborată spusă de o fetiţă disperată, care ar trebui să fie în drum spre spânzurătoare.

Am scrâşnit din dinţi.

— E purul adevăr!

Varin s-a lipit de mine în semn de susţinere, fiind incapabil să mă atingă în timp ce gărzile îi ţineau mâinile la spate.

— Este o mare şi sfruntată minciună, a replicat ea.

— Este adevărat că omul ar face orice de disperare, a spus inspectorul, apropiindu-se de regina toriană. Nu-i aşa, regina mea?

— Da.

Regina Arebella a încuviinţat din cap cu zel.

— Da. Aşa este.

El a privit în sus spre ea, stând sus, pe podium.

— De disperare, o fată ar putea încerca chiar şi să îşi omoare propria mamă. Nu aţi fi de acord?

Regina Arebella a tresărit de parcă ar fi împins-o cineva.

— Ce-ai spus?

S-a ţinut de tronul archian pentru a nu se clătina.

Fără să o privească, el s-a adresat curţii:

— O fată ar putea orchestra uciderea tuturor reginelor pentru a i se permite să domnească. Dar nu ar înfăptui crimele cu mâna ei, deoarece ar fi prea evident. În schimb, ar avea nevoie să angajeze pe cineva care ar avea mijloacele necesare să îndeplinească nişte omoruri atât de brutale. Cineva ca el.

A arătat cu degetul spre Mackiel.

— Un prieten vechi de-al Arebellei. Cineva care, după cum ştim acum, a controlat-o.

A gesticulat spre mine.

— Un infractor angajat de-al lui.

— Şi mai multe minciuni! a rostit regina Arebella.

— Iniţial, am fost sceptic, dar Keralie mi-a permis să văd adevărul. Şi-a înregistrat întâlnirile cu Mackiel, relatând cum i s-a cerut să fure tabletele de

comunicare şi, mai apoi, le-a înghiţit, fără să fie conştientă de consecinţe. Nu a avut niciun control asupra a ceea ce li s-a întâmplat reginelor.

— Ce tot spui acolo?

Regina Arebella şi-a dus mâna la gât.

— Negi cumva implicarea domniei tale?

Inspectorul şi-a lăsat capul într-o parte.

— Chiar dacă tu ai fost singura care a avut de câştigat de pe urma morţii reginelor?

— Bineînţeles că neg! a ţipat ea. Cineva să îl aresteze pe inspector pentru aceste acuzaţii sinistre!

Inspectorul a strâns din buze.

— Aş fi bucuros să chem un alt inspector să îmi verifice constatările, dar va ajunge la aceeaşi concluzie ca şi mine.

A bătut uşor cu degetele în caseta de comunicare prinsă la brâu.

— Toate descoperirile mele sunt înregistrate aici.

Arebella l-a privit pe consilierul ei.

— Jenri, ajută-mă! Minte!

Am făcut un pas în faţă.

— Nu, nu minte.

Gărzile îşi slăbiseră strânsoarea pe măsură ce inspectorul continua să vorbească:

— Tot ce spune este adevărat. Mackiel m-a folosit pentru a-i face jocul reginei Arebella. Amândoi m-au controlat şi m-au făcut să le omor pe regine. Nu sunt vinovată – *ea* este! Dacă doriţi să mă executaţi, atunci regina Arebella ar trebui să atârne în ştreang alături de mine.

— Nu!

Faţa reginei Arebella devenise roşie.

— Nu mi-aş ucide niciodată mama. N-aş putea!

Era uşor să o vezi pe Arebella ca pe copilul tânăr şi indignat care era cu adevărat, pe măsură ce minciunile ei începeau să se destrame.

— Acesta, a spus inspectorul, este primul adevăr pe care l-ai spus astăzi.

Umerii Arebellei s-au relaxat puţin.

— Da, da. Nu am omorât-o eu.

— Nu, nu ai făcut-o, a spus inspectorul. Pentru că ea trăieşte.

Icnete au răsunat în încăpere. M-am clătinat pe picioare. *Ce?* Varin avea ochii la fel de mari ca şi mine.

O femeie s-a ridicat în picioare în mulţime, un văl negru ascunzându-i faţa. Iniţial, am crezut că avea să leşine; apoi şi-a dat vălul pe spate.

— Regină Marguerite! a spus Jenri cu răsuflarea tăiată, la vederea fostei regine toriene. Eşti în viaţă!

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI OPT
Marguerite
Regina Toriei

Regula numărul cincisprezece: În fiecare an, reginele vor decide, la o adunare împreună cu toţi consilierii lor, cui i se va acorda o doză de HIDRA.

Marguerite şi-a dat seama că nu e moartă atunci când a văzut faţa inspectorului aplecată deasupra sa în locul strămoşilor ei de sânge regal – de mult trecuţi în sectorul fără graniţe. Şi, deşi nu putea vorbi, a încuviinţat din cap atunci când el a întrebat-o dacă se simte bine. „Bine” era un cuvânt relativ.

De îndată ce otrava îi atinsese pielea şi îi pătrunsese prin ţesut, contaminându-i sângele, crezuse că îi venise sfârşitul. Îşi simţea gâtul de parcă ar fi fost carne vie, iar măruntaiele şi le simţea de parcă cineva i le zgâriase cu unghiile; dar respira. Era în viaţă.

Inspectorul îi explicase că, deşi otrava deja provocase daune asupra celorlalte organe interne, reuşise să prevină ca aceasta să îi oprească inima folosind o doză de HIDRA.

În fiecare an, Marguerite fusese implicată în procesul de decizie cu privire la alegerea pacientului în stare critică ce merita cel mai mult tratamentul care să îi salveze viaţa; nu se gândise niciodată că va fi ea beneficiarul.

Inspectorul îi explicase că doctorul de la palat îi administrase o doză de HIDRA atunci când ea intrase în comă. Sângele ei infectat intrase într-un aparat de dializă, fusese tratat cu HIDRA, apoi pompat înapoi în corp pentru a-i repara leziunile interne.

Marguerite nu o ştiuse pe femeia care fusese HIDRA când aceasta fusese în viaţă. Tot ce le mai rămăsese acum de la ea erau douăzeci de fiole cu

sângele-elixir perfect. Îşi dorea ca femeia să mai fi fost încă în viaţă pentru a-i mulţumi.

Pe măsură ce trecuseră zilele, sângele îşi făcuse treaba în corpul lui Marguerite, iar ea se simţise mai bine. Mai uşoară. Fiecare respiraţie nu mai era de parcă cineva îi turnase alcool pe o rană – durerea se ameliorase tot mai mult. În a patra zi, îşi recuperase glasul.

— De ce nu am avut niciun vizitator? îl întrebase pe inspector.

Se temea că incendiul luase mai multe vieţi decât pe cea a reginei Corra. Pieptul i se strânsese la acest gând. Inspectorul rămăsese, în mare parte, alături de ea, dar dispărea perioade lungi de timp.

O privise cu o expresie gravă.

— Toată lumea crede că eşti moartă, regină Marguerite.

Se ridicase în capul oaselor şocată, fără să-şi fi dat seama până în acel moment că deţinea din nou controlul asupra corpului ei.

— De ce?

El o aşezase înapoi pe pernele din jurul ei.

— Pentru siguranţa ta. M-am temut că asasinul ar atenta din nou la viaţa ta dacă ar şti că ai supravieţuit.

— Încă nu ştii cine a făcut asta?

Un zâmbet atinsese ochii inspectorului.

— Am o teorie care se conturează destul de frumos.

Marguerite voia să îi mai pună întrebări, dar un val de oboseală îi transformase membrele în plumb.

— Dormi, regină Marguerite! o îndemnase. E destul timp pentru întrebările domniei tale. Şi pentru toate răspunsurile.

Când Marguerite fusese gata să părăsească infirmeria, inspectorul îi explicase teoria lui. Deşi era dureros să o audă, o parte a acesteia avea sens. O parte care suna adevărat, adevărat până în măduva oaselor.

Partea aceea era bărbatul care ar fi vrut să îi fie soţ, cel lipsit de scrupule, egoist şi conspirativ.

Atunci îşi amintise Marguerite de cineva care şoptise peste trupul ei inert, aparent mort, cuvinte pe care crezuse că şi le imaginase în recuperarea ei febrilă.

Şoapte ale fiicei ei, recunoscând că o omorâse.

— Mamă? a şoptit Arebella cu o voce moale, dar ascuţită, în timp ce consilierii o priveau pe regina sculată din morţi.

— Sunt în viaţă, a răspuns Marguerite, dar adresându-se lui Jenri. Nu mulţumită fiicei mele.

Jenri a apucat-o pe Arebella de umăr, în timp ce aceasta ameninţa să cadă de pe podium.

— Te-am văzut moartă, a spus Arebella. În infirmerie. Erai…

Mama ei a zâmbit.

— Un şiretlic.

— Da, a spus inspectorul. Deşi am reuşit să o salvez pe regina Marguerite înainte ca otrava să îi distrugă organele interne, am decis să ţin secretă supravieţuirea ei. Astfel, aş fi putut să îi scot la suprafaţă pe cei responsabili de moartea reginelor. Când ai văzut-o tu, ea era într-o comă indusă. Adormită, dar cât se poate de vie.

Arebella s-a prăbuşit pe tron, picioarele ei fiind incapabile să o mai ţină dreaptă.

— Vie, a şoptit ea.

Inspectorul s-a întors să se uite la publicul şocat.

— Am ştiut de la bun început că persoana responsabilă trebuia să fie cineva care să aibă de câştigat de pe urma morţii reginelor. Dar nu ştiam cine. Keralie a fost prima care să apară ca suspect şi, deşi toate dovezile ne îndreptau către ea, motivul ei nu era clar. Da, a avut mijloacele, dar de ce? De ce să ucidă toate reginele? Nu am spus nimănui despre supravieţuirea reginei Marguerite, de teamă că ar fi fost doar ceva temporar. Am aşteptat să văd cine avea să pretindă tronul, şi, prin asta, ei aveau să devină suspecţii mei principali. Dar, în mod straniu – s-a jucat cu dispozitivul lui de înregistrare –, nicio

altă rudă cu sânge regal nu a mai fost găsită. Ceea ce te-a făcut pe tine, Arebella, să fii *singura* suspectă.

— Ridicol! a ţipat Arebella.

— Când regina Marguerite s-a înzdrăvenit suficient cât să poată vorbi, mi-a spus cum visase că fiica ei venise să o viziteze şi îşi ceruse iertare pentru că o omorâse. Dar nu o puteam aresta pe Arebella până nu aveam dovezi. Amintirile vagi şi induse de medicamente ale unei regine în convalescenţă nu ar fi fost suficiente pentru a o condamna pe Arebella, nu când toate dovezile fizice o indicau pe Keralie. Aveam nevoie de mai mult timp pentru a-mi continua ancheta. Apoi Keralie m-a găsit în infirmerie şi mi-a spus tot ce i se întâmplase şi mi-a îngăduit să îi văd amintirile.

Inspectorul a gesticulat din cap spre Jenri.

— Şi fix la timp. Pentru că se pare că eraţi pe punctul de a o numi pe domniţa Arebella regina tuturor sectoarelor.

— *Domniţa* Arebella, a mormăit Arebella, trăgându-se nervoasă de păr. Vrei să spui, regină.

— Nu.

Inspectorul şi-a fixat ochii negri asupra ei.

— Nu ai fost niciodată regină, nu înţelegi? Cum ai putea fi tu regină, când regina Marguerite nu a fost niciodată moartă cu adevărat?

— De ce? a luat Marguerite cuvântul, ochii ei fiind plini de lacrimi în timp ce îşi privea fiica.

Era frumoasă, cele mai bune părţi ale ei şi ale tatălui ei. Cel puţin la exterior.

— Am vrut o viaţă diferită pentru tine. O viaţă mai bună. De ce ai face asta? Surorilor mele regine…

Vocea i s-a frânt.

— Te-ar fi iubit ca pe fiica lor.

— *Mai bună?* a scuipat Arebella, cu ochii ei căprui mari şi obrajii înroşiţi. Mi-ai refuzat singurul lucru pe care mi-l doream. Credeai că sunt prea slabă pentru a putea gestiona puterea tronului.

Şi-a deschis braţele larg.

— Dar iată ce am realizat.

— Nu ai realizat nimic altceva decât să îi manipulezi pe cei din jurul tău să îţi facă treburile murdare.

Mama ei a făcut semn spre tânărul cu joben auriu.

Arebella a ridicat dintr-o sprânceană; figura ei jalnică era frapant de asemănătoare cu cea pe care o avea adesea mama sa.

— Aşa cum ar face orice regină.

— Reginele nu ucid.

Cum putea fiica ei să fie atât de coruptă moral?

— Era singura modalitate de a lua ceea ce era al meu de drept! Tronul!

Mama ei a privit-o cu ochii mijiţi.

— Nu ar fi trebuit să îl ai niciodată.

— Şi tocmai de asta am făcut ceea ce a trebuit să fac!

Marguerite a deschis şi a închis gura. Nu te puteai înţelege cu fata. Logica ei era defectă.

— Regina mea? a întrebat-o inspectorul pe Marguerite. Ce vrei să fac?

Dincolo de aparenţele fetei furioase, Marguerite nu putea să nu vadă copila pe care o iubise prea mult ca să o lase prinsă în mrejele politicilor palatului. Şi totuşi, uite ce se întâmplase. Cu toate astea, aceasta era fetiţa pe care îşi dorise să o vadă încă de când renunţase la ea. Arăta exact aşa cum îşi imaginase Marguerite: aceiaşi ochi, acelaşi păr, aceeaşi faţă. Dar nu era niciun pic de căldură în privirea ei. Nici măcar acum, ştiind că fusese descoperită, nu arăta niciun pic de remuşcare. Nici măcar teamă.

Oare ar fi putut Marguerite să evite toate acestea dacă i-ar fi permis Arebellei să cunoască adevărul de la naştere? Sau ar fi stat tot aici, cu trei regine ucise?

— Duceţi-o în închisoarea palatului! a rostit Marguerite cu greutate. Îi voi decide soarta.

A oftat.

— În timp.

Inspectorul a încuviinţat din cap, iar gărzile s-au îndepărtat de Varin şi de Keralie pentru a se apropia de regina detronată.

— Nu mă poţi omorî! a protestat Arebella în timp ce era legată cu lanţuri. Încă nu ai nicio altă moştenitoare. Eu voi moşteni tronul într-o bună zi. Nu poţi trăi la nesfârşit!

— Nu, nu pot, a răspuns Marguerite. Dar am destul timp pentru a mă asigura că tu nu vei domni niciodată. Pentru că singura persoană care poate schimba Codul Reginelor este o regină. O adevărată regina quadariană. Iar tu nu ai fost niciodată regină şi nici nu vei fi.

A crezut că fiica ei avea să se lupte cu ea, să îi scuipe cuvinte pline de ură, însă Arebella a rămas tăcută în vreme ce era scoasă afară din sală.

— Şi Mackiel? a întrebat Keralie, arătând spre băiatul subţirel care încerca să pară mai mic în mulţime.

— Nu-ţi face griji! a spus inspectorul. Va răspunde şi el pentru crimele lui.

A gesticulat din cap spre gărzi, iar acestea au încercat să îl prindă pe băiat, însă el şi-a făcut loc prin mulţime, îmbrâncind oamenii care îi stăteau în cale înainte să apuce cineva să îl prindă.

— Nu are unde să fugă, a spus inspectorul calm. Palatul este tot închis.

Dar asta nu l-a oprit pe băiat, pe care Marguerite îl recunoştea acum – nu doar din amintirile ei de când el era doar un prunc, ci pentru că semăna leit cu prietena ei din copilărie. Prietena căreia i-o dăduse pe Arebella, prietena care ar fi trebuit să îi găsească o familie şi să o crească departe de palat. Ce se întâmplase cu acea dulce prietenă din copilărie care îi stătuse alături atunci când ceilalţi copii o strigau în toate felurile? Cum de devenise Mackiel ceva atât de întunecat şi de pervers?

Cum de devenise fiica ei aşa?

Mackiel a fugit ca din puşcă de-a lungul culoarului, cu mâinile şi picioarele fluturându-i în toate direcţiile în timp ce încerca să evite gărzile. Inelele îi zburau de pe degete în vreme ce se lupta să ajungă la una dintre ieşirile din curte, jobenul căzându-i până la urmă.

Dar el nu era singura persoană în mişcare.

O siluetă a ţâşnit prin mulţime fără să atingă pe nimeni, ca un peşte într-un râu, mişcându-se contra curenţilor invizibili sau ca o umbră între nişte felinare cu gaz, pe care lumina nu le atinge niciodată.

Mackiel s-a lovit de podea, cu silueta stând deasupra lui.

— Nici să nu îndrăzneşti să fugi! a ţipat Keralie, apăsându-l şi mai tare la pământ.

Băiatul îi amintea lui Marguerite de un păianjen, tot numai membre lungi, strivit de pământ.

Gărzile de la palat i-au înconjurat pe cei doi tineri torieni, smulgând-o destul de greu pe Keralie de pe băiat.

— Blestemată să fii, Keralie! i-a scuipat el. De ce n-ai putut pur şi simplu să faci ce am vrut?

Keralie a lovit de sus; piciorul ei s-a izbit de nasul lui Mackiel, iar acesta a căzut în braţele gărzilor, cu faţa plină de sânge.

— Scăpaţi de el! a cerut ea, înainte să se întoarcă şi simţind cum îi tremură umerii. Nu-i lăsaţi sângele să păteze acest loc.

Marguerite s-a repezit pe coridor, în direcţia fetei.

— E-n regulă, a spus ea îndată ce a ajuns lângă Keralie.

Keralie s-a prăbuşit pe un scaun, cu faţa roşie şi schimonosită.

— Totul va fi bine.

Keralie s-a holbat la ea cu gura deschisă.

— Am crezut că v-am ucis… le-am ucis pe celelalte…

Marguerite şi-a pus o mână pe braţul fetei înfricoşate.

— *Tu* nu ai făcut nimic de acest fel. Trebuie să îţi accepţi rolul în toată povestea asta şi să înţelegi că nu eşti vinovată de nimic.

Se holba la mâna lui Marguerite de parcă privea o stafie. Biata fată! Prin ce trecuse?

— Nu ştiu dacă pot, a răspuns ea, cu ochii umezi.

— Trebuie, a spus Marguerite. Pentru că viaţa nu trebuie irosită. Trebuie să fii puternică.

— Da, regina mea, a spus ea, dar fără să îi întâlnească privirea.

— Eşti singură aici? a întrebat Marguerite.

— Nu, a rostit o altă voce. Este cu mine.

Marguerite s-a întors să vadă un băiat eonist puţin mai mare decât fiica ei. Se purta în mare parte la fel cum se purtase şi Corra, având o postură rigidă şi o faţă golită de expresie. O durere a săgetat-o adânc gândindu-se la sora ei regină – un gol în inimă pe care nu avea să îl mai umple vreodată.

— Iar tu eşti? l-a întrebat pe băiatul cu ochi stranii.

— Varin, a răspuns el.

A ridicat-o pe Keralie în picioare şi şi-a pus umărul sub umărul ei pentru a o ţine în picioare.

— Regina mea, a adăugat el.

Marguerite a zâmbit la felul lui formal de adresare.

— Mă bucur să aud asta! Veţi avea nevoie unul de celălalt în aceste vremuri dificile.

Fata toriană i-a aruncat lui Varin o privire scurtă înainte de a da din cap spre Marguerite.

— Dar, regină Marguerite, ce le-am făcut celorlalte regine…

— Ajunge!

Marguerite a întrerupt-o cu un gest din mână.

— Nu îţi vei trăi restul vieţii gândindu-te la ce s-a întâmplat aici. Vei pleca şi vei uita acest loc.

Fata părea că ar fi vrut să o contrazică.

— Aceasta este porunca mea, ca regină a ta.

Keralie a studiat-o pentru un moment, înainte ca un zâmbet să îi cuprindă faţa, părând să o lumineze din interior. Era frumoasă şi plină de viaţă.

— Cred că e o poruncă pe care nu m-ar deranja să o respect, a rostit Keralie.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI NOUĂ
Keralie

Trebuia să îl văd. O ultimă dată. Apoi aveam să fiu liberă.

Fusesem obligată să îmi petrec ultimele două zile în infirmerie, pentru a fi siguri că nu intru în şoc după ce descoperisem că omorâsem reginele, conform medicului palatului. Cearcănele negre care îmi rămâneau sub ochi începuseră să se estompeze în vreme ce încercam să las în urmă stafiile acestui loc.

— Bună, drăguţă! a spus Mackiel pe când coboram treptele închisorii.

Stătea pe podeaua celulei sale, cu picioarele slăbănoage întinse în faţă, cu gleznele încrucişate. Nu mai părea băiatul pe care îl ştiusem în toţi aceşti ani; fusese dezbrăcat cu forţa de hainele şi bijuteriile scumpe – furate – şi acum era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni largi şi o cămaşă mult prea mare. Murdăria îi era întinsă pe obrajii palizi de parcă ar fi fost un ruj, părul negru îi era lins din cauză că nu fusese spălat de zile bune, iar dermatograful negru din jurul ochilor i se ştersese – de la plâns?

Părea mic, insignifiant. Lipsit de putere.

În timpul pe care îl petrecusem la infirmerie, atât Mackiel, cât şi Arebella fuseseră condamnaţi la închisoare pe viaţă. Dorinţa lui Mackiel de a rămâne în palat urma să i se îndeplinească până la urmă.

— Mackiel.

Am păşit până în faţa celulei lui, deşi nu prea aproape – nu aveam să fac aceeaşi greşeală pe care o făcuse el când venise să mă viziteze.

— Ai venit să mă salvezi?

Mi-a făcut cu ochiul.

— Nu în viaţa asta şi nici în următoarea, i-am răspuns.

— Cine e acolo? a întrebat Arebella, iţindu-şi faţa printre zăbrele în celula alăturată lui Mackiel.

Nu mai avea rochia aurie, aceasta fiind înlocuită cu cârpe asemănătoare celor pe care le purtasem eu cu doar trei zile în urmă. Când a văzut că sunt eu, s-a încruntat.

— Ah, *tu* erai!

— Am venit să îmi iau rămas-bun, le-am spus amândurora, înclinând o pălărie imaginară.

— Kera, drăguţă… a început, dar l-am întrerupt:

— Nu am nevoie să mai ascult nimic din ce mai ai să îmi spui. Am venit aici ca să mă asculţi.

— Oh? a întrebat. Şi ce are Kera mea să îmi spună?

— Mulţumesc!

— Mulţumesc?

Arebella a scos un râset sălbatic.

— Dintre toate lucrurile pe care mi-am imaginat că le vei spune, „mulţumesc" nu s-a numărat niciodată printre ele. Aseară, mi-am imaginat că ne vizitează inspectorul, apoi tu şi… mama…

Vocea i s-a frânt.

— De ce nu m-a vizitat până acum?

— Pentru că ai încercat să o omori! a scuipat Mackiel spre zidul ce le despărţea celulele.

Nu eram deloc surprinsă că regina Marguerite nu îşi vizitase fiica malefică. Mă îndoiam că o putea privi în ochi. Poate că nu o va putea face niciodată.

— Am crezut că mă va lăsa să îi explic, a spus Arebella oftând. Aş putea-o face să înţeleagă.

Acum desena cerculeţe în mizeria de pe podeaua din piatră.

— Să îi explic de ce a trebuit să fac ceea ce am făcut. Pentru tron. Pentru naţiune. Era singura metodă. Dar nici nu vrea să mă audă! Deja mi-am imaginat exact ce îi voi spune şi cum ea va…

— Taci! a urlat Mackiel la ea, lovind cu pumnul în perete. Nu îi pasă nimănui de *tâmpeniile* pe care ţi le imaginezi. Doar taci din gură!

Arebella a tresărit, cu ochii înotând în lacrimi.

— Ceartă între îndrăgostiţi? am întrebat.

M-a privit duşmănos. Evident, nu avea niciun pic de afecţiune pentru ea. Şi, deşi nu ar fi trebuit, mi-a

părut rău pentru fată. Mackiel mă folosise şi pe mine.

— Hai mai repede, Kera! m-a îndemnat el. Zi-mi de ce ai venit aici!

O venă mi-a pulsat la gât, dar am inspirat profund pentru a-mi calma nervii.

— Am vrut să îţi spun că îţi mulţumesc! am repetat. Pentru că tu *chiar* m-ai făcut cine sunt, şi, deşi mulţi s-ar putea să vadă o fată sălbatică şi periculoasă, eu sunt puternică. Sunt descurcăreaţă. Şi, mulţumită acestui lucru, voi supravieţui la ceea ce mi-ai făcut tu. Şi la mult mai multe. Mackiel a deschis gura, dar am continuat tot eu: Nu sunt victima ta. Nu sunt prietena ta. Nu sunt familia ta. Nu sunt *nimic* al tău. Şi îţi mulţumesc, pentru că, fără planul ăsta ucigaş al tău – privirea mi s-a întâlnit cu a Arebellei –, poate că nu aş fi renunţat vreodată să lucrez pentru tine! Poate că nu m-aş fi găsit pe mine însămi niciodată – persoana care vreau să fiu.

Dar el nu merita să ştie cine era asta. Singura persoană căreia îi datoram adevărul eram eu. Şi familia mea.

— Acum te părăsesc şi nu voi mai privi niciodată în urmă. Dar tu îţi vei aminti mereu de mine – i-am arătat cel mai dulce zâmbet al meu –, de asta sunt sigură.

Am făcut o plecăciune adâncă.

— Şi asta e tot.

Înainte ca el să îmi poată răspunde, am ţâşnit în sus pe scările închisorii.

M-am întors în capătul scărilor, am zâmbit, apoi am adăugat:

— Intră repede! Ieşi şi mai repede! Nu-i aşa, Mackiel?

Cu asta, l-am lăsat acolo.

La curte, adevărata regină toriană stătea pe tronul ei. Purta o rochie de catifea de un roşu-închis, cu trei banderole negre în semn de respect pentru surorile ei pierdute. Coroana îi fusese returnată pe drept, iar

vălul negru îi era lăsat peste părul negru şi lung. Tronurile rămase fuseseră îndepărtate de pe podium. Eram fericită să văd gărzi postate de fiecare parte a ei; securitatea fusese crescută de când se petrecuseră crimele. Consilierul ei, Jenri, stătea aproape, în spatele ei, cu ochii lui cenuşii fără să se îndepărteze vreodată prea mult de faţa reginei.

— Bine aţi venit, Keralie şi Varin! ne-a urat ea cu un zâmbet când am intrat în sală ţinându-ne de mână. Mă bucur să văd că arătaţi bine!

Fără îndoială că se referea la noua mea ţinută – pantalonii tăiaţi de la un costum-piele cu un corset de un albastru-închis şi un palton lung din Toria, oferindu-mi cele mai confortabile haine din ambele sectoare.

— Regină Marguerite, am zis făcând o plecăciune, ţinându-i mâna lui Varin într-a mea.

A zâmbit şi a întrebat:

— Jenri a spus că aţi cerut să vorbiţi cu mine?

Am reuşit să îmi dezlipesc limba de cerul gurii subit uscate.

— Da, regina mea. Dacă este în regulă?

A râs, dar nu cu răutate.

— Ştiu puţine despre tine, Keralie, dar nu te-aş fi crezut timidă. Dă-i drumul!

Am privit faţa senină a lui Varin înainte să mă întorc din nou spre regină.

— Ştiu că nu am dreptul să vă cer asta – mi-am dres glasul – să vă cer orice…

— Opreşte-te! a poruncit regina Marguerite. Mi-aţi uitat deja porunca? Trebuie să treci peste ce s-a întâmplat aici.

A privit spre Jenri.

— Toţi trebuie să o facem.

— Nu am uitat.

— Atunci, continuă!

— Tatăl meu a fost implicat într-un accident acum şase luni, am început. Un accident pe care eu l-am produs. Şi, chiar dacă eu nu merit iertare şi să merg mai departe, *el* merită.

Înainte să îmi dau seama, au început să îmi curgă lacrimile.

— I-am întors spatele familiei mele acum mult timp, chiar înainte de acest accident. M-am întors spre ceva uşor şi mulţumitor şi egoist. Nu mi-am dat seama că alegerile mele aveau să îmi rănească familia; nu mi-a păsat decât de ceea ce îmi doream. Ceea ce *am crezut* că îmi doresc. Dar acum îmi doresc mai mult pentru viaţa mea.

Am rânjit printre lacrimi spre Varin.

— Am văzut atâtea cât timp am fost în acest palat! Dincolo de Jetée, dincolo de Toria.

Mi-am întins mâinile larg în lături. Chiar şi fără patru regine, această sală avea o prezenţă impunătoare. Vorbea despre naţiunea noastră, de diviziunile şi punctele noastre de interes comune. Vorbea despre culturile noastre combinate. Despre dorinţele noastre unite.

Primele patru regine ale Quadarei creaseră pace cu zidurile lor, dar oare înţeleseseră greşit puterea acestui loc? Potenţialul naţiunii lor?

Aici nu existau graniţe.

— Eşti în regulă? m-a întrebat regina Marguerite, aplecându-se spre mine.

Varin şi-a pus mâna liberă pe spatele meu, oferindu-mi sprijin. Dacă nu aş fi furat caseta de comunicare de la Varin, nu aş fi aflat niciodată despre datele morţilor eoniştilor. Nu aş fi înţeles niciodată cum simt eoniştii şi cum suferă. Iar eu şi Varin nu ne-am fi întâlnit; acele ziduri ne-ar fi ţinut la distanţă.

Arebella poate că fusese distructivă şi periculoasă, dar nu se înşelase în totalitate în legătură cu Quadara.

— Sunt bine, am rostit ferm. Ochii mi-au fost deschişi către o lume mai mare. Una din care vreau să fac parte. Dar pentru a face asta – mi-am şters nasul cu spatele mâinii – trebuie să învăţ cum să mă iert. Şi nu pot face asta fără familia mea. Nu pot.

La auzul menţionării familiei mele, regina Marguerite a înlemnit.

— Ce pot face eu?

— Tatăl meu este în Unitatea Medicală Eonistă, i-am răspuns. Este în comă de când a avut loc accidentul, iar starea a continuat să i se deterioreze. Mai are câteva săptămâni – poate chiar mai puţin – de trăit. Speram… Aş vrea să vă rog…

De ce era atât de greu? Încercam să nu fiu egoistă, dar iată-mă, cerând un lucru egoist.

— Ştiu că, dintre toţi, eu sunt ultima care ar trebui să vă ceară ceva, să îi ceară ceva palatului. Nu o merit. Dar tata, da. Vă rog – acum lacrimile îmi curgeau libere –, vă rog, acordaţi-i o a doua şansă!

— Vrei să foloseşti o doză de HIDRA pentru tatăl tău? a ghicit ea.

Am încuviinţat din cap.

— Ştiu că mai sunt doar câteva doze, dar dacă v-aţi putea lipsi de una, v-aş fi pe vecie recunoscătoare.

Regina Marguerite l-a privit pe Jenri o clipă. Un schimb de priviri calde a avut loc între ei, ceva ce depăşea graniţele relaţiei dintre o regină şi consilierul său. Ce se întâmplase aici scosese în evidenţă ce era important. Cunoşteam sentimentul.

— Vă rog, regina mea! Vă rog, lăsaţi-mă să iau parte la ceva bun!

— Fără alte regine cu care să deliberez această decizie, a răspuns regina Marguerite, ochii fugindu-i la locul unde ar fi trebuit să fie celelalte tronuri, depinde numai şi numai de mine. Am trecut prin multe orori de nedescris în ultimele două săptămâni. Aşa cum ai trecut şi tu. Fără fiica mea şi fără alegerea pe care am făcut-o acum şaptesprezece ani – a inspirat adânc –, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Nu este vina domniei voastre! am întrerupt-o. Regina mea, am adăugat repede.

— Nici a ta nu este.

Cuvintele îi erau aspre, dar pline de înţelegere. În acel moment, am putut-o vedea pe mama minunată care ar fi fost.

— Îţi voi acorda acest lucru, de vreme ce tu şi tatăl tău meritaţi un nou început. Cu toţii meritǎm asta.

Genunchii mi-au cedat, dar Varin m-a ţinut aproape.

— Mulţumesc, regină Marguerite! Mulţumesc! Mulţumesc!

Cuvintele nici nu puteau începe să îmi exprime recunoştinţa.

— Voi trimite de îndată o doză de HIDRA la unitatea medicală.

Mi-am îngropat faţa în pieptul lui Varin şi am cedat.

— Te-am prins, a şoptit Varin, lipit de umărul meu tremurând; vei fi în regulă.

Şi, pentru prima oară în luni bune, poate chiar ani, am crezut că viaţa mea se poate schimba în bine. *Se* schimbase.

După o clipă, m-am adunat şi i-am mulţumit din nou reginei Marguerite.

— Ştii, a spus regina Marguerite, am nevoie de consilieri suplimentari, acum, că voi conduce Quadara singură.

O întunecime îi umbrea trăsăturile de fiecare dată când pomenea reginele decedate.

— Mi-ar prinde bine să am pe cineva care a fost implicat în afacerile dintre sectoare.

Mi-a scăpat un râset surprins.

— Îmi oferiţi o slujbă, regina mea?

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Ai accepta, dacă aş face-o?

— Nu ştiu.

Îmi doream cu disperare un început nou şi să las palatul în urmă, dar tot ce se întâmplase în ultimele două săptămâni mă schimbase în mod ireversibil.

— Nu sunt sigură că aş putea rămâne aici.

— Nicio problemă!

A fluturat din mână.

— Şi eu am nevoie de o pauză de la palat. În prezent, organizez un tur al tuturor sectoarelor, şi voi petrece o lună în fiecare dintre ele pentru a mă

asigura că înţeleg diferenţele fundamentale dintre acestea, dar şi idealurile pe care le împărtăşim. Ca regină unică a Quadarei, trebuie să respect lucrurile în care credeau surorile mele regine, în timp ce vestesc schimbarea. O schimbare necesară.

— Nu ştiu ce să spun.

S-a aplecat în faţă.

— Spune-mi că mă vei ajuta! Când voi vizita Toria, destinaţia finală a turului meu, ajută-mă să învăţ tot ce este de învăţat despre sectorul tău!

Am observat că a spus sectorul „tău", şi nu sectorul ei. Acum vorbea pentru întreaga Quadara.

— Chiar şi Jetéeul. Reginele au fost deconectate de poporul nostru mult prea mult timp. Acum înţeleg asta după toate cele întâmplate. Şi-a acordat un moment, ducându-şi mâna la piept înainte de a continua: Vreau să mă asigur că vocea fiecăruia se face auzită şi să împac pe oricine este îngrijorat. Nu mai pot îngădui ca o astfel de furie şi ură să producă o asemenea distrugere precum s-a întâmplat aici, cu aceste crime.

— Da, am răspuns. Aş fi mai mult decât bucuroasă să ajut.

Măcar atât puteam face pentru palat şi pentru regina Marguerite pentru ajutorul pe care i-l acordaseră tatei. Şi poate m-ar fi ajutat să mai scap de sentimentul de vină.

— Minunat!

Şi-a împreunat mâinile.

— Acum, să trecem la Varin!

— Mă scuzaţi?

El s-a uitat spre mine.

— Cunoştinţele mele despre alte sectoare sunt puţine, regina mea. Nu sunt sigur că voi fi de prea mare ajutor.

A zâmbit în semn de răspuns.

— Nu e chiar lucrul la care mă gândisem pentru tine. Inspectorul ţi-a examinat trecutul când a investigat crimele.

Dacă Varin era surprins, nu a arătat-o.

— Da, regina mea?

Ea şi-a strâns buzele cu solemnitate.

— A aflat despre data stabilită a morţii tale.

L-am strâns pe Varin de mână. Pieptul i se ridica şi cobora din ce în ce mai repede, în vreme ce regina continua să vorbească:

— Nu pot permite ca Eonia să continue să îşi trateze oamenii cu o asemenea lipsă de respect. Deşi schimbarea legilor s-ar putea să dureze ceva timp, îţi pot oferi ceva ce va asigura faptul că vederea ta nu va continua să se deterioreze.

— HIDRA? am întrebat.

Anticiparea îmi vibra pe sub piele. Oare eram amândoi atât de binecuvântaţi de reginele din ceruri?

Regina Marguerite a clătinat din cap.

— Îmi e teamă că nu. Vedeţi voi, maladia lui Varin nu este nici o boală, dar nici o rană. Este o maladie genetică. Iar genele nu pot fi modificate decât înainte de naştere. Îmi pare rău, dar nu îi putem repara vederea!

Nu îmi venea să cred ce aud.

— Credeam că HIDRA poate repara orice?

Sprâncenele i s-au lăsat, făcând-o să se încrunte.

— Am verificat cu doctorii noştri. Îmi pare foarte rău! Mi-aş dori să fi avut veşti mai bune.

Expresia lui Varin a rămas neschimbată. Voiam ca el să ţipe, să urle, să spargă lucruri. Voiam ca el să simtă, aşa cum o făceam eu în acel moment. Şi voiam să îl ajut să îndure durerea.

Dar şi-a îndreptat umerii şi a spus:

— Înţeleg. Vă mulţumesc că aţi încercat, regina mea!

— Nu e totul pierdut, a continua regina. Există un tratament care va împiedica degenerarea să continue. Şi deja am dispus finanţarea suplimentară a încercărilor de a inversa maladiile genetice *după* naştere. Când niciunul dintre noi nu a răspuns, a adăugat: Există speranţă, Varin. Te rog, nu te da bătut!

El a încuviinţat din cap, dar mâna îi era inertă în mâna mea.

Stăteam alături de Varin pe treptele Casei Concordului, desenând cu vârfurile degetelor contururi pe dosul palmei lui. Ninsese peste noapte, acoperind totul cu un praf alb. Aerul avea aroma proaspătă şi îngheţată a zăpezii curate, iar mulţimile de oameni matinali erau afară, pregătindu-se să îşi reia activităţile.

Ecranele de deasupra clădirilor continuau să ruleze în buclă ultimul Raport al Reginelor lansat de regina Marguerite. Câţiva oameni stăteau acolo, urmărind rememorarea ei solemnă a evenimentelor din ultimele săptămâni ţinând patru degete lipite de buze.

Quadara fusese zdruncinată, dar nu se destrămase.

Varin se uita în depărtare la ceva ce eu nu puteam vedea. Mă temeam că avea să se închidă iar în el fără posibilitatea de a folosi HIDRA. Dar acum totul era diferit. *El* era diferit.

— Eşti bine? l-am întrebat.

S-a întors spre mine şi mi-a zâmbit firav.

— Nu îţi face griji pentru mine! După cum a spus şi regina Marguerite, am speranţă. Asta este mai mult decât am avut înainte să vin aici. De fapt…

Mi-a ridicat mâna şi mi-a sărutat-o.

— Am mai mult decât speranţă. Mai mult decât aş fi putut visa vreodată.

— Ce? am întrebat cu o falsă solemnitate. Cazier?

A râs, strângându-mi mâna între ale sale. Senzaţia pielii lui pe pielea mea nu dăduse niciodată greş să-mi facă inima să bată nebuneşte şi stomacul să tresalte. Speram să nu o facă niciodată. Deşi a refuzat să îşi mai pună mânuşile, încă purta restul costumului-piele. Nu mă deranja, pentru că îi stătea bine aşa. Orice, hotărâsem în sinea mea, îi venea bine. Mai ales atunci când îmi zâmbea.

— Mulţumesc! a spus. Că ai rămas alături de mine.

— Mulţumesc că ai rămas tu alături de mine! Acum, că mă ai, nu mai ai cum să scapi de mine.

— Sper că asta e o promisiune!

Am rânjit.

— Este.

A privit înapoi spre palatul din spatele nostru, cu domul luminând Concordul ca un al doilea soare.

— Eşti sigură în legătură cu ajutorul pe care i-l vei acorda reginei Marguerite când va călători în Toria? Îţi va aminti de ce s-a întâmplat aici.

Ceva întunecat s-a zbătut în mine, dar l-am împins înapoi în străfunduri. Urma să îmi ţin partea cea mai importantă a promisiunii faţă de regina Marguerite – nu aveam să mai stărui asupra crimelor sângeroase petrecute aici. Nu aveam să permit acelor evenimente să aparţină unei fete care nu mai exista. O fată căreia îi păsa numai de ea însăşi. Fata care îi aparţinea lui Mackiel.

Acum, ea nu mai exista.

Eram o fată căreia îi păsa de familia ei. De prietenii ei. Eram o fată care vedea mai mult decât Jetéeul, mai mult decât Toria. Ochii îmi erau deschişi.

Şi nu eram singură. Nu fusesem niciodată. Întorsesem spatele familiei mele în fuga după bogăţie, în căutarea lucrurilor pe care ei nu le puteau procura, lucruri de care credeam că am nevoie. Dar mă înşelasem. Ei îmi oferiseră tot ce mi-aş fi putut dori vreodată. O viaţă plină de căldură şi iubire.

Privindu-l pe Varin, cuvântul continua să mă răscolească. „Iubire”. „Iubire”. „Iubire”. Îl iubeam pe acest băiat. Şi, deşi poate că el încă nu ajunsese acolo, urma să îl învăţ cum să iubească la rândul său. O merita. Aşa cum o merită toată lumea.

Mi-a dat drumul la mână.

— Te vei duce acasă după aceea? a întrebat.

Nu trebuia să pronunţe cuvintele. După HIDRA. Nu îmi venea să cred că următoarea dată când urma să îl văd pe tata, el urma să fie întreg.

Ştiam că e dureros pentru Varin să vorbească despre HIDRA, de vreme ce nu era ceva care să îl poată ajuta. Dar, după cum spusese, avea încredere într-un remediu şi, între timp, avea să viziteze Unitatea Medicală Eonistă pentru a încetini deteriorarea vederii lui. Putea să îşi continue arta şi

să capteze în continuare frumoasa şi complicata naţiune a Quadarei.

— Sper.

Nesiguranţa încă îmi întorcea stomacul pe dos când mă gândeam la acasă.

Nu mi-a răspuns. I-am studiat profilul şi felul în care colţurile gurii i se lăsaseră în jos.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Cum rămâne cu noi?

— Vei veni cu mine, desigur.

— Un mesager ratat şi un infractor pensionat? a cugetat el. Sună ca începutul unui banc groaznic.

— Nu.

Am clătinat din cap cu seriozitate.

— Sună ca un început. Poţi fi oricine vrei tu să fii în Toria. Să faci orice doreşti. Cât timp doreşti.

Figura i-a devenit dintr-odată serioasă.

— Îmi place cum sună asta!

— Atunci, ne-am înţeles.

Am întins mâna pentru a bate palma. Începutul multor promisiuni pe care aveam să le respect.

Mi-a prins mâna într-a lui şi a dus-o la piept.

— Ştiam că există mai mult de atât pe lumea asta. Mai mult decât viaţa pe care o duceam în Eonia. Dar nu mi-am închipuit vreodată că tu ai putea fi o parte din ea. Tu m-ai învăţat că aş putea. Cum te-aş putea părăsi vreodată? Tu mi-ai repornit inima. Tu m-ai adus la viaţă, Keralie Corrington.

Cuvintele lui mi-au tăiat răsuflarea. Am rânjit printre lacrimile reţinute cu greu.

— Tu m-ai făcut să înţeleg că m-aş putea schimba, că trecutul meu nu îmi dictează viitorul. M-ai salvat de mine însămi.

Şi-a apăsat gura peste a mea, trimiţându-mi o văpaie prin trup. Era mult mai bine decât să avem între noi un costum-piele care să acopere tot corpul – mult mai real.

Când mi-a dat drumul, rânjea larg. Nicicând nu mai păruse atât de frumos!

— Poftim, i-am spus, scoţând ceva din buzunarul hainei mele. M-am gândit că s-ar putea să vrei asta

înapoi.

Era portretul meu desenat de el.

— L-ai păstrat? m-a întrebat.

Am încuviinţat din cap.

— Am vrut să am cu mine ceva de-al tău. Dar nu mai am nevoie de el. Te am pe tine.

A netezit bucăţica de hârtie pe picior.

— Mulţumesc!

M-am sprijinit de braţul lui în timp ce el trasa cu degetul contururile complicate ale desenului său.

— Vreau să fiu fata asta pe care ai captat-o tu, am spus.

O fată plină de lumină şi râs.

— Vreau să fiu demnă de…

Am vrut să spun „dragostea ta”, dar era mult prea devreme.

— Vreau să fiu demnă să te am pe tine.

— Demnă să mă ai? a râs el de mine. Keralie, credeam că sunt singur pe această lume. Nu am crezut vreodată că cineva va ţine la mine – a zâmbit – aşa cum ţin eu la tine.

Ne-am sărutat din nou.

Când s-a retras, privirea îi era fixată la ceva din spatele meu.

— Au ajuns, a anunţat el.

O trăsură a tras în faţa treptelor Casei Concordului, iar o femeie a păşit în zăpadă. S-a uitat spre palat înainte ca privirea să îi cadă asupra mea. Expresia i s-a prefăcut în neîncredere. Aşa cum a făcut-o şi inima mea. Arăta exact aşa cum îmi aminteam. Şi mă privea exact aşa cum sperasem că o va face: cu iubire şi iertare.

Mama.

S-a întors spre trăsură şi s-a întins în interiorul acesteia pentru a ajuta pe cineva să coboare.

Ultima dată când îl văzusem era acoperit de sânge şi bandaje şi avea un aparat de respirat băgat pe gât. Mi-am ţinut respiraţia până ni s-au întâlnit privirile.

Când tata a început să zâmbească şi şi-a desfăcut braţele – gata să mă îmbrăţişeze –, inima mi-a venit la loc în piept.

Eram acasă.

MULȚUMIRI

Îmi place să cred că toată viaţa m-am pregătit pentru a deveni autoare. Pe vremea când eram copil, îmi închipuiam mereu lumi imaginare, de obicei cu pisicile mele pe post de complici nesupuşi. Deşi nu e ceva ieşit din comun la copii, care se hrănesc cu o imaginaţie neîmblânzită, magie nesupusă şi necunoscut, avem totuşi tendinţa de a depăşi aceste „fantezii copilăreşti”. Eu nu am făcut-o. Această carte pe care o ţineţi în mâini este visul meu de-o viaţă transformat în realitate. Însă nu aş fi fost aici fără următoarele persoane:

Uimitoarei mele editoare, Stacey Barney. Înţelepciunea ta, râsul tău molipsitor şi cuvintele tale blânde şi încurajatoare au făcut şi mai specială această minunată călătorie. Mereu mi-am dorit un editor care să îmi iubească romanul aşa cum ai făcut-o tu şi sunt tare norocoasă că te-am găsit! Mulţumesc!

Nu i-aş putea mulţumi niciodată suficient fabuloasei mele agente Hillary Jacobson. Tu ai fost primul meu „da”, dându-le cărţii şi vieţii mele un curs pe care doar mi-l imaginasem vreodată. Să ştiu că mă pot baza pe susţinerea ta este un sentiment minunat şi reconfortant. Mulţumesc, mulţumesc!

Le sunt extrem de recunoscătoare lui Jennifer Klonsky, Courtney Gilfillian, Kate Meltzer, Katie Quinn şi întregii echipe de la Penguin Teen; sunteţi cea mai bună echipă de şoareci de bibliotecă la care ar putea spera un autor! Le mulţumesc Theresei Evangelista şi lui Katt Phatt pentru crearea celei mai frumoase coperte pe care am văzut-o vreodată! Şi îi mulţumesc Virginiei Allyn pentru că mi-a transformat visul din copilărie în realitate, creând harta Quadarei! Şi o mulţumire specială îndărătnicei Felicity Vallence. Eşti cea mai bună în branşă!

Procesul de scriere poate fi unul singuratic, aşadar, le sunt foarte recunoscătoare Sabinei Khan, lui Tomi Adeyemi, Adalyn Grace şi Mel Howard, cu

care am împărtăşit suişurile şi coborâşurile. Vă mulţumesc că m-aţi ascultat mereu cu o inimă deschisă şi amabilă!

Lui Amie Kaufman, îţi mulţumesc pentru toate sfaturile nepreţuite şi pentru că eşti o prietenă atât de minunată! De asemenea, le mulţumesc lui Nicole Hayes, Jay Kristoff, Shiavaun Plozza, tuturor Îngerilor lui Hillary, Echipei Pusheen, lui EaF şi The Wordsmiths pentru susţinerea voastră necontenită! Multă dragoste Literarienilor pentru încurajările lor de-a lungul anului. Ridic paharul în onoarea voastră!

Îmbrăţişări celorlalţi prieteni ai mei şi familiei. Întotdeauna sunt luată complet prin surprindere de cât de entuziasmaţi sunteţi de cartea mea. Înseamnă totul pentru mine! Mulţumiri speciale pentru Jessica Ponte Thomas şi Shannon Thomas pentru că mi-aţi fost mereu alături!

Prinţului meu Disney, Andrew Lejcak, îţi mulţumesc că mi-ai suportat toate discuţiile despre carte. Ştiu că este ceva ce nu înţelegi în totalitate, şi tocmai din acest motiv pentru mine înseamnă şi mai mult faptul că mă laşi să trăncănesc încontinuu, încontinuu, încontinuu… Ador faptul că pot împărtăşi experienţa asta cu tine. Şi, *uite,* te-am numit prinţ!

Pentru mama şi tata: voi m-aţi învăţat că visurile nu se îndeplinesc mereu ca în filme; că este nevoie de mai mult decât să îţi pui o dorinţă la vederea unei stele căzătoare sau de un „abracadabra” de-al unei zâne. De la o vârstă fragedă, am fost hotărâtă să muncesc din greu pentru a-mi îndeplini visurile. Datorită vouă acum se îndeplinesc toate. Sunt extrem de norocoasă să fiu fiica voastră.

Multe îmbrăţişări şi sărutări „colegilor mei de birou” blănoşi, Lilo şi Mickey. Statul la birou toată ziua şi până târziu în noapte ar fi fost singuratic fără voi, deşi m-aş fi putut descurca şi fără ca voi să vă căţăraţi întruna pe tastatura mea!

Lui Gary Rodney, opticianul meu pe probleme de comportament din Sydney. Anii dinainte să încep terapia ta au fost cei mai grei din viaţa mea, fiind

incapabilă să citesc sau să scriu din cauza vederii mele precare. Cuvântul „mulţumesc” este prea neimportant pentru ceea ce ai făcut pentru mine. Tu eşti HIDRA mea.

Trebuie să îmi exprim respectul şi mulţumirile faţă de Walt Disney. Fără tine, nu aş fi fost persoana care sunt astăzi şi nu aş fi crezut în puterea, magia şi farmecul povestirii.

Şi în ultimul rând, îţi mulţumesc *ţie!* Chiar şi prin intermediul crimelor şi al haosului, sper că *Patru regine moarte* a adus puţin farmec şi bucurie în viaţa ta. Îţi mulţumesc pentru că mi-ai ales cartea!

Keralie Corrington are 17 ani și poate părea inofensivă, însă, de fapt, este una dintre cele mai abile hoațe din Quadara și o mincinoasă redutabilă. Pe de altă parte, Varin este un cetățean onest din Eonia, cea mai dezvoltată regiune a Quadarei. Acesta intră în conflict cu Keralie atunci când tânăra îi fură un pachet, punându-i viața în pericol. Când băiatul încearcă să-și recupereze bunurile, el și Keralie se trezesc implicați într-o conspirație care va duce la uciderea celor patru regine ale Quadarei.

Rămași fără opțiuni și nevoiți să fugă de fostul angajator al lui Keralie, tinerii se hotărăsc să-și unească forțele din dorința de-a descoperi cine le-a omorât pe suverane și de a-și salva totodată și propriile vieți. Când parteneriatul lor, inițial marcat de temeri și șovăieli, începe să se transforme într-o firavă poveste de dragoste, cei doi trebuie să cadă la pace cu tainele întunecate ale trecutului, în speranța unui viitor împreună, care, cu doar câteva zile în urmă, părea imposibil. Dar, înainte de toate, trebuie să rămână în viață și să descâlcească misterul din spatele morții celor patru regine ale țării.

Un *murder mystery* alert și captivant, în care planurile făcute de personaje se bat cap în cap și au consecințe letale, romanul *Patru regine moarte* anunță apariția unui nou și interesant talent în literatura pentru tineri.

„O poveste delicios de întunecată […], perfectă pentru fanii *fantasy* și *mystery* deopotrivă."
KERRI MANISCALCO,
autoarea seriei ANCHETELE LUI AUDREY ROSE

„Un debut strălucitor și încântător, care îi va ține pe cititori cu sufletul la gură până la ultimul capitol […]. De neratat!"
BETH REVIS, autoarea romanului *O lume fără tine*

ISBN: 978-606-088-062-2
9 786060 880622
www.corintjunior.ro

12+

virtual project

[1] HIDRA – Holistic Injury and Disease Repair Aid (n. tr.).

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI
CAPITOLUL UNU Keralie
CAPITOLUL DOI Iris Regina Archiei
CAPITOLUL TREI Keralie
CAPITOLUL PATRU Corra Regina Eoniei
CAPITOLUL CINCI Keralie
PARTEA A DOUA
CAPITOLUL ŞASE Keralie
CAPITOLUL ŞAPTE Stessa Regina Ludiei
CAPITOLUL OPT Keralie
CAPITOLUL NOUĂ Marguerite Regina Toriei
CAPITOLUL ZECE Keralie
CAPITOLUL UNSPREZECE Corra Regina Eoniei
CAPITOLUL DOISPREZECE Keralie
CAPITOLUL TREISPREZECE Stessa Regina Ludiei
CAPITOLUL PAISPREZECE Keralie
CAPITOLUL CINCISPREZECE Marguerite Regina Toriei
CAPITOLUL ŞAISPREZECE Keralie
CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE Corra Regina Eoniei
CAPITOLUL OPTSPREZECE Keralie
CAPITOLUL NOUĂSPREZECE Stessa Regina Ludiei
CAPITOLUL DOUĂZECI Keralie
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU Marguerite Regina Toriei
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI Keralie
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI Corra Regina Eoniei
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU Keralie

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI Marguerite Regina Toriei
PARTEA A TREIA
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE Keralie
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE Keralie
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT Keralie
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ Keralie
CAPITOLUL TREIZECI Keralie
CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU Keralie
PARTEA A PATRA
CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI
CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI Keralie
CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU Arebella
CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI Keralie
CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE Arebella
CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE Keralie
CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT Arebella
CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ Keralie
CAPITOLUL PATRUZECI Arebella
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI UNU Keralie
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI DOI Arebella
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI TREI Keralie
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI PATRU Arebella Regina Toriei
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI CINCI Keralie
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘASE Arebella Regina Toriei

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘAPTE
Keralie
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI OPT
Marguerite Regina Toriei
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI NOUĂ
Keralie
MULȚUMIRI

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI 7
CAPITOLUL UNU Keralie 8
CAPITOLUL DOI Iris Regina Archiei 16
CAPITOLUL TREI Keralie 25
CAPITOLUL PATRU Corra Regina Eoniei 41
CAPITOLUL CINCI Keralie 53
PARTEA A DOUA 66
CAPITOLUL ŞASE Keralie 67
CAPITOLUL ŞAPTE Stessa Regina Ludiei 84
CAPITOLUL OPT Keralie 94
CAPITOLUL NOUĂ Marguerite Regina Toriei 106
CAPITOLUL ZECE Keralie 118
CAPITOLUL UNSPREZECE Corra Regina Eoniei 131
CAPITOLUL DOISPREZECE Keralie 142
CAPITOLUL TREISPREZECE Stessa Regina Ludiei 146
CAPITOLUL PAISPREZECE Keralie 151
CAPITOLUL CINCISPREZECE Marguerite Regina Toriei 157
CAPITOLUL ŞAISPREZECE Keralie 164
CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE Corra Regina Eoniei 176
CAPITOLUL OPTSPREZECE Keralie 183
CAPITOLUL NOUĂSPREZECE Stessa Regina Ludiei 194
CAPITOLUL DOUĂZECI Keralie 204
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU Marguerite Regina Toriei 210
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI Keralie 217
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI Corra Regina Eoniei 222
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU Keralie 233
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI Marguerite Regina Toriei 238
PARTEA A TREIA 245
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE Keralie 246
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE Keralie 255

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT Keralie 260
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ Keralie 265
CAPITOLUL TREIZECI Keralie 272
CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU Keralie 281
PARTEA A PATRA 287
CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI 288
CAPITOLUL TREIZECI ŞI TREI Keralie 294
CAPITOLUL TREIZECI ŞI PATRU Arebella 298
CAPITOLUL TREIZECI ŞI CINCI Keralie 303
CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞASE Arebella 311
CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞAPTE Keralie 319
CAPITOLUL TREIZECI ŞI OPT Arebella 328
CAPITOLUL TREIZECI ŞI NOUĂ Keralie 331
CAPITOLUL PATRUZECI Arebella 335
CAPITOLUL PATRUZECI ŞI UNU Keralie 337
CAPITOLUL PATRUZECI ŞI DOI Arebella 343
CAPITOLUL PATRUZECI ŞI TREI Keralie 348
CAPITOLUL PATRUZECI ŞI PATRU Arebella Regina Toriei 359
CAPITOLUL PATRUZECI ŞI CINCI Keralie 365
CAPITOLUL PATRUZECI ŞI ŞASE Arebella Regina Toriei 371
CAPITOLUL PATRUZECI ŞI ŞAPTE Keralie 373
CAPITOLUL PATRUZECI ŞI OPT Marguerite Regina Toriei 379
CAPITOLUL PATRUZECI ŞI NOUĂ Keralie 387
MULŢUMIRI 401